

सवितारायस्मृतिसंरक्षण-ग्रन्थमाला ।

कवि-कर्णपूर-गोखामिनिर्मितः

अलङ्कारकौस्तुभः ।

सटीकः

काव्यतीर्थ-साहित्यशास्त्रि

श्रीशिवप्रसादभट्टाचार्य्यसंस्कृतः

स्वरचितया टिप्पण्या समुद्भासितया ।

THE ALAMKARA-KAUSTUBHA

(A WORK ON SANSKRIT POETICS)

BY

KAVI-KARNAPURA

WITH AN OLD COMMENTARY

EDITED WITH A GLOSS BY

SIVAPRASAD BHATTACHARYYA, M. A.

LECTURER, PRESIDENCY COLLEGE, CALCUTTA.

PUBLISHED BY

THE VARENDRA RESEARCH SOCIETY,

RAJSHAHI, BENGAL.

December, 1926.

[*All rights reserved.*]

सवितारायस्मृतिसंरक्षण-ग्रन्थमाला ।

कवि-कर्णपूर-गोस्वामिनिर्मितः

अलङ्कारकौस्तुभः ।

सटीकः

काव्यतौर्य-साहित्यशास्त्रि

श्रीशिवप्रसादभट्टाचार्य्य संस्कृतः

स्वरचितया टिप्पण्या समुद्भासितश्च ।

2655

005
106

THE
ALAMKARA-KAUSTUBHA

(A WORK ON SANSKRIT POETICS)

BY

KAVI-KARNAPURA

WITH AN OLD COMMENTARY

EDITED WITH A GLOSS BY

SIVAPRASAD BHATTACHARYYA, M. A.

LECTURER, PRESIDENCY COLLEGE, CALCUTTA.

PUBLISHED BY

THE VARENDRA RESEARCH SOCIETY,

RAJSHAHI, BENGAL.

December, 1926.

[All rights reserved.]

34/

Published by B. N. Sarkar, Hony. Secretary Varendra Research Society, Rajshahi.
Printed by S. Bhattacharji at the Bharat Mihir Press, 2, Bethune Row, Calcutta.

PUBLICATIONS OF
THE VARENDRA RESEARCH SOCIETY,
RAJSHAHI, BENGAL.

I. Society's Own Series.

1. Gaudarajamala—A dynastic History of Bengal from early times to the Muhammadan conquest, (in Bengali). By Rai Bahadur Ramaprasad Chanda, Rs. 2.
2. Gaudalekhamala—Vol. II.—Inscriptions of the Pala Kings of Bengal, (In Bengali). Text in Nagari characters, with plates, Bengali translation and notes. By Akshay Kumar Maitra, C. I. E., Rs. 3.
3. Do Vol. III. Inscriptions of the Chandra, Varman and Sena Dynasties of Bengal, (In English). Text in Nagari characters with plates, English translation, introduction, and notes. By N. G. Majumdar, (*In the Press*).
4. Taratantra—Text in Nagari characters. Edited by Girischandra Vedantatirtha, with an English introduction by Akshay Kumar Maitra, C. I. E., As. 8.
5. Kasika-Vivarana-Panjika or Nyasa by Jinendrabuddhi. Edited by Srishchandra Chakravarti, Complete in 3 volumes, Vol. I (Adhyayas 1-4), Rs. 9. *Also available in 4 separate parts.* Vol. II. Pt. 1 (Adhyaya 5), Rs. 2-8. Vol. II. Pt. 2 (Adhyaya 6), Rs. 5. Vol. III (*S. M. Series*) (Adhyayas 7 & 8), Rs. 6-8.

“Done in a scholarly manner”—H. Jacobi.

“The edition is very good and scholarlike”—Sten Konow.

6. The Indo-Aryan Races (In English)—By Rai Bahadur Ramaprasad Chanda, Rs. 5.

“A valuable addition to the literature dealing with the origin of the Indo-Aryan peoples.” A. B. Keith (J. R. A. S., 1917).

7. A Catalogue of the Archaeological Relics in the Museum of the Varendra Research Society, Rajshahi. By Radhagovinda Basak and Dinesh Chandra Bhattacharya, As. 12.

8. A Descriptive List of Copper-plates and Inscriptions in the Museum of the Varendra Research Society, Rajshahi. By Niradbandhu Sanyal, M. A. (*In the Press*)

9. Varendra Research Society's Monographs :—

No. 1—The Nalanda Copper-plate of Devapala. By N. G. Majumdar, Rs. 1.

No. 2—Mahasthan and its Environs by Prabhas Chandra Sen (*In the Press.*)

II. Savita Memorial Series.

1. Bhashavritti—a commentary on Panini's Grammar by Purushottamadeva. Edited by Srishchandra Chakravarti, Rs. 6.

"A scholarly work"—S. K. Belvalkar.

"A very creditable production"—A. F. R. Hoernle.

"The editor has carried out his work with care and success"—A. B. Keith.

2. Dhatupradipa—a work on Paniniya Dhatupatha (Sanskrit verbal roots) by Maitreya Rakshita. Edited by Srishchandra Chakravarti, Rs. 1-8.

3. Alamkarakaustubha—a work on Sanskrit Poetics by Kavi Karnapura. Edited by Sivaprasad Bhattacharyya, Kiranas 1—6 Rs. 3-8. Kiranas 7—10 (*In the Press*).

"Excellent edition"—Ganganath Jha.

"Edited with great judgment and discrimination"—A. B. Keith.

"The manner in which the work has been edited is to be highly commended"—H. Jacobi.

4. Prayaschittaprakarana—Texts on expiatory rites by Bhatta Bhavadeva. Edited by Girishchandra Vedantatirtha, Rs. 2.

श्रीश्रीकविकर्णपूरगोखामिहृतः
अलङ्कारकौस्तुभः ।

प्रथमकिरणः ।

श्रीश्रीवृन्दावनचन्द्राय नमः ।

ग्रन्थारम्भे स्वाभीष्टदेवतानामगुणकौत्सनात्मकं मङ्गलमङ्गीकुर्वन् ग्रन्थकारो ग्रन्थस्य
निर्व्विघ्नां परिसमाप्तिमाशास्ते ।

स्वानन्दरससदृशः कृष्णश्चैतन्यवियहो जयति ।

आपामरमपि कृपया सुधया स्रपयाम्बभूव भूमौ यः ॥ १ ॥

टीका ।

श्रीश्रीराधाकृष्णाभ्यां नमः ।

अद्वैतप्रकटीकृतो नरहरिप्रेष्ठः स्वरूपप्रियो

नित्यानन्दसखः सनातनगतिः श्रीरूपहृत्केतनः ।

लक्ष्मीप्राणपतिर्गदाधररसोक्तासी जगन्नाथभूः

साङ्गोपाङ्गसपार्षदः स दयतां देवः शचीनन्दनः ॥

टिप्पणी (मौक्तिकावली) ।

श्रीश्रीरामचन्द्रो विजयतेतराम् ।

कृतावासाभ्यासा हृदयकमले प्रोद्धितमले

गिरां सारे पारेजडिमगह्वने देवभवने ।

पुनानाऽशा भासा नियतशुचिना मोहमलिनाः

खदाऽन्नाता माता निखिलजगतां काऽपि रमताम् ॥

मेघश्यामोऽघ-नरक-शमो प्रेममाधुर्यरामो

दीव्यह्वामादृतसुखलिताकारधिकारिकामः ।

(१) 'श्रीश्रीकौरविषुर्जयति' इति (ग) (अ) पुस्तकयोः, 'श्रीश्रीराधाकृष्णाभ्यां नमः' इति (ख) पुस्तके,

'श्रीश्रीकृष्णचैतन्यचन्द्राय नमः' इति (ङ) पुस्तके ।

स जयति येन प्रभवति दृशि सुदृशां व्यञ्जनावृत्तिः ।

अतिशयितपदपदार्थो ध्वनिरिव मुरलीध्वनिर्भुरारातेः (क) ॥ २

जयतिरत्राकर्म्मकः सर्वोत्कर्षवचनः, तेन नमस्कारो व्यज्यते, स्वापकर्ष-
बोधानुकूलव्यापारविशेषो नमस्कार इति न्यायात् । सर्वोत्कर्षं दर्शयति—

पदं वैकुण्ठादिस्थानं, पदार्थो वस्तुभूतो ब्रह्मानन्दः, ताभ्यामप्यतिशयो,
तत्र तत्रापि दुर्लभ इत्यर्थः । तत्र बीजमाह—येनेत्यादि—येन हेतुभूतेन
सुदृशां गोपाङ्गनानां दृशि नेत्रे व्यञ्जना विगताञ्जना वृत्तिः प्रभवति,
आनन्दाश्रुधीतत्वात् ।

अथ सोऽयं कविसुकुटुम्बः श्रोतव्यं पूरगोस्वामी स्वकृतश्लोकानां स्वयमेव टीकामाह
(२)—ग्रन्थारम्भ इति । ग्रन्थकारः स्वयमेव मत्कृतग्रन्थस्य समाप्तिर्निर्विघ्ना भवत्विक्ष्वत्ती
त्यर्थः । चेतन्यनामा विग्रहश्चेतन्यविग्रहः, कथम्भूतः ? कृष्णः श्रीकृष्णाभिन्नः । स जयति
सर्वोत्कर्षेण वर्त्तते । स्त्रीयो यो भजनानन्दरसस्तत्र स्वयमेव सट्टयाः । यो भूमौ तिष्ठन्
पामरपर्यन्तं सुप्रयाक्षकार निमज्जयति स्म (३) ॥ १ ॥

भक्तासक्तः श्रमनश्रमनश्चिच्चमत्कारकारी

वंशोधारो भवतु शरणं रावणारिर्हृदिर्बन्धो ॥

समाधिसिद्धस्य सुजन्मनो मनाङ्गनारायणस्यान्वयलब्धजन्मना ।

निधीयतेऽलङ्कृतिकौस्तुभोपरि प्रागल्भ्यसुगन्धेन हि मौक्तिकावली ॥

प्रवाचां प्राचां सरणिमनुसृत्य कृतकृत्या भवेयमिति ।

त्वरयति मम मतिर्नु यत्तन्मकोऽपि वावटूको जातः ॥

(क) नमस्कारश्लोकेनैतेन ग्रन्थार्थोऽपि मनाक् दर्शितः । अतिशयितौ स्वमहिम्ना न्यग्-
भावितौ पदपदार्थौ येनेति वाक्यमेवोभयत्र वरम्, 'अतिशयितपुरापुरप्रभाव'मित्यादिप्रयोग-
दर्शनात् । एवमत्र राजदन्तादित्वस्त्रीकारगौरवं परिहार्थम् । मुरलीध्वनेः शब्दतत्त्ववेदिनां
भक्तानाञ्च सकाशे पदपदार्थातिशायित्वं स्फुटमेव । 'लावण्यमिवाङ्गनास्त्रि'ति न्यायात्
यञ्जनापरनान्धो ध्वनेः पदपदार्थाश्रितत्वेऽपि सहृदयैः पदपदार्थातिशायित्वं स्वीक्रियते ।
यदाह ध्वनिकारः स्वयमेव—

यत्रार्थः शब्दो वा तमर्थमुपसर्जनीकृतस्वार्थौ ।

अलङ्कृतः काव्यविशेषः स ध्वनिरिति सर्गिभिः कथितः ॥ (१।१३)

(२) 'व्याख्यानमाह' इति (ख) (क) पुस्तकयोः पाठः ।

(३) 'अथवा खेपु राधिकादिभक्तजनेषु आनन्द आनन्ददायको यी रसः शृङ्गारस्तत्र सट्टयादसमासाद्-

ग्रन्थस्याभिधेयमप्युपमाऽलङ्कारेण दर्शयति — ध्वनिरिवेति । ध्वनिरुत्तम-
काव्यतत्त्वं व्यङ्ग्यभूतं यत् किमपि । स कीदृशः ? अतिशयितो पदपदार्थौ
येन, पदपदार्थातिरिक्त इत्यर्थः । सुष्ठु पश्यन्तीति सुष्ठु अलङ्कारिका,
तेषां दृशि ज्ञाने येन व्यञ्जनावृत्तिः प्रभवति प्रभुर्भवति ।

किञ्च ध्वनिर्नादब्रह्म । तदुक्तम्—

मूलाधारात् प्रथममुदितो यस्तु भावः पराख्यः

पश्चात् पश्यन्त्यथ हृदयगो बुद्धियुद्धमध्यमाख्यः । Sankaracharyya—
Prapanohasaratanttra.
वक्त्रे वैखर्यथ रुदिषोरस्य जस्योः सुषुम्ना-
Patala III. (Verse 43.)

बहस्तस्माद्वति पवनपेरितो वर्णसङ्घः (ख) ॥

‘जि’ अभिभवे इति पराभवार्थकं ‘जि’धातुः सकर्मकः, अतस्तद्वाच्यार्थमाह—
जयतीति । खनिष्ठो योऽपकर्षबोधस्तदनुकूलव्यापारो नमस्कार इति नमस्कारलक्षणम् ।
अत्र तु स्वापेक्षया उत्कर्षबोधकाले तुल्यावित्तिवेदान्यायेन स्वस्मिन्नपकर्षबोधो जायते,
तादृशबोधानुकूलव्यापारे (4) ‘जयती’ति प्रयोगः । तत्कर्तृगन्धकारस्यापि वाचनिकनमस्कार-
सिद्धिरिति भावः । ‘पदं’ व्यवसितिराणस्यानलक्ष्मिर्वस्तुष्वित्यभिधानात् ‘पद’शब्दोऽन-
वेक्ष्यतादिस्यानविशेषवाचकः । तथा ‘प्रदार्थ’शब्दोऽपि वास्तववस्तुभूतब्रह्मानन्दरूपपदार्थ-
विशेषवाचकः । ताभ्यां पदपदार्थाभ्यां सकाशादोऽतिशय उत्कर्षस्तद्विशिष्टः । तथाच
पदपदार्थाभ्यां सकाशादतिशयित इति ; राजदन्तादित्वात् पूर्वनिपातः । अत्रातिपूर्वका-
कर्मकं ‘शी’धातुरुत्कर्षवाचकः । तत्र तत्र वेङ्कण्डे ब्रह्मानन्दे च दुर्लभ इति—ननु
तदपेक्षया सुरलीध्वनौ उत्कर्षबोधे सति कथं तत्र सुरलीध्वनेर्दुर्लभताप्रतीतिः, यथा
मृषावपेक्षया मन्दहास्योऽतिशयित इत्युक्ते न च मुखे मन्दहासस्य दुर्लभताप्रतीति-
र्भवतीति चेत् ? उच्यते—अत्रातिशयपदमत्कर्षवाचकम् । स चोत्कर्षविशेषः वेङ्कण्ड-

(ख) चतुर्थी शब्दानां प्रवृत्तिरिति दर्शनम् । स चोत्पत्तिप्रचतः वेखर्यादि-
भेदेऽनुभिः, बोधव्यापारविचारमालम्ब्य जातिगुण क्रियाद्रयाख्यैश्चतुर्भिश्च सूच्यते । अत्रोत्-
पत्तिप्रचमवलम्बेन योगशास्त्रमतोद्धारः । ‘वैखरो’ शब्दनिष्पत्तिर्मध्यमा अतिगोचरा ।
द्योतितायां च पश्यन्ती सूक्ष्मा वागनपायिनी इत्यप्यभिन्नो मार्गः । अग्रेऽप्येतत् वक्ष्यते ।
नादोत्पत्तिविषये प्रतीच्यानां मतमत्र सादरं तुलनौयम् ।

यितुमिच्छन् ऋणचैतन्याख्याविग्रहः सन् भूमौ स्थितं पामरपथेनं जपारूपया सुधया सपयाम्भूवैलम्ब्यः—
इत्यभिक्तः पाठः केवलं सुद्विगुणस्त एव दृश्यते ।

(4) ‘आपारो जयती’ति पाठः (क) (ख) (च) (ङ) पक्षेभ्यः ।

तस्यापि सर्वोत्कर्षशालित्वं, तत एव वेदादिसर्वसिद्धेः । तत्पक्षे, अति
अतिशयेन सुप्तौ पदपदार्थौ यस्मिन्, परम्परया वर्णपदादीनां सर्वेषां ध्वनिरेव
बीजमिति भावः । व्यज्यते अनया सर्वमिति व्यञ्जना माया, तस्याः
वृत्तिः प्रपञ्चः येन प्रभवतीति । सुदृशां ज्ञानिनां ज्ञाने । शेषोभयपक्ष-
स्वीकारः काव्योपयोगित्वात् ।

प्रकारान्तरेणोक्तमर्थं स्तौति—

गोकुलललनामोदी नानाविध एव स खलु भावानाम् ।

शावत्यप्रशमोदयसन्धिसुगन्धिश्वमत्कारी ॥ ३ ॥

अत्रापि त्रय एवार्थाः । स इति सुरलीध्वनिः काव्यध्वनिर्नादश्च । आद्ये
भावानां व्यभिचारिप्रभृतीनां, द्वितीये तेषामेव, तृतीये भूतानाम् । आद्ये

ब्रह्मानन्दाभ्यां वृन्दावनस्य य उत्कर्षस्तस्य हेतुरूपः । तथाच सुरलीध्वनौ वृन्दावनोत्-
कर्षहेतुरूपोत्कर्षस्तदेव सिध्यति यदि वैकुण्ठे ब्रह्मानन्दे च सुरलीध्वनिर्न तिष्ठतीत्याक्षेप-
वशादेव तत्र तत्र दुर्लभताप्रतीतिः स्यादेवेत्यभिप्रायः । तत उत्कर्षविशेषे हेतुमाह—
येन सुरलीध्वनिना गोपाङ्गनानां नेत्रे विगतमङ्गलं यत्र, तथामृता वृत्तिः सत्ता
प्रभवति । तथा च वृन्दावन एव सर्वपुरुषार्थशिरोमणिभूतस्य सुरलीध्वनिहेतुक-
गोपाङ्गनप्रेमोदयस्य सम्भवः, न तु वैकुण्ठे । ब्रह्मानन्दे तु प्रेमसामान्यस्य गन्ध एव नास्तीति
भावः । ग्रन्थस्याभिधेयं प्रतिपादयुक्तमकाव्यस्य तत्त्वं स्वरूपम् । अतिशयितौ
अतिक्रान्तौ पदपदार्थौ येन, पदपदार्थाभ्यामतिरिक्तो भिन्न इत्यर्थः । अतिक्रमणार्थकोऽति-
पूर्वक'शी'घातुः सकर्मकः । यथैक एव 'जि'घातुरुत्कर्षार्थकश्चेदकर्मकः पराभवात्
तु सकर्मकः, तथाऽत्रापि खस्मिन् खस्यातिक्रमणासम्भवात् अतिक्रमणलिङ्गेनैव पदे अर्थ
च ध्वनेर्भेदप्रतीतिः स्यादेवेति भावः । इति ज्ञान इति, 'इक्' ज्ञाने ज्ञातरि त्रिष्वित्यमरः ।

अथ योगशास्त्रमते प्रणवघटकीभूतनादन्नञ्जत एव सृष्ट्याद्युत्पत्तिः । एवं
वर्णात्मकाः सर्वे शब्दा नित्या एव, कण्ठतात्त्वाद्यभिधातेन तेषां प्राकट्यमेवोत्पत्तिः ।
तन्मतमालम्बाह— किञ्चेति । तदुक्तं योगशास्त्रे । यस्तु भावो नादो वर्णरूपः सन्
नाभिरूपमन्त्राधारात् प्रथममुदयं प्राप्तश्चेत् 'परा' इति आख्या यस्य तथाभूतो भवति,
अथानन्तरं स एव हृदयं चित्तं गतश्चेत् 'पश्यन्ती'त्याख्यो भवति, बुद्धियुक्तश्चे'मध्य-
मा'ऽख्यः, वक्त्रे कण्ठे गतश्चेत् 'वेखरो' इति आख्या यस्य तथाभूतः । प्रणवघटकीभूतनादस्य
स्वरूपानुभवस्तु रोदनसमये नासिकाद्वारा यथाकथञ्चिद् भवतीत्याह—रुददिषोर्जन्तो-
र्नासास्थितमुमुक्षुनाड्या बद्धः, तथाच नासादारेव यथाकथञ्चिद् नादस्वरूपः प्रत्यक्षो

गोकुलललना गोपाङ्गनाः, द्वितीये गोव्याचः कुलं वर्णादिस्तस्य ललनमीप्सा,
तृतीये गोव्याग्देवता सेव कुलललना । शावल्यं मिश्रीभावः, प्रथमो नाशः,
उदयः सृष्टिः, सन्धिः सन्धानं, पक्षत्रयेऽपि तौल्यम् ।

अस्मिन् ग्रन्थे शब्दार्थयोः प्राधान्येन तयोश्च वर्णमूलत्वेन वर्णानाञ्च ध्वनि
मूलत्वेन ध्वनेर्नादब्रह्मण उद्देशः कृतः ।

अथ ध्वनेः काव्यप्राणत्वं दर्शयिष्यन् काव्यस्य शरीरादिस्वरूपमाह—

शरीरं शब्दार्थौ ध्वनिरसव आत्मा किल रसो

गुणा माधुर्याद्या उपमितिमुखोऽलङ्कृतिगणः ।

मुसंस्थानं रौतिः स किल परमः काव्यपुरुषो

यदस्मिन् दोषः स्याच्छ्रवणकटुतादिः स न परः ॥१॥ का

भवति । तस्मात् वैखरोदशाऽपन्नाङ्गावात् पवनप्रेरितो वर्णसमूहो बहिः सर्वेषां
प्रत्यक्षविषयो भवतीत्यर्थः । परापश्यन्तीदशाऽपन्नः (5) स तु योगिनामेव प्रत्यक्षो, न तु
सर्वेषामित्यपि बोध्यम् ।

ननु नादस्य सर्वोत्कर्षः कृतस्तत्राह—तस्यापीति । वेदाद्यखिलपदार्थसिद्धिहेतुत्वेनैव
तस्य सर्वोत्कर्षः । सुप्तौ प्रलये क्षीनतया स्थितौ सृष्टिसमये ततो निःसरत इति भावः ।
'वज्रने'ति गयन्तात् युक्प्रत्ययेन सिद्धा । तस्या मायाया वृत्तिर्जगद्रूपः प्रपञ्चः येन नादरूप-
चेतन्यसम्बन्धेन ज्ञानिनां ज्ञाने प्रभवति ज्ञेयो भवतीत्यर्थः । प्रेषोभयपक्षः दृष्टान्तरूपः
शब्दध्वनिपक्षो नादपक्षश्च । तत्र काव्यस्य प्राणरूपत्वादेव ध्वनेरुपयोगित्वम्, ओङ्कारा-
द्यखिलोत्पादकत्वेन नादस्योपयोगित्वमिति बोध्यम् (ग) ।

उक्तमर्थं ध्वनेरुत्कर्षम् । अत्रापीति—सुरलीध्वनिशब्दध्वनिनादध्वनयस्त्रयः पक्षाः ।
स ध्वनिर्नाविधो भवति । आद्ये सुरलीध्वनिपक्षे भावानां व्यभिचारिसात्त्विकप्रभृतीनां
शावल्यादिभिः । तथाच स ध्वनिर्भावशावल्या-भावशान्ति-भावोदय-भावसन्धि-रूपपुष्पैः
सुगन्धयुक्तः । वृक्षो यथा स्वकार्यैः पुष्पैः सुगन्धयुक्तस्तथा ध्वनिरपि स्वकार्यभूतैर्भाव-

(ग) वस्तुतस्तु मूले 'काव्योपयोगित्वा'दित्येकाग्रयः पाठः । अतएव नादध्वनेरपि
काव्योपयोगित्वं पर्यवस्येयम् । नादस्य वेदांशत्वेन विच्छिन्ना काव्योपयोगित्वमिति
निष्कलङ्कमनुमानम् । 'अतिदुष्टादथो दोषा अनित्या ये च दर्शिता' इत्यादि ध्वनिकारसम्मत-
नित्यदोषानित्यदोषत्वपक्षः परमत्राप्याश्रित इत्यलम् ।

(5) 'दशाऽपन्नस्य तु' इति दुष्टः पाठः (ग) पुष्पकवर्णं सर्वेष्वेव पुष्पेषु दृश्यते ।

यदि दोषो भवेत्तदा अवणकटताऽदिः प्रसिद्धः स्फुटदोष एव, न तु क्षुद्रः, रसानपकर्षकत्वात्,—सोऽपि यदि भवति । अतो निर्दोष एवासौ भवितुमर्हतीत्यर्थः ।

उद्देशो लक्षणं परीक्षा चेति ग्रन्थस्य त्रयो व्यवहाराः । तत्रादौ शब्दादीनामनेनैव श्लोकेनोद्देशः कृतः । लक्षणपरीक्षे कर्तव्ये ।

अथ कित्तावत् काव्यं यस्य पुरुषत्वेन शरीरादीनि कथितानीत्यपेक्षायां काव्यलक्षणमाह—

शावल्यादिपुष्पैः सुगन्धिः शोभित इत्यर्थः । द्वितीये शब्दध्वनिपक्षेऽपि तेषां यमिचारिभावादीनां शावल्यादिभिः सुगन्धिः । तृतीये नादध्वनिपक्षे भूतानां शावल्यादिभिः । सुरलीध्वनिः पुनः कीदृशः ? गोकुलललनामोदी गोकुलाङ्गना आमोदयतीत्यर्थः । द्वितीये शब्दध्वनिपक्षे तस्य वर्णादिर्ललनं प्राप्नोक्त्वा यतः, स चासौ आमोदी चेति । वर्णस्य प्राप्तिरत्र उच्चारणमेव, तथा च चमत्कृतध्वन्यर्थस्य स्फूर्तौ चत्वां काव्यात्मकवर्णानामुच्चारणेच्छा ज्ञायत इत्यर्थः । तृतीये नादपक्षे वाग्देवता सरस्वती सा कुलललना, तामामोदयति । तौल्यमिति पक्षत्रयेऽपि शावल्यादेरेक एवार्थः ।

नन्वत्र ग्रन्थे नादात्मकध्वनेर्वर्णने किं प्रयोजनमित्यत्र आह—अस्मिन्निति । शब्दार्थचमत्कारात्मककाव्यस्य निरूपणरूपेऽस्मिन् ग्रन्थे शब्दार्थयोः प्राधान्यम् । तयोः शब्दार्थयोः वर्णमूलत्वम् । तत्र च शब्दस्य वर्णघटितत्वेन अर्थस्य तु वर्णबोधत्वेन वर्णमूलत्वं ज्ञेयम् । वर्णानाम् नादस्वरूपध्वनिमूलत्वेन नादब्रह्मण उद्देशः कृतः । नादब्रह्मैव सर्वेषां वर्णानां मूलभूतमिति पूर्वमेवोक्तम् ।

दर्शयिष्यन् दर्शयितुम् । ध्वनिरसवः प्राणाः । चासुर्यवैदग्ध्यादयो गुणाः काव्यनिष्ठमाधुर्याद्या एव । उपमिति रूपमानं सुखमादिर्यस्य तथाभूतोपमाऽदलङ्कार एव काव्यपुरुषस्यालङ्कारतिगणः कुललादलङ्कारसमूहः । गौडीप्रभृती रीतिरेव काव्यपुरुषस्य सुखस्यागमज्ञादिसौख्यम् । परमः सत्तत्त्ववृत्तः काव्यपुरुषः । अवणकटताऽदिरेव दोषः, न परः, तस्मादन्यः क्षुद्रतरदोषो दोषो न भवतीत्यर्थः । तत्र हेतु रसानपकर्षकत्वादिति । समर्थनं कविना क्षुद्रदोषोऽपि स्वकृतकाव्ये न प्रवेशनीय इत्याह—सोऽपीति । स क्षुद्रदोषोऽपि देवाददि भवति तदा न दोषः । अतएवासौ काव्यपुरुषो निर्दोष एव भवितुमर्हतीति ।

ग्रन्थस्येति—तथा च ग्रन्थकारेण उद्देशादयस्त्रय एव कर्तव्या इत्यर्थः । आदौ ग्रन्थस्यारम्भ एव । शब्दार्थध्वनिरसगुणालङ्काररीतीनामनेन काव्यपुरुषस्य वर्णनश्लोकेनोद्देशः कृतः । वर्णनीयार्थानां प्रथमतो नाममात्रेण कथनमुद्देशः ।

कविवाङ्निर्मितिः काव्यम् ॥ २ का

‘वागि’त्युक्ते (6) कविवाङ्मात्रस्यैव काव्यत्वापत्तिः । ‘निर्मिति’रित्युक्ते कविकृतशिल्पान्तरस्यापि । ‘वाङ्निर्मिति’रित्युक्ते व्याख्यातृविशेषस्य यस्य कस्यापि व्याख्याकौशलस्यापि । असाधारणचमत्कारकारिणी रचना हि निर्मितिः । तेन रसापेक्षकदोषरहितं यथासम्भवगुणालङ्कारं रसात्मकं शब्दार्थयुगलं काव्यमिति लक्षणस्य स्वरसः (घ) ।

‘कविवागि’त्युक्ते कविकृतवचनमात्रस्यैव काव्यत्वापत्तिः । ‘कविनिर्मिति’रित्युक्ते कविकृतचित्रादिशिल्पस्य काव्यत्वापत्तिः । ‘वाङ्निर्मिति’रित्युक्ते कविभिन्नव्याख्यातृविशेषस्य यस्य कस्यापि व्याख्याकौशलस्य काव्यत्वापत्तिः, अतः ‘कवी’ति विशेषणं देयम् । तेन असाधारणचमत्कारकारिणी रचनेति व्याख्यानेन काव्यप्रकाशोक्तं दोषाभावगुणवैशिष्ट्यशब्दार्थोभयत्वादिविशेषणं विनैव निर्व्वाहः कृतः । तत्र तत्र दोषरहिते गुणरहिते च काव्याभासे असाधारणचमत्कारकारिरचनाऽभावादेव न कविवाङ्निर्मितिरूपकायलक्षणस्य समन्वयः । दोषराहित्यादिकं लक्षणस्य स्वरस एव स्वतःसिद्धमेव, नतु तत्तद्विशेषणं लक्षणे देयमिति भावः ।

अधुना दोषोद्घाटनार्थं काव्यप्रकाशकृतो लक्षणमुत्थापयति—तेनेति । दोषरहितौ सगुणौ शब्दार्थौ काव्यम् । कथम्भूतौ शब्दार्थौ ? कुत्रापि काव्यविशेषेऽनलङ्कृतौ अलङ्काराभावविशिष्टौ । तथा च तत्र स्थले लक्षणसमन्वयार्थमलङ्कारवैशिष्ट्यं न निवेष्टनीयमिति भावः (7) । एवं च स्मृतदोषाभाववत्वे सति तथा स्रष्टास्रष्टालङ्कारान्यतरविशिष्टत्वे

(घ) एतच्च काव्यप्रकाशकृतो भङ्गलाचरणश्लोकस्य वृत्तौ प्रदर्शितं मार्गमनुसृत्य । नेतल्लक्षणमेकान्ततः समीचोक्तम् । प्रथमं तावत् वदन्नाग्रे परस्परान्वयदोषनिरासप्रयासस्तत् प्रौढिरेव । द्वितीयतः, पर्यायान्तरप्रयोगो न लक्षणं, लक्षणे लक्षणीयस्य प्राधान्येन स्फुरतां धर्मेणासुल्लेखस्य नितान्तप्रयोजनोपत्वात्, अत्र तु लक्षणे गन्धकृता स्वयमेव ‘आत्मा किल रस’ इत्युद्दिष्टस्य सुखधर्मेऽसुल्लेखान्नैतत् सुहृ । रचनायामेव काव्यत्वे स्थापिते ‘शब्दार्थयुगलं काव्यमिति लक्षणस्य स्वरसः’ इत्युक्तिरपि न खलु प्रोभते । निष्कृष्टलक्षणस्वरसस्तु काव्यप्रकाशलक्षणालोचनं कुर्वतो दर्पणकृतो दिग्भा खड्गनोभः । ‘वेदशास्त्रपुराणलक्षणस्यैव काव्यलक्षणस्यापि शब्दनिष्ठतैवोचिते’ति पण्डितराजमत्तं सारवदिति च ज्ञेयम् ।

(6) ‘वागित्युक्ते वाङ्मात्रस्यैव’ इति पाठः (ग) (घ) (ङ) पुस्तकेषु ।

(7) ‘तथा च तत्र’दि वाक्यं मुद्रितपुस्तक एव न दृश्यते । तत्र, (ख) पुस्तके च एतत्पूर्ववाक्यस्य

तेन 'तददोषौ शब्दार्थौ सगुणावनलङ्घ्यौ पुनः कापी'ति लक्षणं 'कुरङ्ग-
Kavyaprakasa—
Ullasa I. नयने'त्यादावपि पर्याप्तं भवति, सगुणालङ्कारनिर्दोष-
शब्दार्थत्वात् ।

'वाक्यं रसात्मकं काव्य'मिति च लक्षणं 'गोपीभिः सह विहरति हरि'-
Sahityadarpana—
I. 3. रित्यादौ पर्याप्तं स्यात्, रसात्मकवाक्यत्वात् (ङ) । व्यति-
रेकेन दोषः, यद्याक्यं न भवति तत् काव्यं न भवती-
त्यायाते;

Yogavasistha-
Ramayana—Ut-
patti. 4 & 20.

कूर्मलोमपटच्छन्नः शशशृङ्गधनुर्हरः ।

एष बन्ध्यासुतो भाति खपुष्पकृतशेखरः (च) ॥

इत्यस्य वाक्यत्वाभावेऽपि काव्यत्वदर्शनात् ।

सति गुणविशिष्टशब्दार्थोभयवत्वमिति काव्यलक्षणम् । कुरङ्गस्य नयने इव नयने
यस्यास्तथाभूता इत्यादौ शब्दार्थदोषाभावगुणालङ्कारादीनां सत्त्वात् तादृशलक्षणं
पर्याप्तमतिव्याप्तं भवति । स्वमते तु असाधारणचमत्कारकारिरचनाऽभावादेव तत्र न
दोषः । कस्यचिन्मते 'वाक्यं रसात्मकं काव्य'मिति लक्षणम् । तदपि दुष्टं, यतो 'गोपीभिः
सह विहरति हरि'रित्यादावतिव्याप्तं, शृङ्गाररसात्मकत्वस्य वाक्यत्वस्य च तत्र सत्त्वात् ।
'कूर्मलोमपटच्छन्न' इत्यादौ न वाक्यत्वमस्ति ; परस्परान्वितार्थबोधकपदसमुदायवत्त्वं
वाक्यत्वमिति तल्लक्षणात् । अत्र तु शृङ्गादौ शशादेर्यथाक्रममन्यथाप्रसिद्धेरेव न
वाक्यत्वमिति भावः ।

(ङ) काव्यप्रकाशकृतो लक्षणं खण्डशो विचारितं दूषितं च तदुपेक्षकद्रसगङ्गाधर-
कारादौः । अत्र तु खण्डनस्यापूर्वः पन्थाः । प्रस्तुतात् लक्षणाद्रसस्य समग्रस्यार्थबोधस्य
चाह्वार्यत्वादेवेयं प्रौढिः । दर्पणलक्षणं रसगङ्गाधरेऽपि दूषितं, तत् प्रौढेति । यदाहुः
गङ्गाधरशास्त्रिपादास्तत्र खटिपण्याम् । अत्रापि योऽव्याप्रतियामिरूपस्तल्लक्षण-
दोषो दर्शितः स खलु परमार्थतः भाक्त एव । 'गोपीभिः सह' इत्यत्र वैचित्र्याभावः, चर्म्मणा-
परपर्यायस्य रसास्वादनस्य सहृदयहृदयगस्य विरलता च । 'कूर्मलोमे'त्यादौ गौणवृत्त्या
बुद्ध्यावसितसम्बन्धोकारात् वाक्यत्वं सम्भवतीति तु दिक् । एवञ्च दर्पणकृतो लक्षणं
यथामति यथासम्भवमदोषमेवेति प्रतिभाति । 'Vide Dr. A. B. Keith's remarks in
J. R. A. S., 1910'.

'यनलङ्घ्यौ' इत्यतः पश्चात् 'इषदलङ्कारविशिष्टौ, इषदर्थे नञ्, तथाच कुत्रापि स्थानेऽस्यलङ्कारविशिष्टौ',
इति पाठः ।

Vamana's Kavya-
lankara.

यसु 'रीतिरात्मा काव्यस्ये'ति पठति, न तदपि साधीयः,
रीतिर्वैद्यगुणत्वात् । यसु

लोकोत्तरचमत्कारवर्णनानिपुणः कविः ।

तस्य तादृग् वचः काव्यम्—

इत्यपि न साधु, अन्योन्याश्रयदोषप्रसक्तेः । तथाहि लोकोत्तर-
चमत्कारवर्णनानिपुणः कविः, कवेर्लोकोत्तरचमत्कारवर्णनानिपुणा वाक्
काव्यमिति परस्परान्तराश्रयम् । (8)

तत् साधूक्तं 'कविवाङ्निर्मितिः काव्यम्' इति । कविरिति पारिभाषिकी
संज्ञेति परस्परान्तराश्रयदोषो निरस्तः ।

कस्यचिन्मते रीतिरेव काव्यस्यात्मा, रीतिर्गौडीप्रभृतिः । तन्मते रीतिमत्त्वं काव्यत्व-
मिति तल्लक्षणम् । तदपि न साधीयः, यतो रीतिर्वैद्यगुणत्वम् । तथाच सदोषे गुणालङ्कार-
भावविशिष्टे च रीतिमति काव्याभासे दोषः स्यादिति भावः । यत्त्विति—लोकोत्तरवर्णनायां
निपुणः कविः, तस्य लोकोत्तरचमत्कारवर्णना वाक् काव्यमिति लक्षणमन्योन्याश्रयदोषदुष्टम् ।
तथाच काव्यलक्षणघटितं कविलक्षणं, कविलक्षणघटितं काव्यलक्षणमिदमेवान्योन्याश्रय-
रूपम् । तथा सति काव्यलक्षणे कविज्ञानापेक्षा, कविलक्षणे काव्यज्ञानापेक्षा । अतः
उभयोरेव (9) ज्ञानासम्भवाद्विदमपि लक्षणं न साधीय इत्यर्थः ।

ननु कविवाङ्निर्मितिरिति लक्षणस्यापि कविज्ञाने काव्यभिन्नव्याख्याकौशले दोष-
प्रसङ्गः । न च निर्मितपदेनासाधारणचमत्कारकारिचरित्राख्योऽर्थः पूर्वमुक्तः, अतः
पिङ्गलच्छन्दोमञ्जर्यादिरूपकृन्द्ः शास्त्रोक्ततादृशरचनायास्तत्र व्याख्याकौशलेऽभावान्न दोष
इति वाच्यं, कविपदस्य वाक्पदस्य च वैयर्थ्यापत्तेः । अन्यक्तव्याख्याकौशले शिल्पकर्मणि
च निर्मितपदार्थतादृशरचनाया अभावादेव न कुत्रापि दोषावकाश इति । पारिभाषिकीति-
...कवेः पारिभाषिकं लक्षणं स्वयमेव वक्ष्यति ।

(च) श्लोकोऽयं श्रवणदेवकृतदुष्टदृष्टौ (२।२।८) किञ्चित् विलक्षणतया दृश्यते । तत्रायं
पाठः—

एष वन्धासुतो याति खपुव्यक्ततप्रेखरः ।

नृगलक्षणांभसि स्नात्वा शृणुश्चङ्गधनुर्हरः ॥

दर्पणकृन्मतेऽप्यत्र काव्यत्वस्यापनं न दुरुपपादम् । आक्षेपात् विशिष्टबोधजननमुखेन
नूनमत्रापि चमत्कारित्वम् । 'रसे सारश्चमत्कार' इति धर्मदत्तोक्तदिशा अत्र रसोद्बोधकत्व-

(8) (क) (ख) (ङ) पुस्तकेषु 'यत्तु' इत्यारभ्य वाक्यं 'निरस्तः' इत्यन्तस्य वाक्यस्य पश्चात् दृश्यते ।

(9) पाठोऽयं सर्व्वेष्वेव पुस्तकेषु । वस्तुतस्तु 'उभयोरज्ञानकाले एकतरज्ञानासम्भवात्' इति
भविष्युमर्हतीति ज्ञेयम् ।

अथवा काव्यत्वं नाम गोत्वादिवज्जातिरेव । यथा सास्त्राव्यवयववतीषु गोव्यक्तिषु प्रत्येकमयं गौरयं गौरित्यनुगताकारा येनासाधारणधर्मेणावगतिः स एव जातिलक्षणः कोऽप्यसाधारणधर्मी गोत्वं, तथा शब्दार्थसङ्घातस्य सहृदयहृदयास्वादः कोऽपि काव्यत्वलक्षणो धर्मविशेषः काव्यत्वं जातिः । (छ)

निपुणं कविकर्म तत् ॥ २का

अथ काव्यं कविकर्मेति कविजिज्ञासायां तत्स्वरूपमाह—

लक्षणान्तरमाह—अथवेति । अवगतिः प्रतीतिः, येन गोत्वरूपासाधारणधर्मेणावगतिः गौरयं गौरित्यनुगताकारा समानाकारा भवति स एव गोत्वरूपो धर्मी जातिः । तथात्रापि शब्दार्थसम्बन्धस्य काव्यत्वलक्षणो धर्मविशेष एव काव्यत्वं जातिः । ननु गोत्वजातौ हलिकलोकादिसर्वेषामनुगतप्रतीतिरेव प्रमाणं, काव्यत्वजातौ किं प्रमाणम् ? तत्राह—स काव्यत्वरूपो धर्मः सहृदयहृदयास्वादः, तथाच सर्वत्र काव्ये सहृदयानां काव्यत्वरूपेणानुगता प्रतीतिरेव काव्यत्वजातौ प्रमाणमिति भावः । न च प्रत्येकवर्णनिष्ठकत्वस्वत्वादजातिभिः काव्यत्वजातिः सङ्कीर्णा स्यात् । तथाहि कत्वादभाववति केवलैकाक्षरघटितचित्रकाव्ये काव्यत्वं वर्तते, काव्यत्वाभाववति च केवलककाररूपाक्षरे कत्वजातिर्वर्तते, एकस्मिन्नेव ककारघटितकाव्ये काव्यत्वजातिः कत्वजातिश्च वर्तते, अतः परस्परालम्बनाभावसमानाधिकरणत्वे सति एकाधिकरणवृत्तित्वरूपसाङ्कर्यदोषेण काव्यत्वजातिर्दृष्टेति वाच्यं (१०), यतो यन्मते साङ्कर्यस्य न जातिवाधकत्वं तन्मतमालम्ब्यैवोक्तं (छ), अतो न दोषः ।

मस्येव । तथाच गौण्या वृत्त्या काव्यलक्षणाङ्कितोऽयं श्लोकः । एवमितरत्रापि चमत्कारमुख्येन काव्यता यथाधोदर्शिते नैषधचरितश्लोके—

अस्य क्षौण्णपतेः परार्हपरया लक्षौकताः संख्यया

प्रज्ञाचक्षुरवेक्ष्यमाणतिमिरप्रस्थाः किलाकीर्तयः ।

गीयन्ते स्वरमष्टमं कलयता जातेन बन्धोदरा-

न्मृकानां प्रकरेण कूर्मरमणीदुग्धोदधे रोधसि ॥

(छ) लक्षणे पदान्तरकल्पनं लक्षणाकृतो दुर्वलत्वं प्रकटयति । काव्यस्य जातिलक्षणीकारेण काव्यलक्षणं न सहजकल्पामित्यपि प्रतिपादते । साङ्कर्यस्य जातिवाधकत्वाभावपक्षस्तु न सर्वैः स्वीक्रियते, अतस्तन्मते लक्षणदोष एव । एवञ्च, काव्यत्वं चेत् शब्दार्थव्यतिरिक्ता जातिरेव, तत् कथं काव्यत्वलक्षणो धर्मः शब्दार्थयोस्तथाकथिते सङ्घाते स्थातुमर्हति ? अतो नैतन्मनोऽस्मै ।

(१०) 'दृष्टेति न वाच्यं' इति '(ख)' '(ग)' पुस्तकयोः दृष्टः पाठः ।

सवीजो हि कविर्ज्ञेयः स सर्वागमकोविदः ।

सरसः प्रतिभाशाली यदि स्यादुत्तमस्तदा ॥ ३ का (ज)

एतेन 'द्वये कवयः सम्भवन्ति अरोचकिनः सटणाभ्यवहारिणश्च' इति वामनः ।

Kavyalankara-
Sutra.

तत्र सटणाभ्यवहारिणः कवय एव न भवन्त्यनादृतत्वात् ।

अरोचकिन एव कवयः । (झ)

ननु काव्यत्वस्य जातिरूपत्वे कविघटितकाव्यलक्षणस्यासम्भवात् कथमालङ्कारिकै-
रलङ्कारशास्त्र उक्तममध्यमादिभेदेन कवेर्लक्षणं क्रियते, तत्राह—अर्थात् । काव्यत्वस्य
जातित्वेऽपि काव्यमिति पदं यौगिकवृत्त्या कवेः कर्म काव्यमिति व्याकरणसिंहं भवति,
अतस्तत्र कविजिज्ञासायां कवेर्लक्षणं सुसङ्गतमेवेति भावः । सर्वागमकोविदोऽलङ्काराद्यनेक-
शास्त्राभिज्ञः । (II)

एतेन पारिभाषिककविलक्षणकरणेन द्वये द्विप्रकाराः कवयो भवन्ति । द्वयशब्दस्य
बहुवचनेऽपि प्रयोगः साधुः, न तु द्विशब्द इव नित्यद्विचिन्तान्तः । अरोचकिन इति—
यथा 'सुकुमरा महान्तो जना असंस्कृतविरसवस्तुनि अरोचकिनो भवन्ति, तथैव

(ज) 'सवीजः,' 'सर्वागमकोविदः,' 'प्रतिभाशाली' इति विशेषणतयादाचार्यदृष्टिप्रोक्तं
काव्यसम्पन्निदानभूतं कविकृतित्वमखिलमायाति । उक्तं हि दृष्टिना—

नैसर्गिकी च प्रतिभा श्रुतश्च बहु निर्मलम् ।

अमन्दस्वाभियोगोऽस्याः कारणं काव्यसम्पदः ॥

अमन्दोऽभियोगोऽत्र कौस्तुभे कायरोहभूसंस्कारविशेषफलतया वीजत्वेनोक्तः ।
एवमपि पीयूषवर्षो जयदेवः—

प्रतिभैव अताभ्याससहिता कवितां प्रति ।

हेतुर्मुदस्वसम्बन्धवीजयत्किर्लतामिव ॥

स च संस्कारविशेषः प्राक्तन एव (३ का) । रसगङ्गाधरकृष्णगन्नाथः प्रतिभाषा
इतरव्यवच्छिन्नायाः कारणत्वं निर्दिशति । ग्रन्थकृदपि 'सवीज इत्येव कविलक्षण' इति
निर्दिशन् एकस्यैव कारणत्वं काव्यकरणे स्वीकरोति । वस्तुतस्तु नाममात्रे भेदः । सरस-
त्वञ्चात्रैवान्तर्भूयते इति केचित्, अन्तर्भाव्यं वा तदित्यपरे । यदाह महिममदृष्टत्वोक्ति-
कोशे—

रसानुगुणशब्दार्थचिन्तास्तिमितचेतसः ।

चक्षुं स्वरूपस्य शीत्या प्रज्ञैव प्रतिभा कवेः ॥

(II) 'ग' पुस्तकेऽयमधिकी पाठः । नैतदाक्यमन्त्रेषु पुस्तकेष्वपि दृश्यते ।

सवीज इत्येव कविलक्षणम्, अन्यानि तु विशेषणानि, सवीजः कवि-
रीदृशः स्यादित्यर्थः ।

किन्तुहीजं येन सवीज इति ज्ञेयः कविरित्याह—

वीजं प्राक्तनसंस्कारविशेषः काव्यरोहभूः ॥ ४ का

रोहश्च द्वेधा निर्मातृमूलः स्वादकमूलश्च, यं विना निर्मातुं स्वादयितुश्च न
शक्यते । तेनोत्पत्त्यास्वादयोरेवास्य कारणता ।

केचिदुत्कृष्टकविजनाः सदोषेऽथवा गुणालङ्काररहिते च अकाव्ये (12) अरोचकिनो
भवन्ति । यथा च पञ्चवस्तुसंहितान्नादिभोजिनो भवन्ति तथैव निष्कृष्टकवयो दोष-
सहितकाव्यास्वादका भवन्तीति द्विविधाः कवयो वामनसम्मतौ इत्यर्थः । अन्यानि
'सर्वागमकोविदः' 'सरसः' 'प्रतिभाशाली'ति पदानि विशेषणबोधकान्येव, न तु कविलक्षण-
घटकानि । तथाच सवीजः कविः कौटुशः स्यादित्याकाङ्क्षायां तादृशविशेषणानि ज्ञेयानि ।

काव्योत्पादकप्राक्तनसंस्कारविशेषः काव्यरोहभूः काव्यरोहस्थानम् । रोहश्चेति—
द्विविध उत्पत्तिरूप आस्वादरूपश्च । अस्य संस्कारविशेषस्य कारणता बोध्या । तथा
च काव्योत्पत्तिकार्यास्वादनोभयहेतुभूतप्राक्तनसंस्कारविशेषवान् कविरिति कवेर्लक्षणम् ।

सा हि चक्षुर्भगवत्स्तृतीयमिति गीयते ।

येन साक्षात्करोत्येष भावांस्त्रैकाल्यवर्त्तिनः ॥

सरसत्वमेव कविस्त्वृष्टरसमुपादानं, यदुत्तममिपुराणे—

अपारे काव्यसंसारे कविरेकः प्रजापतिः ।

यथास्मै रोचते विश्वं तथेदं परिवर्त्तते ॥

शृङ्गारी चेत् कविः काव्ये जातं रसमयं जगत् ।

स चेत् कविर्वीतरागो नीरसं व्यक्तमेव तत् ॥

अत्र शृङ्गारपदेन रस उपलब्ध्यते इत्यभिनवगुप्तपादा ध्वन्यालोकलोचने ।

(भ) एकेषामर्थोऽयोनिरन्येषामन्यच्छायायोनिरितया निन्दनीयश्च । तदेतत् सर्वं
यत्तु भट्टवामनेन खोपशृङ्गौ विशदीकृतञ्च काव्यालङ्कारकामधेनौ । अत्र चैमराजकृत-
कविकण्ठाभरणे कविप्रियाप्रसङ्गे कविविभागाकल्पना उदाहृत्या । सा चेत् निर्दिष्टा—

काव्योपजीवी पदकोपजीवी पादोपजीवी सकलोपजीवी ।

भवेद्य प्राप्तकवित्वजीवी खोन्नेषीत वा भुवनोपजीवः ॥

तत्र च अरोचकिनां प्रतिभावताम् प्रशंसा भुवनोपजीव इत्यभिधानात् ।

(12) 'काव्ये' इति पाठः (ख) (घ) (ङ) पुस्तकेषूपलब्धते ।

कासी प्रतिभेत्याह—

Bhamahalamkara I. प्रज्ञा नवनवोल्लेख-(न्मेष) शालिनी प्रतिभा मता ॥५॥ का

अथोक्तलक्षणं काव्यं कियत्प्रकारकं भवतीत्याकाङ्क्षायां तद्भेदानाह—

उत्तमं धनिवैशिष्ट्ये मध्यमे तत्र मध्यमम् ।

अवरं तत्र निष्पन्द इति विविधमादितः ॥ ६॥ का (ज)

व्यङ्ग्यमेव धनिः । यत्तु 'इदमुत्तमातिशयिनि व्यङ्ग्ये वाच्याङ्गनिर्वुधेः
Kavyaprakasa. I. कथित' इति काव्यस्यैव धनित्वं, तत्तु धनिसम्बन्धाङ्गनि-
रिति लक्षणा, किम्वा धन्यतेऽनेनेति करणसाधनेन । वस्तुतस्तु धन्यत इद-
मिति कर्मसाधनमेव ।

तेन कविभिन्ने काव्यास्वादवति सद्बुद्धये आस्वादग्रहेतुभूतप्राक्तनसंस्कारविशेषवत्त्वत्प-
लक्षणास्य न समन्वय इति भावः ।

नवनवोल्लेखशालिनी नवनवार्थरचनायां समर्था प्रज्ञा बुद्धिः प्रतिभा भवति ।

धनेवैशिष्ट्ये उत्तमत्वे काव्यमुत्तमं भवति । तत्र धनौ मध्यमे सति काव्यं मध्यमं
भवति । धनौ निष्पन्दे अक्षये सद्बुद्धयद्बुद्धये श्रीधर्मप्रकटे सति अवरं निष्कण्टं काव्यम् ।
ननु कोऽयं धनिर्यस्य त्रैविध्येन काव्यस्यापि त्रैविध्यमुक्तं, तत्राह—यङ्गं व्यङ्गनाटुक्तिबोध्यं
वस्तु धनिः । काव्यप्रकाशकतोक्तं धनिलक्षणमाह—यत्त्विति । अस्मिन् काव्ये वाच्यात्
वाच्यार्थापेक्षया यङ्गार्थेऽतिशयिनि उत्कृष्टे सति इदमुत्तमं काव्यं बधैर्धनिः कथित इति
काव्यस्यैव यद्बुद्धिमुक्तं तत् अस्मद्गतं, प्रामाणिकानां काव्ये धनियवहाराभावात् । अतः
काव्ये धनिपदप्रयोगो धनिसम्बन्धाङ्गाक्षयिकत्वेन गौण एव, नतु साक्षान्मुख्यप्रयोगः ।
नन्वेन काव्येनार्थो धन्यते शब्दत इति करणसाधनेन काव्येऽपि धनिपदस्य साक्षात्प्रयोग
इष्ट एवेत्याह—किमेति । ननु काव्ये प्रामाणिकानां न कदापि धनिपदस्य मुख्यप्रयोगः,
अतो धनिपदं न करणसाधनं, किन्तु काव्येनेदं वस्तु धन्यत इति कर्मसाधनमेव । अतएव
धनिपदस्य मुख्यप्रयोगो यङ्गार्थ एव नतु काव्ये । काव्ये तु धनिसम्बन्धाङ्गाक्षयिक
एवेत्यथ संचेपेणाह—वस्तुतस्त्विति ।

(ज) निष्पन्द इति—अत्र शरीरं शब्दार्थावित्यादिवदारोपोक्तिः । निर्गतिं स्पन्दन-
मुच्छ्वासः प्राणाः (धनिरिति यावत् धनिरसव इति ग्रन्थकृता स्वयमवोक्तत्वात्)—यत्,
अर्थात् यत् केवलं शब्दार्थवैचित्र्यमेव स्फुरति तद्धमं काव्यम् । चित्रकाव्यमिति तस्य
प्रकाशकदादिकृतसंज्ञा । न तन्मुख्यं काव्यं, काव्यानुकारो ह्यसाविति धनिकारः ।

ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे तदेव ह्युत्तमोत्तमम् ।

शब्दार्थयोश्च वैचित्त्रे द्वे यातः पूर्वपूर्वताम् ॥ ७का (ट)

यदि ध्वनिवैशिष्ट्ये ध्वन्यन्तरवैशिष्ट्यं स्यात्, यदि वा शब्दार्थयोर्वैचित्र्यञ्च भवति, तदा काव्यमुत्तमोत्तमम् । एवं शब्दार्थवैचित्त्रे सति द्वे मध्यमावरं पूर्वपूर्वतां यातः, मध्यममुत्तमं भवति, अवरं मध्यमं भवतीत्यर्थः । शब्दार्थयोरिति काकाक्षिगोलकन्यायेनोभयत्र योजनीयम् ।

क्रमेणोदाहरणानि—

गौरीमर्चयितुं प्रसूनविचये श्वश्रुनिदिष्टा हरेः

क्रीडाकाननमागता वयमहो मेघागमश्चाभवत् ।

ध्वनेरिति—यस्मिन् काव्ये ध्वन्यर्थस्यापि ध्वन्यर्थः सम्भवति तत् काव्यमुत्तमोत्तमं भवति । शब्दार्थयोर्वैचित्त्रे सति द्वे काव्ये पूर्वपूर्वतां यातः । ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे इत्यस्यार्थमाह—यदीति । ननु यत्र काव्ये ध्वनिवैशिष्ट्यमात्रं वर्तते, नतु ध्वनेर्ध्वन्यन्तरं, अथच शब्दार्थयोर्वैचित्त्रं वर्तते, तदुत्तममपि काव्यं शब्दार्थवैचित्त्राद्धेतोः उत्तमोत्तमं भवतीत्याह—यद्वेति । एवमिति—तथा च यत्काव्यं ध्वनेर्मध्यमत्वान्मध्यमं भवति तत्काव्यस्यापि शब्दस्यार्थस्य च (१३) चमत्कारो वर्तते चेत्तदा मध्यममपि काव्यमुत्तमं भवति । एवं ध्वन्यर्थस्यास्यन्दे सति यत्काव्यमवरं भवति तत्काव्यस्यापि शब्दार्थयोश्चमत्कारो वर्तते चेत्तदा अवरमपि काव्यं मध्यमं भवतीत्यर्थः । काकाक्षिगोलकन्यायेनेति—शब्दार्थयोर्वैचित्त्रे इति पदस्य काकाक्षिगोलकन्यायेन उत्तमोत्तममित्यत्र द्वे यातः पूर्वपूर्वताभित्यत्र चान्वयो बोध्यः ।

तत्र वाच्यार्थापेक्षया ध्वन्यर्थस्योत्कर्षे सति उत्तमं काव्यं भवतीत्यत्रोदाहरणमाह—

विश्वनाथोऽप्येवम् । जगन्नाथस्तु एवमिदमस्यलेषु यत्र शब्दचमत्कृतिसम्बन्धा अर्थचमत्कृतिस्तत्रैव काव्यता, यत्र तु शब्दचमत्कृतिरेव केवलं वर्तते, नार्थचमत्कृतिस्तत्र केचिदधमाधमकाव्यतया स्वीकृतमपि न तत् काव्यमित्याह । त्रिविधमादित इति—पञ्चातु चतुर्णां भेदानां स्वीकारादादित इति । ध्वनिरिति लक्षणा—सुष्ठुक्तमेतत् । नाद्ध्वनितः काव्यध्वनिप्रतिपादनं ध्वनिपदस्य मुख्यया वृत्त्या न भवतीति ।

(ट) एवम् अङ्गचारुत्वाचारुत्वकृतविभागेन एतन्मते उत्तमोत्तमं मध्यमं अधमञ्चेति स्थितः काव्यं चतुर्धा भिद्यते । रसगङ्गाधरेऽपि काव्यभेदाश्चत्वार एतन्नामाङ्कितानि एव स्वीकृताः । ध्वनिकाव्यमात्रमेव उत्तमोत्तमं, जागरुकागुणीभूतव्यङ्ग्यमयमुत्तमं यत्र

(१३) 'च' इत्यत्र 'वा' इति (क) (ख) (ग) (घ) प्रसक्तेषु पाठः ।

प्रेङ्गोलाः परितश्च कण्टकलताः श्यामाश्च सर्वा दिशो

नो विद्मः प्रतिवेशवासिनि ! गुरोः किं भावि सम्भावितम् ॥ ४

अत्र वाच्याङ्गावि श्रीकृष्णसङ्गजन्यनखक्षतस्थगनरूपस्य व्यङ्ग्यस्य वैशिष्ट्या-
दुत्तमत्वम् । (३)

गौरीमिति । श्रीकृष्णेन सह मिलनार्थं वृन्दावनमध्ये गता काचिद्वज्रसुन्दरी श्रीकृष्णेन सह मिलनात् पूर्वमेवाकस्मात् कार्यान्तरे तत्रैवागतां पङ्क्तिनीति प्रसिद्धां कामपि प्रतिवेशिनीं दृष्ट्वा स्त्रीयागमनं पुष्पचयननिमित्तमिति वक्तुं, एवं देवात् सम्भोगानन्तर-मनया सह पुनर्मिलनं चेत् सम्भोगचिह्ननखक्षतादिकं दृष्ट्वा किं खिद्यिष्यतीत्यधुनेव सम्भोगचिह्नं कण्टकक्षतत्वेन वक्तुं च तस्याग्रे स्वखेदमभिनयति । अश्रुनिदिष्टा सती हरेः श्रीङ्गाकाननं वृन्दावनमागता । मेघागमस्त्रेयनेन श्यामाश्च सर्वा दिश इत्यनेन च श्रीघ्नं गृहं गन्तुं न शक्नोमीत्यतोऽत्र मम विलम्बश्च भविष्यतीत्यपि ध्वनितम् । हे प्रतिवेश-वासिनि ! अद्य गुरुजनस्य किं सम्भावितं भावि कोटश्री सम्भावना भविष्यतीति न जाने । तेन गुरुजनोऽपि यदि विलम्बं नखक्षतश्च दृष्ट्वा किञ्चिद्विद्यति तदा त्वामेव साक्षित्वेनो-पन्यस्य हे प्रतिवेशवासिनि ! तन्निकटे तदानीं मया यत् सम्भावितं तदेव मम ललाटे फलितमित्यपि वक्ष्यामीति स्वाभिप्रायश्च ध्वनितः । प्रेङ्गोलाश्चक्षलाः कण्टकयुक्तलता इत्यनेन श्रीघ्नं गृहागमनसमये मम कण्टकक्षतं भविष्यतीत्यपि विज्ञापितम् । अत्र भावी यः श्रीकृष्णसङ्गमस्तस्य स्थगनं सम्बरणम् ।

व्यङ्ग्यप्रधानमेव सत् चमत्कारकारि । एतच्च कर्णपूरमते मध्यममपि शब्दार्थवैचित्र्येण कदाचिदुत्तमं जायते—यथा तदुदाहृते शिचितानि सुहृदामित्यादौ । मध्यमन्तु यत्र व्यङ्ग्य-चमत्कारासमानाधिकरणो वाच्यचमत्कारः । उत्तममध्यमाख्यं काव्यद्वयम् जगन्नाथमते-ऽलङ्कारप्रधानमेव । अधमन्तु यत्र शब्दचमत्कृतिसुपजीव्यैवार्थचमत्कृतिः कथमपि भासते । कर्णपूरस्तु एवस्विधस्थले अवरस्यापि काव्यस्य शब्दार्थचमत्कृतिमूलतया मध्यमत्वमिच्छ-तीति विद्मः । तदुदाहृताधमकाव्यं उज्जैतुस्फूर्जैरित्यादि शब्दचित्रमेव, न तत् काव्य-तथा उररीक्रियते ततोऽर्वाचीनेन सार्धकनान्ना पण्डितराजेनेत्यस्माकमनुमानम् । प्रकाश-कविदाधरादा उत्तममध्यमाधभेदेन त्रिधा काव्यभागमिच्छन्ति । आनन्दवर्द्धन-विश्वनाथादिमते अग्निगुणैर्भूतवज्रेऽभे एव काव्ये, नेतरत् । महिमभट्टादयस्तु व्यङ्ग्य-चारुत्वाचारुत्वकृतविभागसरणिं द्राक् नाद्रियन्ते यदाह महिमादतो महिमा स्वयमेव,—

यदि काव्ये गुणैर्भूतवज्रेऽपीष्टैव चारुता ।

प्रकर्षशालिनी तर्हि यथैव एवादरो ध्वनौ ॥

(४) लोकोऽयं कर्णाट स्थप्राचीनस्त्रीकवेः विष्णुकायाः 'दृष्टिं हे प्रतिवेशिनि ।

मध्यमं यथा—

उत्तमस्य पुरुषस्य वनान्तः सतप्रमालि ! कुसुमाय गतासीः ।

आययुर्मधुकरास्तव पश्चादुःशकः परिमलो हि वरीतुम् ॥ ५

Amarakosa—
Vanausadhivarga.

अत्र 'पुन्नागे पुरुषस्तुङ्गः केशर' इत्यादिनोत्तमपुरुषस्य प्रकृष्टपुन्नागस्य पक्षे पुरुषोत्तमस्य श्रीकृष्णस्यैवेति व्यङ्ग्यमेव स्फुटम् । (ङ)

अवरे यथा—

ऊर्ज्जत्स्फूर्ज्जैर्गर्ज्जनैर्व्वारिवाहाः प्रोद्यद्बिद्युद्दामविद्योतिताशाः ।

अद्रावद्रौ विद्रुता द्राघयन्ते दन्तिभ्रान्त्या सिंहसङ्घप्रकोपान् ॥ ६ । (ढ)

अत्र केवलं शब्दवैचित्र्याद्भनेर्निस्पन्दभावाच्चावरत्वम् ।

ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे उत्तमोत्तमत्वं यथा—

यातासि स्वयमेव रत्नपदकस्यान्वेषणार्थं वना-

दायातासि चिरेण कोमलतनुः क्लिष्टासि ह्य मत्कृते ।

उत्तमस्य श्रेष्ठस्य नागकेशर इति प्रसिद्धस्य पुन्नागस्य वनमध्ये पुष्पार्थं त्वं गतासीः । भ्रमरास्तव पश्चादाययुः । यतो हि निश्चितम् पुन्नागस्य परिमलस्त्वया सम्बरीतुं दुःशकः । श्रीकृष्णपक्षे त्वदङ्गस्यः श्रीकृष्णस्य परिमलः सम्बरीतुं दुःशकः । अत्र श्लेषप्राप्तत्वेन ध्वनेर्मध्यमत्वम् ।

अवरमिति—ऊर्ज्जन् वलवान् स्फूर्ज्ज आठोपो यत्र तथाभूतैर्गर्ज्जनेः करणैर्व्वारिवाहा मेघा अद्रावद्रौ प्रतिपर्व्वते विद्रुता घावन्तः सन्तः दन्तिभ्रान्त्या श्यामाकारा एते हस्तिनः प्रतिपर्व्वते भ्रमन्तीति हस्तिभ्रमेण सिंहसङ्घस्य कोपान् द्राघयन्ते दीर्घान् कुर्व्वन्ति दीर्घशब्दस्य द्राघादेशः । कथम्भूताः ? प्रकर्षेणोदन्ती या विद्यन्माता तथा प्रकाशिता आशा दिक्थैः ।

चणमिहाप्यसद्गृहे दास्यसी'त्यादि 'नौरन्वास्तुमालिखन्तु जरटक्केदा नल्लग्रन्थय' इत्यन्तं सन्दर्भरत्नमनुदृत्य कृतः । उभयत्रापि एक एव वस्तुध्वनिस्तेन च ध्वनिकायत्वम् ।

(ङ) अगूगुणोभूतयङ्गतया मध्यमं कायमेतत् । 'अर्थो गिरामपिहितः पिहितश्च कश्चित् सौभाग्यमेतौ'ति वचनेन स्फुटयङ्गातया नात्र चमत्कार इति बोध्यम् ।

(ढ) द्राघयन्त इत्यात्मनेपदप्रयोगः 'आत्मनेपदमिच्छन्ति परस्मैपदिनां कश्चिद्'त्यादिना समधिपः । अत्रानुप्रासप्रकर्षवशात् शब्दवैचित्र्यं जायते । मधुमङ्गलवाक्यमेतदिति साहित्य-कौमुदीटीकायां कृष्णानन्दिन्याख्यायां निर्दिष्टम् ।

श्वासो दोर्घतरः सकण्टकपदं वक्षो मुखं नीरसं ।

का ते क्रीरसमञ्जसा सखि ! गतिदूरे रहः सुभ्रुवाम् ⁽¹⁴⁾ * ॥ ७ (ण)

अत्र त्वं तदानयनार्थं न गतासि, अपि तूपभोगार्थमेवेति ध्वनिरेकः । अन्योऽपि वक्तृप्रकृतिप्रकरणवैशिष्ट्यात् प्रतिभासते । तथाहि प्रकरणन्तावत् प्रियसखीमेनां श्रीकृष्णेन सह सङ्गमयितुं तेनैव सह श्रीराधया प्रागेव युक्तिः कृता, यदासौ मया प्रहीयते तदास्याः सङ्गः करणीय इति । पश्चात्तथा समागतायान्तस्यां तामपराङ्मां कर्तुं ⁽¹⁵⁾ तस्याः परीक्षासावहित्यासूयादि-भावशावल्या, सख्याश्च क्रीसाध्वसकीपादिभावशावल्यामिति बहव एव ध्वनेः पक्षवाः । तेन ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्धारः, अत एवस्त्रिधस्थले उत्तमोत्तमत्वं ज्ञेयम् ।

शब्दार्थवैचित्तेरणोत्तमोत्तमत्वं यथा—

नवजलधरधामा कोटिकामावतारः

प्रणयरसयशोरः श्रीयशोदाकिशोरः ।

अरुणदरुणदीर्घापाङ्गभङ्गा कुरङ्गी-

रिव निखिलकृशाङ्गी रङ्गिणि ! त्वं क्व यासि ॥ ८ । (त)

काचित् धृषेय्वरो स्वसखीं श्रीकृष्णसम्भृतां कर्तुं स्वकण्ठस्थितपदकानयनमिषेण कुञ्जमध्ये प्रेषितां तत्र स्थितेन श्रीकृष्णेन सह सम्भोगानन्तरं खनिकटे आगत्य लज्जयाधो-सुखीं तां प्रति सपरीक्षासमाह—यातेति । वक्षः सकण्टकपदं कण्टकचिह्नेन सह वर्तमानम् । हे सखि ! रह एकान्ते दूरे सुभ्रुवां गतिरसमञ्जसा भवति । अतस्त्वयादा-वसमञ्जसं कृतमधुना पश्चात्तापे किं भविष्यति ?

त्वमिति—तदानयनार्थं पदकानयनार्थं न, किन्तु श्रीकृष्णेन सहोपभोगार्थम् । अन्योऽपि ध्वनिः वक्तृवैशिष्ट्यात् प्रकृतिवैशिष्ट्यात् प्रकरणवैशिष्ट्यात् प्रतिभासते । सखा

(ण) श्लोकोऽयं 'निःशेषव्युत्तचन्दनं स्तनतट'मित्यादि 'वापीं स्नातुमितो गतासि न पुनस्तस्याधमस्थानिक'मित्यन्तं बहुशः ध्वनिकारादिप्राचीनालङ्कारिकैः नितरामादृत-ममरककवेः सुभाषितसुपजीव्यं रचितः । सुष्ठूक्तं खलु नैघधकारेण 'विजृम्भितं यस्य किलं ध्वनेरिदं विदग्धनारीवदनं तदाकर' इति ।

(त) एवमादौनि पदानि सार्थकानाम्; ओश्रीकविकर्णपूरस्य सुललितसरस्वती-निस्यन्दभूतानि । यदि रसानुगुणवर्णरचितार्थगम्भीरिमसहितवाक्प्रपञ्च एवादरमहति,

(14) 'क्रीरनवस्थितो हि भवति प्रेमा सखि स्त्रैरिणः' इति (क) पुस्तके मूलधनः पाठः ।

(15) 'तामपराङ्गीकर्तुमिति (ख) (घ) (ङ) पुस्तकेषु पाठः ।

अत्र शब्दार्थवैचित्र्येण वाच्यादतिशयिना ध्वनिना चोत्तमोत्तमत्वम् ।

ध्वनिस्तु—हे रङ्गिणि ! कुतुकिनि ! त्वमतिप्रसिद्धा गुणवती । क्व यासि ? तत्रैव याहि यत्र श्रीयशोदाकिशोरः निखिलकशाङ्गीररुणत् रुरोध । कया ? अरुणदीर्घापाङ्गभङ्गा । कुरङ्गीरिवेतुपमालङ्कारेणापाङ्गभङ्गा वागुरात्वेन रूपकालङ्कारो ध्वनितः । वस्तुतस्तु क्व यासीति तत्र किं यासि, मा याहीति⁽¹⁶⁾ लक्ष्योऽर्थः, कोटिकामावतार इति प्रलोभनद्वारा तत्रैव याहीति व्यङ्ग्योऽर्थः । अत्राविश्वासञ्च मा कार्षीः, यतः प्रणयरसयशोरः प्रणयरसयशःप्रदः । नवजलधरधामेति स्वधाम्नैव सर्व्वतस्तिमिरसुत्पाद्य निःशङ्कमलक्ष्यो भूत्वा विहरति । अतो लोकभीतिरपि न कार्य्येति वद्वव एव ध्वनेः पक्षवाः ।

शब्दार्थवैचित्र्ये मध्यमस्योत्तमत्वं यथा—

शिक्षितानि सुहृदां न गृहीतान्युक्षितासि निजगर्ज्वरसेन ।

दीक्षितः कुलबधूवधयागे वीक्षितः सखि ! स नन्दकुमारः ॥ ८

अत्र ध्वनेर्म्मध्यमत्वेऽपि शब्दार्थवैचित्र्यपुष्ट्या उत्तमत्वमेव ।

सह प्रेमातुवन्वप्रकरणवशात् राधयेव क्लृप्तेन सह प्राक् युक्तिः कृत्येति ध्वनिः । ध्वनेर्ध्वन्यन्तरं यथा समागतायामिति । परीक्षासः स्पष्टः । अत्रहित्या श्रीकृष्णेन सह सम्बादरूपाकारगोपनम् । सुभ्रवां दूरे गतिरसमञ्जसत्वेनास्या, इत्यादि भावशावल्यां ग्रथेन्वयः । सखाश्च साध्वसं भयं, एतादृशमदिङ्मने त्वमेव हेतुरिति प्रणयकोपञ्च ।

नवीनमेघस्येव धाम कान्तियस्य, तथा कोटिकन्दर्पा अवतारा यस्य, सौन्दर्यातिशयत्वेन तेषामवतारीत्यर्थः । प्रणयरसरूपं यशो राति ददाति, एवम्भूतो यशोदाकिशोरोऽरुणापाङ्गभङ्गा निखिलकशाङ्गीररुणत् रुरोध—तत्र दृष्टान्तः कुरङ्गीरिवेति शीरिव । तस्मात् हे रङ्गिणि । त्वं कुत्र यासि ? तत्र मा याहीति लक्ष्यार्थस्य वैचित्र्यम् । शब्दवैचित्र्यान् स्पष्टमेव । एवं वाच्यार्थात् ध्वन्यर्थस्योत्कर्षेणोत्तमत्वम् । हे रङ्गिणीत्यस्य व्याख्या हे कुतुकिनि । अपाङ्गभङ्गा वागुरात्वं नृगवन्वगौत्वम् ।

तर्हि स एवात्रोदाहृते श्लोके प्रकटो नितरामुपभोग्यश्च । माधुर्य्ययुञ्जकैः र-ग-य-म-वद्भुजे-रस्युक्तवर्णैस्तथा ज्ञेतिरूपैरत्यप्राणसंयुक्ताक्षरैश्च गुम्फिता 'सानुप्रासा रचनेन' ललिता-त्मिका ।

(16) 'मा यासीति' '(क)' '(ख)' '(घ)' '(च)' (ङ) पुलकिषु अद्वयः पाठः ।

शब्दार्थवैचित्र्येऽवरस्य मध्यमत्वं यथा—

काननञ्जयति यत्र सदा सत् का न नन्दति यदेत्य सुखश्रीः ।

का न नन्दतनये प्रणयोत्का काननं धयति वा न हि तस्य ॥ १० (थ)

अत्र ध्वनेर्निस्सब्दतायामवरत्वेऽपि मध्यमत्वम् ।

यशःप्रभृत्येव फलं नास्य केवलमिष्यते ।

निर्माणकाले श्रीकृष्णागुणलावण्यकेलिषु ॥

चित्तस्याभिनिवेशेन सान्द्रानन्दलयस्तु यः ।

स एव परमो लाभः स्वादकानान्तथैव सः (६) ॥ ८ का

शिक्षितानीति ॥ हे सखि । नन्दनन्दनस्य दर्शनं कदापि मा कुर्विति शिक्षितानि न गृहीतानि । यतोऽहं कुलाङ्गना, मच्चित्तस्य चाञ्छत्यं कः कर्तुं शक्नोतीति निजगर्व-
रसेनोचिता सिक्तासि । यः कुलाङ्गनावधे दीक्षितः स नन्दकुमारस्त्वयेक्षितः । अत्रास्माकं
शतसहस्रशिक्षितान्यप्यनादृत्य अत्यौत्सुक्येन त्वया तस्य दर्शनं कृतं, अधुना तु तेन
सह मिलनं विना त्वत्प्राणा न स्थास्यन्ति । यतः कुलाङ्गनावधे दीक्षितः, अतस्त्वत्प्राण-
रक्षार्थमस्माभिः सखीभिरेव तेन सह मिलने यतनीयमिति यूथेश्वरीं प्रति सखीनामाश्वासो
ध्वनिः । अस्य ध्वनेर्गूढत्वाभावेन मध्यमत्वम् । यद्वात्र सतीः कुलवतीरपि कृष्णो
मोहयितुं क्षम इति ध्वनिः । अस्य वाच्यादतिशयित्वं नास्तीति मध्यमत्वम् ।

काननमिति । यत्र सत् काननं वृन्दावनञ्जयति, यत् काननमेत्य प्राप्य का सुखश्रीः
सुखसम्पत्तिर्न नन्दति न सन्दृष्टा भवति । का सुन्दरी श्रीकृष्णे प्रणयार्थं नोत्का नोत्-
कण्ठिता । धैर्यलज्जावती का कुलाङ्गना तस्य कृष्णस्याननं न धयति न पानं करोति ?
सुखसम्पत्तिश्च (१७) रमणमेवेति ध्वनिः, तस्मादाचार्य एव चमत्कारी ।

(थ) अत्र चतुर्विधं पादेष्वादियमकम् । तेन च शब्दवैचित्र्यकृतचमत्कारः ।
सुखसम्पत्ती रमणमेवेति टौकाकटुकदिशा व्यङ्ग्यार्थस्य तथा न यथा वाच्यार्थस्य
वैचित्र्यम् । तथापि नात्रावरत्वमिति ।

(६) सत्काव्यकृतः प्रकृतकाव्यतत्त्वग्राह्यिणश्च काव्यत एव तत्त्वत आखण्डप्रकाशानन्द-
चिन्मयस्य ब्रह्मास्वादसहोदरस्य रसस्यानुभवः । उक्तं हि प्राचा भामहेन—

धर्मार्थकाममोक्षेषु वैचक्षण्यं कलासु च ।

करोति कीर्त्तिं प्रीतिश्च साधुकाव्यनिबन्धनम् (निधेवणम्) ॥

Kavyaprakasa I. 'काव्यं यशसेऽर्थकते' इत्यादीन्येव केवलं न फलानि, अपि
तूक्तप्रकारः श्रीकृष्णगुणानुवादादिकृत आनन्दश्च ।

*॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे काव्यादिसामान्योद्देशो नाम

प्रथमः किरणः ॥ *

'काव्यं यशसेऽर्थकते' इति वदता काव्यप्रकाशकृता काव्यनिर्माणस्य फलं यशोऽर्थ-
प्राप्तमङ्गलनिवृत्तादि फलमुक्तं, स्वमते तु तत्तत्फलस्य तुच्छत्वात् तत्तन्न सुखं फलम् ।
सुखफलानु निर्माणसमये श्रीकृष्णगुणलावण्यकेलिषु चित्तस्याभिनिवेशेन सान्द्रानन्दमूञ्चन-
मेवेत्याह—यश इति । (18)

एवमपि काव्यमौर्मासायाम् राजशेखरः—'पञ्चमौ साहित्यविदो'ति यायावरीयः । सा
हि चतस्रणां (आन्वोक्षिण्यादीनाम्) अपि निस्सन्दः । आभिर्घर्मैर्माथौ यत् विद्यात्तत्
विद्यानां विद्यात्वम्' इति । कालिदासभवभूत्यादिकृतप्रबन्धेषु भट्टमयूरभट्टवाणादिकृत-
सूर्यशतकचण्डौशतकादौ ग्रन्थकृत्स्नपसनातनजयदेवादिगौडीयवैष्णवाचार्याणां आनन्द-
वृन्दावनपदावलीगोतगोविन्दादिकाव्यनिबन्धेषु भक्तिरसनिर्भरिणीप्रवाहस्य सान्द्रानन्द-
लयस्य वा साक्षादेवोपलम्भः ; प्रकृतकायकृतिर्हि जगतो मातेव गङ्गेव च पामभ्याश्च
पुनाति ध्रुवयति च श्रेयांसि, मङ्गल्या च मनोहरा च भवति । एतमेव लक्ष्यमुद्दिश्य
अन्यालोककारिणोक्तम्—

या व्यापारवती रसान् रसयितुं काचित् कवीनां नवा

दृष्टिर्यां परिनिष्ठितार्थविषयोन्मेषा च वैपश्चिती ।

ते हे अप्यवलम्ब्य विश्वमखिलं निर्व्वर्णयन्तो वयं

आन्ता नैव च लब्धमम्बिशयन ! त्वङ्गत्तितुल्यं सुखम् ॥ इति

(18) 'समाप्तोऽयं प्रथमः किरणः' इति किरणटीकाशेषेऽव दृश्यते सर्व्वेष्वेव पुस्तकेषु । एवं द्वितीय-
किरणादौ

द्वितीयः किरणः ।

अथ काव्यपुरुषस्य शरीरत्वेन निर्दिष्टयोः शब्दार्थयोः शब्दे निरूपित
एवार्थनिरूपणमिति प्रथमतः शब्द एव निरूप्यते—

आकाशस्य गुणः शब्दो वर्णध्वन्यात्मको द्विधा । ६ का

वर्णात्मको ध्वन्यात्मकश्चेति द्विधा । यद्यपि वर्णं नित्यास्तथापि तदभि-
व्यक्तिः शरीरस्थवायुनेव भवति (क) । अत उक्तं 'तस्माद्भवति पवनप्रेरितो
वर्णसङ्घः' (३ पृष्ठायाम्) इति ।

नित्यत्वप्रकारश्च यथा—

सच्चिदानन्दविभवात् सकलात् परमेश्वरात् ।

आसीच्छक्तिस्ततो नादस्तस्माद्विन्दुसमुद्भवः ॥

नादो विन्दुश्च वीजञ्च स एव त्रिविधो मतः ।

भिद्यमानात् पराद्विन्दोरुभयात्मा रवोऽभवत् ।

स रवः श्रुतिसम्पन्नः ^(१) शब्दब्रह्माभवत् परम् ॥ १० का

वर्णध्वन्यात्मक इत्यस्य व्याख्या—वर्णात्मक इति । ननु वर्णानां नित्यत्वमते वर्णघटित-
काये कथं कविजन्यत्वव्यवहारस्तत्राह—यदपीति । अभिव्यक्तिरिति— तथाच
नित्यसिद्धस्य वस्तुनः कविकृतप्राकृत्यमेव, ननु वास्तवजन्यत्वमिति भावः । उक्तं
प्रथमकिरणे ।

(क) वर्णानां नित्यत्वविषये मीमांसकसिद्धान्तोऽनुकूल एव । वर्णा एव शब्दः, शब्दाश्च
नित्या इति तैरमुपगम्यते । एवमपि योगिनस्तेषां मतमत्र उपरिष्ठाच्च उदाहृत-
मेतदर्थमेव । वर्णानां शब्दावयवत्वं, उत्पन्नप्रध्वंसित्वाद्यर्णानामनित्यत्वमिति तु तार्किकाः ।
'न शब्दनित्यत्वं कार्यत्वप्रतीतेः' (सांख्यसूत्र ५।५८) इति च दर्शनान्तरसिद्धान्तः । वेदा-
कारणैः प्रतिष्ठापिते स्फोटवादे नितरामास्थावन्त आलङ्कारिकाः 'यद्यपि नित्यः, तथापि
कार्यं' इति महाभाष्योक्तदिशा नित्यानामपि वर्णानामभिव्यक्तिमिच्छन्ति । विस्तरस्तु
वाक्यपदीयादिनिबन्धेषु द्रष्टव्यः । नित्याया अपि शक्तेरुत्पत्तिकथनमुपपद्यते—यथा
सप्तशत्याम्—

(१) 'स' एव श्रुतीति केवलं सुद्विषयपुस्तके पाठः ।

सकलादिति मूर्त्तात्, नादो घोषः, तथा च 'प्राणेन घोषेण गुहां प्रविष्ट'

Bhagavatapurana.
XI. 12.

इति । विन्दुः प्रणवः । स च बीजं (२) सर्ववर्ण-
प्रभवत्वात् । तथाच—

Bhagavatapurana.
XII. 6.

समाहितात्मनो ब्रह्मन् ब्रह्मणः परमेशिनः ।

ह्रद्याकाशादभून्नादो वृत्तिरोधादिभाव्यते ।

ततोऽभृन्निवृद्धोङ्कारो योऽव्यक्तप्रभवः स्वराट् ॥

इत्यारभ्य—

ततोऽक्षरसमान्नायमसृजद्भगवानजः ।

सकलात्—कला अंशोऽवयवस्तत्सहितान्मूर्त्तादित्यर्थः । तथाच मूर्त्तात् सच्चिदानन्द-
विभवात् (३) मूर्त्तसच्चिदानन्दस्वरूपात् परमेश्वरादित्यर्थः । तस्मात् स्वरूपभूता-
चिच्छक्तिः पृथग् बभूव । ततश्चिच्छक्तेः सकाशात् परमेश्वरस्वरूपो नादः पृथग् बभूव ।
नादात् स्वरूपभूतो विन्दुरपि पृथग् बभूव । स एव विन्दुर्वर्णानां प्राक्स्थे बीजत्वादीज-
रूपश्च । स एव परमेश्वर एव भिद्यमानात् पृथग्भूतात् परात् परमेश्वरस्वरूपान्नादा-
दिन्दुः, विन्दोः सकाशाद्भयात्मा वर्णध्वन्यात्मा रवः शब्दोऽभवत् । स उभयात्मा रव
एव सर्वेषां अतौ कर्णोन्निधे सम्पन्नः सन् प्रत्यक्षगोचरो भवति, नतु नादविन्दू । परमेश्वर
एव विन्दुद्वारा वर्णात्मको भवति, इत्युभयात्मा शब्दः परं ब्रह्माभवत् । नादशब्दस्य
घोषवाचित्व ईश्वरस्वरूपत्वे च प्रमाणमेकादशस्कन्धोक्तपदमाह—'स एव जीवो विवर-
प्रसृतिः प्राणेन घोषेण गुहां प्रविष्ट' इति । अस्यार्थः—जीवयतीति जीवो परमेश्वरः
विवरेषु आधारादिचक्रेषु प्रसूतिरिव प्रसूतिरभिव्यक्तिर्यस्य सः । तामेवाभिव्यक्तिमाह—
घोषेणेति । घोषेण पराख्येन नादवता प्राणेन सह गुह्यामाधारचक्रं प्रविष्ट इत्यर्थः ।
स च प्रणवः सर्ववर्णानां प्रादुर्भावे प्रयोजकत्वादीजम् । प्रणव एव वर्णात्मकः सन्

देवानां कार्यसिद्धयर्थमाविर्भवति सा यदा ।

उत्पन्नेति तदा लोके सा निर्याप्यभिधीयते ॥

वैशेषिकमते ध्वनिरेव शब्दः, स च वर्णावर्णात्मकत्वेन द्विविधः । तदभिव्यक्तिस्तु
कार्यमित्यभिन्नः स्थूलतः सिद्धान्त इत्यास्तां तावद्विस्तरः ।

(ख) तन्मात्रवृत्तिगुणस्येति—नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणस्य । नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणत्वन्तु
नित्यद्रव्येतरावृत्तित्वे सति नित्यद्रव्यवृत्तिगुणत्वम् । तथाच शब्दस्य नित्यद्रव्यभिन्ने-
ऽनित्यद्रवे पृथिव्यादावृत्तेराकाशरूपे नित्यद्रवे वृत्तेषु नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणत्व-

(२) 'स च बीजश्चेति (क) (ख) (ङ) पुस्तकेषु पाठः ।

(३) 'सच्चिदानन्दरूपविभवादिति (ख) (ङ) पुस्तकयोः पाठः ।

इति श्रीभागवतम् । तेन नादस्य नित्यत्वात्तदात्मकस्योङ्कारस्य च नित्यत्वं, स्वराङ्गिति पूर्वोक्तेः । तदात्मकस्य वर्णसमूहस्य च तथा । आकाशस्य नित्यद्रव्यत्वे तद्गुणस्यापि नित्यत्वं, गुणाश्रयो द्रव्यमिति गुणगुणिनोः समवाय-सम्बन्धात् (ग) । तेन पवनप्रेरणाप्रेरणवशादेवाभिव्यक्त्यनभिव्यक्ती । वस्तुतस्तु नित्यतैव तेषामित्ययमान्तरस्फोटः । उक्तञ्च 'शृणोति य इमं स्फोट'मिति दादशस्कन्धे ।

XII. 6.

प्रकटो भवतीत्यत्र प्रमाणं दादशस्कन्धस्य पदद्वयमाह—तथा चेति । अस्मार्थो यथा—चतुर्मुखब्रह्मणो हृदि य आकाशस्तस्मान्नादोऽभूत् । यः कर्णपुटपिघनेन श्रोतवृत्ति-निरोधादस्मदादिव्यपि विभाव्यते वितर्क्यते । ततोऽभूदिति—त्रितृत् त्रिमात्रः अकारो-कारमकारात्मक ओङ्कारः । अव्यक्तात् परमेश्वरात् प्रभवः प्राकटं यस्य सः । स्वराट् स्वतन्त्र एव हृदि प्रकाशमानः । ततोऽक्षरेत्यस्मार्थो यथा—ततस्त्रितृदोङ्कारादक्षराणां समा-न्नायं समाहारं भगवानसृजत् । तदात्मकस्य ओङ्कारात्मकस्य वर्णसमूहस्य तथा नित्यत्वम् । शब्दस्य नित्यत्वे प्रमाणमुक्त्वा युक्तिमाह—आकाशस्येति । तद्गुणस्य तन्मात्रवृत्तिगुणस्य—तथाच यो गुणः नित्यद्रव्यमात्रे वर्तते स तु नित्यो भवति । अतएवाकाशवृत्तिद्वित्वबहुत्वादि-संख्यानां तद्वृत्तिसंयोगानाञ्चानित्यत्वेऽपि न क्षतिः, तेषामाकाशमात्रवृत्तित्वाभावात् । एतन्मते रागद्वेषेच्छाप्रयत्नादयो नात्मनो गुणाः, अपि त्वन्तःकरणगुणा एव । परमाण्वोऽपि तत्सरेणोः सकाशान्नातिरिक्ताः । एवं पञ्चमस्कन्धे परमाणूनामज्ञानकल्पितत्वेनानित्य-त्वमुक्तम् (4) । एवम् नित्यदिक्कालावपि न परमेश्वरातिरिक्ताविति बोध्यम् । गुणा-श्रयो द्रव्यमिति द्रव्यसामान्यलक्षणम् । गुणगुणिनोः शब्दाकाशयोः समवायसम्बन्धा-नित्यगुणाश्रयो नित्यद्रव्यस्य लक्षणमिति बोध्यम् । तेन शब्दानां नित्यत्वेन हेतुना

मयाहृतम् । आकाशवृत्तिद्वित्वबहुत्वादिसंख्यानामाकाशवृत्तिसंयोगानाञ्च विशेष्य-द्वलसत्त्वेऽपि सत्यन्तदलाभावान्न नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणत्वम् । आकाशमात्रवृत्तित्वा-भावादिति—आकाशेतरावृत्तित्वे सति आकाशवृत्तित्वस्याभावात् । तथाच संख्यादीना-माकाशभिन्ने पृथिव्यादावपि वर्तमानत्वात् सत्यन्तदलाभावादाकाशमात्रवृत्तित्वाभावः ।

(ग) आकाशस्य नित्यद्रव्यत्वमुपरिष्ठाद्वर्शितात् ब्रह्मलिङ्गादेवावसेयम् । 'आकाशस्त-क्षिज्जात् (८।१।२२), 'आकाशे चाविशेषात्' (२।२।२०) इति भगवदादरायणस्तत्रब्रह्मसूत्रयो-स्तत्र च भगवत्पादभाष्यस्याश्रयात् सुप्रकटमेव तत् ।

घटादीनां कपालादौ द्रवेषु गुणकर्मणोः । तेषु जातेष्व सत्त्वः समवायः प्रकीर्तितः ॥

इति समवायलक्षणतो द्रव्यस्य नित्यत्वे तद्गुणस्य नित्यत्वं भवतीत्यखिलमवदातम् ।

(4) '.....कल्पितत्वेनानित्यत्वमप्युक्तमिति (ख) (ग) (च) (छ) पुस्तकेषु पाठो दृश्यते ।

Vide Punyaraaja-
Vakya-padiya-pra-
kasa I. 48.

अतएवैके आचार्याः शब्दार्थमान्तरं स्फोटं शब्द-
ब्रह्मेत्याहुः । यथा 'निरंश एवाभिन्नो नित्यो बोधस्वभावः

शब्दार्थमय आन्तरः स्फोट' (ङ) इति ।

प्रयोगश्च—

Yogavasistha-
Ramayana—Nir-
vana. II. 42. ?

जातान्धमूकवधिरस्यान्तः स्वीयपरास्मृति ।

स्वाकशब्दार्थयोर्व्याध आन्तरस्फोट एव सः ॥

तेषामुत्पत्तिनाशौ पवनप्रेरणप्रेरणवशादभिव्यक्तानभिव्यक्तिरूपावेव । वस्तुतस्तिति—
वस्तुतस्तु तेषां वर्णानां नित्यता एवेति हेतोरन्तरूपलभ्यमानोऽयं नित्यो वर्ण आन्तरः
स्फोट इति प्राचां प्रवादोऽपि सङ्गच्छते । ननु स्फोटशब्दस्यादृष्टाश्रुतत्वेनाप्रामाण्यमिति
न शङ्कनीयं, यतो द्वादशस्कन्धे स्फोटशब्दस्य अवगमस्तोऽवेत्याह—उक्तचेति । अस्यार्थो
यथा—ननु कोऽसौ परमेश्वरस्तत्राह—यः परमेश्वर इममोङ्कारमन्तःकरणमात्रवेद्यतया
आन्तरं स्फोटं शृणोति । (घ)

(घ) अत्रार्थः स्फुटीक्रियते समग्रमूलज्ञोकोदाहरणेन, तत्र श्रीश्रीधरखामिह्नतटीकांशेन
च । श्लोकस्त्वेवम्—

शृणोति य इमं स्फोटं सुप्तश्रोत्रे च शून्यहृक् । येन वाग्व्यच्यते यस्य वृत्तिराकाश आत्मनः ॥

श्रीधरखामिचरणास्तत्रैवम्—...ननु जीव एव तं शृणोतु, नेत्याह । सुप्तश्रोत्रे कर्ण-
पिधानादिना अट्टितिकेऽपि श्रोत्रे सति । जीवस्तु करणाधीनज्ञानत्वान्न तदा श्रोता,
तदुपलब्धिस्तु तस्य परमात्मद्वारिकैवेति भावः ॥

(ङ) स्फोटाख्यो निरवयवो नित्यः शब्दो जगन्निदानं ब्रह्मैव । एवमपि हरिराह
ब्रह्मकाण्डे—

चनादिनिघनं ब्रह्म शब्दतत्त्वं यदक्षरम् । विवर्त्ततेऽर्थभावेन प्रक्रिया जगतो यतः ॥ इति

स्फोटस्य निरंशत्वाभिन्नत्वप्रकारस्तत्रैव दर्शितो यथा—

नादस्य क्रमजातत्वान्न पूर्वो नापरश्च सः । अक्रमः क्रमरूपेण भेदवानिव नृह्यते ॥ इति

शृणोति य इममित्यादि भागवतश्लोकेन स्फोटात्मकशब्दश्रवणस्यात्मलिङ्गतोक्ता ।
आन्तरः स्फोट आन्तरः शब्दः । स च हृदयगो बहिष्यक् च भवति । एतदेवामिप्रेत्योक्तं
'अथवा प्रतीतपदार्थक' इत्यादि व्याख्यानानुसारे भाष्यप्रदीपोद्गते नागेशेन—ध्वनिपदेनात्र
वैखरी, स्फोटपदेनाभिव्यक्तकलादिको मध्यमावस्था आन्तरः शब्द उच्यते । ब्रह्मतत्त्वमेव
हि शब्दरूपतया प्रतिभाति' इति । तदेवं वराटिकान्वेषणाय प्रवृत्तश्चिन्तामणिं लब्धवा-
निति शब्दविचाराय प्रवृत्तः सन् प्रसङ्गादहेते ब्रह्मण्यपि व्युत्पादयतामित्यादि च शब्द-
कौस्तुभे दीक्षितः । नादध्वनेरप्यत्र परामर्शः । तथाच स्फोटसिद्ध्यन्यायविचारे—

तत्र केचन नादानां स्फोटाभिन्नत्वमचिरे । असंवेद्यत्वमितरे स्वातन्त्र्यं मेनिरे परे ॥ इति

वैयाकरणास्तु वहिःस्फोटमाहुः (च) । तत्र पूर्वपूर्ववर्णोच्चारणाभिव्यक्त-
तत्तत्संस्कारसहकृतचरमवर्णसंस्कारनिष्ठपदजन्यैकपदार्थप्रत्यायकता पदस्फोटः ।

अतएवैके आचार्याः शब्दः अर्थश्च शब्दार्थं तदन्तरेवोपलभ्यमानस्वेदान्तरं स्फोटम् ।
तत्र शब्दस्फोटं शब्दब्रह्मेत्याहुः । तत्र दृष्टान्तो यथेति—निरंशः न कस्याप्यंशः
अतएवाभिन्न एक इत्यर्थः नित्यो ज्ञानस्वरूपश्च एवम्भूत ओंकारः शब्दार्थवस्तुमात्राणां
प्रादुर्भावकत्वात् शब्दार्थमयः । एतन्मते प्रणवादेव वेदादीनां सर्वेषां सृष्टिरिति
बोध्यम् । अन्तरेवोपलभ्यमानत्वात् स प्रणव आन्तरः स्फोटोऽव्यक्त इत्यर्थः । प्रयोग
उदाहरणं यथा—जन्मान्धकवधिरस्य पुरुषस्य चक्षुःकर्णवागिन्द्रियानामभावात्
स्वीयान्तःकरण एव स्वत एव शब्दार्थयोः परामर्शं जाते सति स्वीयवाक्यस्य शब्दार्थस्य
चान्तरेव बोधो भवतीत्यन्तरः स्फोट एव ।

अथ घटेन जलमाहरेति वाक्यश्रवणं विना घटकरणकजलाहरणस्य शाब्दबोध-
वारणाय प्रत्येकवर्णज्ञानसहितचरमवर्णज्ञानत्वेन (5) कारणता वक्तव्या । एवं सति
द्वितीयवर्णस्य ज्ञानकाले प्रथमवर्णज्ञानस्य नाशदेवं क्रमेण चरमवर्णज्ञानकाले पूर्व-
पूर्ववर्णज्ञानानां नाशात् कथं शाब्दबोधः ? तथा विशदङ्गलतत्तद्वर्णज्ञानात्तादृशज्ञानजन्य-
संस्काराद्वा शाब्दबोधापत्तिश्च इत्यतोऽत्र वैयाकरणानां समाधानं यथा—घटकरणक-
जलाहरणस्य शाब्दबोधं प्रति स्फोट एव कारणं, नतु तत्तद्वर्णज्ञानानां तादृश-
ज्ञानजन्यसंस्काराणां वा कारणत्वम् । स्फोटत्वन्तु यादृशयादृशानुपूर्वीविशिष्टचरमवर्ण-
ज्ञानानन्तरं घटकरणकजलाहरणप्रतीतिर्जायते तादृशचरमवर्णज्ञाननिष्ठोऽसाधारण-

(च) वैयाकरणा भाष्यकदादयः । यदाह स्फुटमेव भाष्यकारस्तपरसूत्रभाष्येऽभिव्यक्तप्र-
कारकत्वेन ध्वनेः स्फोटरूपशब्दगुणत्वं प्रतिपादयितुकामः—‘एवं तर्हि स्फोटः शब्दः ।
ध्वनिः शब्दगुणः । कथम् ? भेद्यांघातवदिति । तत्र कैयटः—एवं तर्हीति पदाभिव्यङ्ग्यो
व्यक्तिस्फोटोऽत्र विवक्षितः । स च नित्यः । एतच्च येनोच्चारितनेत्यत्र पक्षश्रयां
विचारितमिति तत एव बोध्यम् । नागेशस्वित्थं विशदयामास—अत्रेदं बोध्यम्—
एक एव स्फोटस्तत्तद्वर्णैस्तत्तद्रूपेणाभिव्यच्यते । ध्वनिः शब्दगुण इति भाष्ये ध्वनिशब्देन
वर्णो वैकृतध्वनिश्च वैकृतध्वनिस्फोटयोः प्रमाणमाह—तदुक्तं हरिणा,—

स्फोटस्य ग्रहणे हेतुः प्राकृतो ध्वनिरिष्यते ।

स्थितिभेदे निमित्तत्वं वैकृतं प्रतिपद्यते ॥ इति

‘वस्तुतस्तु वाचकता स्फोटैकनिष्ठा । तत्र चाष्टौ पक्षाः—वर्णस्फोटः पदस्फोटः

(5) ‘जलाहरणस्य बोधाभावात् शाब्दबोधकरणाय प्रत्येकवर्णस्यार्थस्य च ज्ञानत्वेन’ इति (ग) (क)
पुस्तकयोः पाठः ।

एवं पूर्वपूर्वपदोच्चारणाभिव्यक्ततत्तत्संस्कारसहकृतचरमपदसंस्कारनिष्ठवाक्य-
जन्यैकवाक्यार्थप्रत्यायकता वाक्यस्फोटः । एतदुभयलक्षणं शब्दब्रह्म ।

Vide citation by
Punyaraja-Vakya-
padiyaparakasa—
II. 29.

तथाच 'एक एव नित्यः पदाभिव्यङ्गो वाक्याभि-
व्यङ्गोऽखण्डो व्यक्तिस्फोटो जातिस्फोटो वहीरूप'

जातिविशेषः । स तु घटकरणजलाहरणविषयकशब्दबुद्धित्वावच्छिन्नजन्यतानिरूपित-
जनकतावच्छेदकतया सिद्धः । न च न्यायमतसिद्धतादृशानुपूर्ववच्छिन्न (6)—चरमवर्ण-
ज्ञानस्यैव कारणत्वं कथं न स्वीक्रियते, अलं स्फोटरूपस्वनन्तधर्मस्वीकारेणेति वाच्यम्,—
आनुपूर्वीघटितधर्मस्य कारणतावच्छेदकत्वे महागौरवात् । तथाहि घोच्चारणाव्यव-
हितोत्तरटोच्चारणघटितानुपूर्वीशरीरे तदव्यवहितोत्तरत्वं नाम तत्त्वध्वंसाधिकरणक्षण-
ध्वंसानधिकरणत्वे सति तत्त्वध्वंसाधिकरणत्वरूपं, एतादृशानन्ताव्यवहितोत्तरत्वघटित-
गुरुधर्मस्य कारणतावच्छेदकत्वप्रसङ्गः । एवं घटेन जलमाहरेति, जलं घटेनाहरेति
द्विविधानुपूर्ववच्छिन्नस्य कारणत्वे परस्परव्यभिचारवारणाय कारणवैशिष्ट्यमपि कार्य-
तावच्छेदके निवेशणीयमिति कार्यतावच्छेदकेऽपि महागौरवप्रसङ्गः । यन्मतं साङ्ख्यं
न जातिबाधकं तन्मतमालम्ब्योक्तम्—अतएव वैयाकरणमतमेव साधयः, अतस्तन्मत-
मुपन्यस्यति—

वैयाकरणास्त्विति—तत्र वैयाकरणमते पूर्वपूर्ववर्णोच्चारणेनाभिव्यक्ततत्तदुच्चारण-
संस्कारः, तादृशसंस्कारोऽत्र पूर्वपूर्ववर्णोच्चारणाव्यवहितोत्तरघटितानुपूर्वीत्यर्थः । तथाच
तादृशानुपूर्वीविशिष्टचरमवर्णस्य संस्कारश्चरमवर्णस्य ज्ञानम् । तन्निष्ठपदजन्यैकपदार्थ-
प्रत्यायकतेत्यस्य समुदायार्थो यथा—तादृशानुपूर्वीविशिष्टचरमवर्णज्ञाननिष्ठपदजन्यपदार्थ-
बोधजनकतावच्छेदकधर्मः पदस्फोटत्वम् । स्फोटत्वविशिष्टपदज्ञानमेव पदस्फोटः ।
वाक्यस्फोटस्तु तत्तद्वान्तरपदस्फोटसहितमहास्फोटस्वरूप इत्याह—एवमिति । एतदुभय-
लक्षणं पदस्फोटवाक्यस्फोटलक्षणं शब्दब्रह्मैव ।

तथा चेति—यत्तः स्फोटः भावप्रधाननिर्देशात् स्फोटत्वमित्यर्थः । तथाच चरम-

वाक्यस्फोटः, अखण्डपदस्फोटस्तादृक्वाक्यस्फोट इत्यं पञ्च व्यक्तिस्फोटाः, वर्णपदवाक्य-
भेदेन त्रिविधो जातिस्फोट इति, इत्यादिको विचारः शब्दकौस्तुभे द्रष्टव्यः । समासेनोक्ता
चात्र वाचोऽशक्तिरित्यं शब्दार्थरत्ने तारानाथतर्कवाचस्यतिपादेः—'तत्र वर्णानां प्रत्युच्चारण-
मन्यथा प्रतीयमानतया अनित्यत्वेन आशुविनाशिनाच तेषां मेलनासम्भवेन तत्-
समुदायस्यापि सम्बन्धित्वाभावेन प्रत्येकं वर्णं वृत्तौ व्यभिचारेण च पूर्वपूर्ववर्णानुभवाद्धित-
संस्कारबोजवति अन्यवर्णजनितपरिपाकशालिनि हृदये भाटिति समुदीयमानस्य

(6) 'पूर्ववच्छिन्ने'ति '(घ)' पुस्तके, 'पूर्वीविशिष्टे'ति '(ख)' पुस्तके, 'पूर्वाव्यवच्छिन्ने'ति '(क)' पुस्तके पाठः ।

Kavyaprakasa—
Ullasa I.

इत्याहुः । व्यक्तिस्फोटपुरस्कारेण जातिस्फोटः । अत

आहुः—बुधैर्वैयाकरणैरिति काव्यप्रकाशकृतः ।

तमन्ये न सहन्ते । तथाहि पूर्वपूर्ववर्णाननुभवतश्चरमवर्णश्रवणकाले
पूर्वपूर्ववर्णाननुभवजनितसंस्कारसहकृतचरमवर्णसम्बन्धेन पदव्युत्पादनसमय-
ग्रहणानुगृहीतेन पूर्वपूर्ववर्णाननुभवजनितसंस्कारसहकृतचरमवर्णसम्बन्धेन
श्रोत्रेण युगपदेव सदसदनेकवर्णावगाहिनी पदप्रतीतिर्जन्यते । सहकारि-

वर्णज्ञानव्यक्तिनिष्ठस्फोटस्वरूपो (७) धर्म्मो नित्यः अखण्डः पदाभिव्यङ्गाच्च । एवं तादृशा-
नेकपदघटितमहावाक्यस्फोट एव जातिस्फोटपदवाच्यः । तथाच व्यक्तिस्फोटसहित-
जातिस्फोट एव महावाक्यजन्यशब्दबोधे कारणम् । अतो वैयाकरणमतस्य सर्वोत्कर्षादेव
काव्यप्रकाशकृतापि बुधशब्देन वैयाकरण एवोक्त इत्याह—अत आहुरिति ।

ननु पूर्वोक्तदोषवारणाय चरमवर्णस्य श्रवणेन्द्रियजन्यज्ञानकाले पूर्वपूर्ववर्णानां
संस्कारवशात् पुनरपि तेषां ज्ञानादेव शब्दबोधः स्वीकरणीयः, अतो न दोष इत्याह—
तमिति । तं स्फोटमन्ये अज्ञान सहन्त इति । पूर्वपूर्ववर्णाननुभवतः पुरुषस्य
चरमवर्णसम्बन्धेन श्रोत्रेण युगपदेव पूर्वपूर्वातीतवर्णावगाहिनी पदप्रतीतिर्जायते,
तदनन्तरं वाक्यार्थविषयकशब्दबोधो जायते । श्रोत्रेण कीदृशेन ? पदव्युत्पत्तिजनको
यः समयस्तस्य ग्रहणं ज्ञानं, तदनुगृहीतेन तत्सहकृतेनेत्यर्थः । तथाच 'न सोऽस्ति
प्रत्ययो लोके यत्र कालो न भासते' इति मीमांसकमतानुसारं कालस्यापि विषय-
विधया कारणत्वमुक्तम् । तत्र दृष्टान्तः—सहकारोति । सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञान-

स्फोटरूपस्यैव शब्दस्य नित्यतया तत्रैव नित्यसम्बन्धस्य योग्यतया वृत्तिमत्त्वमुचितमिति ।
स्फुटते व्यज्यते वर्णैरिति स्फोटो वर्णाभिव्यङ्गाः, स्फुटोभवत्यस्मादर्थ इति स्फोटशब्दार्थ-
सुभयथा निराहुः । एवं पदाभिव्यङ्ग्यव्यक्तिस्फोटपुरस्कारेण वाक्याभिव्यङ्ग्यजाति-
स्फोटस्वीकारो न व्याहतः । अनेकवर्णानां शक्ततावच्छेदकतापेक्षया एकस्यैव जातिरूप-
स्फोटत्वस्य शक्ततावच्छेदकत्वकल्पने लाघवमपि द्रष्टव्यमिति दिक् । वाक्यस्फोटस्य
निष्कृष्टतया तस्यैव बोधकत्वं, यदुक्तं वाक्यपदीये—

'पदे न वर्णा विद्यन्ते वर्णेष्ववयवा न च । वाक्यात् पदानामत्यन्तं प्रविवेको न कश्चन ।'

'वाक्यस्फोटोऽतिनिष्कर्षं तिष्ठतीति मतस्थितिः ।' इति च ।

योगदर्शनेऽपि (३।१७) स्फोटः स्वीकृतः—तत्र व्यासभाष्यं भोजवृत्तिश्चासुसन्तितुमुभि-
र्द्रष्टव्यम् । प्रपञ्चितश्चैतद् वस्त्वखिलमेव वाक्यपदीयादौ । ग्रन्थवाहुल्यभयान्नान्न निर्दिश्यते ।

(७) चरमवर्णज्ञानव्यक्तिनिष्ठस्फोटस्वरूप इति 'क्त' 'ग' प्रसक्तयोः पाठो न सम्यङ् ।

दाट्टेन प्रत्यभिज्ञानवदेव प्रत्यभिज्ञाने प्रत्यक्षेऽपि अतीतापि पूर्वावस्था स्फुरति,—तेन कृतं स्फोटनेति (छ) ।

तत्र । तथाहि पदव्यात्पादनसमयो हि स्फोटकृत एव । न च तत्र प्रमाणाभावः, प्रत्यक्षार्थापत्त्योः सम्भवात् । यथायं गौरित्युक्ते नहि गकारौकार-
विसर्गा एव प्रतीयन्ते, अपि तु सास्त्रादिमत् किमपीति प्रत्यक्षम् । अयं
गौरित्यत्र किं गकारादयो वर्णा व्यस्ता एवार्थप्रत्यायकाः, किं समस्ताः ? नायः,
इतरवर्णवैयर्थ्यात् । नापि द्वितीयः, उत्पन्नप्रध्वस्तानां सामस्याभावात् ।

स्थले यथा चक्षुःसन्निकर्षजन्येदंपदार्थज्ञानकाले पूर्वप्रतीततत्कालतद्देशरूपतत्तापि
तादृशप्रत्यक्षे भासते, तथात्रापि चरमवर्णस्य अवगोन्द्रियजन्यज्ञाने पूर्वपूर्वातीतवर्णस्यापि
संस्कारवशाद्ज्ञानं भविष्यतीति । तेन कृतं व्यर्थं स्फोटनेति ।

तन्नेति—यत्समयेऽतीतसमस्तवर्णघटितपदानां युष्माकं मते पुनः प्रतीतिर्भवति, तत्र
समये स्फोटकृतशब्दबोध एव भवति, न तु अतीतवर्णानां पुनः प्रतीतिरित्यर्थः ।
अत्र प्रमाणाभावो न वक्तव्यः, यतः प्रत्यक्षप्रमाणमर्थापत्तिप्रमाणञ्च वर्तते । तत्र च
प्रथमतः प्रत्यक्षप्रमाणमाह । गौरित्युक्ते नातीतगकारादेः पुनः प्रतीतिः, किन्तु

(छ) वर्णवादमेवार्थबोधे प्रमाणीकुर्वन्निस्तार्किकादिदर्शनप्रस्थानपरमाचार्यैर्बहुभिः
स्फोटवाद आपाततः प्रध्वस्तकल्प इव प्रतिभाति । तथाहि

ननु दृष्टं परिलक्ष्य सर्वथादृष्टमार्गणम् ।

कुर्वन् नृगयसे नूनं पिपासुर्मृगटणिकाम् ॥ (स्फोटसिद्धिन्यायविचार १७ श्लोक)

इति पूर्वपक्षिणो प्रश्नः, 'तस्मादन्ये स्थायिनः संस्काराः कल्प्याः, तथा वर्णातिरिक्ताः
शब्दः कल्प्य इति वक्तृप्रमाणकमापन्न'मिति शास्त्रदीपिकाकृतां पार्थसारथिमिश्राणां
सोत्प्रासा गृह्णा च स्फोटवादिनः प्रति प्रवर्तते । तार्किकयुक्तिर्निराकृतात्र कौस्तुभकृता,
स्मृतिहेतुभूतसंस्कारवादिनां मते निहितं कल्पनागौरवच्चात्र दर्शितम् । निर्विरोधमेवेतदत
इति ग्रन्थकृतः कल्पः । एतत्प्रसङ्गे 'शब्द इति, चेन्नात' (१३।२८) इत्यादौ ब्रह्मसूत्रे भाष्यं,
'प्रतीत्यप्रतीतिभ्याम् न स्फोटात्मकः शब्दः' (५।५७) इति साङ्ख्यसूत्रे वृत्तिश्च,

'यथामेयादिकर्माणि क्रमवर्त्तन्ति सन्त्यपि ।

संहत्य कुर्वते कार्यमेकं वर्णास्तथैव नः ॥' (श्लोकवार्त्तिक)

'यद्वा प्रत्यक्षतः पूर्वं क्रमज्ञातेषु यत्परम् ।

समस्तवर्णविज्ञानं तदर्थज्ञानकारणम् ॥' (शास्त्रदीपिका)

'नार्थस्य वाचकः स्फोटो वर्णभ्यो व्यतिरेकत' इत्यादि मौखांसाग्रन्थोऽपि निपुणमालोचनीयं
सुधीभिर्बोधवैशद्यार्थम् । न चैतत् सत्यविचारसहमिति वद्वः । आकर एव तत्प्रपञ्चः ।

Sarvadaršana-
samgraha-Panini-
daršana.

“न च व्याससमासाभ्यामन्यः प्रकारोऽस्ति । तस्माद्वर्णानां
वाचकत्वानुपपत्तौ यद्वलादर्थप्रतीतिः स एव स्फोटो
वर्णातिरिक्तो वर्णाभिव्यञ्ज्यार्थप्रत्यायको नित्य एवेति । अर्थापत्तिरपि ।
स्फोटानङ्गीकारे सर्व एव संस्कारा विशृङ्खला एव सन्तः पदजन्यपदार्थ-
प्रतीतौ न शङ्कुवन्ति । नापि प्रत्यभिज्ञाने प्रत्यक्षेऽप्यतीतापि पूर्वावस्था
स्फुरति । न वा सदसदनेकवर्णावगाहिनी पदप्रतीतिः श्रोत्रेण जन्यते ।
सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञानस्य तत्तांशे संस्कारजनितस्मृतिविशेषत्वात्,
श्रोत्रेण सदसदनेकवर्णावगाहाभावाच्च । नहि प्रत्यभिज्ञानमेकं ज्ञानं, तदंशे
संस्कारजन्यतया इदमंशे च चक्षुर्जन्यतया च स्मरणग्रहणात्मकत्वात् । न
च तदंशेऽपि चक्षुः करणं, तस्य सन्निहितग्राहितया तदभावात् । नापीदमंशे

सास्त्राद्यवयवविशिष्टगोपदार्थस्य प्रतीतिरित्यत्र सर्वेषामनुभव एव प्रमाणम् । अर्थापत्ति-
प्रमाणमाह—गौरित्यत्र केवलगकारस्य कारणत्वेऽन्यवर्णोच्चारणस्य वैयर्थ्यापत्तिः, केवल-
गकारोच्चारणात् शाब्दबोधोपपत्तिश्च । नापि द्वितीय इति—वर्णसमूहज्ञानानामेकदाऽ-
सत्त्वेन द्वितीयपक्षोऽपि निरस्तः । तस्मात् पदजन्यशाब्दबोधान्यथानुपपत्तौ स्फोटः
सिद्ध इत्यन्यथानुपपत्तिरेवात्र प्रमाणम्—यथा स्थूलो (४) देवदत्तो दिवा न भुङ्क्त
इत्यत्र पौनत्वान्यथानुपपत्तिप्रमाणेन रात्रिभोजित्वसिद्धिः । नापि वर्णसमुदायज्ञानानां
तादृशज्ञानजन्यसंस्काराणां वा कारणत्वं वक्तुं शक्यं, यतो विशृङ्खलाद्वर्णानां ज्ञानात्
संस्काराश्च शाब्दबोधोपपत्तिरित्याह—स्फोटानङ्गीकार इति । यच्च सोऽयं देवदत्त इति
प्रत्यभिज्ञानात्मकचाक्षुषप्रत्यक्षं दृष्टान्तीकृत्य अवशेन्द्रियजन्यचरमवर्णज्ञानेऽप्यतीतवर्णस्य
संस्कारवशाज्ज्ञानमुक्तं तदपि दृष्टमित्याह—नापि प्रत्यभिज्ञान इति । तत्र प्रथमतो दृष्टान्त-
मेवासिद्धमित्याह । प्रत्यक्षात्मकप्रत्यभिज्ञाने तद्देशतत्कालरूपा अतीता पूर्वावस्था न
स्फुरति, न वा दार्ष्टान्ते श्रोत्रेणातीतवर्णावगाहिनी चरमवर्णविषयकप्रतीतिर्जन्यते । तत्र
हेतुः—सोऽयमिति—तत्रातीतदेशकालरूपतत्तायाः स्मरणं, चक्षुःसन्निकष्टेदम्पदार्थस्य

वेदान्तादिदर्शनप्रतिपादितापत्तिश्च दूरादास्ते यदि तावद्वैयाकरणमतं धीरमालोच्यते ।
अत्रार्थे ‘तस्मात् यच्चोभयोः समो दोषः न तेनैकश्चोदो भवतीति न्यायात् नातिरिक्त-
स्फोटकल्पनावकल्पत इति चेत् तदेतत् काशकुशावलम्बनकल्पनं विकल्पाद्युपपत्तेरित्यादिः
‘तस्माद्वर्णानां वाचकत्वसम्भवात् स्फोटोऽभ्युपगन्तव्य’ इत्यन्तः प्राणिनिदर्शनप्रस्तावोक्तः सर्व-
दर्शनसंग्रहग्रन्थो द्रष्टव्य इत्यलमतिगहनावगाहनेन ।

(४) ‘पौनो देवदत्त’ इति सुद्रितपुस्तके पाठः ।

संस्कारः, चचुरन्वयव्यतिरेकानुविधानात् स्मरणहेतुव्यवसायाभावाच्च । तेन स्फोट एवाङ्गीकार्य इति वैयाकरणाः ।

तेन पृथक्सम्बन्धानां संस्काराणां क्रमेण परस्परसम्बन्धकारित्वं स्फोटत्वम् । अन्यथा रसः सरः नदी दीन इत्येतेषां प्रतिलोमपाठेऽपि रफसकारादीनां संस्कारोऽस्ति, न तु तेऽनुलोमसंस्कारवत्त्वेन पदं व्युत्पादयन्ति, अन्यथा भेदो न स्यात् (१) (ज) ।

साध्वसाधुतयाद्योऽपि—११ का ।

आद्यो वर्णात्मकः शब्दोऽपि साधुतया असाधुतया च द्वेधा भवति । किन्नाम साधुत्वम् ? किं साधुजनोदितत्वं, किमुत सूनृतत्वमुताहो वेद-प्रत्यक्षमिति ज्ञानद्वयमेव, न तु तत्ताविशिष्टेदंपदार्थस्यैकं ज्ञानम्, यतस्तत्तांशे चक्षुः-सन्निकर्षाभावेन चाक्षुषप्रत्यक्षे तस्य भानासम्भवात्, एतन्मतेऽलौकिकसन्निकर्षरूपज्ञान-लक्षणायाः प्रत्यासत्तित्वानङ्गीकारादिति । नापीदमंश इति—यथा तत्तांशे संस्कारवशात् स्मरणं तथेदमंशेऽपि वाच्यमित्यपि न सम्भवति । इदमंशे चक्षुःसन्निकर्षसत्त्वे सति ज्ञानं, तदभावे नेत्यन्वयव्यतिरेकात्, स्मृतिजनकस्येदंपदार्थस्यानुभवाभावाच्च ।

तेनेति—पृथक्सम्बन्धानामानुपूर्व्योत्पत्तिरहितानां संस्काराणां प्रत्येकवर्णोच्चारणानां क्रमेण परस्परानुपूर्व्योविशिष्टचरमवर्णज्ञाने शाब्दबोधकारित्वं कारणतावच्छेदकं स्फोटत्वम् । तथाच यादृशानुपूर्व्योविशिष्टचरमवर्णस्य ज्ञानसत्त्वे तत्तदर्थस्य शाब्दबोधो जायते तादृशज्ञाननिष्ठजातिविशेष एव स्फोटत्वम् । सा जातिस्तत्तदर्थविषयकशाब्दबोधजनक-तावच्छेदकत्वेन सिद्धा । यथा दृग्धारणमग्न्यादिजन्यतावच्छेदकतया वक्त्रनिष्ठजातिविशेषस्य सिद्धिस्तद्वदत्रापि तत्तच्छाब्दबोधजनकतावच्छेदकतया चरमवर्णज्ञाननिष्ठजातिविशेषस्य स्फोटत्वस्य सिद्धिः । अन्यथा स्फोटत्वस्यानङ्गीकार एवं तत्तदर्थज्ञानजन्यशाब्दबोध-

(ज) अत्र वेदान्तिमासुत्तरं 'शाब्द इति चेन्नातः प्रभवात्, प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्' (१।३।२८) इत्यत्र प्रदर्शितात् वक्ष्यमाणाङ्गवच्छङ्करवाक्यतो ज्ञेयं । 'सत्यपि समस्तवर्णप्रत्यवमर्शे यथा क्रमानुरोधिन्य एव पिपीलिकाः पङ्क्तिबद्धिमारोहन्ति, एवं क्रमानुरोधिन एव वर्णाः पदबद्धिमारोहन्ति । तत्र वर्णानामविशेषेऽपि क्रमविशेषकता पदविशेषप्रतिपत्तिर्न विरुध्यत' इति शाश्वरकभाष्यम् । भामत्यादिषु चैतत् प्रपञ्चितमिति तत एव द्रष्टव्यम् । वस्तुतस्तु विभिन्नप्रयोजनत्वात् शाब्दयोः विभिन्नसिद्धान्तत्वमिति स्थितिः । अतो नानर्थोपपातः ।

(१) 'अन्यथा' इति पदं '(घ)' '(ङ्)' पुरु कथोन्नोपलभ्यते ।

वाक्यस्यैव, प्रकृतिप्रत्ययव्युत्पादितत्वं वा ? आद्ये चण्डालादिप्रयुक्तस्य संस्कृतस्याप्यसाधुत्वापत्तिः, द्वितीये परुषसंस्कृतस्य, तृतीयेऽस्मदादिकृतसंस्कृतशब्दानां, चतुर्थे संज्ञाशब्दानामपि । तेन व्याकरणप्रणीतत्वं साधुत्वमिति । तथा सति डित्यादीनां संज्ञाशब्दानामपि डित्योऽयं डवित्योऽयमिति विभक्त्युत्पत्तेः साधुत्वम् ; न तु गावौप्रभृतीनां, भ्रान्तप्रणीतत्वात् । तथापि तैर्यद्व्यवहारनिष्पत्तिस्तद्विज्ञानां तत्स्मारितगोशब्दादिद्वारा, अज्ञानान्तु अज्ञपरम्पराप्राप्तसंस्कारद्वारैव । प्राकृतस्य तु साधुसमत्वात् साधूङ्गवत्वेन तत्तद्व्याकरणप्रणीतत्वाच्च साधुत्वम् । (भ)

स्त्रीकारे च सरोवरवाचकस्य सरःशब्दस्य प्रतिलोमेन रस इति पाठेऽपि सरोवरबोधः स्यात् । नदीशब्दस्यापि प्रतिलोमेन दीन इति पाठेऽपि नदीबोधः स्यात् । संस्कार इति—प्रत्येकवर्णज्ञानजन्यसंस्कारोऽस्तीत्यर्थः । न त्विति—ते प्रतिलोमेनोच्चारिता वर्णा अनुलोमसंस्कारवत्त्वेन विशिष्टं पदं यादृशार्थं व्युत्पादयन्ति, तादृशार्थं न व्युत्पादयन्तीत्यर्थः । अन्यथा अनुलोमप्रतिलोमपदाभ्यामेकबोधस्त्रीकारे रससरःपदाभ्यां जनितबोधयोर्नदीदीनपदाभ्यां जनितबोधयोः भेदो न स्यादित्यर्थः ।

संनृतत्वं स्निग्धत्वादिगुणविशिष्टत्वम् । आद्य इत्यसाधुचण्डालादिप्रयुक्तस्येत्यर्थः । परुषसंस्कृतस्य कठोरसंस्कृतस्य । संज्ञाशब्दानां चैत्रडित्यादिशब्दानां प्रकृतिप्रत्ययाभ्यामवयवव्युत्पत्तिसिद्धेः । व्याकरणनिष्पाद्यत्वं साधुत्वमित्यर्थः । अतएव डित्यादिशब्दानां प्रकृतिप्रत्ययाभ्यामवयवव्युत्पत्तयामेवैषि डित्योऽयमित्यादौ 'सु'विभक्तिसाहित्येन व्याकरणसिद्धत्वमस्यैव । नत्विति—यथा वच्चातोर्बहुवचने देवदत्ता वचन्तीति प्रयोगोऽसाधुः 'नान्यत्वोर्बचेः प्रयोगः' इति सूत्रात्, तथैवात्र केवलगांशब्दोत्तरापत्त्यार्थकप्रत्ययेन 'गाव' इति प्रयोगोऽप्यसाधुः, अतो 'गावौ' इति प्रयोगो भ्रान्तप्रणीत एव । ननु कथं भ्रान्तोक्त- 'गावौ'पदप्रयोगादपि विशेषदर्शनामप्यर्थप्रत्ययो जायते, अत आह—तथापीति । तैरसाधुपदैरसाधुशब्दस्मारितसाधुशब्दादिज्ञानां शाब्दबोधः । अज्ञानामविशेषदर्शनामज्ञपरम्पराप्राप्तगावौशब्दादेव शाब्दबोधः । नाटकादौ विशेषदर्शनां शौरसेनिकादिप्राकृतशब्दः साधुशब्दः, साधुशब्दसमत्वात् । साधूङ्गवत्वे साधूचरितत्वे तत्तत्प्राकृतलङ्केश्वरव्याकरणप्रणीतत्वाच्च साधुत्वम् ।

जातिरिति—जात्यादिवाचकत्वेन साधवश्चतुर्विधा भवन्ति । गौरिति साधुशब्देन

(भ) वस्तुतस्तु साधुसमसाधूङ्गवदेष्टीति भेदेस्त्वैविध्यं प्राकृतभाषोक्तशब्दानाम् । तत्र ऊह-हला-ण्वरोत्यादिप्राकृतशब्दाः शिष्टप्रयोगादरुच्यादिकृतव्याकरणकदनुमोदितत्वाच्च साधव एव ।

साधवश्च चतुर्विधाः ।

जातिः क्रियागुणद्वयैः—१२ का

गौः पाचकः शुक्तो डित्य इति क्रमाज्जात्यादिभिश्चातुर्विध्यम् । चकारा-
ज्जातिरेव पदार्थ इति च मतम् (ज) । तथाहि गुडतण्डुलादिपाचकभेदेन
पाचकोऽयं पाचकोऽयमिति पाचकत्वमस्ति । एवं चन्द्रचन्दनकुन्दादिषु अयं
शुक्तोऽयं शुक्त इति शुक्तत्वम् । बालवृद्धयुवाद्युदीरितडित्याद्यर्थेषु डित्या-
दित्वमिति ।

गोत्वरूपजातिविशिष्टयावत्गोरूपधर्मिवाचक इत्येको भेदः । तथा पाचक इति साधुशब्दः
पचनक्रियारूपो यो मनुष्यनिष्ठो धर्मस्तस्य वाचक इत्यपरो भेदः, एवं शुक्त इति साधु-
शब्दः शुक्तरूपगुणविशेषो यो गवादिवृत्तिधर्मस्तस्य वाचक इत्यन्यो भेदः । तथा डित्य
इति साधुशब्दः डित्यरूपैक्यक्तिमात्रवाचकः इत्येवं क्रमेण साधुशब्दश्चतुर्विधो ज्ञेयः ।
ननु यन्मते जातवैव शक्तिर्न कदापि व्यक्तौ, शाब्दबोधे व्यक्तिमानन्तु 'जात्या
व्यक्तिराक्षिप्यते' इति न्यायसिद्धाक्षेपवलादेव, तन्मते साधुशब्दो जातिमात्रवाचक-
श्चैनैकविध एवैतदेवाह—चकारादिति । गुडतण्डुलादीनां नानापाचकभेदेन पाचकोऽयं
पाचकोऽयमिति सर्वत्र पाचके पचधातोः प्रयोगात् पाचकत्वमपि जातिविशेषः ।
नन्वीश्वरकृतसङ्केतविशिष्टस्य सर्वत्र जातौ शक्तिरस्तु, आधुनिकपुरुषकृतस्य डित्यादौ
सङ्केतविशिष्टशब्दस्यैकमात्रवृत्तित्वेन डित्यत्वस्य जातित्वाभावात् कुत्र शक्तिर्वक्तव्येत्यत
आह—बालवृद्धेति । यथा पुत्रे पित्रकृतसङ्केतविशिष्टस्य देवदत्तविष्णुदत्तादिशब्दस्य
शक्तिर्बाल्यपौगण्डादिनानाशरीरवृत्तिदेवदत्तविष्णुदत्तत्वादिजातौ वर्तते, तथैव पुरुषकृत-
सङ्केतार्थडित्यादावेकस्मिन्नेव वस्तुनि बालवृद्धयुवादीनां डित्योऽयं डित्योऽयमित्यनुगत-

(ज) एतच्च मम्मटाद्युक्तिमनुवृत्त्य । तथा च प्रकाशे—'सङ्केतितश्चतुर्भेदो जात्यादि-
जातिरेव वा' इति । केचित् तार्किका व्यक्तिरेव पदार्थ इत्यपि वदन्ति । भगवान्
वाङ्मिरपेयम् । जातिरेव पदार्थ इति मीमांसकसिद्धान्तपक्षः । इयमेव स्वीकृतं
भाष्यकारैः 'किं पुनराकृतिः पदार्थ आहोस्विद्व्यमिति पदार्थनिर्णयभाष्ये पञ्चमाह्निके ।
सुष्ठु व्याख्यातिमेतत् तत्रैव प्रदोषे कैयटेन । चतुर्धा पदार्थप्रपञ्चो भिद्यत इति भूयसां
वेयाकरणानामपि मतम् 'जात्याकृतिविशिष्टव्यक्तिशक्तिपक्ष एव साधीयानिति
तार्किकचूडामणयो महामहोपाध्यायगदाधरभट्टाचार्यपादाः । 'परं ब्रह्मतत्त्वं सर्व-
शब्दार्थ' इति स्थितम्' इति पाणिनिदर्शनप्रस्तावे जरद्वैतशादिमतानुवादं कृत्वेव
फणिभाषितानुसारी माधवाचार्यः । षोडश च भेदो दर्शितो जयदेवेन, तच्चाकरे
ब्रह्मम् ।

मुख्यो लाक्षणिकस्तथा ॥

व्यञ्जकश्चेति—१३ का

त्रिधा ते शब्दाः । मुख्यो वाचकः, यस्तु सङ्केतमैश्वरं धत्ते, स मुख्यः । ऐश्वरमीश्वरकृतं, अस्मदादिकृतं सङ्केतमपि यो धत्ते तस्य द्रव्यत्वे स्वार्थं प्रति-मुख्यता । (ट)

सङ्केत ईशेच्छा तत्र तत्त्वकृत् ॥ १४ का

तत्र घटादौ तत्त्वकृत् घटादित्वबोधकत्वं सङ्केतः स्यात् । तथाहि कश्चिद-गृहीतसङ्केतो बालः कदाचिदुत्तमवृद्धेन घटमानयेत्युक्ते मध्यमवृद्धे कम्बु-ग्रीवादिसन्तं व्यक्तिविशेषं स्थानात् स्थानान्तरं नयति सति घटशब्देनेदृशी व्यक्तिरिति प्रथमं व्यक्तावेव घटशब्दशक्तिरिति प्रतिपद्यते । पुनस्तेनैव प्रतीतिवलात् डित्यवस्तु घटकीभूतनानावयववृत्तिडित्यत्वमपि जातिविशेषः । यन्मतेऽवयवाति-रिक्तस्वतन्त्रावयविनोऽभावात् घटत्वजातिर्नानावयववृत्तिरेव, तन्मतमालम्ब्य डित्यत्वमपि जातिरेवेति सर्व्वं समञ्जसम् ।

नन्वैश्वरकृतसङ्केतविशिष्टशब्दस्यैव मुख्यत्व उक्तेऽस्मदादिकृतसङ्केतविशिष्टस्य डित्यादि-शब्दस्यैश्वरकृतसङ्केताभावान्न मुख्यत्वं, शक्तेरभावेन शब्दसम्बन्धरूपलाक्षणिकत्वमपि न सम्भवतीत्यत आह—अस्मदादौति । द्रव्यत्वे डित्यादितत्त्वद्रव्यमात्रवाचकत्वे स्वार्थं प्रत्यौपचारिकमुख्यता । यथार्थमुख्यव्यवहारस्तु (१०) ईश्वरकृतसङ्केतविशिष्टशब्दस्येति बोध्यम् । तद्विन्नभिन्नंति—घटाद्विन्नः घटादिस्त्विन्नो घट एव ; तादृशरूपेण निवेष्टस्तु अपोहद्वारा निर्द्धारणार्थमेव, न त्वसाधारणलक्षणे निवेष्टनीयं, तादृशरूपेण निवेष्टे

(ट) ईश्वरेच्छारूपस्य सङ्केतस्य शक्तित्वमङ्गीकृतं नैयायिकनये । ईश्वरकृतसङ्केतार्थं प्रमाणं मनुस्मृतौ (१।२१) यथा—

‘सर्व्वेषां तु स नामानि कर्माणि च पृथक् पृथक् ।

वेदशब्देभ्य एवाहौ पृथक् संस्थाञ्च निर्म्ममे ॥’

उन्नेयमेतत् ‘वेदपूर्व्विकैव वृष्टिः’ ‘यस्य निःश्वसितं वेदा’ इत्याद्यास्तिकमतमाह्लात्माच । वस्तुतस्तु न केवलं डित्यडवित्यादय अपि तु सर्व्व एव शब्दा अस्मदादिकृतसङ्केतमेव दधते, न तु ऐश्वरं, भाषानामानन्त्यात्, भाषाविशेषस्य चेश्वरकृतानादिशब्दसङ्केतधारणार्थस्य गौरवापत्तेरिति भाषातत्त्वविदः कोविदाः । सङ्केतपदेन शब्दव्यतिरिक्तं चिह्नमात्रं गृह्यते चेत्, तदा नानर्थक्यापात इति सर्व्वमवदातम् ।

(१०) ‘यथावन्मुख्यव्यवहार’ इति पाठः (ग) (ङ) प्रसक्तयोः ।

पटमानयेत्युक्ते तद्विजातीयं व्यक्तिविशेषं तथैव तस्मिन् नयति सति पुनः सोऽपि घटाङ्गिन्नः पटः पटाङ्गिन्नो घट इति व्युत्पद्यमानः पुनरघटभिन्नो घटः अपटभिन्नः पटश्चेत्यपोहद्वारेण निश्चिन्वन् पुनस्तेनैव घटान्तरं पटान्तर-
ज्ञानयेत्युक्ते तस्मिन् पूर्वघटपटयोराकारतो विसृष्टौ घटपटावानयति सति पुनरयं संश्लेषे—अहो घटपटशब्दौ न व्यक्तिविशेषविषयकसङ्केतो, यत एतौ पूर्वघटपटतो भिन्नौ, तेन घटादिषु कश्चिदसाधारणो भविष्यति धर्मः यद्वशादयं घटोऽयमपि घट इत्यनुगताकारावगाहिज्ञानं जन्यत इति निश्चित्य जातावेव सङ्केतमवधारयति । तद्विन्नभिन्नाधिकरणमात्रवृत्तित्वमसाधारणत्वं यथा गोः सास्त्रादिमत्त्वम् ।

योगरूढाश्च रूढाश्च यौगिकाश्चेति ते त्रिधा । १५ का (७)

ते शब्दाः पुनस्त्रिविधा भवन्ति । योगरूढाः पङ्कजादयः । पङ्काज्जने-
र्ङ-प्रत्ययेन (II) पङ्कजनिकर्तृभिर्वायकेन योगेनापि पद्मार्थ एव प्रतिपद्यते,
प्रयोजनाभावात् गौरवप्रसङ्गाच्च । तथा च तद्वृत्तित्वे सति तद्वितरावृत्तित्वं तदसाधारण-
लक्षणमिति । तत्र दृष्टान्तो यथेति—सास्त्रा गलकम्बलादिर्गोभिन्ने न वर्तते, गवि वर्तते
च, अतो गौरसाधारणधर्मः सास्त्रादिः ।

योगरूढा इति—ननु पद्मशब्दस्यैव पङ्कजशब्दस्यापि पद्मत्वं कथं शक्यतावच्छेदकं
नोक्तं, तत एव कुमुदशैवालादिवारणं सम्भवेदित्याह—पङ्कादिति । पद्मपदेन केवल-
पद्मत्वरूपेण बोधो जायते । पङ्कजपदात् पङ्कजनिकर्तृ पद्ममिति बोधो जायत इति
प्रामाणिकानामनुभववशात् पङ्कजनिकर्तृकत्वेन यौगिकशक्तिः, पद्मत्वरूपेण रूढ-
शक्तिश्च स्वीकरणीयेति ज्ञेयम् । पद्मस्यैवेति—पङ्कजनिकर्तृपद्मस्यैव स्मृतेः । यदेति—

(७) नैरुक्तैस्तु सर्वेषामपि पदानां धातुभूतप्रकृतिप्रत्ययनिष्पन्नत्वं स्वीक्रियते ।
उणादिसूत्राणि च तत्र निष्पत्तौ सहायकानि । एवं सति किमवयवशक्तित एव निखिलानां
पदानामर्थग्रह उतान्योऽपुत्रपायोऽस्तीति पृच्छायां शब्दानां त्रैविध्यप्रदर्शनव्याजेनाभिधानि-
यामकमन्यदप्यस्तीति सूचयति । उक्तं हि शाब्दिकैः—

शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोषाप्तवाक्यादवधारतश्च ।

वाक्यस्य शेषाद्विदुतेष्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य दृष्ट्वाः ॥

एवमर्थग्रहकारणेष्वनेकेषु लक्षितेष्वपि शब्दानां, तेषां यथायथमुपरिष्ठाद्दर्शितेष्वेव भेदेषु

(II) 'पङ्कजनि'ङप्र'त्ययेन' इति (क) पुस्तके, 'पङ्कजनितप्रत्ययेन' इति (ख) (ग, पुस्तकयोः पाठः ।

न तु कुमुदाद्यर्थं, इति योगार्थपुरस्कारेऽपि रूढार्थ एवेति योगरूढ एव, ईश्वरसङ्केतमहिम्ना भटिति पद्मस्यैव स्मृतेः । यदा तु पङ्कजं वर्त्मदौर्गत्यमित्यादि केनाप्युच्यते तदा तत्र पङ्ककतत्वे लक्षणा । वस्तुतस्तु पद्मे शक्तिः ।

रूढा मण्डपादयः । यथा पद्मे पङ्कजनिकर्तृत्वं वर्त्तते, तथा मण्डपे गृहविशेषे मण्डपानकर्तृत्वं नास्ति, तेन केवलं गृहविशेषो योगार्थं विनापि गम्यत इति रूढ एव । कर्मणि कुशल इत्यत्र कुशलशब्दो न लाक्षणिक-स्तस्य नानार्थत्वात्, 'कुशलः क्षेमः पुण्ये च शिचिते' इति शिचितो निपुणः, अतो मुख्य एव (ङ) । एवं मण्डपशब्दो रूढत्वेन गृहविशेषे मुख्यः । यदा तु मण्डपं भोजयेत्युक्तिस्तदा शब्दान्तरसाहचर्यात् मण्डपानकर्तृरि लाक्षणिकः ।

आदितेयादिशब्दा यौगिकाः, अदितेरपत्नानीति 'ढक्'प्रत्ययेन केवलं योगार्थ एव । यदा तु अपत्यार्थप्रत्ययान्तरेण 'ण्य'प्रत्ययेन निरुक्तिस्तदा नानार्थ-

वर्त्मदौर्गत्यं पङ्कजं पङ्काज्जातमित्यत्र पङ्कजशब्दस्य पङ्ककतत्वे लक्षणा, पद्म एव शक्तिः । कस्यचिन्मते कर्मणि कुशल इत्यत्र कुशं लातीत्यवयवव्युत्पत्तिं विनैव निपुणार्थे कुशलशब्दो लाक्षणिकस्तन्मतं दूषयति—कर्मणीति । यदा तु आदित्यशब्दो (12) इति प्रत्ययार्थ'ण्य'प्रत्ययान्तस्तदा तु नादितेः पुत्रसामान्यस्य बोधः, अपि तु द्वादशादित्य-रूपस्य सूर्यस्य बोधः, 'आदित्या ऋभव' इति देवसामान्यपर्याये पठितोऽपि ।

ननु 'प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं प्रत्ययाना'मिति न्यायात् प्रकृत्यर्थसहितस्यैव प्रत्ययार्थस्य

अन्तर्भावो द्रष्टव्यः । तत्राखण्डशक्तिमात्रेणैकार्थप्रतिपादकत्वं रूढिः, अवयवशक्तिसापेक्षं पदस्यैकार्थप्रतिपादकत्वं योगः, अवयवसमुदायोभयशक्तिसापेक्षमेकार्थप्रतिपादकत्वं योग-रूढिरिति वृत्तिवार्त्तिकेऽप्ययदौक्षित्यचरणाः । द्वित्यादौ शब्दे रूढिः, आदितेयप्राचकादौ योगः, पङ्कजादौ योगरूढिः । एवमभिधा त्रिविधा ।

(ङ) दर्भमृच्छाद्ययोगाल्लक्षणेयमिति काव्यप्रकाशकतो मतं, न तच्चार । 'अन्यहि शब्दानां व्युत्पत्तिनिमित्तमन्यच्च प्रवृत्तिनिमित्त'मिति दर्पणे दर्शितम् कारणम् । मण्डपादि-शब्देषु भिन्नोऽभिधायाः प्रकार इति केचित्—यदाहुः शब्दशक्तिप्रकाशिकाकाराः—'परै-रूढयौगिकं मन्यतेऽधिक'मिति । "अथाश्वगन्वाश्वकर्णमण्डपनिशान्तकुवलयदिशब्देषु का शक्तिरिति ? अत्र केचित्—अश्वगन्धारसं पिवेत्यादिषु केवलसमुदायशक्तिः, अश्वगन्वा वाजिप्रासेत्यादिषु केवलयोगशक्तिः ।...अन्ये तु वदन्ति, सङ्करस्य (योगरूढिमयस्येति यावत्)

त्वेऽप्यादित्य इति देवपर्याये पठितोऽपि देवविशेषे शक्तिमत्वात् प्रत्ययमहिम्ना योगरूढ पदार्थः ।

प्रकृतिशक्तिः प्रकृत्यर्थपरा । सुप्प्रत्ययशक्तिः संख्याकारकत्वोपरक्त-
प्रकृत्यर्थपरा । तिङ्शक्तिः संख्याकर्तृकर्मभावोपरक्तवर्तमानादिकालपरा ।
उपसर्गा द्योतकत्वाद्वात्वर्थभेदकाः—यथा संहारः अभिहारः विहारः आहारः
मिलित्वा समभिव्याहारः । एवं कृत्तद्धितप्रत्ययावपि पूर्व्ववत् । प्रत्येकं सूत्र-
करणात् सर्व्वत्र योगेन मुख्य एवार्थः । (ठ)

Panini III. 3.1. 'उणादयो बहुल'मिति बहुलग्रहणात् प्रायशो न योगार्थः ।

Unadi. 235. तेन गच्छतीति 'गमेर्ङो' इति छते 'ङो'प्रत्यये गौः श्रेत

बोधो भवति, नतु स्वातन्त्र्येणेत्याह—प्रकृतीति । मिलित्वा—सम् अभि वि आ इत्युपसर्गा
मिलित्वा समभिव्याहाररूपार्थबोधका भवन्ति । पूर्व्ववदिति—कृत्तद्धितौ प्रकृत्यर्थपरौ ।
सर्व्वत्रेति—सर्व्वेषु प्रत्ययेषु योगेन योगशक्त्या मुख्य एवार्थः ।

ननु तेषां मध्य उणादिप्रत्ययो बहुलमिति सूत्रस्य बहूनर्थान् लातीति व्युत्पत्त्या यस्मिन्नर्थे
विहितस्तदतिरिक्तार्थमपि बोधयति ; तेनोणादिप्रत्ययो हि प्रायशो योगार्थं न प्रतिपादयति,
अपि तु रूढार्थमपीत्याह—उणादय इति । कर्तृबोधक'ङो'प्रत्ययेन सिद्धस्य गोशब्दस्य
प्रथमान्तपदघटितस्य 'गौः श्रेते' इति वाक्यस्य गमनकर्तुः श्रयनरूपार्थे बाधिते सति
लक्षणायाः प्रसङ्गात् । अत औणादिकप्रत्ययघटितगोशब्दस्य न प्रत्ययघटितावयवार्थो
विवक्षणीयः, अपि तु सास्त्रादिविशिष्ट एव रूढिः । स च रूढार्थश्च मुख्य एव, न
लाक्षणिकः ।

साऽन्यपदार्थे शक्तिर्देधा, तद्गुणसंविज्ञानरूपाऽतद्गुणसंविज्ञानरूपा च । साहित्यस्य
प्राधान्यं यत्रैवम्भते इन्द्रे एकत्वं भवति—यथा धवस्त्राश्वकर्णश्च द्वौ वृक्षविशेषौ । यदा तु

तु द्वौ भेदौ योगरूढिर्यौगिकरूढिश्चेति । तत्रादास्योदाहरणं पङ्कजादिशब्दः 'न यत्रैकं
विनान्यस्यास्ति शाब्दधीः', द्वितीयस्य त्वन्वकर्णार्थः । चतुर्थ एवायमभिधायी भेद इत्यन्ये'
इति रसगङ्गाधरेऽपि ।

(ठ) 'प्रकृतिः प्रत्ययश्चैव निपातश्चेति स त्रिधा' इति तार्किकमार्गेण त्रिधा,

'क्रियावाचकमाख्यातसुपसर्गो विशेषकृतु ।

सत्त्वाभिधायकं नाम निपातः पादपूरणः ॥'

इति नेरुक्तोक्तदिशा महाभाष्यकृतसम्मतमतेन चतुर्धा, 'कृत्तद्धितसमासैकशेषसनाद्यन्त-
धातुरूपा पञ्च वृत्तयः' इति वा पञ्चधा अर्वाचीनवैयाकरणसरणिमनुसृत्य पदानां

इत्यत्रापि मुख्यार्थवाधे लक्षणा स्यात्, तेनोणादिप्रत्यये न योगार्थः, अपि तु रूढ एवार्थः । स च मुख्य एव, न लाक्षणिकः ।

समासशक्तिश्च विविधा (ण) । तथाहि बहुव्रीहिरन्यपदार्थे शक्तिः । सा च द्वेधा—तद्गुणसंविज्ञानरूपा, तदितरा च । उभयपदार्थप्रधाना तत्पुरुषस्य । अव्ययांशप्रधानाऽव्ययीभावस्य । नञर्थप्रधाना नञ्तत्पुरुषस्य । प्रत्येकपदप्रधाना इन्द्रस्य । तत्र साहित्यप्राधान्ये समाहारे एकत्वं यथा धवखदिरावित्यत्र धवसाहित्यवान् खदिरः, खदिरसाहित्यवान् धव इति साहित्येऽपि द्वयोः प्राधान्याद्विवचनमेव, एवं धवखदिरपलाशा इत्यत्र बहुवचनमेव । साहित्यमूलके द्वित्वादौ विभक्तिर्न प्रत्येकं द्वित्वादिकं बोधयति । धवखदिरौ पश्येति क्रिया तु प्रत्येकं सम्बध्यते ।

एकशेषे तु लक्षणैव—पितरावित्येकस्य पितृद्वयान्वयाभावात् पितृमातरावेव लक्ष्येते, पितृशब्दस्य जनकार्यमात्रस्मृतेः ।

साहित्याश्रयस्य तत्तद्गुणस्य प्राधान्यं तदेतरेतरद्वन्द्वसमासे द्वित्वबहुत्वे भवतः । धवखदिरावित्यत्र परस्परसाहित्यस्य द्वित्वसंख्या दिवचनम् । धवखदिरपलाशा इत्यत्र परस्परसाहित्यस्य बहुत्वाद्विवचनम् । इन्द्रसमासस्य साहित्ये शक्तिरितिहेतोः शाब्दबोधे साहित्यस्य भानम् । साहित्यमूलक इति—यतः साहित्यस्यैव द्वित्वप्रतीतिर्न तु धवस्य खदिरस्य वा, अत एकधवैकखदिराभिप्रायेण धवखदिरौ पश्येत्यपि सङ्गच्छते ।

पितृशब्दस्य जनके शक्तिः, मातृपितृभयबोधे लक्षणा । तत्रोदाहरणमाह—एकशेष इति—माता च पिता चेत्येकशेषे कृते मातृपितृभयबोधस्तु लक्षणयैवेति बोध्यम् ।

विभागमूरीकृत्य मनसि यथाक्रमं प्रत्येकं शक्तिस्वरूपप्रसङ्गमवतारयति । तत्रासमस्तसुमिडन्तोपसर्गसहितप्रकृतिकचक्षितान्तेषु पदेषु यथायोगं योगशक्ता एवार्थप्रतीतिः ।

(ण) प्रायशोऽभिधेयैव वृत्त्यर्थबोधः । तत्र शब्दशक्तीत्यादि पदेषु योगतः, पङ्कजादिपदेषु योगरूपा, कैवर्त्तबोधकधीवरादिपदेषु च रूपाव शक्तिमत्वम् । कचित् सुवङ्गादिवोधकधीवरादिपदेषु 'लब्धात्मिका सती रूढिर्भवेत् योगाप्रहारिणी' इति भट्टवचनात् रूढिलक्षणेतिरोहितार्थमेतत् । नञ्चत्त समासघटकपदार्थप्राधान्येनैव भागकल्पनोपरिष्ठादित्यवधेयम् । यदृच्छसुद्देशोऽत्र, न तु समाससङ्गादर्शनाय । तद्गुणसंविज्ञानेति—लम्बकर्णमानयेत्यादि आद्यस्य भेदस्योदाहरणं, दृष्टसागरमानयेत्यादि परस्येति । इहोक्तमनुक्तञ्च सर्वं शब्दशक्तिप्रकाशिकादितो ग्राह्यम् ।

वाचकोऽपि शब्दः समाससङ्गावे सति लक्षणिको भवति । धीवर इति कैवर्त्तवाचकः शब्दः, धिया वर इति तृतीयातत्पुरुषसमासेन सुबुद्धिः प्रतिपाद्यते । तत्र तु लक्षणैव । एवं सर्वत्र लक्षणा बोद्धव्या । दिङ्मात्रमुदाहृतम् ।

यौगिकासु शब्दाः सिद्धाः साध्याश्च । सिद्धा वासुदेवादयः । साध्या वक्तृस्वेच्छाकृता आनकदुन्दुभिनन्दनन्दनादयः (13) । ते च पूर्वपदपरिवृत्तिसङ्गा उत्तरपदपरिवृत्तिसङ्गा उभयपदपरिवृत्तिसङ्गाश्च । वसुदेवनन्दन इति पूर्वपदस्य परिवृत्तिः, आनकदुन्दुभिसुत इति परपदस्य, शूरसुतपुत्र इतुभयपदस्य (त) । एवमुन्नेयम् । क्वचिदुभयपदापरिवृत्तिः, पत्ररथः गरुत्मान् गोसंख्य इत्यादि ।

वाचकोऽपीति—धीवरशब्दः कैवर्त्तं रूढः, धिया वर इति व्युत्पत्त्या तस्य सुबुद्धिजनबोधे लक्षणा । ननु सुखार्थस्य बाधाभावे कथं लक्षणा सम्भवतीति चेत् रूढिशब्दस्य सुखार्थो रूढार्थ एव, अवयवव्युत्पत्त्याऽर्थान्तरन्तु न सुखम् । यथा मण्डपशब्दस्तथापीति बोध्यम् ।

सिद्धाः कौषादो प्रसिद्धा (थ) यथा अमरे वासुदेवशब्दः । पूर्वपदपरिवृत्तौति—वाक्यघटकौभूतपूर्वपदस्य परिवृत्तिं पूर्वपदसमानार्थकशब्दान्तरं सङ्गन्ते । वसुदेवेति—वसुदेवमानन्दयतीति वाक्ये वसुदेवशब्द एव परिवृत्तिसङ्गः, ननु नन्दनशब्दः, अतो वसुदेवपुत्र इत्युक्ते वसुदेवस्यानन्दजनकत्वरूपेण प्रतीतिर्न भवति । एवं वसुदेवस्य जन्मकाले भाविभगवद्वतारसूचकं दुन्दुभिवादां देवाश्चक्रुरतस्तदर्थबोधकः आनकदुन्दुभि-

(त) वसुदेवप्रिता शूरस्तस्य पुत्रः शूरसुतपुत्रः । अत्र सुतपुत्रपदयोः परिवृत्तिसङ्गत्वं विद्यत एव, न तु शूरपदस्येति बोध्यम् । यत्, 'शूरसुतपुत्र इत्यत्र शूरसुतशब्दः परिवृत्तिसङ्ग' इति टीकाकृतं तत् शौरिशूरतनयशूरात्मजादिपदैरेव तस्य परिवृत्तिरित्यभिप्रायकम् । वसुदेवार्थे शौरिपदं योगरूढं, रूढ्या तु 'देवकौनन्दनः शौरि'रित्यभिधानवलात् कृष्णस्यैव बोधः ।

(थ) कौषादविति टीकाकृतदुक्तं कौषग्रहणं न सम्यक्—नात्र कौषप्रसिद्धप्रसिद्धिभ्यां विभागोऽवतार्यत इति मूलतः प्रतिभाति । तथा सति आनकदुन्दुभिरित्यत्रापि सिद्धत्वं पर्यवस्येत् 'वसुदेवोऽस्य जनकः स एवानकदुन्दुभिरित्यमरोक्तेः । 'उपाधिश्च द्विविधो वस्तुधर्मो वक्तृयष्टच्छासन्निवेशितश्च । वस्तुधर्मोऽपि द्विविधः सिद्धः साध्यश्चेति 'सङ्केतितश्चतुर्भेद' इत्यादि काव्यप्रकाशकारिकास्थवृत्तिमनुद्वयात् भागकल्पना । सिद्धान्ते तु द्वयोर्मनाम् वैलक्षण्यं यतस्तत्र साध्यपदेन कदाख्यातप्रकृत्यर्थो विवक्षितः । इह त्वन्यथा ।

(13) 'आनकदुन्दुभिनन्दनादयः' इति पाठः (ख) (ङ) (क) पुस्तकेषु ।

मुख्यो लाक्षणिको व्यञ्जक इति ये त्रिविधा पूर्वोक्तास्ते पुनरपि लक्षयिष्य-
माणावृत्तिवयाद्धेतोरिह प्रस्तूयन्ते—

वृत्तिवयात् पुनस्त्वेधा—१६ का

ते शब्दा इति गम्यम् ।

—वृत्तयस्त्वभिधादयः ॥ १७ का

वृत्तिवयन्तु अभिधा लक्षणा व्यञ्जनेति । अभिधैव शक्तिः ।

यस्योच्चारणमात्रेण सहजं यत् प्रतीयते ।

तस्य तत्र तु या वृत्तिः साभिधा—१८ का

यथा गोशब्दस्य सास्त्रादिमति प्राणिविशेषे वृत्तिः । सा तु न व्यक्तौ,
अपि तु जातौ । व्यक्तौ चेत्तर्हि गोविशेष एव प्रतिपाद्यते, न तु गोमात्रम् ।
जातौ चेत्तर्हि व्यवहारानुपपत्तिः, अतो जात्याक्षिप्तव्यक्तावेव । न तु तत्र
लक्षणा आक्षेपलभ्यत्वात्, अविनाभावो ह्याक्षेपः । (द)

शब्दो न परिवृत्तिसहः किन्तु सुतशब्द एव परिवृत्तिसहः । तथाच शूरसुतपुत्र इत्यत्र
शूरसुतशब्दः परिवृत्तिसहः, पुत्रशब्दोऽपि परिवृत्तिसहः । ननु कस्यचित् शब्दस्य परि-
वृत्तिर्व्यर्त्तते कस्यचिन्नेत्यत्र किं प्रमाणमिति चेत्तत्र शब्दशक्तिस्वभावात् प्रामाणिकानामनु-
भव एव प्रमाणमिति बोध्यम् । पत्नरथशब्द एव पत्निवाची, नतु दलरथो, नापि पत्न-
स्यन्दनः पत्निवाची । गरुडस्य च्छब्द एव गरुडवाची, नतु पक्षवान्, नाप्यस्यर्थकलकारादि-
प्रत्ययान्तो गरुडादिशब्दः । तथा गोसंख्यशब्द एव गोपवाचो नतु धेनुसंख्यः, नापि
गोसङ्ख्यानः ।

यदस्तु सहजं प्रतीयते तत्र तस्मिन् तस्य शब्दस्य या वृत्तिः साभिधा । व्यक्तौ
चेदिति—तत्तद्व्यक्तिमात्र एव स्वीकारे व्यक्तिभेदेऽनन्तशक्तिस्वीकारेण गौरवात्, सन्निकृष्ट-
तत्तगोव्यक्तौ शक्तिज्ञानवतः पुरुषस्य काश्यां गौरस्तीति वाक्यादसन्निकृष्टकाशीस्यतत्तद्-

(द) अविनाभाव इति—नहि कदापि व्यक्तिं विना जातिर्व्यर्त्तते । आक्षेपोऽनुमानं
यातिरिति यावत् । तथाचानुमानसहकारेण जातिविशिष्टधीः । इयं गौर्गोत्वादित्यनु-
मानात्र लक्षणा । शक्यार्थ एव प्रयोगो, नतु शक्यार्थवाधः । एवमपि वाक्यार्थबोधस्थले ।
अतो न लक्षणा । यदुक्तं कुसुमाञ्जलावुदयनाचार्यपादैः (३।१२) —

श्रुतान्वयादनाकाङ्क्षं न वाक्यं ह्यन्यदिच्छति ।

पदार्थान्वयवैधुर्यात्तदाक्षिप्तेन सङ्गतिः ॥

—लक्षणा पुनः ।

मुख्यार्थवाधे शक्यस्य सम्बन्धे यान्यधीर्भवेत् ॥ १६ का

‘गङ्गायां घोष’ इत्याप्तोक्तौ कश्चित् परामृशति—गङ्गायां घोषान्वयाभावात् घोषशब्दोऽत्र ध्वन्यर्थः, नत्वाभीरपक्षार्थः ; ततः प्रतिवसतीति श्रुते गङ्गाशब्दो वा स्वसम्बन्धि तीरमभिधत्ते, घोषशब्दो वा स्वसम्बन्धिनं प्रतिविम्बमभिधत्ते । उभयोरेव लाक्षणिकत्वं सम्भाव्यते, तदत्र नेयं रुद्धिलक्षणा, अपि तु प्रयोजन-लक्षणैव । यदयमभ्यान्तो वक्ता तत्प्रयोजनमेव विचार्यम् । यदि गङ्गाशब्द-स्तटं लक्षयति तदा तस्य शैत्यपावनत्वादिकमेव प्रयोजनम् । यदि वा घोष-शब्दः स्वप्रतिविम्बं लक्षयति, तदापि घोषस्य तत्तीरनैकव्यातिशयप्रतिपादनेन तदेव तीरगतं शैत्यपावनत्वादिकं, अधिकञ्च गङ्गाजलस्य स्वच्छत्वम् । तेना-धिकप्रयोजनलाभे घोषशब्दः एव लाक्षणिक इति परामर्शानन्तरं पुनस्तमा-

गोविषयकशब्दबोधानुपपत्तेश्च, तत्र शक्तिज्ञानाभावेन पदजन्यपदार्थोपस्थितेरभावात् । एष दोषस्तु सामान्यलक्षणायाः प्रत्यासत्तित्वानङ्गीकारपक्ष एव बोध्यः । ननु जातौ शक्तिस्वीकारे व्यक्तिज्ञानाभावेन कथं तत्तद्व्यक्तिविषयकव्यवहारः सिध्यतीत्याह—तर्हीति । अतो जात्याक्षिप्तव्यक्तावेव व्यवहार इत्यर्थः । जातौ शक्तिघादिनां मते व्यक्तिभाणार्थं व्यक्तौ लक्षणा न स्वीकरणीया, व्यक्तिभाणमाक्षेपादेव । अविनाभावो व्याप्तिः । तथा च व्यक्तिभाणं विना जातिभाणमनुपपन्नमतो यत्र यत्र जातिभाणं तत्र तत्र व्यक्तिभाणमावश्यकमेवेति व्यक्तिज्ञानादेव शाब्दबोधे व्यक्तिभाणमिति ।

मुख्यार्थस्य वाधे जाते यः शक्यस्य वाच्यस्य सम्बन्धस्तस्मिन् सति शक्यसम्बन्धस्य ज्ञाने जाते सतीत्यर्थः । या अन्यपदार्थविषयकधीर्भवेत्तादृशधीजनकशक्यसम्बन्धो लक्षणेति पर्यवसितार्थः । अधिकश्चेति—गङ्गापदस्य लक्षणापेक्षया घोषपदस्य लक्षणायां गङ्गायां स्वच्छत्वप्रतीतिरधिका । अतोऽधिकप्रयोजनलाभात् घोषपदस्यैव लक्षणोचिता । एतन्मत-मपि दूषयति—पुनरिति । तमानयेत्युक्ते तत्पदेन घोषपदार्थस्य प्रतिविम्बस्य बोधस्वीकारे तस्यानयनमसम्भवमतो गङ्गापदस्यैव तीरे लक्षणा वक्तव्या । घोषपदस्याभीरपक्षां शक्ति-रेवातस्तदानयनं संज्ञच्छत इति निश्चिन्वन् । गङ्गापदसमभिव्याहारं विना केवलं घोषः प्रतिवसति, तमानयेत्युक्ते मुख्यार्थस्य वाधाभावे न लक्षणाया अवकाशः । किन्तु गङ्गापदप्रयोगादेव मुख्यार्थवाधः, अतएव गङ्गापद एव लक्षणेति व्युत्पद्यते । इयं लक्षणा जहत्स्वार्थः, जहत् त्यजन् स्वार्थं यस्यां, (घ) तथाभूतापि गङ्गारूपस्वार्थस्य त्यागं

(घ) जहत्ताजन् स्वार्थो यामिति वा विग्रहः ।

नयेति श्रुते 'गङ्गा'शब्द एव लाक्षणिको न 'घोष'शब्द इति निश्चिन्वन्, 'घोषः प्रतिवसति, तमानये'तुप्रक्ते नान्वयबाधः, तेन वाक्ये न लक्षणा, अपि तु 'गङ्गा'-शब्द एवेति व्युत्पद्यते । इयन्तु लक्षणा जहत्स्वार्थापि स्वसम्बन्धमात्रेण स्वाविनाभावप्रतिपादयित्री ।

'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यादावजहत्स्वार्था, कुन्तधारित्वेन कुन्तसहितप्रवेशात् ।

Patanjali-
Varttika.

'शोणो धावती'त्यत्र न लक्षणा, 'कचित् गुणवचनान्तुपो लुगिष्ट' इति लुप्तेनापि मतुपा मुख्यार्थ एवाभिधीयते ।

'कृत्रिणो गच्छन्ती'ति समूहार्थे लक्षणा, सर्वेषां कृत्रित्वेनान्वयाभावात् ।

'रथो गच्छती'त्यत्र जहदजहत्स्वार्था, स्वाकर्षकगमनेन शक्यसम्बन्धात् स्वकर्तृकगमनाभावादंशतो जहत्स्वार्था गमनांशेनाजहत्स्वार्था । केचि-कुर्व्वत्यपीत्यर्थः । शक्यसम्बन्धरूपलक्षणाघटकौभूतस्वसम्बन्धमात्रेण यः स्वस्याविनाभावो व्याप्तिः गङ्गासम्बन्धज्ञानस्यावश्यकतारूपा तस्य सम्पादयित्री ।

कुन्तोऽस्त्वविशेषः, तद्विशिष्टपुरुषप्रवेशतात्पर्यस्थले केवलपुरुषे 'कुन्त'पदस्य न लक्षणा, किन्तु कुन्तविशिष्टपुरुष एव । शोणो रक्तगुणविशिष्टो धावतीत्यत्र गुणवाचकस्य 'शोण'-शब्दस्य शोणगुणविशिष्टे लक्षणेति सर्वत्र प्रसिद्धिः । कस्यचिन्मते लक्षणां विनैव 'गुणवचनान्तुपो लुगित्यनुशासनेन शोणशब्दोत्तर-मत्तुपो लोपान्मुख्य एवार्थः । ननु कृत्रसहितानां कृत्ररहितानाञ्चानेकपुरुषाणां गमनस्थले 'कृत्रिणो गच्छन्ती'ति प्रयोगश्च-रहितकृत्रसहितपुरुषसम्बन्धे लाक्षणिक इत्याह—सर्वेषामिति । कृत्ररहितानां कृत्र-सहितानाञ्च सर्वेषां कृत्रित्वेनान्वयाभावान्मुख्यस्यार्थस्य बाधः, अतोऽत्र कृत्रकृत्प्रभयत्र 'कृत्रि'पदस्य लक्षणा । तेनात्राप्यजहत्स्वार्था लक्षणा बोद्धव्या ।

ननु 'रथो गच्छती'त्यादौ गमनानुकूलयत्नवत्वरूपस्य गमनकर्तृत्वस्य रथेऽचेतनत्वेन बाधितत्वात् कथं शाब्दबोधः ? न च 'रथ'पदस्य रथप्रेरकपुरुषे लक्षणा स्वीकर्तव्या—तथा सति पुरुषस्य सचेतनत्वेन तस्मिन् गमनकर्तृत्वं न बाधितमिति वाच्यं, केवलं 'पुरुषो गच्छती'-त्यनुक्ता रथस्य गमनतात्पर्येण 'रथो गच्छती'ति वक्तुः पुरुषस्य विवक्षितार्थस्य रथनिष्ठबोधितगमनस्यासिद्धेः । तस्मादेवं वाच्यं—यथा 'रथ'पदस्य पुरुषे लक्षणा तथा गमूधातोरपि रथनिष्ठगमनविशेषे लक्षणा विवक्षणीया । तथाच रथनिष्ठगमनानुकूल-यत्नवान् पुरुष इत्याकारकः शाब्दबोधः सिद्धः । एवं सति लक्षणाया रथवृत्तित्वावच्छिन्न-गमनत्वरूपधर्मविशेषस्य शाब्दबोधे भागे सति गमूधातोः शक्यतावच्छेदकस्य निरवच्छिन्न-गमनत्वजातिरूपस्यार्थस्य तादृशशाब्दबोधेऽभागेन जहत्स्वार्था । एवं गमूधात्वर्थस्य गमनविशेषस्य भागेनाजहत्स्वार्था च । तस्मादेकैव लक्षणा जहदजहत्स्वार्था भवतीति

दाख्यातस्य प्रयत्नवाचकत्वादचेतने तदभावाद्वापारे लक्षणां पठन्ति ; केचि-
दाख्यातस्यानुकूलव्यापारप्रधानतया चेतनाचेतनयोर्धात्वर्थानुकूलव्यापारस्य
सत्त्वादाख्यातप्रयोगो मुख्य एवेति ।

‘मञ्चाः क्रोशन्तौ’त्यत्र स्वसम्बन्धमात्रेण जहत्स्वार्थेव । नेयं प्रयोजनवती,
न वा रुढिलक्षणा ।

कस्यचिदेकदेशिनो मतमाश्रित्याह—‘रथो गच्छती’ति । स्वस्य रथस्याकर्षको यः पुरुष-
स्तस्माद्रथस्य गमनेन पुरुषे ‘रथ’पदस्य प्रत्ययसम्बन्धरूपलक्षणासम्भवादित्यर्थः । स्वकर्त्तृ-
क्रेति—रथकर्त्तृकगमनासम्भवादन्यथानुपपत्तिरूपं लक्षणाबीजमपि दर्शितम् । अंशत
इति—गम्यताोरपि निरवच्छिन्नगमनत्वजातिरूपस्वार्थस्य शाब्दबोधेऽभागेन तदंशे
जहत्स्वार्था लक्षणा । गमनांशेनेति—गम्यतात्वर्थस्य गमनविशेषस्य भागेन तदंशेऽजहत्-
स्वार्था च । एतन्मतं नात्यन्तविचारसहमतो मतान्तरमाह—केचिदिति (न) । आख्यातस्य
यत्ने शक्तिरतोऽचेतने रथादौ यत्नाभावाद्वापाररूपार्थं लक्षणां पठन्ति । व्यापारोऽत्र
स्वप्रेरकपुरुषेण सह रथस्य गमनक्रियानुकूलसंयोगः । तथाच गमनानुकूलव्यापाराश्रयो
रथ इत्याकारको बोधः सिद्ध इति भावः । कस्यचिन्मते ‘रथो गच्छती’त्यत्र लक्षणेन नास्ति
किन्तु मुख्य एवायं प्रयोगस्तन्मतमुपन्यस्यति—केचिदिति । आख्यातस्य न यत्नमात्रे
शक्तिः, किन्तु व्यापारवत्त्वरूपेण व्यापारे शक्तिः । व्यापारवत्त्वरूपधर्मस्तु यत्ने तथा
रथपुरुषसंयोगे वर्तते, (14) अतो व्यापारवत्त्वरूपेणोभयत्र शक्तिः । तथाच सचेतनकर्त्तृ-
समभिव्याहारस्थले व्यापारवत्त्वरूपेण यत्नस्य बोधो जायते, अचेतनकर्त्तृकस्थले व्यापार-
वत्त्वरूपेण संयोगादिवोधो जायते इति न कुत्रापि लक्षणाया अवकाशः, एतदभिप्रायेणाह—
आख्यातस्यानुकूलेति । आख्यातार्थानुकूलव्यापारस्य प्रधानतया मुख्यतया चेतने पुरुषे
ऽचेतने रथे च धात्वर्थानुकूलव्यापारस्य यत्नस्य संयोगस्य च यथासंख्येन सत्त्वादाख्यातघटितो
‘रथो गच्छती’ति प्रयोगो मुख्य एव, नतु लाक्षणिकः ।

(न) वस्तुतस्तु ‘केचिदि’ति निर्द्देशेन जहदजहत्स्वार्थलक्षणापक्षः ग्रन्थज्ञतो नानभि-
मत इति सुव्यक्तमेव, अतः ‘अतो मतान्तरमाह’ इति टीकास्तदभिधानं न ग्रन्थकारमत-
तात्पर्यपर्यालोचनया । आख्यातस्य प्रयत्नादिवाचकत्वमुपन्यस्तं जगदीशेन—‘धात्वर्थेन
विशिष्टस्य विधेयत्वेन बोधने । समर्थः स्वार्थयत्नस्य शब्दो वाख्यातमुच्यते ॥’ इति
कारिकायाम् ।

(14) ‘यथा यत्ने तथा रथपुरुषसंयोगे च वर्तते’ इति (घ) पुस्तके पाठः :

रूढ्या प्रयोजनेनापि सा द्विधा—२० का

सा लक्षणा द्विधा भवतीत्यर्थः । 'विष्वक्सेन' इत्यादौ विषूची सेना यस्येति बहुतरसेनावति महाराजादौ व्युत्पन्नत्वेऽपि शक्ता भगवत्यपि भगवद्भक्तविशेष एव रूढिः । 'गङ्गायां घोषः प्रतिवसतो'त्यादौ प्रयोजनं, तत्तु शैत्यपावनत्वादि । अत उक्तम्—

Kumarila Bhatta—
Slokavarttika.

अभिधेयाविनाभूतप्रतीतिर्लक्ष्णोच्यते ।

लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्भूतेरिष्टा तु गौणता ॥

'व्यङ्गेन रहिता रूढौ सहिता तु प्रयोजने' इति वचनाद्व्यङ्ग्यसहिता

Kavyaprakasa II. प्रयोजनवती लक्ष्णैव प्रयोजिका, न रूढिलक्षणा ।

—भिद्यतेऽथ सा । २१ का

सा प्रयोजनवती लक्षणा भिद्यते विविधा भवतीत्यर्थः ।

मच्चा इति—अचेतनमच्चस्य क्रोशनासम्भवात्सचपदेन मच्चस्यपुरुषे लक्षणा । इयन्तु प्रयोजनवतीरूढिलक्ष्णयोरतिरिक्ता निरर्थिकैव ।

सार्थकलक्षणा तु द्विविधेति—रूढेति । रूढिलक्षणा तु शक्तितुल्यैव, अतोऽस्या अपि सार्थकत्वं बोध्यम् । 'विष्णु'शब्दोऽव्ययः सर्व्ववाची, तेन विष्णु सर्व्वतोऽश्चति गच्छतीति विषूची सर्व्वथापिका सेना यस्येति वृत्तपत्त्या 'विष्वक्सेन'शब्दोऽव्ययवृत्तपत्त्या महाराज-बोधकः, 'विष्वक्सेनो जनाङ्गन' इत्यभिधानाच्छक्त्या भगवद्वाचकः, रूढिलक्ष्णया भगवत्-पार्षदविशेषे लाक्षणिकः । तथाच 'रूढेर्योगापहारिते'ति नियमेन 'विष्वक्सेन'शब्देन पार्षदबोध एव भवति, नतु योगशक्त्या महाराजादिवोधो भवति । न च रूढेः प्रतिबन्धकत्वाच्छक्त्या भगवद्बोधोऽपि मास्त्विति वाच्यं, यतो 'रूढेर्योगापहारिते'ति न्यायेन योगशक्त्या प्रत्ययघटितप्रकृतिजन्यमहाराजादीनां बोध एव न जायते । नतु 'विष्वक्सेनो जनाङ्गन' इत्यभिधानात् समुदायशक्त्या भगवद्बोधे रूढेः प्रतिबन्धकत्वं सम्भवतीति बोध्यम् ।

अभिधेयस्य शक्त्याविनाभूतोऽसाधारणसम्बन्धविशेषविशिष्टस्तस्य प्रतीतिर्यस्याः सा लक्ष्णोच्यते । उदाहरणन्तु 'गङ्गायां घोष' इत्यादि । लक्ष्यमाणगुणस्य सादृश्यस्य योगा-द्वेतोर्वृत्तेर्गौणतेष्टा, गौणी वृत्तिर्भवतीत्यर्थः । तथाचेतन्यते सादृश्यलक्षणास्यले गौणी वृत्तिः शक्तिलक्षणातिरिक्ता स्वतन्त्रा वृत्तिरिति भावः । उदाहरणन्तु 'गौर्वाहो' इत्यादि । वह्निस्तिष्ठतीत्यौणादिकप्रत्ययाद् ग्रामस्यान्ते स्थितनीचजातिर्वाहोः (प), स तु गौर्गोसदृशः ।

व्यङ्गेनेति—रूढिलक्ष्णया व्यङ्गनावृत्तिरहिते, प्रयोजनवती लक्ष्णया व्यङ्गनावृत्तिसहितेति

सारोपा सारोप्यमाण आरोपविषयोऽपि च ।

यत्र व्यक्तौ

—२२ का

यत्र लक्षणायामारोप्यमाण आरोपविषयश्च स्फुटौ, सा सारोपा । यथा ‘अमृतं श्रीकृष्णगुणश्रवणम्’ । अत्रामृतमारोप्यमाणं गुणश्रवणमारोपविषयो हावेव स्फुटौ । ‘गौर्वाहीक’ इत्यन्ये (प) ।

—आदिनान्तर्निर्गोर्णं चरमे सति ।

भवेत् साध्यवसाना सा—२३ का

सा सारोपा साध्यवसाना भवेदादिनारोप्यमाणेन चरम आरोपविषये-
ऽन्तर्निर्गोर्णं सति । यथा ‘अमृतमेवेद’मिति । आरोप्यमाणेनामृतेन गुण-
श्रवणमारोपविषयोऽन्तर्निर्गोर्णः । ‘गौरेवाय’मित्येके ।

भिदे द्वे द्विविधे द्वमे ।

गौण्यो शुद्धे च सादृश्यात् सम्बन्धान्तरतोऽपि च ॥ २४ का

एतौ भेदौ सादृश्याद् गौण्यो, सम्बन्धान्तरतः शुद्धौ भवत इत्यर्थः ।

ग्रामाणिकानां वचनाद्वाङ्मयसहिता प्रयोजनवती लक्षणेव प्रयोजिका सार्धिका, न तु रूढि-
लक्षणा । एतन्मते रूढिलक्षणा व्यर्थेति बोध्यम् ।

सा प्रयोजनवती लक्षणा सारोपा । भक्तमत उदाहरणममृतं श्रीकृष्णगुणश्रवणं,
अन्यमते तु ‘गौर्वाहीक’ इति ।

सूत्रस्यादिनेत्यस्य व्याख्या—आरोप्यमाणेनेत्यमृतेनेत्यर्थः । चरम इत्यस्य व्याख्या—
आरोपविषय इति कृष्णकथाश्रवण इत्यर्थः । अन्तर्निर्गोर्णं सतीति—नेदं कृष्णकथा-
श्रवणमपि त्वमृतमेवेति वाक्य एवकारेण कृष्णकथाश्रवणस्य निषेधे सतीत्यर्थः । सारोपा-
स्थले त्वमृतकृष्णकथाश्रवणयोरभेदप्रतीत्या द्वयोरेव वाक्ये प्रवेशः । न तु साध्यवसानास्थल
इवापरस्य निषेधः । अयं वाहीको न भवत्यपि तु गौरेवेत्युदाहरणं भक्तभिन्नानां ज्ञेयम् ।

(प) अत्र भक्तकृते ग्रन्थे श्रीकृष्णनामकथाश्रय एवोदाहरणविन्यासः, तेनातदर्थमुदाहरण-
मन्यत उपादीयत इत्यन्य इत्यभिधानम् । ‘पञ्चानां सिन्धुषष्ठानामन्तरं ये समाश्रिताः ।
वाहीका नाम ते देशा न तत्र दिवसं वसेत् ॥” इति महाभारतीयकर्णपर्वस्थश्लोकाद्वाहीको
नाम वर्जनीयो देशविशेषस्तत्रत्यः पुरुषो वाहीक इति वा व्याख्या । अत्रात्रत्वानाचारादि-
साधर्म्यसम्बन्धः, अत्रत्वानाचारादतिशयबोधनं लक्षणायां प्रयोजनमिति स्थितिः ।

सादृश्यहेतुका तूक्ता सम्बन्धान्तरहेतुका । २५ का

यथा 'भगवद्भक्तिर्महत्सङ्गः', 'भगवद्भक्तिरेवायम्'—अत्र कार्यकारण-
भावसम्बन्धः । 'आयुर्वृतं', 'आयुरेवेद'मित्यन्ये । क्वचित्तादर्थ्यात् यथा—'कृष्ण-
सेवार्थो व्यापारः कृष्णसेवा' । क्वचित् स्वस्वामिभावसम्बन्धात् यथा—'कृष्णस्य
सखा कृष्णः' । क्वचित्तात्कर्म्यात् यथा—'कृष्णो गोपालनाद् गोपः' । सर्व्वत्र
प्रयोजनं न रूढिः (फ) ।

पराक्षेपः स्वसिद्धान्तं परस्मिन् स्वसमर्पणम् ।

ययोस्ते लक्षणे शुद्धे प्रागुपादानलक्षणे ॥ २६ का

इमे सारोपासाध्यवसाने द्वे द्विविधे भवतः । सादृश्यसम्बन्धेनारोपे सति द्वे गौण्यौ
भवतः, सम्बन्धान्तरेणारोपे सति द्वे शुद्धे भवतः ।

महत्सङ्गो भगवद्भक्तिजनक इति लक्ष्यार्थः—इत्यत्र सारोपा । भक्तिरेवायमिति साध्यव-
साना । भक्तिजनकानां मध्ये महत्सङ्गो यथा भक्तिजनकस्तथा नान्यः, एतादृशजनकता-
तिशयरूपप्रयोजनवतीर्य लक्षणेति ज्ञेयम् । अयं व्यापारः कृष्णसेवेत्यत्र तादर्थ्यसम्बन्धे
लक्षणा । कृष्णस्य सखा सुवलः कृष्ण एव, सखातिशय एव प्रयोजनम् । 'गोप'पदस्य
रूढिशक्त्या गोपजातावेव प्रयोगः, तदतिरिक्ते गोपालनकर्त्तरि वैश्यजातौ गोपव्यवहारस्तु
लाक्षणिक एव—यथा 'मण्डपं भोजये'त्यत्र 'मण्डप'शब्दो गृहे रूढिरपि मनुष्ये लाक्षणिकः ।
एतन्मतमालम्ब्याह—कृष्णो गोपालनाङ्गोपो न भवति, किन्तु गोपजातिरेव । तेन
गोपजातिर्यथा कर्मान्तरं विहाय गोपालनेऽत्यासक्तिस्तथा श्रीकृष्णस्यापि गोपालने
आसन्न्यतिशय एव लक्षणायाः प्रयोजनम् । सर्व्वत्र सारोपासाध्यवसानोस्थले प्रयोजनवती
लक्षणा न रूढिः ।

पुनर्लक्षणायाः भेदद्वयमाह—स्वस्य सिद्धान्तं पराक्षेपः, यथा 'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यत्र
कुन्तस्याचैतनस्य प्रवेशसिद्धान्तं परस्य पुरुषस्याक्षेपः—तत्रोपादानलक्षणा ज्ञेया । एवं
'गङ्गायां घोष' इत्यत्र परस्मिंस्तोरे गङ्गागुणस्य श्रौत्यपावनत्वादेः समर्पणम्—तत्र लक्षण-

(फ) 'पुंयोगादाख्यायाम्' (४।१।४८) इति सूत्रस्याख्यानावसरे दर्शितं भाष्यकृत-
केयटादिमतमप्येवम् । तथा च नागेशः—तात्स्थग्रात्तथैव तादृश्यात्तत्सामीप्यात्तथैव च ।
तत्साहचर्यात्तादर्थ्याज्ज्ञेया वै लक्षणा वधैः ॥" तात्स्थग्रात् यथा—'मञ्चाः हसन्ति' ।
तादृश्यात् यथा—'कृष्णो गोपालनात् गोपः' । तत्सामीप्यात् यथा—'गङ्गायां घोषः' ।
तत्साहचर्यात् यथा—'कुन्ताः प्रविशन्ति' । तादर्थ्योदाहरणान्तु मूल एव । एवमपि
रसगङ्गाधरे ।

प्राग्वर्त्तिनी उपादानलक्षणपदे ययोस्ते । तेनोपादानलक्षणा लक्षणलक्षणा चेत्यर्थः । उपचारेणामिश्रत्वाच्छुद्धे । पृथक्त्वेन वर्त्तमानयोर्द्वयोरैकारोप उपचारः । तत्र 'वेणुर्गायति', 'वीणाः श्रुतिमनुकुर्वन्ती'ति, वेण्णादिभिः ससिद्धार्थं स्वस्ववादकानां परेषां श्रोत्रलक्षितादोनामाक्षेपः कृत इत्युपादान-लक्षणा । यत्र यत्राविनाभावोऽर्थापत्तिर्वा तत्र तत्र नोपादानलक्षणा प्रयोजनरूढोरभावात् । यथा 'गौरनुवन्त्य' इति श्रुतिचोदितमनुवन्त्यं कथं मे स्यादिति जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते नतु शब्देनोच्यते, 'विशेष्य'नाभिधा गच्छेत् क्षीणशक्तिर्विशेषणे' इति न्यायात् (व) । उक्तञ्च वाक्यपदीये—'गौः स्वरूपेण न गौर्नाप्यगौर्गोत्वाभिसम्बन्धात्तु गौ'रिति । एवं क्रियतामित्यत्र कर्त्ता, कुर्वित्यत्र कर्म, प्रविश पिण्डो गृहं भक्षयेत्यादिष्वक्षेपः एव । 'पीनो

लक्षणा ज्ञेया । एतादृशे द्विविधे एव लक्षणे शुद्धे ज्ञेये । प्रागुपादानलक्षणे इत्यस्य व्याख्यामाह—प्राग्वर्त्तिनीति । द्वयोरैकारोप इति—'गौर्वाहीक' इति स्थल उपचार इत्यर्थः । वेणुरिति—वेणोः स्वातन्त्र्येण गानासम्भवाद्देयुपदेन श्रोत्रलक्षणास्याक्षेपः कृतः । वीणाः गानशास्त्रोक्तां श्रुतिमनुकुर्वन्ति । यत्रेति—यत्र जातिव्यक्तीरविनाभावो व्याप्तिरूप-सम्बन्धस्तत्र जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते । 'पीनो देवदत्तो दिवा न मुञ्चते'—अत्राप्यर्थापत्त्या रात्रिभोजित्वसिद्धिः । अतस्तत्र तत्र स्थले नोपादानलक्षणा । तत्र हेतुः—लक्षणावीचयोः प्रयोजनरूढोरभावात् । 'गो'पदस्य यत्तौ लक्षणायां न प्रयोजनं, न वा रूढिः । प्रयोजनं विनैव सर्वत्र वृथा लाक्षणिकप्रयोगस्तु विशेषदर्शनामनुचित इति बोध्यम् । एतदेवाह—यथेति । श्रुत्युक्तं गोपदार्थस्य गोत्वस्य मत्कर्तृकं वन्त्यं कथं स्यादिति पुरुषस्य परामर्शे

(व) 'गौरनुवन्त्य' इत्यत्रोपादानलक्षणेति मण्डनमिश्रादीनां मतं, तन्न विचारसहमित्यपरिष्ठा-देव दर्शितम् । 'गौरनुवन्तोऽजोऽग्निषोमीय' इत्यादि श्रुतिर्विवाहे गवानुवन्त्यविधिवाक्यम् । अनुवन्त्या आलभ्यो हन्तव्य इति यावत् । एवंविधस्थलेऽभिधेयैव जात्याक्षिप्तव्यक्तिभाष-मिति दर्शितमेवैतल्लौकिकवाक्यपक्षे १८ कारिकास्थवृत्तौ, वैदिकवाक्ये चात्र मूलस्य-प्रतीके—तेन व्यक्तिप्रतीतिप्रकारोऽतिरोहितार्थ एव । वाक्यपदीयवाक्यस्य स्फुटतरा व्याख्या परिहृतराजेन कृता । सेवात्र दृश्यते—'गौः सास्त्रादिमान् धर्म्मो स्वरूपेणाज्ञातगोत्वकेन धर्म्मस्वरूपमात्रेण न गौर्न गोयवहारनिर्व्वाहकः, नाप्यगौर्नापि गोभिन्न इति व्यवहारस्य निर्व्वाहकः—तथा सति दूरादनभियक्तसंस्थानतया गोत्वग्रहदशायां गवि गौरिति गोभिन्न इति वा व्यवहारः स्यात् स्वरूपस्याविशेषात् घटे गौरिति गवि चागौरिति वा व्यवहारः स्यादिति भावः । गोत्वाभिसम्बन्धात् गोत्ववत्तया ज्ञानात् गौर्गोशब्दव्यवहार्य' इति ।

देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते—रात्रौ भुङ्क्त इत्यर्थापत्त्यैव गम्यत इत्यादिषु नोपादानलक्षणा । केवलं 'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यादिषु सा । 'गङ्गायां घोष'-इत्यादौ शैतप्रपावनत्वादि स्वगुणसमर्पणलक्षणेन लक्षणलक्षणा ।

पूर्वैश्चतुर्भिर्भेदैः सा द्वाभ्यामाभ्याञ्च षड्विधा । २७ । (भ) ।

पूर्वैः सारोपादिभिः, आभ्यामुपादानलक्षणालक्षणलक्षणाभ्याम् ।

गूढव्यङ्ग्या गतव्यङ्ग्या व्यक्तव्यङ्गेति सा त्रिधा ॥ २८ का

सा लक्षणा । गतव्यङ्गेति नाद्रियते । गूढव्यङ्ग्या यथा—

उत्कीर्णैरिव चित्रितैरिव नवोद्भिन्नैरिवोद्यद्वयः-

कुन्दे विभ्रमितैरिव स्मरकलाशये निशातैरिव ।

जाते सति जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते, नतु गोशब्देन शक्त्या लक्षणया वा व्यक्तिरुच्यते ॥ विशेषणे गोत्वे चीणा पथ्यवसिता शक्तिः सामर्थ्यं यस्यास्तथाभूताभिधा विशेष्यं गो-व्यक्तिं न गच्छेत्, विशेष्ये न तिष्ठतीत्यर्थः । उक्तञ्च वाक्यपदीये व्याकरणे—गौर्गोव्यक्तिः स्वरूपेण सास्त्रादिमत्वादिना न गौर्न गोपदार्थः, नाप्यगौर्न गोभिन्नानामश्व्यादि-पदानामर्थः, किन्तु गोत्वाभिसम्बन्धात् गोत्वजातिसम्बन्धाच्चेपवशाद् गौर्गोपदजन्यशब्दबोध-विषयः । यथा गोपदस्थले आच्चेपलभ्यव्यक्तौ प्रयोजनाद्यभावात्तल्लक्षणा नास्ति, तथैव 'कटः क्रियता'मित्युक्ते कर्त्ताच्चेपलभ्यस्तत्रापि लक्षणा नास्तीत्याह—क्रियतामिति । एवं त्वं कुर्वित्युक्तं कटं कर्म्मन्च्चेपलभ्यम् । प्रविशेत्युक्ते गृहं कर्म्मन्च्चेपलभ्यम् । पिण्डीमन्नादि-यासमित्युक्ते भक्षयेति क्रियाच्चेपलभ्या—इत्यादिष्व्वाच्चेप एव, न तु लक्षणा, प्रयोजनरूढ्यो-रभावादिति भावः । केवलमिति—वेणुर्गायति । 'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यादौ सा उपादानलक्षणा । शक्त्या कुन्तविशिष्टा इत्युक्ते कुन्तस्य विशेषणत्वेनोपलक्षणतया कदाचित्तद्रहितस्यापि पुरुषस्य प्रवेशसङ्गात् ; अतः कुन्तस्य प्राधान्येन प्रवेशार्थं 'कुन्ता' इति लाक्षणिकं पदमुक्तम् । एवमेव सर्वत्र लक्षणायां प्रयोजनं ज्ञेयम् ।

पूर्वैरिति—गौणशुद्धभेदेन सारोपा द्विविधा, तथा साध्यवसानापि द्विविधा, एवं क्रमेण चतुर्भिर्भेदैरित्यर्थः ।

(भ) एवमपि काव्यप्रकाशे । एतन्मते रूढिप्रयोजनाभ्यां भेदाधिक्यं नाङ्गीकृतम् । विद्याधरेण प्रयोजनलक्षणाया एते षड् भेदाः, रूढिलक्षणा एकेवेति सप्तविधैव लक्षणे-त्युक्तम् । दर्पणकदादयस्तु रूढिप्रयोजनाभ्यामारोपाध्यवसानाभ्यां तथोपादानलक्षणाभ्यां प्रत्येकस्य भेदस्यान्योन्ययोजनेन (२×२×२=८) अष्टविधत्वं तस्याः स्वीकुर्वन्ति । पश्चात् गौणशुद्धादनेकभेदहेतुत्वेन 'एवमशीति—(८०) प्रकारा लक्षणे'ति निष्कृष्टं स्वमतमाहुः । निर्वन्धातिशयवद्भिस्ते तत्रैव द्रष्टव्या इत्यास्तां विस्तरः ।

मग्नोन्मग्नतयालसैरिव भृशं लावण्यवापीजले

केयं केलिकलानिधिः सुवल ! मे चेतो हरत्यङ्गकैः (म) ॥ १

अत्रोत्कीर्णादीनां लाक्षणिकानां पदानां व्यङ्ग्यं गूढतया प्रकाशते ।
तथाहि—‘उत्कीर्णै’ति निर्माणाविशेषः, ‘चित्रिते’ति नानावर्णत्वात् करचरण-
नयनभ्रूलतादिषु ये ये वर्णास्तैश्चित्रितत्वं, ‘नवोद्भिन्ने’त्यङ्कुरत्वारीपेण कोमलत्वं,
‘उदयद्वयःकुन्दे’ति सुवलितत्वं, ‘स्मरकलाशाणे’ति स्मरकतशाततया चेतो-
भेदकत्वं, ‘मग्नोन्मग्नतये’ति लावण्याधिक्यम् । इदन्वस्यष्टमेव ।

अगूढं यथा—

लीलाविलासमधुरिमगरिमा आहीरअकुमारिआणं ।

कण्हाणुराअगरुणा विअड्ढभाअं पढाइदो भत्ति ॥ २

अत्र पाठित इत्यगूढव्यङ्ग्यम् ।

अथ का नाम व्यञ्जनेति व्यञ्जनालक्षणमाह—

नाद्रियत इति—तथाच गूढव्यङ्ग्या व्यक्तव्यङ्गेति द्विविधैव लक्षणा (म) ।

हे सुवल ! केयं केलिकलानिधिरङ्गकैर्मै चेतो हरति । कथम्भूतैः ? उत्कीर्णैरिव
उत्कीर्णत्वमस्त्रेण वर्द्धकिततकाष्ठादिषु चलौनां निर्माणासौष्ठवातिशयः, तेनाङ्गस्य निर्माण-
विशेषो ध्वनितः । उदयद्वय एव कुन्दः ‘कुन्द’ इति प्रसिद्धस्तत्र भूमिं प्राप्तेः । स्मरस्य
कलारूपे शाणे ‘खरात्’ इति प्रसिद्धे निश्रुतिस्तीक्ष्णीकृतेः, तेन कन्दर्पकृततीक्ष्णत्वेनाङ्गस्य
चेतोभेदकत्वमानीतम् । लावण्यरूपा या वापी दीर्घिका तस्या जले भृशमतिशयेन
मग्नोन्मग्नतयालसैः शोभमानैः । अनेन लावण्याधिकं ध्वनितम् ।

लीलाविलासेति—लीलाविलासमधुरिमगरिमा आभीरकुमारिकाणाम् । कण्हाणुराग-
गुरुणा विदग्धभावं पाठितो भटिति ॥ विदग्धभावं वेदग्धम् । पाठिता इति—तेन
श्रीकृष्णप्रेयसीषु वेदग्धादिकं सर्वं श्रीघ्नमयत्नेनैव स्वयं प्रकाशितमभूदिति व्यक्त-
व्यङ्ग्यम् ।

(म) ग्रन्थकृतकतन्निधाविभागो मम्मटमतमनुसृत्य । इत्थौ ‘गतव्यङ्गेऽह नाद्रियत’ इति
ग्रन्थकृता स्वयमेवाभिहितत्वात् तृतीयस्य भेदस्यापरिगणनं कृतं टीकाकृता, तच्च दर्पणादि-
दर्शितभागसारवत्ताभिप्रायकमिति प्रतिभाति ।

(य) ‘आराद्राधां वीक्ष्य सुवलमेतदाह कृष्णः’ इति साहित्यकौमुदीटीकायाम् (२८८) ।
‘अङ्गकैरिति ‘क’ प्रत्ययेन वालाया वयःसन्धिमारूढाया वा राधाया वर्णनमित्युक्तं
भवति ।

अभिधालक्षणाच्चेपतात्पर्यग्राणां समाप्तिः ।

व्यापारो ध्वननादिर्यः शब्दस्य व्यञ्जना तु सा (र) ॥ २६का

‘गङ्गायां घोष’ इत्यत्र ‘गङ्गा’शब्दः प्रथमं वाचकत्वेनाभिधावृत्तिकः, अन्यथान्वयाभाव एव न स्यात् । अनन्तरमभिधासमाप्तौ लक्षणाभाश्रित्य तटं लक्षयति । तदनन्तरं लक्षणासमाप्तौ व्यञ्जनाभाश्रित्य शैत्यपावनत्वादिकं प्रयोजनं व्यनक्ति । लक्षणायाः सव्यङ्ग्याव्यङ्ग्यतया निरूपितत्वात् सव्यङ्ग्य-लक्षणेव व्यञ्जनाजननी,—

Kavyaprakasa II.

“प्रयोजनेन सहितं लक्षणीयं न लक्षयेत् (15) ।

ज्ञानस्य विषयो ह्यन्यः फलमन्यदुदाहृतम् ॥”

अभिधेति—समाप्ति इति—अभिधादिजन्यबोधसमाप्त्यनन्तरं ध्वननादिध्वन्यर्थबोध-स्यादिः कारणं यो व्यापारो वृत्तिविशेषः सा शब्दस्य व्यञ्जनेत्यर्थः । ‘तत्’पदं कुत्रचिदुद्देश्य-लिङ्गं कुत्रचिच्च विधेयलिङ्गं गङ्गातीति नियमेनात्र विधेयलिङ्गग्रहणात् ‘से’ति स्त्रीलिङ्गम् । अन्यथेति—अन्यथा लक्षणास्थले प्रथमतोऽभिधाजन्यबोधस्यास्त्रीकारेऽन्वयाभावो लक्षणा-बीजमन्वयानुपपत्तिर्न स्यात्—प्रथमतोऽभिधया गङ्गापदार्थे घोषपदार्थस्यान्वयानुपपत्ति-ज्ञानादेव लक्षणायाः प्रवृत्तिः, अतोऽभिधाया अभावे लक्षणेव नास्तीति भावः । ननु व्यञ्जनया यादृशार्थबोधो भविष्यति तादृशार्थबोधो लक्षणयैव भविष्यति, अलं व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्व-स्त्रीकारेणेत्याह—लक्षणाया इति । लक्षणा हि द्विविधा—व्यङ्ग्यसहिता व्यङ्ग्यरहितेति च । तत्र व्यङ्ग्यसहितैव लक्षणा व्यञ्जनाजननी व्यञ्जनावृत्तिजन्यज्ञानोत्पादिकेति पूर्वपक्षः । तत्र समाधानमाह—प्रयोजनेन शैत्यपावनत्वेन सहितं लक्षणीयं तीरं न लक्षयेत् न लक्षणाजन्य-बोधविषयो भवेत् । अभिधाया निवृत्त्यनन्तरमन्वयानुपपत्तिज्ञानादया लक्षणायाः प्रवृत्ति-स्तथा लक्षणाया निवृत्त्यनन्तरमहो अनेन विशेषदर्शना गङ्गातीरे घोष इत्यनुक्ता ‘गङ्गायां घोष’ इति प्रयोगः कथं कृतः ? तस्मात्लक्षणाव्यङ्ग्यं शैत्यपावनत्वादिकमेतदभिप्रेतं भविष्यतीति

(र) तार्किकैः कैश्चिद्व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं न स्वीक्रियते । व्यञ्जना श्राब्दी आर्थो चेति द्विधा । सा च पुनरभिधामूला लक्षणामूलेति भेदेनापि भिन्ना । अत्र कारिकायां श्राब्द-व्यञ्जनाया एव परिग्रहः । नैयायिकैरभिधामूलाया व्यञ्जनायाः कचिदभिधायां कचित् तात्पर्यवृत्तौ, लक्षणामूलायाः श्राब्दव्यञ्जनाया लक्षणायाश्चान्तर्भावः स्मर्यते । तन्मतखण्डन-पद्धतिस्तु मूलग्रन्थ एव सुस्पष्टा । अधिकस्तु लक्षणामूलश्राब्दव्यञ्जनास्थले एष युक्तिवन्धो

(15) ‘लक्षणीयं न लक्षयेत्’ इति सर्वत्रैव मुद्रितकाव्यप्रकाशप्रसक्तकेषु पाठः । श्रुतिपथसुपनीतमेतत् पथं ग्रन्थतोदाहृतं, अतो न किल तत्त्वतो वैलक्षण्यम् ।

इत्युक्तेः, 'शब्दवृत्तिकर्मणां विरम्य व्यापाराभाव' इत्युक्तेऽभिधालक्षणयो-
रुपचीणत्वात्, आकाङ्क्षादिमत्पदकदम्बस्य वाक्यत्वे वाक्यार्थस्यैव तात्पर्यार्थत्वे
वाक्यं विनाप्येकस्य च पदस्य पदांशस्यापि व्यञ्जनकत्वेन ध्वनिकाव्याङ्गीकृतेस्तात्-
पर्यार्थस्याप्यनादरात्, व्यञ्जना नाम तुरीया वृत्तिरङ्गीकार्यैव ।

परामर्शादङ्गनावृत्त्या शैलपावनत्वादिवोधो भवति, नल्लेखसिद्धेव क्षणे लक्षणाया
शैलपावनत्वादिविशिष्टतोरवोधः सर्वेषामनुभवसिद्ध इति भावः । अत्रार्थे प्राचीनानां
सन्मतिमाह—ज्ञानस्येति । अभिधालक्षणाजन्यज्ञानविषयः प्रवाहतीरादिरन्यो यङ्गार्था-
ङ्गिनः, फलं यङ्गार्थशैलपावनत्वादि अन्यदभिधालक्षणादिविषय उदाहृतं प्राचीनैरिति
शेषः । ननु 'गङ्गायां वोध' इत्यत्राभिधालक्षणाभ्यां प्रवाहतीरवोधानन्तरं 'गङ्गा'पदात् (16)
पुनर्लक्षणायैव शैलपावनत्वादिवोधो भवतु, किं यङ्गनास्वीकारेणेत्यतः प्राचीनानां वचनान्तर-
माह—शब्दबुद्धीति । वाचनिकलक्षणाकशब्दादीनां विरम्य अभिधया लक्षणाया वा
सकृच्छाब्दबोधमुत्पाद्येत्यर्थः व्यापाराभावः पुनरभिधया लक्षणाया वा अर्थान्तरवोधे
सामर्थ्याभावः, किन्तु स्वतन्त्रव्यञ्जनावृत्त्या अर्थान्तरवोधे सामर्थ्यमस्तीति भावः । तथा
च यादृशवृत्त्या सकृच्छाब्दबोधो जातस्तादृशवृत्त्या पुनस्तत्पदजन्यशाब्दबोधो नोत्पद्यत
इति सिद्धान्तः । उपक्षेप्यत्वात्—शैलपावनत्वादिवोधेऽप्रयोजकत्वादित्यर्थः । ननु लक्षणा-
तिरिक्ता या तात्पर्यवृत्तिस्तथैव शैलपावनत्वादिवोधो भवतु, कथं यङ्गनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं
स्वीकर्तव्यम् ? तत्राह—आकाङ्क्षादीति । आकाङ्क्षायोग्यतासत्तियुक्तपदसमूहात्मकत्वं वाक्यत्वं,
तादृशवाक्यार्थत्वमेव तात्पर्यत्वं, अतस्तादृशवाक्यार्थस्यैव तात्पर्यार्थत्वे सिद्धे यत्केपदस्य
पदांशस्य वा ध्वन्यर्थवोधकत्वं, तत्केपदस्य तात्पर्यवृत्तेरसम्भवादङ्गनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं
स्वीकरणीयमिति । तुरीयेति—अभिधालक्षणातात्पर्यातिरिक्ता चतुर्थी वृत्तिर्यङ्गना
स्वीकार्यैवेत्यर्थः ।

यदेकत्र शब्दे एकस्या लक्षणायाः स्वीकारात् परं तस्मादेव शब्दात् लक्षणान्तरस्य कल्पने
हेत्वभावः, प्रयोजनपरम्परावत्त्वेऽनवस्थापातश्च । यदाहर्ममटभट्टाः स्वग्रन्थे—

नाभिधा समयाभावात् हेत्वभावान्न लक्षणा ।

तथा च—लक्ष्यं न मुख्यं, नाप्यत्र बाधो, योगः फलेन नो ।

न प्रयोजनमेतस्मिन्, न च शब्दः स्वतन्त्रवृत्तिः ॥

अपरश्चेतत्—

एवमप्यनवस्था स्याद् या मूलवृत्तिकारिणी ।

वैयाकरणैः स्वीकृता 'च' 'वा' प्रभृतिनिपातानां द्योतकतापि आलङ्कारिकैरुपस्थापिताया
व्यञ्जकतायाः समकक्षत्वमतिविस्तरेण । प्रतीचैरपि काव्यतत्त्वविद्भिः व्यञ्जनात्मकव्यापारस्य

(16) 'पद' इति (क) (ग) (घ) पुरुषेषु, 'पदे' इति (ख) पुरुषे च अनादरणीयः पाठः ।

तथाहि —

भणिञ्चो वल्लभवद्वणा अज्ज सुञ्चो महुपुरीं गंदा ।

इअ भणिअं अज्जाए पिअइ वड्ढ सवणपुडएण ॥ ३

इत्थत्त 'पिवती'ति पदं लाक्षणिकं, तेन गृहशून्यत्वमस्या अभिलषित-
मित्यस्यार्थस्य पुनर्व्याज्जनां वृत्तिमाश्रित्य, व्यञ्जकं भवति ।

अथ यत्रैकपदस्यैव ध्वनिना ध्वनिकाव्यमिदमिति व्यवहारस्तत्रैकपदस्य तात्पर्यासम्भवा-
द्यज्जनावृत्तिः स्वीकार्येति पूर्वमुक्तं, तत्रोदाहरणमाह—तथाहीति । भणितो वल्लवपतिना
अद्य सुतो मधुपुरीं गन्ता । इति भणितमार्थेया पिवति वधूः श्रवणपुटकेन ॥ वल्लवपतिना
ब्रजराजेन, आर्येया जटिलया । पिवतीति—शब्दस्य पानासम्भवात् 'पिवती'ति पदं सादर-
श्रवणे लाक्षणिकं, तेन लाक्षणिकपदप्रयोगेनास्या वध्वा गृहशून्यत्वं गृहपतिराहित्यमभि-
लषितमिति निश्चितम् । एतादृशगृहशून्यत्वरूपार्थस्य पुनर्व्याज्जनावृत्तिमाश्रित्य व्यञ्जकं
'पिवती'ति लाक्षणिकम् पदमेव भवति ।

अथान्विताभिधानवादिनां मतेऽपदार्थानां शाब्दबोधे सर्वथा भागं नास्ति, तस्मते
विशेषणविशेष्ययोः शाब्दबोधे सम्बन्धभाणार्थं विशेषणान्वित एव विशेष्यपदस्याभिधा
स्वीकरणीया—विशेषणादिपदं केवलं तात्पर्यमात्रग्राहकम् । एवं सति विशेषणान्विते-
ऽभिधेव लक्ष्यव्यङ्ग्यार्थान्वितेऽपि विशेष्यपदस्याभिधा वक्तव्या, अलं लक्षणाव्यङ्ग्यरूप-

(Suggestiveness) कचिच्छब्दोत्थापितत्वेऽपि प्राधान्येनार्थदारेव सङ्गदयद्दशानुभूति-
पदबोमधिरोह्यतः सत्ता गुरुता च स्वीक्रियते । एवमपि व्यङ्ग्यनावृत्तिप्रस्थानपरमाचार्या
ध्वनिकाराः 'काव्यस्यात्मा स एवार्थः' (१।५) इत्यभिदधति । [Suggestiveness is the
very soul of poetry.]

(Cf. Pope :—Where more is meant than meets the ear.)

तैरपि 'वाक्यं रसात्मकं काव्यम्' 'औचित्यं रससिद्धस्य स्थिरं काव्यस्य जीवित'मिति
च मन्यमानैर्लौकीकोत्तरचमत्कारप्राणो रस एव व्यङ्ग्यनाथाः सारतया स्वीकृतः सवहुमानं
निर्दिष्टम् । अत्रार्थे दिवास्तेषामुक्तयोऽत्रापेक्षिकमतसमालोचनासाहाय्यकार्यमुदाह्रियन्ते ;
विस्तरस्तु तदाकर एव द्रष्टव्यः—

(1) 'I should certainly lay it down that *there is nothing so eloquent as real passion*, standing, where it ought, in enthusiastic *afflatus* of inspired madness and filling the phrase with a sort of Delphic rapture.—Longinus—'On the Sublime Translated in Dr. Saintsbury's *Loci Critici*.

(2) *All good poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings...* It takes its origin from emotion recollected in tranquillity.—Wordsworth in his Preface to *Lyrical Ballads*.

ये तु 'सोऽयमिषोरिव दीर्घदीर्घोऽभिधाव्यापार'—इत्यभिदधति (ल), त एवं प्रष्टव्याः—किं भवद्भिरभिधाया दीर्घव्यापारत्वेन लक्षणाव्यञ्जनयोरेव खण्डनं क्रियते, किं व्यञ्जनाया एव ? आद्यश्चेत्तदा 'गङ्गायां घोष' इत्यत्र 'गङ्गाया'मित्यत्रान्वयायोगान्मुख्यार्थवाधेऽभिधैव नास्ति, तदभावात् कथं तस्या दीर्घदीर्घत्वं येन तटो लक्षणीयः ? द्वितीयश्चेत्तदा 'पिबती वह सवणपुडण' इत्यत्र वचनस्य पेयत्वरूपमुख्यार्थवाधे लाक्षणिकतया लक्षणया सादरश्रवणरूपं लक्ष्यमर्थं जनयित्वा 'पिवती'ति शब्द उपक्षीणः । गृहशून्यत्वमस्या अभीष्टमित्यपरोऽर्थः केन प्रत्याख्यताम् ? उपक्षीणत्वे तु शब्दबुद्धि-कर्म्म विरम्य व्यापाराभाववादिन एव साधकाः ।

स्वतन्त्रवृत्तिद्वयस्वीकारेण । एतन्मतं दूषयितुमुपन्यस्यति—ये त्विति । इषोर्वाणस्य वेगाख्य-संस्कारवशाद्दीर्घदीर्घक्रियारूपव्यापार इवाभिधाया अपि स्वसामर्थ्यवशात् सोऽयं लक्षणा-व्यञ्जनारूपदीर्घव्यापारः स्वीकर्त्तव्य इति चेऽभिदधति वदन्ति, त एवं प्रष्टव्याः । आद्य-श्चेदिति—गङ्गाघोषयोः सम्बन्धभाणार्थं घोषान्विते प्रवाहे गङ्गापदस्याभिधा वाच्या—तत्र गङ्गायां घोषस्यान्वयासम्बन्धमुख्यार्थवाधेनाभिधैव नास्ति, कुतो लक्ष्यार्थव्यङ्ग्यार्थयोर्भाणार्थ-मभिधाया दीर्घदीर्घव्यापारस्य सम्भावनापि ? ननु गङ्गायां घोषस्यान्वयासम्बन्धलक्षणायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वमस्तु, व्यङ्ग्यार्थोऽनुपपत्त्याभावात् कथं व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं स्वीकरणीयमिति द्वितीयपक्षस्यार्थः ;—तमपि दूषयति—द्वितीय इति । ननु 'पिवती'ति पदमेव लक्षणया सादरश्रवणमुक्त्वा पुनर्लक्षणया गृहशून्यत्वरूपव्यङ्ग्यार्थं कथयिष्यतीत्यत आह—उपक्षीणत्वे त्विति, पुनर्लक्षणयार्थान्तरबोधस्यासामर्थ्यं त्वित्यर्थः ।

(2) 'A poem is the very magic of life expressed in its eternal truth.—
Shelley in his *Defence of Poetry*.

गुणदोषालङ्काराणामिव व्यञ्जनायाश्चापि परिवृत्तिसहत्वासहत्वाभ्यामर्थत्वेन शाब्दत्वेन च यथाक्रमं व्यपदेशः । लक्षणासहत्वाव्यञ्जनायास्तु न सभ्यक् परिवृत्तसहता ; यतो 'गङ्गायां घोष' इत्यत्र "भागौरण्यां घोष" इति प्रयोगेऽपि लक्षणासहत्वाव्यञ्जना सिद्धा । अत्र परिवृत्तसहत्वयुक्तिपक्ष इत्थं विपरिणमनीयो यत् 'गङ्गा'दिशब्दानां परिवृत्तिसहत्वेऽपि लाक्षणिक'गङ्गा'दिशब्दानां परिवृत्तसहत्वमेवेति वालवोधिन्यां काव्यप्रकाशटोकाक्ततो भट्ट-नागेशस्याश्रयमनुवृत्य भट्टवामनाचार्यचरणाः ।

(ल) एतद्वि भट्टमतोपजीविनां लोक्षटप्रभृतीनां मतम् । तेषामयमाश्रयः—'यथा वलवता प्रेरित इषुरेकेनैव वेगाख्येन व्यापारेण वर्मच्छेदसुरोभेदं प्राणहरणञ्च रिपोऽभिधत्ते, तथैक एव शब्द एकेनैवाभिधाख्यव्यापारेण पदार्थस्मृतिं वाक्यार्थानुभवं व्यङ्ग्यप्रतीतिञ्च विधत्ते ।

नन्विदमनुमानेनैव साधनीयं, किं व्यञ्जनया ? तथाहि 'इअ भणितं अज्जाए पिअइ वड्ढ सवणपुडण' इत्यत्रेयं गोपवधूः पतुगृहान्तरितत्वाभिकाङ्क्षिणी, स्वश्रूक्तगृहपतिप्रवासश्रवणे साभिलाषत्वात् । या नैवं सा नैवं यथा तदितरेति केवलव्यतिरेकी हेतुरिति चेन्न—साभिलाषत्वहेतोः प्रमाणान्तरादप्राप्तेरसिद्धत्वं, अनुमानान्तरात्तत्प्राप्तौ प्रसाध्याङ्गत्वञ्च ।

किञ्च पत्युर्गृहान्तरितत्वाकाङ्क्षित्वमेवास्या न साध्यं, अपि तु गृहशून्यत्वे सति कृष्णोऽत्राभिसार्य इति वस्त्वेव । तत् कुतो लभ्यतामिति चेत् पुनरनुमानान्तरं कार्यं—तथाहि इयं स्वगृहाधिकरणककृष्णाभिसारकाङ्क्षिणी, स्वश्रूक्तपतिप्रवाससादरश्रवणे सति पतुगृहान्तरितत्वं प्रति साभिलाषत्वादिति चेन्न, गृहशून्यत्वे साभिलाषत्वं हेतुः कृष्णाभिसारकाङ्क्षित्वसाध्यं

नन्विति—इदं गृहं विहाय पत्युरन्यत्र गमनमस्या अभिलषणीयमनुमानेनैव साधनीयम् । अनुमानप्रकारमाह—तथाहीति । 'इति भणितमार्थया पिवति वधूः श्रवणपुटकेने'त्यत्रेयं गोपवधूरिति पक्षोद्देशः । पत्युर्गृहान्तरितत्वं गृहव्यवधानं गृहादन्यत्र गमनमिति यावत् । तथा च पत्युर्गृहत्यागपूर्वकान्यत्रगमनाभिलाषित्वं साध्यमिति भावः । स्वश्रूक्तगृहपतिप्रवासश्रवणे साभिलाषत्वादिति हेतुप्रयोगः । अत्रान्वये दृष्टान्ताभावेनान्वयसहचरज्ञानजन्यान्यव्याप्तिज्ञानासम्भवात् ; अतो व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमाह—या नैवमिति । या वधूः पत्युर्गृहान्तरितत्वाकाङ्क्षिणी न भवति, सा स्वश्रूक्तगृहपतिप्रवासश्रवणे साभिलाषा न भवति । तथा च साध्याभावव्यापकौभूताभावप्रतियोगित्वरूपप्रतिरेकव्याप्तिज्ञानमेवात्र हेतुरिति भावः । तत्र दृष्टान्तो यथेति । तदितरा कृष्णातुरागिणी या वधूस्तद्विना पतिविषयकानुरागवतीत्यर्थः । केवलेति—केवलव्यतिरेकव्याप्तिविशिष्टो हेतुरित्यर्थः । अत्रानुमाने हेत्वसिद्धिरूपदोषमाह—नेति । न च लक्षणया सादरश्रवणस्य बोधे सति स्वयमेव पत्युः प्रवासेऽभिलाषस्यापि बोधो भविष्यति, कथं साभिलाषत्वरूपहेतुज्ञानस्यासिद्धिरिति वाच्यं, अनभिलाषितवस्तुनोऽपि सादरश्रवणसम्भवात् । यथा केनचिदुक्तस्य 'अद्य तव

अतो व्यङ्ग्यत्वेनाभिमतस्यार्थस्य वाच्यत्वमेवे'ति । अस्तिवादिना 'शब्दबुद्धिकर्मणा'मित्यादिन्यायमनुसृत्य उपरिष्ठात् प्रदर्शितया दिशा तत्र दत्तमेवोत्तरमित्यलं चर्चितचर्चणेन । वस्तुतस्तु व्यञ्जनाया अभिधादितो नेयत्तया, अपि तु ईदृक्तयैव भेदो भवति, अतो व्यञ्जनावृत्तिः सिद्धैव । 'यस्योच्चारणमात्रेण'त्यादीह दर्शितात् 'शब्दव्यापारविचारा'दाप्तग्रन्थसमुद्दिष्टाच्चभिधालक्षणात् नैतदायातीत्यपि बोध्यम् । न चाभिधादिप्रतीतादर्थादतिरिक्तं (व्यञ्जनागम्यं यत् किञ्चन) न जातु बोध्यत इति वाच्यम्, तथात्वे नूनमनुभवसिद्धस्यापलापप्रसङ्ग इत्यलमतिविस्तरेण ।

प्रति नैकान्तिकः, तदन्यथापि तत्सम्भवात् । प्रकरणवशादिति चेत्, पूर्व-
वद्दोषापत्तिः ।

हिअत्रं ज्जेव्व अणच्छं माणंसिणि ण उण दे अंगं ।

आलिङ्गंति पञ्चाणं णहरा पडिबिंविअं कण्हं ॥ ४ ॥

इत्यत्रास्याः पादनखरा इति मानेनावृतसर्वाङ्गत्वं निमीलितनयनत्वञ्च,
अन्यथा चरणोपान्तगतस्य कृष्णस्य दर्शनासहिष्णुतोपपत्तेः । पश्चात्
सखीवचसा ससम्भ्रमं पदसम्बरणञ्च, तदनु च मानस्य शैथिल्यं, कृष्णस्य च
प्रणयजविनयमाहात्म्याच्चरणान्तिकमागतस्यापि तत्स्पर्शाक्षमत्वं, सख्याश्च
कृष्णपक्षपातित्वं, स्वसखोमानक्षये साग्रहत्वच्छेद्यादोनि वस्तूनि एकयैव
व्यञ्जनया गम्यन्ते । भवद्भिरत्र कत्यनुमानप्रयोगाः कर्त्तव्याः ? तेन
लाघवाद्वाङ्मनैव श्रेयसीति स्थितम् । (व)

ग्रामं राजा घञ्चतीति वचनस्य ग्रामदाहेऽभिलाषाभाववत्पुरुषकर्तृकसादरश्रवण-
मनुभवसिद्धं, तद्वदत्रापि पत्युः प्रवासेऽभिलाषाभावेऽपि तस्याः सादरश्रवणसम्भवात् । ननु
अभिचाराभावसम्पादकनानाविशेषणविशिष्टहेत्वन्तरेण साभिलाषत्वस्यानुमानं कार्यं, तदा
तु न दोष इत्याह—अनुमानान्तरादिति । तस्य साभिलाषत्वरूपज्ञानस्य प्राप्तौ प्रसाध्याङ्गत्वं
प्रसाध्याङ्गत्वरूपदोषस्य प्रसङ्ग इत्यर्थः । अनुमानान्तरेण साभिलाषत्वरूपहेतुं प्रसाध्य
तस्य हेतोः प्रकृतानुमानेऽङ्गत्वमेव दोषः । तथाहि साभिलाषत्वरूपसाधकस्यावप्रभिचारि-
हेतोर्ज्ञानार्थं पुनरप्यनुमानान्तरं कार्यमिति रीत्यानवस्थाप्रसङ्गात् ।

वज्रज्जनावृत्तेरस्त्रीकारे दोषान्तरमप्याह—किञ्चेति । अनुमानप्रकारमाह—तथाह्येति ।
इयं वधूरिति पक्षः । खगृहाधिकरणककृष्णाभिसारकाङ्गित्वं साध्यम् । अश्रुत्पति-
प्रवाससादरश्रवणसमानकालोनपतिप्रवासविषयकाभिलाषवत्त्वादिति हेतुः । अत्रानुमाने
हेतोर्व्यभिचारदोषमाह—नेति । पत्युः प्रवासे सादरश्रवणसमानकालोनगृहशून्यत्व-

(व) व्यक्तिवादिस्थापितव्यञ्जनाख्यवृत्तिरनुमितावेवान्तर्भवतीति व्यक्तिविवेककारादीनां
राहान्तः । तैस्तु काव्येऽनुमितिपदस्यार्थग्रह इत्यं दर्शितः—

वाच्यस्तदनुमितो वा यत्रार्थोऽर्थान्तरं प्रकाशयति ।

सम्बन्धतः कुतश्चित् सा काव्यानुमितिरित्युक्ता ॥

एवमेव अनुमितिपदस्यार्थग्रहकौशलतः

अनुमानेऽन्तर्भावं सर्वस्यैव ध्वनेः प्रकाशयितुम् ।

व्यक्तिविवेकं कुरुते प्रणम्य महिमा परां वाचम् ॥

अर्थोऽपि व्यञ्जको ज्ञेयः (श) — ३० का

अर्थ इति जात्यपेक्षया । वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्यास्त्रय एवार्था गृह्यन्ते । क्रमे-
णोदाहरणानि—

अज्जे घरकरणिज्जं सव्वं णिव्वाहिदं ज्जेव्व ।

एणिहं समसमणत्थं जउणाइं सिणाणमादिससु (ष) ॥ ५

विषयकामिलावत्त्वरूपहेतुस्ताडप्रसाध्यं प्रति नैकान्तिको नावग्रभिचारी । वाभिचारमेव
स्पष्टयति—तदिति । कस्याच्चित् श्रीकृष्णामिसारे आकाङ्क्षाया अभावेऽपि पतिं प्रति
हेषादेव पतिप्रवासेऽभिलाषसम्भवात् । ननु गोपौर्णां प्रकरणवशाद्धेतौ कृष्णानुरागित्वं विशेषणं
देयं, अतोऽन्यस्त्रियान्तदभावादेव न वाभिचार इत्याह—प्रकरणेति । पूर्ववदिति—
हेतुघटकस्य कृष्णानुरागित्वपतिप्रवाससामिलावत्वादेर्ज्ञानार्थं पुनरप्यनुमानान्तरस्वीकारेण
पूर्ववत् प्रसाध्याङ्गत्वरूपदोषापत्तिरित्यर्थः । वाङ्मनाटत्तेरस्वीकारमते पुनरपि दोषा-
न्तरमाह—किञ्चेति । मानिनीं श्रीराधिकां प्रति श्रीकृष्णपक्षपातिनी काचित् सख्याह—
हियअं इति । हृदयमेव अनच्छं मनस्विनि ! न पुनस्तेऽङ्गम् । आलिङ्गन्ति पदानां नखराः

इति स्वकीयप्रतिज्ञायाः स्थापने प्रयासस्तेन कृतः । स च न सफलः समजनीति निपुण-
वेदिनां मतं, यदाह तद्वैकाग्र्यं प्रकृतग्रन्थव्याख्यानावसरे—‘यथास्मै रोचते विश्वं तथेदं
परिवर्त्तते’ इति न्यायेनात्मातिप्रौढतया ग्रन्थकारो निजायत्तां पदार्थव्यवस्थां कर्तुमारब्धः
इति, ‘तदेतदस्य विश्वमगणनीयं मन्यमानस्य स्वात्मनः सर्वोर्कर्षेणालिताख्यापनं’मिति च
(वाक्तिविवेके ४१ पृः) । विस्तरस्तु तत्रैव द्रष्टव्यः । दर्पणकृता विश्वनाथेनापि स्वग्रन्थे (५म
परिच्छेदे) सर्वं समासेन समालोचितम् । प्रसिद्धेऽर्थेऽनुमितिपदस्य वाच्यवहारश्चेत्, तदा
वाग्नियद्वाभावात् हेत्वाभासः । मूलचतिकाख्यनुमानपरम्परानुवन्विनी नितरामन-
वस्थापत्तिश्च । अतो वाङ्मनास्वीकारः सुतरामपरिहृत्य इत्यालङ्कारिकमतस्थितिः ।

(श) ‘एकस्य व्यञ्जकत्वे तदन्यस्य सहकारिते’ति न्यायार्थस्यापि शब्दस्येव त्रैविध्य-
मायाति । वस्तुतस्तु अर्थव्यञ्जनैव व्यञ्जनायाश्चरमांशः, तस्मादेव काव्यस्य काव्यत्वं, यदवलम्ब्य
प्राचः प्राहुः—‘काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति’ । ‘प्रत्यक्षदृष्टे कामिमिथने तच्चेष्टयानुमितरत्यादौ
चाखादानुदयेन शब्दान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वाच्छब्दोऽपि व्यञ्जकत्वे निमित्तं, किन्तु
पर्यायान्तरेणापि तदुपस्थितौ वाङ्मनाप्रतीतिः शब्दस्याप्रधानतार्थस्य च प्राधान्यमिति
तन्मन्त्रेण वापदेशः, ‘प्राधान्येन वापदेशा भवन्तो’ति न्यायादिति काव्यप्रकाशोद्घोति ।
तथाचैकत्र शब्दमुखेनैव चमत्कारबोधोऽन्यत्र त्वर्थद्वारेवेति पृथगनयोर्द्वौतनसामग्री ।

(घ) ‘इ—हि—आरा विंदुजुआ ए—ओ—सुद्धा अ वस मिलिआ वि लहू’ इति पिङ्गल-
नागमतेनात्र ‘जउणाइं’ इत्यत्र पञ्च मात्रा एव गृहीतव्याः, न षट् । तेनात्र उभयोरेवार्हयोः

अत्र निश्चिन्ताहं यमुनास्नानच्छलेन तत्तटे खेलन्तं कृष्णमवलोक्य तत्रैव
विश्रमणं करोमीति वाच्यार्थेनैव व्यज्यते ।

लक्ष्यस्य यथा—

‘भणिओ वल्लभवद्वणा’ इत्यादौ ‘पिअइ वड्ड सवणपुडण्ण’ इत्यत्र श्वश्रूत-
पतिप्रवाससादराकर्णनं लक्ष्यम्, तेन स्वगृहशून्यत्वे सति कृष्णोऽत्राभिसार्थ्य
इति व्यङ्ग्यम् ।

व्यङ्ग्यस्य यथा—

इध वुंदावणमज्भे णीसंकणिसुत्तमोरमअणिअरो ।

अलिमेत्तभुत्तकुसुमो रमणिज्जो जामुणो कुंजो ॥ ६

अत्र निर्जनत्वं व्यङ्ग्यं, तेन समुचितमिदमेव सङ्केतस्थानं, हे सखि !
तदत्रैव कृष्णः सङ्गमनीय इति व्यङ्ग्यान्तरम् ।

प्रतिविम्बितं कृष्णम् ॥ हे मनस्विनि मानिनि । नखरा इति पदेन नखरेष्वेव प्रतिविम्बितं न
त्वन्याङ्गेषु । इदन्वन्याङ्गानामावरण एव सम्भवतीत्याह—मानेनावृतसर्वाङ्गत्वमिति ।
अन्यथा नयनस्यामौलने प्रणामार्थं चरणोपान्तगतस्य कृष्णस्य दर्शनेन सदाः श्रीकृष्णस्य
सम्मुखस्थितावसहिष्णुतोपपत्तेः, असहिष्णुता स्यादित्यर्थः । तथा च श्रीकृष्णस्य
प्रणामोदममालक्ष्यैव तत उत्थायान्यत्र गमनं प्रसज्येतेति भावः । कृष्णस्य चेति—
विनयवशाच्चरणनिकटे प्राप्तस्यापि कृष्णस्य मानभङ्गं विना चरणस्यर्शाच्चमत्वं ‘प्रतिविम्बित-
मालिङ्गन्ती’त्यनेन ध्वनितम् । मानक्षये सायहत्वं आयहेण सह वर्त्तमानत्वम् ।

अर्थ इति—तथा च यथा पदस्य व्यञ्जनावृत्तिरुक्ता तथा पदजन्यार्थस्यापि, एवं वाच्य-
लक्ष्यव्यङ्ग्यार्थानां व्यञ्जनावृत्तिः सम्भवतीत्यर्थः । नन्वर्थोऽपीत्येकवचनं न सम्भवतीत्यत आह—
जात्यपेक्षयेति । वस्तुतस्तु तत्र एवार्था इति बहुवचनमेव । अज्जे इति—आर्य्य ! गृह-
करणीयं सर्वं निर्व्वहितमेव । इदानीं अमशमनार्थं यमुनायां स्नानमादिश्यताम् ॥ वाच्यार्थ-
नैवेति—अत्र श्लोके पदस्य व्यञ्जनावृत्तेरभावाद्दत्र निश्चिन्ताहं’मित्यादि व्यङ्ग्यार्थो वाच्यार्थस्यैव
भवति, न तु पदस्थेत्यर्थः ।

सप्तविंशतिर्मात्राणाम्, अतः प्राकृतपैङ्गलोक्त ‘गाहू’च्छन्दश्चात्र । गोतिरित्यपरैः कृता संज्ञास्य ।
एवमपीतरत्र प्राकृतभाषानिवद्धजातिषु मात्रागणनायां लघुगुरुभावविषये विशेषनियमादि-
रवधेयः । अतुरुपोऽर्थोऽवस्थाविन्यासश्च—‘धोरसमौरे यमुनातीरे चरति वने वनमाली’ति
‘हरिरिह मुग्धवध्निकरे विलासिनि विलसति केलिपरे’ इति च श्रीमच्चयदेवगोखामि-
चरणाः । अतएव गोप्रवालाया यमुनासमाश्रये तात्पर्य्यम् ।

नानार्थानाञ्च भेदकाः ।

संयोगादयः—

३१ का

नानार्थानां शब्दानां नियमं प्रति संयोगादय एव भेदका निर्धारका भवन्ति । आदिशब्देन वियोगादयश्च ।

तथाहि—

संयोगश्च वियोगश्च विरोधः सहचारिता ।

सान्निध्यमन्यशब्दस्य देशः सामर्थ्यामौचितौ ।

लिङ्गमर्थः प्रकरणं कालो वक्रतिरिमा दिशः ॥ ३१^(क) का

क्रमेणोदाहरणानि यथा—

सकौस्तुभो भाति विधुः श्रेते विधुरकौस्तुभः ;—संयोगवियोगौ ।

रामार्जुनौ तथा कर्णार्जुनौ सह नियुधतः (स) ;—विरोधः ।

लक्ष्यस्येति—‘भणितो वक्तव्यपतिने’त्यादौ ‘पिबति बध्’ अव्ययपुटकेने’त्यत्र सादृश्रवणं लक्ष्यार्थः, तेन लक्ष्यार्थेन यज्जनावृत्त्या ‘स्वयच्छून्यत्व’ इत्यादि यज्जगार्थो ज्ञेयः ।

इध इति—इह वृन्दावनमध्ये निःशङ्कनिष्ठप्रमयरम्यगनिकरः । अस्मिमात्रभुक्तकुसुमो रमणीयो यासुनः कुञ्जः ॥ तेन यज्जगार्थेन ‘समुचित’मित्यादि यज्जगार्थान्तरं बोध्यम् ।

ननु नानार्थ‘विधुः’ शब्दप्रदानां कदाचित् कृष्णादिवाचकता, कदाचित्चन्द्रादिवाचकत्वं, अत्र नियामकाभावः—नापि शक्तिलक्षणादीनां कस्या अपि नियामकता सम्भवतीत्यतो वस्त्वन्तरस्य संयोगवियोगादिरैवात्र नियामक इत्याह—नानार्थानाञ्चेति । एतन्मते तात्पर्यस्य वृत्तित्वाभावेन तज्ज्ञानस्य कारणता नास्ति (ह) । नानार्थस्यैव यज्जकपदसमभिव्याहारेण यज्जनावृत्तौ निर्व्वाह इति ज्ञेयम् । नियमं प्रतीति—‘सकौस्तुभो भाति विधुः’रित्यत्र ‘विधुः’शब्दार्थस्य श्रीकृष्णस्यैव बोधो, नतु चन्द्रस्यैतादृशनियमं प्रतीत्यर्थः । दिशो दिग्दर्शनमात्रम् । ‘श्रेते’ इति कौस्तुभविद्युक्तो विधुः श्रेत इत्यत्रापि कृष्णस्यैव बोधो, नतु चन्द्रस्य ; चन्द्रे

(स) ‘नियुधत’ इत्यतश्च प्रयोगः ‘युध्यती’ति प्रयोगवदन्यथा समाधेयः । तथाचाहुः सिद्धान्तकौमुदीकाराः—‘कथं युध्यतीति ? युधमिच्छतीति कथम्’ । अथवा चान्द्रादिमतेनात्र परस्मैपदोपपत्तिः—‘चान्द्रादयस्तु मन्यन्ते सर्वस्मादुभयं पदम्’ इति न्यायसुधाकृतोक्तः ।

(ह) ‘तात्पर्याणां वृत्तिमाहुः पदार्थान्वयबोधने’ इत्यभिहितान्वयवादिभिरङ्गीकृता तात्पर्यवृत्तिः वाक्यार्थरूपस्य पदार्थान्वयस्य बोधिका, नातः प्रकृतस्यैव तस्या अवकाशः । ‘नापदार्थो वाक्यार्थ’ इत्यभिदधतामन्विताभिधानवादिनां मते तु तात्पर्याख्यवृत्तान्तर-

राधामाधवयोः क्रीडा मधुमाधवयोर्दिने ;—सहचारिता ।

कृष्णस्य मुनिवर्यस्य ; —अन्यशब्दस्य सान्निध्यम् ।

ब्रजेऽसौ परमेश्वरः ;—असौ श्रीनन्दः ब्रजे राजेत्यर्थः—देशः ।

मधुना कीकिलो मत्तः प्रमत्ता मधुना बधूः ;—सामर्थ्यमौचित्यौ च ।

उत्पद्य हृदये तस्याः पीडको मकरध्वजः ;—लिङ्गम् ।

कामत्वे पीडकत्वमेव लिङ्गम् ।

स्थानः कृष्णगुणामोदी ;—अर्थः ।

देवो जानाति मे मनः ;—अत्र प्रकरणवशाद्युपदि ।

कौस्तुभस्य संयोगाभावादियोगोऽप्यसम्भवः, 'नासंयुक्तस्य वियोग' इति नियमादिति भावः । 'रामार्जुनौ युध्यत' इत्यत्र परशुरामसहस्रार्जुनयोरेव बोधः, न तु दशरथपुत्रपाण्डुपुत्रयोः, शास्त्रे तयोर्निर्वादाश्रयणात् । एवं कर्णार्जुनावित्यत्र न सहस्रार्जुनस्य बोधः, किन्तु पाण्डवस्यैव । 'राधामाधवयो'रिति द्वितीयमाधवशब्दोऽत्र वैशाखवाची, तत्सहकारेण मधुशब्दश्चैतवाची, न तु वसन्तवाची । कृष्णस्येति—'मुनिवर्य'पदसन्निध्यात्कृष्णशब्दोऽत्र वेदव्यासवाची, न तु कृष्णवाची । मधुनेति—वसन्तस्य कीकिलवधोर्मत्ततोत्पादने सामर्थ्यमौचित्यञ्च वर्तते, न तु 'मधु'शब्दस्यार्थान्तररूपमदिरायाः । 'मकरध्वज'पदेनात्र कन्दर्पस्यैव बोधो न तु समुद्रस्य, तस्य हृदये पीडाजनकत्वाभावात् । 'स्थान'शब्देन महादेवस्यैव बोधो, न तु शाखापक्षवादि-

कल्पना नास्ति, तन्मतमाश्रित्य टीकाकृतैर्दभिहितमिति चेदोमिति ब्रूमः । एवमेव तेषां भट्टानां मतम्—

“शब्दवृत्ताभिधेयांश्च प्रत्यक्षेणात्र पश्यति ।

श्रोतुश्च प्रतिपन्नत्वमनुमानेन चेष्टया ॥

अन्यथापुनपत्तत्रा तु बोधेच्छक्तिं दयात्मिकाम् ।

अर्थापत्तप्रावबोधेत सख्यं त्रिप्रमाणकम् ॥”

इति प्रतिपादितया सरण्या 'अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रवृत्तिनिवृत्तिकारि वाक्यमेव प्रयोग-योम्य'मिति वाक्यस्थितानामेव पदानामन्वितैः पदार्थैरन्वितानामेव सङ्केतो गृह्यते इति विशिष्टा एव पदार्था वाक्यार्थः, न तु पदैरभिधया प्रतिपादितानामर्थानामाकाङ्क्षायोम्यता-सत्तिवशाद्भासमानो विशिष्टः सख्यरूपोऽर्थोऽपदार्थोऽपि तात्पर्याख्ययातिरिक्त्या वृत्तप्रा-खीकृतो वाक्यार्थो वाक्यप्रतिपादो भवतीति । वस्तुतस्तु संयोगादीनां पदार्थनियन्त्रणे नियाम-कत्वमङ्गीकृत्य तत एव साक्षात् (न वृत्तान्तरकल्पनागौरवेण) पदवृत्तित्वावधार्यबोधो जायता-मिति प्रथमनेकाभियुक्तसम्मतं मनसि निधायपाततटीकाकृता कृतस्मात्पर्याख्यवृत्तान्तर-

चित्तभानुर्विभातीति दिनेऽकीं निशि पावकः ;—कालः ।

शास्त्रे भागवतं भागवतः स्याद् भगवज्जने ;—व्यक्तिः ।

एष्वभिधालक्षणयोरनवसरत्वात् संयोगादेरेव व्यञ्जकता ।

रहितशृङ्खलस्य, तस्य कृष्णशृङ्गामोदिपदार्थत्वाभावात् । कमध्यादरणीयं पुरुषं प्रति केनाप्युक्तम्—‘देवो जानाति मे मन’ इति, अत्र प्रकरणवशाद्देवशब्दो यद्गर्धक एव, न तु ‘राजा भट्टारको देव’ इत्यभिधानात् राजवोधकः । पावकोऽग्निः । व्यक्तिरिति—यक्तिशब्देनात्र पुंनपुंसकादिलिङ्गमेव बोध्यम्—तथाहि नपुंसकलिङ्गत्वे भागवतं शास्त्रं, पुल्लिङ्गत्वे भागवतो वैष्णव इत्यर्थः । एवमिति—‘विध’शब्दस्य नानार्थत्वेन कृष्णचन्द्रयोरुभयोर्वोधकत्वात् कौस्तुभसंयोगरूपयञ्जकपदसन्निध्याद्वाङ्गनाट्यौत्रव श्रीकृष्णमात्रवोधकत्वमिति ज्ञेयम् । एवमन्यत्र ।

युदासप्रयासः । तत एवेयं ‘एतन्मते’ इत्यादौ दर्शिता वेदग्धी । न चान्विताभिधानपक्ष एवालङ्कारिकसम्मत इत्येतावता मन्तव्य इत्यलमभिज्ञानां मान्यानां व्याख्यानोक्तौ कटाक्षनिच्छेपेण । ‘यत्परः’ शब्दः स शब्दार्थ इति न्याय आश्रीयते चेत्, तदा नानार्थशब्दस्थले यञ्जनाट्यसमाश्रयणस्य न किमपि प्रयोजनम् । नन्वत्र तात्पर्यशब्दस्यार्थान्तरे प्रयोग इति, तेन प्रस्तुते न कापि बाधा—इति तु न साधीयान् कल्पः ; तथात्वे दर्पणकटुक्तेरुत्तरणं कृत्वा ब्रूमः—‘किमिदं तत्परत्वं नाम ? तदर्थत्वं वा, तात्पर्यवृत्त्या तद्वोधकत्वं वा ? आद्ये न विवादः, यङ्गत्वेऽपि तदर्थतानपाया’ इत्यादि (५म परिच्छेदे) ।

‘न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादिते ।

अनुविह्वमिव ज्ञानं सर्व्वं शब्देन भासते ॥’

इति हरिकारिकातः शब्दादेव यथा कयापि दिशा विशेषस्मृतिहेतुः पर्यवसेयः । ‘इमा दिश’ इति दिग्दर्शनमेतत् । तेन ‘एतावन्मात्रस्तनी’ इत्यादौ हस्तादिचेष्टातः स्तनादीनां कमलकोरकाद्याकारत्वं, ‘इतः स दैत्यः प्राप्तश्च’ इत्यादौ ‘इत’ इत्यनेन ‘मत्त’ इत्यपदेशादिस्त्वलभ्यते । एतच्च सर्व्वमभियुक्तनिर्देशादेव भवति—तत्रापि व्यक्तिविशेषतारतम्येनार्थवोधप्रणालीभेदः, यदाहुः—

‘यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमाह्वयिभिः ।

अभियुक्ततरैरन्यैरन्यतैवोपपद्यते ॥’ इति

‘संयोगो विप्रयोगश्चेत्यादि वाक्यपदीयकारिकायां खराणामपि विशेषस्मृतिहेतुत्वं स्वीकृतम् । अत्र तु ‘कायमार्गे खरो न गण्यते’ इत्यालङ्कारिकसम्प्रदायपरिमृहीताम्राथात्र तेषां परिगणनं कृतम् ।

तथा—

अद्यालोकि घनप्रभः सखि ! मया कश्चिद्विहारक्रमे
लोलतृकेशरमालिकाविलुलितग्रीवो हरिः कानने ।

यः सद्यस्तनकुम्भिकुम्भनिकरक्षोदे नखभ्रंशिभि-

मुक्तौघैर्धवलौकरोति यमुनातीरे निकुञ्जस्थलीः (च) ॥ ७

अत्रानेकार्थशब्दानामनेकसंसर्गस्य व्यञ्जकता ।

अधुना काव्य उदाहरणमाह—अदोति । हे सखि ! अद्य कानने विहारक्रमे गमन-
परिपात्र्यां कश्चिद्वरिः सिंहो मयालोकि । कौटुशः ? घना निविडा प्रभा यस्य तथाभूतः ।
पुनः कौटुशः ? लोलन्ती चाक्षय्ययुक्ता या केशराणां स्कन्धस्थितरोमविशेषाणां मालिका
श्रेणी, तथा विलुलिता मर्दिता अर्थात् तथा विशिष्टा ग्रीवा यस्य सः । यः सिंहः
कुम्भिकुम्भनिकराणां हस्तिकुम्भसम्बद्धानां सद्यस्तने तत्क्षणीतुपन्ने क्षोदे नखकरणकविदारे
सति क्षोदसमये नखैः करणैर्भ्रंशिभिरघःपतितैर्मुक्तासम्बद्धैर्निकुञ्जस्थलीर्धवलौकरोति ।
पक्षे कानने हन्दावने विहारक्रमे प्रेयसीभिः सह विहारपरिपात्र्यां स्थितो हरिः श्रीकृष्णो
मयालोकि । कौटुशः ? घनस्य मेघस्यैव प्रभा यस्य सः । पुनश्च लोलन्ती या केशराणां
नागकेशराणां माला तथा विलुलिता ग्रीवा यस्य सः । यः श्रीकृष्णः सद्यस्तत्क्षणे
स्तनरूपाणां हस्तिकुम्भसम्बद्धानां नखाघातेन क्षोदे सति तत्समये हारत्रोटनामखभ्रंशिभि-
मुक्तासम्बद्धैर्यमुनाकुञ्जस्थलीर्धवलौकरोति । अत्र विशेषणीभूतानां 'घन'विहार'केशर'पदा-
दीनामनेकार्थसम्बन्धेन विशेष्यस्य नानार्थ'हरि'पदस्याप्यर्थद्वयमात्रबोधकत्वं, न त्विन्द्रादि-
बोधकत्वमिति ज्ञेयम् ।

(च) 'द्वार्थैः पदैः पिशुनवेच्च रहस्यवस्तु' इति कामकलायां विदग्धविधानात्तदनु-
स्थले नर्त्तनिपुणप्रगल्भनारीवचनरचनेऽस्मिन्ननेकार्थशब्दप्रयोगेनेष्टार्थान्तरसिद्धिः । वन-
विहारिणोहि श्रीकृष्णस्यैव रूपेण वर्णनमन्यतापि प्रसिद्धं यथा गीतगोविन्दे (८६)
'भ्रमति भवानवलाकवलाय वनेषु' इत्यादि । अत्र यद्यपि "नानार्थ'हरि'पदस्याप्यर्थद्वयमात्र-
बोधकत्वं"मिति टीकाकृता मूलतातुपर्यनित्यार्थसक्तं, तथापि न तेन प्रस्तुतो मूलकदाशयो-
ऽभिव्यक्त इति मन्यामहे । वस्तुतस्तु 'दुर्गालङ्घितविग्रहो मनसिजम्' (साहित्यदर्पणे
२५-परिच्छेदे) इत्यादि श्लोकवदत्ताप्यभिधामूला यञ्जना वरीवर्त्तौत्येदर्थमेवेहोपन्यासः ।
प्रकरणेनाभिधया 'हरि'पदस्य सिंहरूपेऽर्थे नियन्त्रिते यञ्जनयैव कृष्णरूपोऽर्थो बोध्यते ।
अत्र च स हरिः हरिः सिंह इवेति च द्योत्यते ।

एवमनुकरणशब्दानाञ्च व्यञ्ज्यं प्रति वाक्यार्थ एव व्यञ्जकः । यथा—

आसां रासविलासलासलहरीमास्वाद्य वाद्यच्छला-

साधिक् ताधिगिति प्रभाष्य सुरजः खनर्त्तकीर्निन्दति ।

ते-नाना-गरिमाधमा इति सुहुः पाठस्वरोच्चारणा-

सासां हन्त जुगुप्सते भगवती वाणी च गानक्रमान् ॥ ८

अत्र ते नानेति पाठः, गरिमाधमा इति गान्धार-ऋषभ-मध्यम-धैवत-
पुनर्मध्यमा इति तानविशेषस्वराः, ताभ्यां ते, नानाविधो योऽगरिमा तेनाधमा
इत्यर्थो व्यज्यते । (ङ)

अथार्थानां व्यञ्जकत्वस्य हेतवः । ३२का

अथार्थानां सामान्यत्वेन प्रागुक्तानां वाचादीनां व्यञ्जकत्वे विशेषहेतव
उच्यन्ते ।

अथ यत्र ऋदङ्गादीनां निरर्थकध्वन्यात्मकशब्दोत्पत्तिर्जायते तत्र कवयस्तु यथा-
कथञ्चिद्वर्णात्मकशब्दस्य सादृश्यमुपलभ्य निरर्थकध्वन्यात्मकशब्देऽपि सार्थकत्वमारोप्य
काव्यं कुर्वन्तीत्याह—एवमिति । ऋदङ्गस्था येऽनुकरणशब्दा वर्णात्मकशब्दस्य सदृशत्वेन
प्रतीयमाना अक्तध्वन्यात्मक 'ताधिगि'तिशब्दास्तेषां सार्थकत्वेनारोपविषयीभूतानां 'खनर्त्त-
कीर्धिगि'ति यो वाक्यार्थः, स तु ब्रजसुन्दरीणां सर्वोत्कर्षरूपव्यङ्ग्यार्थं प्रति व्यञ्जक इत्यर्थः ।
सुरजो रासस्यऋदङ्गः । तासां ब्रजसुन्दरीणां रासस्नापक'तेनाना' इति कण्ठस्थः पाठः ।
एवं 'गरिमाधमा' इत्यक्षराः स्वरा गान्धरादिस्वरवाचका इत्यर्थः । तथाच ब्रजसुन्दर्यो
यथा रासवोधकां 'स्तेनाना' इत्यक्षरान् पठन्ति, तथैव 'ते नाना' इत्युच्चारणानन्तरं गान्धारादि-
स्वरवोधकान् 'गरिमाधमा' इत्यक्षरान् पठन्ति । सरस्वती तु तैरेवाक्षरेरेकारं प्रक्षिप्य
गन्धर्वाणां गानक्रमान् जुगुप्सते निन्दति । एतदर्थमेव स्पष्टतयाह—अत्रेति । तानविशेष-
स्वरा तानविशेषस्वरवाचका इत्यर्थः । सरस्वतीकृतमर्थमेवाह—ताभ्यामिति, पाठस्वराभ्या-
मित्यर्थः । ते गन्धर्वाः । गरिमा गुरुत्वं, तङ्गिन्नं नीचत्वं, तथाच ब्रजसुन्दर्यपेक्षया
गानशास्त्रे नीचत्वेन गन्धर्वा अधमा इत्यर्थः श्लेषेण व्यज्यत इति भावः ।

इदानीं पूर्वोक्तवाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्यार्थानामुत्कृष्टसमभिव्याहारवशादुत्कृष्टध्वनिबोधकत्व-

(ङ) 'नाना अगरिमे'ति वाणीपक्षे समङ्गश्लेषः । 'ताधिक् ताधिक्' 'ते नाना' इत्यादि-
शब्दा वङ्गभाषायां तानस्वरबोधने प्रयुज्यन्ते, तैरेव शब्दैरेव व्यङ्ग्यमयकाव्यरचनम् ।
एवं षट्कल्पतरु-प्रभृति-वैष्णवाचार्यसङ्कलितेषु वङ्गीयसाहित्यपदसंग्रहग्रन्थेषु वैष्णवकवीना-
मनुकरणशब्देभ्यः काव्योपादनाद्व्यङ्ग्यमनेकश आलोच्यते ।

बोद्धव्यवक्तृप्रकृतिकाकुप्रकरणैः सह ।

देशकालादयश्चार्थं वैशिष्ट्याद्व्यवोधकाः ॥ ३३ का

तत्र 'यातासि स्वयमेवे'त्यादौ (१म किरणे ७ श्लोके) तदानयनार्थं न गतासि, अपि तूपभोगार्थमिति बोद्धव्यवैशिष्ट्यम् । यां प्रतीयमुक्तिः, सा बोद्धव्या योग्या । अयोग्या चेद्भवति तदा ध्वन्यर्थो न सङ्गच्छते । वक्तृवैशिष्ट्यं प्रकृतिवैशिष्ट्यं प्रकरणवैशिष्ट्यञ्चात्रैव । वक्त्री श्रीराधा—सा सर्वश्रेष्ठत्वरूपवैशिष्ट्यवती । प्रकृतिश्च तस्याः सखीः प्रति स्नेहात् श्रीकृष्णाङ्ग-सङ्गप्रापणं व्याजेन करोतीति यदतस्तस्या वैशिष्ट्यम् । तथाविधप्रकरणञ्च तत्र मन्तव्यं, तेन तद्वैशिष्ट्याच्च द्वितीयध्वनिपल्लवः ।

काकुवैशिष्ट्यं यथा—

अइ जासि जाहि विविणं रिक्तं घेतूण कुसुमभाजनं सुसुहि (६) ।

पञ्चाशमिस्सि तुमं ण केवलं भाजणेण पूणेण ॥ ८

माह—अयेति । अर्थानां वाच्यलक्ष्ययङ्गार्थानां यङ्गकले विशेषा बोद्धव्यादयो हेतव उच्यन्ते । यमुद्दिश्य वदति स बोद्धव्यस्तस्य वैशिष्ट्यं उत्कर्षे सति ध्वन्यर्थाः प्रवर्तन्ते । एवं यो वक्ता तस्योत्कर्षे सति ध्वन्यर्थाः प्रवर्तन्ते । एवमन्यत्रापि ज्ञेयम् ।

अत्र 'यातासौ'ति पदं पूर्वमेवोत्तमोत्तममध्वनिकायोदाहरणे उपन्यस्तम् । तदान-यनार्थं पदकानयनार्थम् । वैशिष्ट्यस्य फलतोऽर्थमाह—बोद्धयेति । तथाच वैशिष्ट्यपदस्य योग्यत्वमेवार्थ इति भावः । वक्तृप्रकृतिप्रकरणानां वैशिष्ट्यञ्चात्रैव श्लोके ज्ञेयम् । यत् यतः सखीं प्रति स्नेहात् स्नेवं करोति, अतस्तस्याः प्रकृतेर्वैशिष्ट्यादहवो ध्वन्यर्थाः सम्भवन्ति । एवं प्रकरणवैशिष्ट्यादपि ज्ञेयम् । तथाहि प्रकरणन्तावत् प्रियसखीमेनां श्रीकृष्णेन सह सङ्गमयितुं तेनैव सह श्रीराधया प्रागेव युक्तिः कृता, यदासौ मया प्रह्रीयते तदास्याः सङ्गः करणीय इत्यादयो ध्वनयोऽत्र ज्ञेयाः ।

अइ जासौति—अयि यासि याहि विपिनं रिक्तं गृहीत्वा कुसुमभाजनं सुसुखि ।

(६) अत्र द्वितीये प्रादे आर्याद्वितीयपादतोऽतिरिक्तानां तिष्ठणां कलानां विन्यासानु-
जेमण सहइ कणअतुला तिलतुलिअं अह्व अह्वेण ।

तेमण सहइ सबणुतला अबच्छंदं कंदभंगेण ॥

(प्राक्तपेङ्गले १।१०) इति विधानेन कन्दोभङ्गाशङ्का न कार्या, 'बसो वि तुरिअ पढिओ दो तिसि वि एकक जाणहु' इति पिङ्गलनागेण स्वयमेवाशुमोदितत्वात् ।

अत्र न केवलं कुसुमभाजनेनैव पूर्णेनागमिष्यसि, अपि तु पूर्णेन मनो-
रथेनापीति नञ्काकुद्योत्यम् ।

देशवैशिष्ट्यं यथा—

जडशासीअरसिसिरा कमलवणीपअणधूअकिसलअग्गा । (अ)

जह वल्लीघरपल्ली धस्सा पेक्खंति तं देसं ॥ १०

अत्र देशवैशिष्ट्यश्लाघया कृष्णेन सह तत्र मां रमयेति सखीं प्रति काचित्
स्वमनोरथं प्रकाशयति ।

कालवैशिष्ट्यं यथा—

एण्हं जलहरसमए रमणिज्जा रअणवलहीओ ।

णिवडन्तवारिधारा गह्वीरतरसुहरगव्भकुहराओ ॥ ११

अत्र क कृष्णमानेयामीति सङ्केतमिङ्गितेन पृच्छन्तीं सखीं प्रति नेदानीं
कुञ्जो रमणीयः, अपि तु प्रकृतं वलभीभवनमेवेति कालवैशिष्ट्येन व्यङ्ग्यम् ।

आदिशब्दात् प्रसिद्धिवैशिष्ट्यं यथा—

करकिशलयलीलाम्बुजनिमीलनोल्मीलनातिकुतुकिन्या ।

दक्षिणमक्षि मुरारिः पिधीयते मुच्यते च सिन्धुजया (आ) ॥ १२

प्रत्यागमिष्यसि त्वं न केवलं भाजनेन पूर्णेन ॥ नञ्पदोच्चारणे या काकुस्तया द्योत्यमपि तु
पूर्णेने'ति ध्वन्यर्थरूपं वस्तु ।

जडयेति । यमुनाशीकरशिग्रिरा कमलवनीपवनघृतकिशलयया । यत्र वल्लीगृहपल्ली
धन्याः प्रेक्षन्ते तं देशम् ॥ वल्लीभिर्निर्मितानि कुञ्जगृहाणि तेषां पल्लीसमूहो यत्र
वृन्दावनदेशे तिष्ठति तं देशं धन्या जनाः पश्यन्ति ।

एण्हमिति । इदानीं जलधरसमये रमणीया रत्नवलभ्यः । निपतद्धारिधारागभीरतर-
सुखरगर्भकुहराः ॥ अत्र वलभीशब्दः 'वालाघर' (चिलेर क्वाद) इति प्रसिद्धः सर्वोपरिस्थ-
गृहविशेषवाचकः । निपतद्धारिधारया गभीरतरसुखरा घोरशब्दविशिष्टाः कुञ्जगङ्गर-
च्छिद्राः । एतेन कुञ्जस्थारमणीयत्वसुक्तम् ।

(अ) अत्रापि पूर्ववत् द्वितीयपादे एकस्या कलाया अतिरेकान्न कृन्दोभङ्गः, 'जड दीहो
विअ बसो लहुजीहा पढ़इ होइ सो वि लहू' इत्यभिधानात् । 'कमलवणी'त्यत्र ह्रस्वेकार-
पठने तु नाधिकमात्रत्वम् । 'कदिकारादत्तिन' इति गण्यस्त्रेण ह्रस्वत्वमपि सम्भवति ।

(आ) लक्ष्मीसख्यो मिथो वदन्त्येतदिति साहित्यकौमुदीटीकायां कृष्णानन्दिन्याम्

अत्र सुरारेर्दक्षिणमक्षि प्रसिद्धिवेशिष्टात् सूर्यात्मकमिति व्यज्यते ।

* ॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे शब्दार्थवृत्तित्रयनिरूपणो नाम

द्वितीयः किरणः ॥ *

करकिशलयेति—करपक्षवस्थलीलाकमलस्य निमीलनोन्मीलने सुद्रणे विकसने च कुतुकिन्या सिन्धुजया लक्ष्म्या भगवतो दक्षिणनेत्रं कदाचित् पिधीयते आच्छन्नं क्रियते, कदाचिन्मुच्यते च । तथा च सूर्यरूपं दक्षिणनेत्रं यदाच्छन्नं क्रियते तदा चन्द्ररूपवामनेत्रस्य दर्शनेन लीलाकमलं मुद्रितं भवति । यदा तु मुच्यते तदा सूर्यदर्शनेन लीलाकमलं प्रफुल्लं भवतीत्यर्थः । भगवतो दक्षिणनेत्रस्य सूर्यत्वं सर्वप्राप्ते प्रसिद्धं, अतः प्रसिद्धिवेशिष्टादेव नेत्रस्य सूर्यत्वं अनितमिति ॥ * * *

(३।२) स्थितम् ।

“विपरीत्तरण लच्छी बम्हं दट्टण णाद्धिकमलट्टं ।

हरिणो दाह्णिणव्ययं रसाउला भस्ति ऽकोइ ॥”

इति काव्यप्रकाशोदाहृतपद्यमस्या आर्याया मूलं, परमत्र न मनागपि श्लेषताभङ्ग इति वैष्णवकवेरौचित्यसिद्धिं प्रकटयत्येतत् । परमत्रैतन्मन्तव्यं यत् ‘जलकेलितरलकरतलसुक्तं’ (सा. दर्पणे ५म परिच्छेदे) इत्यादौ तदनुपपन्नोक्तान्तर इवात्रापि नानुमानतोऽर्थान्तरप्रतीतिः, अपि तु व्यञ्जनावप्रादेवेति । युक्तिश्च तत्र दर्पण एव आलोकनीयेति ॥

अथ तृतीयकिरणः ।

अथ 'ध्वनिरसव' इति काव्यप्राणत्वेन निरूपितस्य ध्वनेर्भेदमाख्यातुं ध्वनि-
शब्दस्य व्युत्पत्तिमाह—

शब्दार्थादिभिरन्यैश्च ध्वन्यतेऽसाविति ध्वनिः । ३४ का

ध्वननं ध्वनिः, ध्वन्यतेऽनेनेति ध्वनिः, ध्वन्यतेऽस्मिन्निति ध्वनिरिति भाव-
करणाधिकरणसाधनोऽपि ध्वनिर्भवति । तन्निरासार्थं ध्वन्यतेऽसाविति
कर्मसाधन एवेति प्रतिजानीते । तदेव किमित्याह—

रसो भावस्तदाभासौ वस्तुलङ्कार एव च ।

भावानामुदयः शान्तिः सन्धिः श्वलता तथा ।

सर्वं ध्वनिस्तज्जनित्वे काव्यञ्च ध्वनिरुच्यते ॥ (क) ३५ का

शब्दार्थादिभिरिति—शब्दाश्चार्था वाच्यतत्त्वयङ्ग्याश्च, आदिशब्देन श्लेषस्थले
पदार्थान्तरसम्बन्धश्च, एवमन्यैरनुकरणशब्देर्ध्वन्यते यज्जनादृत्त्या बोध्यतेऽसौ श्रौत्यपावनत्वादि-
रूपोऽर्थो 'ध्वनिः' कर्मसाधनमेव । न तु ध्वननं ध्वनिरिति भावसाधनं, तथा सति ध्वन्यर्थ-
विषयकज्ञानेऽपि 'ध्वनि'व्यवहारापत्तेः । न वा ध्वन्यतेऽनेनेति करणसाधनं, तथा सति
ध्वनिकरणे काव्येऽपि 'ध्वनि'व्यवहारापत्तेः । न वा ध्वन्यतेऽस्मिन्नित्यधिकरणसाधनं, तथा

(क) भावार्थ'ध्वनि'पदपरामर्शो यथा ध्वन्यालोके चतुर्थोद्घोति—'यत् काव्यतत्त्वविषयं
स्फुरितप्रसुप्तकल्पं मनःसु परिपक्वधियां यदाक्षौ'दित्यादौ । व्यापारार्थककरणसाधन'ध्वनि'पद-
परामृष्टस्य वस्तुनो निर्द्वैश्वन्त्रालोके (७२)—'साम्मुख्यं विदधानायाः स्फुटमर्थान्तरे
गिरः । कटाक्षा इव लौलाख्या व्यापारो यज्जनात्मकः ॥' अधिकरणसाधनस्य 'ध्वनि'पदस्यो-
क्तेः 'इदमुत्तममतिशयिनि यङ्गे वाच्याङ्गनिर्बुधैः कथित' इति मम्मटकारिकायाम् ।
वस्तुतस्तु साधारण्येन कर्मसाधन एवायमुद्दिष्टः—तथात्वे रसभावादिवु वस्तुलङ्कारादिषु च
यङ्गेष्वर्थैवेव ध्वनि'पदव्यवहारः । यदाह ध्वनिकारः—'काव्यस्यात्मा स एवार्थस्तथा
चादिकवः पुरा । क्राञ्चदन्वविद्योगोत्थः श्लोकः श्लोकत्वमागत' इत्यादौ । एवं काव्ये
'ध्वनि'पदप्रयोग उपचारत एवेति सम्यक् । तथा च ध्वन्यालोके—'वाच्यवाचकसंमिश्रः
शब्दार्थो काव्यमिति उपदेश्यो यज्जकत्वसाभ्यात् ध्वनिरित्युक्तः ।' एवमपि—'प्रत्ययेरनुपा-
ख्येयैर्गङ्गानुग्रहैस्तथा । ध्वनिप्रकाशिते शब्दे स्वरूपमवधार्यते ॥' तेन यज्जकौ शब्दार्था-
वपादौ 'ध्वनि'शब्देनोक्तावित्यभिनवगुप्तपादाः ।

रसाख्यध्वनेरन्ये ध्वनयस्तु प्राणा, रसाख्यस्तु ध्वनिरात्मेत्यदोषः (ख) ।

रसादयः पञ्चाद्व्यन्ते । सम्प्रत्यसुभूतानां ध्वनीनां भेदा दर्श्यन्ते ।

उभयोरभिधामूललक्षणामूलयोस्तयोः ॥

अविवक्षितवाच्योऽन्यस्तत्र वाच्यं द्विधा भवेत् ॥ ३६ का

तयोर्ध्वन्योरन्यो लक्षणामूलो ध्वनिरविवक्षितवाच्यः स्यात् । तत्राविवक्षित-
वाचेरध्वनौ वाच्यं द्विधा भवतीत्यर्थः ।

किन्तु द्वैधमित्याह—

अर्थान्तरोपसंक्रान्तमत्यन्तं वा तिरस्कृतम् । ३७ का

एकं वाच्यमजहत्स्वार्थतयाऽपरार्थेनोपसंक्रान्तं भवति, अन्यजहत्स्वार्थतया
स्वविपरीतेनार्थेनाक्रान्तं भवतीति द्वैधम् । क्रमेणोदाहरणानि—

सति ध्वनिविषयकज्ञानाधिकरणे पुरुषेऽपि 'ध्वनि'यवहारपक्षेः । तस्मात् कर्मसाधनेन
श्रौत्यपावनत्वादर्थ एव 'ध्वनि'शब्दो योगरूपिरिति भावः ।

तदेवेति—तत् ध्वनतेः कर्मध्वनिपदबोधं किमित्यपेक्षायामाह—रस इति । तदाभासौ
रसाभासो भावाभासश्च, वस्तु श्रौत्यपावनत्वादि, उपमादलङ्कारश्च । व्यभिचार्यादिभावाना-
मुदय उत्पत्तिश्च शान्तिश्च सन्धिश्च श्रवणता च । सर्व्वमिति—एते सर्व्वेऽर्था 'ध्वनि'पद-
वाच्या इत्यर्थः । काये 'ध्वनि'यवहारस्तु न मुख्यः, किन्तु लाक्षणिकत्वाज्ञौघ एवेत्याह—
तज्जनौति । तस्य ध्वन्यर्थस्य जनिरुत्पत्तिर्यस्मात्तथाभूतत्व इत्यर्थः । एवं सति ध्वनिजनक-
त्वेनैव काये 'ध्वनि'यवहारो, न तु साक्षात् ।

ननु कायपुरुषस्य कदाचित् ध्वनयः प्राणाः कदाचिदात्मेत्युच्यते, तत्र को निह्वार
इत्यपेक्षायामाह—रसाख्येति । रसाख्यध्वनिभिन्ना ये ध्वनयस्ते प्राणाः, रसाख्यध्वनि-
स्वात्मेवेति व्यवस्थया न दोषः । असुभूतानां वस्त्वलङ्काररूपाणां ध्वनीनाम् ।

तयोः प्राणात्मरूपयोर्ध्वन्योरुभयोरैवाभिधानूललक्षणामूलयोर्मध्येऽन्यो लक्षणामूलो
ध्वनिरविवक्षितवाच्यो भवेत् ।

(ख) 'कायस्यात्मा ध्वनिरिति' 'अर्थः सङ्गदयश्चाद्यः कायात्मा यो व्यवस्थितः' इत्यादिसु
ध्वनिकारवाक्येषु, 'शब्दार्थौ' वपुरस्य विबुधैरात्माभ्यधायि ध्वनिरित्यादौ चार्वाचोनानां
कारिकावस्थे ध्वनेरेव कायात्मत्वेन उपदेशः । 'वाक्यं रसात्मकं काय'मिति दर्पणकृतः
कायलक्षणे, कायस्यात्मा स एवार्थस्तथा चादिकवेः पुरा । क्रौञ्चदन्तूवियोगोत्थः
शोकः शोकत्वमागतः । 'ध्वन्यात्मन्येव शृङ्गारे ते ह्रिया इत्यदाहृतः ।' 'रसादिमय एकस्मिन्
कविः स्यादवधानवान्' इत्यादिध्वनिकारकारिकासु 'रस आत्मा परे मनः' (अलङ्कारशेखरे

फलमपि फलं माकन्दानां सिता अपि ताः सिता

अमृतममृतं द्राक्षा द्राक्षा मधूनि मधून्यपि ।

सह तुलयितुं तेनैतेषां न किञ्चन युज्यते

सुवल ! यदयं सारङ्गाद्या भवत्यधरोऽधरः ॥ १

अत्र द्वितीय'फला'दिशब्दा निन्दाद्यर्थसंक्रान्ताः । तथाहि—फलं नानावशं पाक एव कदाचिन्मधुरं भवति, तेन निन्द्यमेव । सिताः पाकपौनःपुन्येनैव निर्मला भवन्ति, नत्वारम्भ एव । अमृतं देवैरपि पीयते । द्राक्षा पूर्ववदेव । मधूनि सरघोच्छिष्टानि । अधरस्त्वधर एव, सर्वाख्येतान्यधरयतीत्यधरः । 'सह श्रीकृष्णः सुवलं प्रत्याह—फलमपीति । अत्र द्वितीय'फल'शब्दः कदाचित्कमधुरे लाक्षणिकः । तथा च माकन्दानामाम्नायां फलं कदाचिन्मधुरमिति लाक्षणिको बोधः । पञ्चाङ्गाङ्गनाट्यता फले निन्द्यत्वबोधो (1) लक्षणाभूतः । अत्र द्वितीयलाक्षणिक'फल'पदेन फलत्वरूपेण फलबोधो न भवति, अतएवायं अनिरविवक्षितवाच्यः स्यात् ; अथच प्रथम'फल'पदस्य फलरूपार्थो वाच्यः (2) अङ्गाभूतनिन्द्यत्वेन संक्रमितश्च भवति । एवमेव सर्वत्र 'सिता'दिपदेऽपि बोध्यम् । सिता मिष्ट' इति प्रसिद्धा । हे सुवल ! तेन राधिकाया अधरेण सह तुलयितुं तेषामाम्नादीनां मध्ये किञ्चन वस्तु न युज्यते । अमृतं देवैर्निर्गुणैरपि पीयत इति हेतोरमृतस्यापि निन्द्यत्वम् । द्राक्षा पूर्ववत् पाकावस्थायामेव मधुरा ।

२य मरीचो) इत्यादौ चोचनवचने च रसस्यैवात्मताख्यापनम् । एवं पुनः 'न हि तच्छून्यं (रसध्वनिशून्यं) किञ्चित् काव्यमिति ; यदपि च रसेनैव सर्वं जीवति काव्यम्'... (ध्वन्यालोकलोचने द्वितीयोद्घोतव्याख्यायाम्) इत्यभिनवगुप्तपादानां, 'प्रवन्दानां जीवितभूतो रस' इति प्रतापरुद्रयशोभूषणकाराणाञ्च निर्देशात् रसस्य प्राणत्वमपि सूचितमिति । इत्यालङ्कारिकमतानैक्ये (वस्तुतस्तु न मतानैक्यविलसितमेतत्, किन्तु शब्दप्रयोगानवधान-विजृम्भितमेवेति दिक्) श्रीमत्कर्णपूरगोखामिपादा आत्मरूपेण रसस्य, प्राणत्वेन च ध्वनेरभिधानमिच्छन्ति । स्वनामधन्यानां ध्वनिकारप्रकाशकदादोनां काव्यात्मत्वतल्लक्षण-भेदादिनिर्देशप्रसङ्गेषु स्वस्वमतासङ्गतिर्दृष्टेति कौशिकेन वदामभिहितम् । परमतदूषयिता दर्पणकदपि नात्र विषये सावधान इवाभाति—यतस्तु न 'वाक्यं रसात्मकं काव्य'मिति लक्षणं कृतं, पश्चात् काव्यस्य ध्वनिगुणोभूतयङ्गरूपेण द्विधा विभागः कृतः, 'ध्वनिस्तत् काव्यसुप्तम'-मित्यभिधानेन वस्त्वलङ्कारध्वनीनां रसध्वनेरिवोत्तमता आयाति, तेन काव्यस्य नियतरूपेण रसात्मता व्याहतेति स्वमतविरोधस्तस्य स्फुट एव । एवमादिकं वैमल्यमालोक्य ग्रन्थकृतात्र

(1) 'निन्द्यत्वबोधे' इति निन्दनीयः पाठः (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु ।

(2) 'फलरूपवाच्यः' इति (ख) (घ) पुस्तकयोः पाठः ।

तुल्यितं तेनैतेषां न किञ्चन युज्यत' इति विशेषवचनादुपमेयद्वितीयपदे
स्तुत्यर्थेव व्यङ्ग्यः, न तूपमानद्वितीयपदवहेयांशता ।

यथा वा—

प्रेम्ना विद्रुतमेकवद्यदुभयोस्तन्मानसं मानसं

सर्वास्त्रेव दशासु यन्नवनवं तत् सौहृदं सौहृदम् ।

यत् कृष्णस्य विनोदभूरहरहस्तद्यौवनं यौवन-

न्तद्विच्छेदविधौ न यत् परिचयस्तज्जीवनं जीवनम् ॥ २ (ग)

द्वितीय'मधु'पदस्य सरघोच्छिद्ये लक्षणा, 'सरघा मधुमक्षिका' । अधरस्वधरयति स्वापेक्षया
सर्वास्त्रेव स्वादुवस्तूनि निक्षय्यतीत्यर्थः । विशेषवचनादिति—उपमेयस्या'धरोऽधर' इति
वाक्यस्य द्वितीये'धर'पदे स्तुत्यर्थो व्यङ्ग्यः, न तूपमानोभूतानां 'फलमपि फल'मित्यादिवाक्यानां
द्वितीय'फला'दिपदस्येव हेयांशतारूपार्थो व्यङ्ग्यः । अत्र सर्वत्रोपमानस्य तिरस्कार एव
व्यङ्ग्यो बोध्यः ।

माथरविरहेण व्याकुला ओराधा ललितां प्रत्याह—उभयोः कान्तयोः प्रेम्ना विद्रुतं
सत् यदेकवद्भाति तन्मन एव मानसं मनःपदवाच्यम् । अत्र द्वितीय'मानस'पदस्य (३)
मनःपदवाच्यत्वरूपेण लक्षणा, अतएव द्वितीय'मानस'पदेऽविवक्षितवाच्यत्वसिद्धिः । तेन
लाक्षणिकपदेन मनसः श्लाघनीयत्वरूपोऽर्थो व्यङ्ग्यः । तथाच प्रथम'मानस'पदस्य मनोरूप-
वाच्यः व्यङ्गीभूतश्लाघनीयत्वरूपार्थान्तरेण संक्रमितस्येति भावः । श्रीकृष्णविच्छेदे सति यस्य
जीवनस्य न परिचयो न विद्यमानता, तज्जीवनं जीवनम् ।

'अनिरसव आत्मा किल रस' इति निपुणमभिधानं कृतम् । न चेत्य' तस्य कुत्राप्यसङ्गति-
रित्यनिन्दितमेवेतन्मन्यामहे ।

(ग) भक्तिप्रहमनसस्तत्रभवतः कविकर्णपूरस्यायमनवदः सरस्वतीनिख्यन्दः, भगव-
द्विच्छेदचिन्ताज्वरोच्छासत एवास्थोद्भवः 'त्रिभुवनमेव तन्मयं विरहे' इति न्यायात् ।
एवमप्यन्यत्र (४र्थ किरण्ये १ म श्लोके) "दृष्टा भागवता ..." इत्यादौ 'वत रीधे ! वामाय तुभ्यं
नमः' इत्यन्ते प्रवक्ष्ये श्रीकृष्णचैतन्यचरणसङ्गभङ्गविधरता वर्णिता । श्रीमच्चैतन्यप्रभुपादाना-
मपि शिचाष्टके 'युगायितं निमेषेण चक्षुषा प्रावृषायितम् । शून्यायितं जगत् सर्वं
गोविन्दविरहेण मे ' इतीयमेवावस्था प्रकटिता । वस्तुतस्त्वेवंविधभक्तानां गित्यलीला-
सक्तगोपाङ्गनानामिव परमात्मरूपिणः साक्षाद्भगवतो न कदापि तत्त्वतो विच्छेदः—
यदुक्तं ब्रजनारीनित्यासक्तिवर्णनप्रसङ्गे स्कन्दपुराणे—'वृन्दारण्ये विहरता सदा रासादि-
विभ्रमेः । हरिणा ब्रजनारीणां विरहोऽस्ति न कर्हिचित् ॥' श्रीकृष्णचरणे सर्वस्वसमर्पणं

(३) 'द्वितीय 'मनः' पदस्य' इति सर्वत्रैव पुस्तकेषु पाठः । स च सूत्राननुगतत्वादनुपादेयः ।

स्वविपरीतार्थनाक्रान्तं यथा—

सौभाग्यमेतदधिकं मम नाथ कृष्ण ! प्राणैर्ममातनि सुखं प्रणयेन कीर्त्तिः।

दृष्टश्चिरादसि कृपापि तवेयमुच्चैर्न स्मर्यते न भवतात्मगृहस्य मार्गः ॥ ३

अत्र 'सौभाग्य'मित्यसौभाग्यं, 'सुख'मिति दुःखं, 'कीर्त्ति'रकीर्त्तिः, 'कृपा'ऽकृपा, 'आत्मगृहस्ये'ति परगृहस्य स्वविपरीतेनाक्रान्तम् । (घ)

ध्वनिर्यत्त्वभिधामूलस्तत्र वाचं विवक्षितम् ।

तथापि व्यङ्गानिष्ठं स्यात् स च द्वैविध्यमृच्छति ।

कोऽपि लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्योऽलक्ष्यव्यङ्ग्यक्रमोऽपरः ॥ ३८ का

अभिधामूलध्वनौ तु विवक्षितमपि वाचं व्यङ्गानिष्ठम् । स च ध्वनिर्लक्ष्य-
व्यङ्ग्यक्रमोऽलक्ष्यव्यङ्ग्यक्रमश्चेति द्विविधः—लक्ष्यं क्रमप्राप्तं व्यङ्ग्यं यत्र स तथा,

काचित् खण्डिता श्रीकृष्णं प्रति सोल्लुखवचनमाह—एतत्तवागमनं ममाधिकसौभाग्य
मधिकसौभाग्यजनकमित्यर्थः । त्वदिच्छेदे मम प्राणैः कर्तृभिः सुखमतनि विस्तृचक्रे ।
एवं मदिष्यकेण तव प्रणयेन मम कीर्त्तिरतनि । चिरादहुकालानन्तरं त्वं दृष्टोऽसि,
तेन मयि कृपाऽपि (4) त्वयातनि । मङ्गलं तवात्मगृहं, तादृशात्मगृहस्य मार्गस्त्वया
स्मर्यते इति न, अपि तु स्मर्यते एव । अत्रेति—'सौभाग्य'पदस्यासौभाग्ये लक्षणा, 'सुख'पदस्य
दुःखे लक्षणा । एतादृशलक्ष्योऽपि यस्मात् प्राणा न निर्गतास्तत एव मत्प्राणा मदुःखादयका
इति भावः । मदुःखं तव परगृहं, न तु स्वगृहम् । सर्वत्र विरुद्धलक्षणाभिर्मेदिष्ये त्वं
प्रेमशून्य इत्यर्थो व्यच्यते । तथा च स्वस्मिन्नायकस्य प्रेमशून्यत्वरूपो व्यङ्ग्यो लक्षणाभूतः,
तथा वाच्यार्थस्य तिरस्कारः सद्य एवेति भावः ।

तत्सेवायां तत्परता च परानन्दाय मोक्षायैव च । विद्रुतिः खलु माधुर्यात्मा, सौहृदस्य
नवनवत्वं नित्यमभ्यर्थनासाधुत्वाय, अतो व्यङ्ग्यार्थपरिपुष्टिः । लक्षणाभूलोऽयं ध्वनिर्यथा
तथोपरिष्ठाद्वर्णितमिति ।

(घ) इदमेवान्यैरत्यन्ततिरस्कृतवाच्यमिति कथ्यते । उदाहरणान्तरे च 'निःश्वासान्ध
इवादृशैश्चन्द्रमा न प्रकाशते' इत्यन्तं रामायणपदं, 'या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति
संयमी' इत्यादि भगवद्गीताश्लोकश्च । लक्षणाभूलध्वनिपरिग्रहेन लक्षणावयवव्यातिरेकाशु
विधायित्वमेवास्य ध्वनेर्निर्दानमिति पक्षः स्वीकृतः । निरूप्यलक्षणावतुपदघटितकाव्यीय-
ध्वनिरेवात्राङ्गीकृत इति, अन्यथा तु गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमस्फुट-सन्दिग्धप्राधान्य-तुला-
प्राधान्यादिसंज्ञकं व्याहृतं स्यादित्यनुपदमेव मूलतः स्फुटीभविव्यति ।

(4) 'महती कृपापि' इति (क) (क) पुस्तकयोः पाठः ।

अलङ्घ्यो व्यङ्ग्यस्य क्रमो यत्र स तथा । क्रमस्तु विभावादिभिर्व्यञ्ज्यमान एव रसः, न तु विभावादय इति । लाघवाच्छतपत्रशतीयुगपद्वेधाभिमानवत् यत्र क्रमो न लक्ष्यते स तावदक्रमः । (ङ)

रसो भावस्तदाभासौ भावशान्त्यादिरक्रमः । ३६ का

रसादिस्वक्रमोऽलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्य इत्यर्थः । आदिशब्दाद्भावीदयभावशावल्याभावसम्भयः । अयमसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसनिरूपणे दर्शयिष्यते । सम्प्रति लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो दर्शयते—

यत्नानुध्वनिना व्यङ्ग्यं लक्ष्यते क्रमपूर्वकम् ।

स तु लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः शब्दार्थोभयशक्तिभूः ॥ ४० का

विवक्षितमपीति—विवक्षितमपि वाच्यं व्यङ्ग्यनिष्ठं व्यङ्ग्यपर्यवसानं स्यादित्यर्थः । तथाच वाच्यार्थस्य विवक्षायामपि व्यङ्ग्यार्थस्यैव प्राधान्यं, न तु वाच्यार्थस्येति भावः (ङ) । लक्ष्यमिति—वस्त्वलङ्कारादिरूपव्यङ्ग्यार्थानां हृदये उत्पत्तान्तर्ज्ञानरूपक्रमः सर्वेषां लक्ष्य इत्यर्थः । अलक्ष्य इति—रसादिरूपव्यङ्ग्यार्थानां हृदये उत्पत्तान्तर्ज्ञानरूपक्रमो न लक्ष्य इत्यर्थः । ध्वनिविषयकज्ञानस्योत्पत्त्यादिना ध्वनेरप्युत्पत्त्यादिव्यवहारः । अत्र दृष्टान्तो लाघवादिति—शतपत्रस्य कमलस्य शतसंख्यकपत्राणां सूच्या वेधे जाते सति प्रत्येकपत्रस्य यः प्रत्येकवेधस्तस्योत्पत्त्यादिक्रमो लाघवात् सूचीकरणकवेधनिष्ठश्रेष्ठप्राप्त लक्ष्यः । अतएव मया युगपदेकक्षण एव सर्वेषां वेधः कृत इति तेषामभिमानो यथा, तथात्रापि रसादिव्यङ्ग्यानामुत्पत्त्यादिक्रमोऽपि न लक्ष्यः ।

(ङ) क्रमस्त्विति—एतमेवाभिप्रायं मनसि निधाय भगवता मुनिनोक्तं 'विभावानुभाव-
यभिचारिसंयोगाद्रसनिश्चयति' इति । सर्वं तच्च 'रस'करण एव नियतं विशदीभविष्यति ।
'विभावादिभि'रित्यादिपदस्य बहुवचनस्य च सार्थकतातएव स्फुटा—'एवञ्च विभावादौनां
दण्डचक्रादिन्यायेन सम्भवेव कारणत्वं, न तु ह्यणारण्यमणिन्यायेनैकैकस्येति मन्तव्यम् ।
विभावादाः कारणान्येव, 'रसोदोधे विभावादाः कारणान्येव ते मताः' (सा. दर्पणे
इय परिच्छेदे) । अक्रम इति—असंलक्ष्यक्रम इति यावत् । 'अत्र व्यङ्ग्यप्रतीतिर्विभावादि-
प्रतीतिकारणकत्वात् क्रमोऽवश्यमस्ति, किन्तु नासौ निपुणेनापि लक्षयितुं शक्यः ।' कथं
तावदस्याक्रमस्य ध्वनेर्निरतिशयानन्दतया बहुविषयतया च सङ्ख्येयहृदयं सततमेवाधि-
कुर्वन्त एकत्वेन गणना कृतेति न दुरुहः प्रश्नः । 'एषु रसादिषु चैकस्यापि भेदस्यानन्तत्वात्
सङ्ख्यातुमशक्यत्वादसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यध्वनिर्नाम काव्यमेकभेदमेवोक्तमिति विश्वनाथः ।

अनुध्वनिरणुरणनं ध्वनेरेव दीर्घदौर्घभावः प्रतिध्वनिरिव वा । स तु लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः शब्दशक्तिभूरर्थशक्तिभूः शब्दार्थोभयशक्तिभूश्चेति त्रिधा ।

आद्यो द्विधैवालङ्कारवस्तुनोद्योतनाद्भवेत् । ४१ का

आद्यः शब्दशक्तिभूर्विधैव भवेत् । 'एव'कारस्तु अर्थशक्तिभववच्छब्दशक्ति-
भवोऽपि द्वादशेति परमतं व्यावर्त्तयति (च) ; अथवाऽलङ्कारस्यैव, वस्तुन एव,
नान्यतरविशिष्टस्येत्यर्थः ।

ततालङ्कारद्योतकः शब्दशक्तिभूर्यथा—

आशामात्रे विलसदुदयः पद्मिनीचक्रवन्धुः

सिद्धाभोगः सततमनिशामोदमैत्रीकषायः ।

अनुरणनमिति—यथा घण्टादीनामेकनादोत्तरमपरनादानां क्रमो ज्ञायते, यथा वा ध्वन्युत्तरं प्रतिध्वनिर्ज्ञायते, तथैव येषां ध्वनीनामुत्पत्त्यादिक्रमो लक्ष्यते, स लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः ।

अथवेति—'आद्यो द्विधैव' इत्यत्र 'एव'कारोऽलङ्कारवस्तुनोरित्यनन्तरमेव योजनीयम् (च) ।
तथा चालङ्कारस्यैव द्योतनात्, न तु वस्तुविशिष्टालङ्कारस्य ; एवं वस्तुन एव द्योतनात्,
न त्वलङ्कारविशिष्टस्य वस्तुनः । एवं सति केवलालङ्कारस्य द्योतनात्, तथा केवलवस्तुनो
द्योतनादाद्यो द्विधा भवतीत्यर्थः ।

आशामात्र इति—अयं कृष्णरूपचन्द्रो रोचिःपूरैः कान्तिप्रवाहैः शीततां जायते
हरतु । प्रसिद्धचन्द्रस्तु शीततां करोति । तथाऽयं भजतां जनानामाशामात्र एव विलसन्नद्यो
यस्य सः । अत्र शब्दमात्रश्लेषेणास्याशामात्रे दिक्सामान्य उदयः, प्रसिद्धचन्द्रस्य तु
पूर्वाशायामेवोदयः । अयं पद्मिनीसमूहानां वन्धुः, स तु देवी । अयं सततं सिद्ध
आभोगः परिपूर्णता यस्य तथाभूतः, स तु कदाचित् पूर्णिमायामेव सिद्धाभोगः । अनिशं
निरन्तरमामोदमैत्रीकषाया यस्य तथाभूतः । 'कषाय'शब्दोऽत्र माधुर्यवाची, 'मधुरेऽपि
कषायः स्यादित्यनुशासनात् । अत्रापि शब्दमात्रश्लेषेण निशामिन्नेऽपि काल आमोदादयो

उत्पलप्रतपत्रयतिभेदे क्रमोऽतिशीघ्रजन्यत्वादलक्ष्यः, अत्रापि कार्यकारणपरम्परा तदभि-
व्यक्तितो रसभोगप्रणाली च न संलक्ष्यत इति तु न रिक्तं वचः ।

(च) परमतमिति—नेतन्मते प्रसिद्धैरालङ्कारिकैरास्या स्थाप्यते, नास्य मतस्योल्लेख-
लेषोऽपि प्राचीनप्रसिद्धग्रन्थेषु प्लभ्यते । मूलमेतन्मतस्य न तावत् दुर्निरूपम्—यतः, 'अर्थस्य
यज्जकत्वे तच्छब्दस्य सहकारिते'ति न्यायेन अर्थबोधप्रसङ्गे सर्वत्रैव शब्दस्य साचिद्यम्,
अतोऽर्थशक्त्युद्भवध्वनिभेदस्य प्रत्येकस्य प्रतिरूपकमेकं शब्दशक्त्युद्भवध्वनिकायमस्तीत्यनुमानम्,
तेन द्वादशधैव शब्दशक्त्युद्भवोऽपि विभजनौघ इति मतम् । टीकाकृता 'एव'कारस्य द्वितीय-
पक्षस्याव्याख्याननेन मतस्यास्योल्लेखयोग्यत्वमपि बाह्यतमिति दर्शितमिति मन्यामहे ।

राधाश्लेषादिषु निरवधिव्यापृतः शोणपादो

रोचिःपूर्वैर्हरतु भजतां शीततां कृष्णचन्द्रः (क) ॥ ४

अत्र शब्दशक्त्याऽङ्गुतश्चन्द्र इति प्रसिद्धचन्द्राद्व्यतिरिक्तैरखिलैर्गुणैर्व्यतिरेका-
लङ्कारो ध्वनितः । यद्यप्यसौ ध्वनित्वेनालङ्कार्य एव, तथापि ब्राह्मणश्रमण-
न्यायेनालङ्कार एव (ज) । एवमन्येऽपि ।

यस्य सः, प्रसिद्धचन्द्रस्य तु निशायामेव । राधाया आलिङ्गनादिकर्मसु निरवधिव्यापार-
युक्तः, स तु राधाश्लेषादिनक्षत्रेषु कदाचित् संयुक्तः । अयं शोणपादो रक्तचरणाः, स तु
श्वेतपादः । अत्र 'पाद'शब्दः किरणवाचो । अत्राशादिशब्दानां परिवृत्तसहत्वादेव
शब्दशक्त्यङ्गवो ध्वनिरिति ज्ञेयम् ।

अलङ्कार्योऽलङ्काराश्रय एव, ध्वनेस्तु प्राणत्वात्, प्राणस्य च शरीरारम्भकत्वात् ; शरीर-
न्त्वलङ्काराश्रय एव, न त्वलङ्काररूपं, कथं व्यतिरेकालङ्कारस्य ध्वनिरूपत्वमित्याक्षेपः ।
श्रमणोऽवधृतः—यद्यप्यवधृतस्य वर्णाश्रमादिकं किमपि नास्ति, तथापि पूर्वदृष्टस्य
ब्राह्मणस्य स्मरणात् ब्राह्मणभिन्नेऽप्यवधृते कदाचिद्ब्राह्मणोऽयमिति प्रतीतिर्यथा जायते,
तथालङ्कारभिन्नेऽपि ध्वनावलङ्कारप्रतीतिर्जायत इति भावः ।

(क) श्लोकेऽस्मिन् 'पद्मिनी' 'मैत्री' 'मोद' 'कषाय'शब्दाः कृष्णपक्षे व्याख्यायां पारिभाषिकाः
पारिभाषिककल्या वा । पद्मिनी खलत्तमा स्त्रीजातिः । 'अनिशामोदे'त्यत्र सभङ्गाभङ्गश्लेषः,
मोद इति कृष्णपक्षे । 'मोद' 'मैत्री' 'कषाय'पदैस्तिष्ठणां चित्तवृत्तीनां मैत्रीकृत्यामुदिताख्यानां
परिग्रहः, न तु पापिषपेक्षालक्षणाया 'उपेक्षा'या अपि—स खलु धर्मः, वैष्णवमतानु-
मोदितः । 'कषाय'पदेन माघर्ष्यं, ततः गौण्या वृत्त्या करुणाया बोधः । भजतां
नित्यभक्तानामिति यावत् । अत्र 'मात्रे' 'वन्तुः' 'सततम्' 'अनिशं' 'निरवधि' 'शोण' इत्येतेषां
पदानां पदांशानां वेष्टार्थबोधे साचिद्यं स्फुटमेव । 'आशामात्रे विलसदुदयः' इत्यस्य
सन्दर्भांशस्य व्याख्याऽन्यथापि विधेया । यदेव भक्तानां भगवन्तं साक्षात्कर्तुं प्रवततराक्षिरा-
काङ्क्षा वा जायते, तदेव स प्रकटो भवति, विभूतिरूपेणांशकलात्पक्षावलम्बनेऽवताररूपेण
वा । सर्वत्रैव तस्य प्रकाशः—'तस्य भासा सर्वमिदं विभातौ'ति श्रुतिः । अनन्ता
तद्भिभूतिपरम्परा—'अनन्तवौर्यामितविक्रमस्व' सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वं' इति
श्रीश्रीगीतास्मृतिः । अवताररूपेण भक्ताशापूरणाकाङ्क्षिणा तदुदयस्तत्रैवाभिहितः—'धर्म-
संस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे' इति ।

(ज) तदुक्तं काव्यप्रदीपे 'प्रकाश'ग्रन्थव्याख्यावसरे 'ननुदाहृतेष्वपमादीनां प्राधान्यं न वा ?
आद्ये कुतस्तेषामलङ्कारत्वं, अन्यानलङ्काराणां, इतीये कुतोऽस्य काव्यस्य ध्वनित्वं
अङ्गप्रत्यङ्गप्राधान्यादिति चेत्, न ; पूर्वं (वाच्यत्वदशायाम्) अयमलङ्कार आसीदित्येतावताऽ-

दधती समधुपरागं परिमलमेकान्तसुकुमारा ।

गुणकलिता (५) ललिते ! मम भूषितकण्ठा त्वमेव वनमाला ॥ ५

अत्र शब्दशक्त्या कवेर्वनमालाललितयोः साधर्म्यं निरूप्य प्रयासे व्युपरते सति वस्तुभूतः कश्चिदर्थः स्फुरति । स च—त्वमेव वनमाला, नान्येति ; त्वां प्रत्येव मे समादरः, न तस्याम् ; तेन त्वदालिङ्गनमेव मे प्रेय इति वस्तु ।

अर्थशक्त्युद्भवोऽर्थस्तु व्यञ्जकः स्वयमुद्भवो ।

कवेः प्रौढोक्तिनिष्पन्नो वक्तृस्तत्कल्पितस्य च ॥ ४२ का

अर्थशक्त्युद्भवो यो ध्वनिः स त्रिधा भवति—स्वतःसम्भवो, कविप्रौढोक्ति-
निष्पन्नशरीरः, तन्निवद्धवक्तृप्रौढिनिष्पन्नशरीरश्च (भ) । तत्र स्वतःसम्भवो

हे ललिते ! भूषितकण्ठा सती त्वमेव मम वनमाला । मधुपस्य भ्रमरस्यानुरागेण सह वर्त्तमानं परिमलं सुगन्धं दधती, ललितापत्ते तवाधरमधुपानकर्तुर्म्ममानुरागेण सह वर्त्तमानं परिमलं दधती । गुणः सूत्रं वेदग्धादिष्व । प्रेय इति अभीष्टमित्यर्थः, इति वस्तुध्वनिः 'मधुपा'दिशब्दानां परिवृत्तासहत्वाच्छब्दशक्त्युद्भवः ।

तन्निवद्धवक्तृप्रौढीति—तेन कविना स्वकतस्त्रोके निवद्धा उक्ता ये वक्तारस्ते दूतीनायिका-
प्रभृतयो बहवो भवन्ति । तेषां प्रौढोक्तिभिर्निष्पन्नं शरीरं यस्य सः । अर्थशक्त्युद्भवो यो ध्वनिरिति—सूत्रे 'अर्थशक्त्युद्भवोऽर्थस्तु व्यञ्जकः' इत्यत्र व्यञ्जकपददृष्ट्याऽपि व्याख्यायां व्यञ्जको यो ध्वनिः स त्रिविध इति आख्येयम् । एवं सति यत्र काव्ये ध्वनेर्जन्यन्तरोद्गारो

लङ्कारव्यपदेशात्—यथा ब्राह्मणपूर्ववैद्वस्यस्यासिनि ब्राह्मणव्यपदेशः । नन्वेवं व्यपदेश-
समर्थनेऽप्यलङ्कारध्वनित्वं न समर्थितमिति चेत्, न—'अलङ्कार'पदेन (अलङ्कारध्वनिशब्दगतेन)
तद्योग्यताया (अलङ्कारजातीयरूपायाः) विवक्षितत्वात्, न चेवं रसादिध्वनावप्यलङ्कार-
ध्वनित्वप्रसङ्गः, संलक्ष्यक्रमस्यैव तादृशस्य (कदाचिदलङ्कारस्य) तथा (अलङ्कारध्वनि-
व्यपदेशतया) अभिप्रेतत्वात् । वस्तुतस्तु प्राधान्याप्राधान्ये व्यङ्ग्यस्य वाच्यापेक्षयैव, न तु
रसापेक्षयापि, तदपेक्षया सर्वत्र गुणीभावात् ; तथा चोपमादीनां रसाङ्गतयाऽलङ्कारत्वं,
वाच्यापेक्षया प्राधान्येति न दोषलेशावकाशः इति ।

(भ) रसगङ्गाधरकृता जगन्नाथेन तत्पूर्वैतरैश्च केचित् कविनिवद्धवक्तृप्रौढोक्तिनिष्पन्न-
शरीरस्य ध्वनेः कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नाद्यङ्गात् पृथक् सत्ता न तावत् स्वीकृता । तदस्तु—
यदाहुर्दृष्टकाः—'न खलु कवेः कविनिवद्धस्यैव रागादाविष्टता । अतः कविनिवद्ध-

(५) 'गुणगुम्फिता' इति (क) (ख) (ङ) पुल्लेषु पाठः । तथात्वे तु आध्यायास्तुतौय पादे वयोदश
भावाः, सावाधिकाश्च प्राग्पदशितदिशा कथमपि समर्थनीयम् ।

न केवलं कविभणितिमात्रनिष्पन्नः, व्यवहारेऽपि समुचितत्वेन सम्भाव्यमानः ।

अन्यौ कविना तन्निवद्धवक्त्रा च प्रतिभाणमात्रेण व्यवहारासिद्धावपि निर्मितौ ।

वस्तुत्वालङ्कृतित्वाभ्यान्ते द्वैविध्येन षट् स्मृताः । ४३का

ते त्रयो भेदा वस्तरूपतयाऽलङ्काररूपतया च षट्प्रकाराः स्युः ।

वस्तुना वस्तुलङ्कारावलङ्कारेण तेषु चेत् ।

व्यज्यते अप्यलङ्कारवस्तुनो^(६) द्वादशापि तत् ॥ ४४का

तेषु षड्विधेषु चेत् यदि वस्तुना वस्तु चालङ्कारश्च व्यज्यते, अलङ्कारेणालङ्कारो वस्तु च व्यज्यते, तत् तदा द्वादशापि भवन्तीत्यर्थः । क्रमेणोदाहरणानि—

वर्तते तादृशोत्तमोत्तमकाव्यस्थितोत्तमध्वनेरेव लक्षणम् । अस्यैव द्वादश भेदा वक्तव्याः । यत्र ध्वनेर्ह्यन्यन्तरं नास्ति केवलध्वनिमात्रं, तदर्थं लक्षणान्तरमनुसन्धेयम् । अन्याविति—स्वतःसम्भविध्वनिभिन्नौ कविवाङ्निष्पन्नकविनिवद्धवक्त्रवाङ्निष्पन्नध्वनौ इत्यर्थः । तौ तु कविना कविनिवद्धवक्त्रा च प्रतिभाणमात्रेण स्ववचनेनैव निर्मितौ । तत्र तत्र लोक-व्यवहारासम्भवेऽपि चतुर्मुखत्रयैव कविरेव स्वतन्त्रदृष्टिकर्त्तृति भावः । अतएवोक्तं काव्यप्रकाशे—‘नियतिलङ्कतनियमरहिता’मिति ।

षट्प्रकाराः स्मरिति—षड्भेदास्तु सामान्याकारेणापातत एवोक्ताः, किन्तु वक्ष्यमाण-द्वादशभेदस्यान्तर्गता एव, न तु तदपेक्षया स्वतन्त्राः, अतएव षड्भेदानां स्वतन्त्रोदाहरणं न

वक्तुप्रौढोक्तिः कविप्रौढोक्तेरधिकं सहृदयचमत्कारकारिणीति पृथक् प्रतिपादिते‘ति’ । अपि च न खलु कविः सर्वदैव स्वकाव्यनिवहपात्रमुखेण स्वकीयामेवाभिप्रायप्रणाली-माविष्करोति । प्रौढोक्तिरध्यवसायमूलातिशयोक्त्यलङ्कारप्राणभूतेति ज्ञेयम् । वस्तुतस्त्वन ‘प्रौढोक्ति’पदेन सर्वविच्छित्तिजोवातुभूतस्य प्रसिद्धस्यातिशयोक्तिचक्रस्यैव परिग्रह इत्यभिधानेऽपि न किमपि वैयर्थ्यम्—यथाहाचार्य्यदण्डी खनिवन्धे—‘अलङ्कारान्तराणा-मप्येकमाहुः परायणम् । वागीशमहितामुक्तिमिमामतिशयाज्ञयाम् ॥’ (२.२२०) । यद्वात्र ‘प्रौढोक्ति’पदेन ‘वक्रोक्तिजोवित’कता कुन्तकेण संज्ञान्तरकल्पनयैतरेवार्चकत्वेन परिचिन्नाया वक्रोक्तेरेव निर्देशः—तथा च तत्पदे ‘प्रसिद्धं मार्गमुत्पद्य यत्र वैचित्र्यसिद्धये । अन्यथैवोच्यते सोऽर्थः सा वक्रोक्तिरुदाहृता ॥’ ‘सैषा सर्वत्र वक्रोक्तिरनयार्थो विभायते । यत्रोऽस्यां कविना कार्यः कोऽलङ्कारोऽनया विना ॥’ इति च । ‘प्रौढोक्ति’ पदस्य तात्पर्यग्रहे पण्डितराजजगन्नाथपादानां प्रहेलिकाप्रायमप्यभिधानमतीव चमत्कारीत्यत्रो-दाह्रियते—‘यदेवोच्यते तदेव व्यङ्ग्यं, यथा तु व्यङ्ग्यं न तथोच्यते’ इति ।

(६) ‘वस्तुलङ्कारवस्तुनो’ इति (ख) पुस्तके वर्जनीयः पाठः ।

गोडलमहिंदणंदण सुखवरे एत्थ मा पविस ।

अज्ज सहीए सामी गोमी दूरं गअो गोदंठं ॥ ६ (ज)

अत्र स्वामी, न तु प्रियः । गोमी वल्लीनां गवां पतिः, तेन शीघ्रं नायास्यति । दूरं, न तु नेदीयः, अतश्चिरं व्याप्यास्या गृहं शून्यं भावि । तेनात्र निःशङ्कमेव प्रविश्य विलस्यतामिति वस्तु ।

श्रूयते परिमले मलशब्दो मेखलादिषु खलाद्यभियोगः ।

चन्दनादिरस एव हि पङ्को नीवीकेशरसनादिषु वन्धः ॥ ७ (ट)

अत्र कवेरप्रयासरचनावलात् (७) व्रजलोके मलाद्यभावो वस्तुभूतोऽर्थः स्वतःसम्भवी, तेन स्वभावोक्त्यलङ्कारः—इति हेधा ।

गञ्जनान्न हि विमेषि गुरुणां खञ्जनाच्चि ! यमुनामधुनागाः ।

अञ्जनाभ इह कुञ्जर एकः कञ्जनालदलभञ्जनकारी ॥ ८

दत्तम् । क्रमेणेति—तत्र स्वतःसम्भविनो ध्वनेर्व्यन्तरव्यञ्जकं वस्तुरूपं प्रथमभेदमाह—गोडलेति । गोकुलमहेन्द्रनन्दन ! शून्यगृहेऽत्र मा प्रविश । अद्य सख्याः स्वामी गोमान् दूरं गतो गोजम् ॥ अतश्चिरकालं व्याप्यास्या गृहं शून्यं भविष्यतीति वस्तुध्वनिः, तेन वस्तुध्वनिना तत्र निःशङ्कमित्यादि वस्तुध्वनिरित्यर्थः ।

अलङ्कारव्यञ्जकं वस्तुरूपं द्वितीयभेदमाह—श्रूयत इति । व्रजे मलाद्यभाव एव वस्तुभूतो व्यङ्ग्यः, तेन वस्तुना स्वभावोक्त्यलङ्कारो व्यङ्ग्य इत्यर्थः ।

अञ्जनेति—अञ्जनस्यैवाभा कान्तिर्यस्यैवम्भूत एकः कुञ्जरः । कमलनालस्य दलभञ्जनक, कण्ठपक्षेऽतिप्रयोक्त्या सुन्दरीणामधुररूपदलस्य भञ्जनकारी ।

(ज) प्राकृतस्य कथायां 'गोमी'त्यस्य 'गोमानि'ति विपरिणतिः कृता टीकाकृता ! सूत्रकृतप्रयुक्तपदेन चूर्णके दर्शितेन 'गोमी'त्यनेन न विपरिणतेरवकाश इति मन्यते । यद्यपि 'चन्द्रगोमी'त्यादि संज्ञावाचकत्वेनैव प्राचीनैर्'गोमि'पदस्य सिद्धत्वं स्मर्यते, तथापि कदाचित्क-प्रयोगवलादस्यैवविवक्षायां पदस्यास्य समर्थनं परवर्त्तिवैयाकरणमतानुमोदितमेव । 'स्वामी मुग्धतरो वनं धनमिदं'मित्यादिविवादापि 'स्वामि'पदस्य चरितार्थता बोध्या ।

(ट) अत्र श्लोकस्य पूर्वार्द्धेऽनुप्रासवदचनरचनातो न ध्वनेः शब्दशक्त्युद्भवत्वमेव वाच्यम्—'परिमल'पदं मलान्तं, 'मेखला'पदञ्च खलान्तं, न च तस्मादेव भावादत्र व्यञ्जोद्भूता । उत्तरार्द्धे एव तत् स्फुटं भवति, यतो न तत्र स शब्दालङ्कारोक्तासः । अत्र 'मलशब्दः' 'खलाद्यभियोग' इति पदद्वयेनान्यदपि व्यञ्जनावोधं चमत्कारकारणमस्ति, यत् केवलं

(७) 'वचनवलात्' इति (ख) (क) पुलकयोः पाठः ।

अत्र सखीं प्रति सखी वदति—‘खञ्जनाची’ति सम्बोधनमर्यादया सखीरूपो वक्ता । ‘अधुने’त्यकालेऽपि यदगास्तेन स्नातुं नागाः, कृष्णाङ्ग-सङ्गायैवागा इति काव्यलिङ्गालङ्कारः, तेन त्वं ‘गुरुणां गञ्जनान्न विभेषी’ति गुरुगञ्जने तव भयं नास्ति यथा कृष्णाङ्गसङ्गविरह इति वस्तु ध्वन्यते । एवं ‘कुञ्जर’ इति कृष्णनामापङ्गवेनापङ्गुलङ्कारेण कृष्णकुञ्जरयोः सादृश्य-व्यञ्जनादुपमालङ्कारश्च—इति स्वतःसम्भविनः श्लोकत्रयेण चातुर्विध्यम् (ठ) ।

कविप्रौढोक्तेषातुर्विध्यं यथा—

स्यन्दते यदि पदादि तदासां स्यन्दते मधुरिमासुतधारा ।

सङ्गतः पवनजाह्नततीनामङ्गतो मधुकणा इव भूमौ ॥ ८

अत्र कविप्रौढोक्तिरेव, न पूर्व्ववत् स्वतःसम्भवी स चार्थः । यासां पदादि-स्यन्दनमात्रेणाप्येवं माधुर्यरसप्रतिपत्तिरित्यहो आसां लोकोत्तरतेति वस्तु-भूतोऽर्थः । स च तासां रासादिनृत्यविधौ वा कीदृश इति वस्तु व्यनक्तीति

स्यन्दत इति—आसां ब्रजसुन्दरीणां पदादङ्गं यदि स्यन्दते चलति, तदा माधुर्यान्दतं स्यन्दते सवति । न पूर्व्ववत् स्वतःसम्भवीति—माधुर्यस्यामूर्तत्वात्तस्य धारापतनासम्भवेन लोकव्यवहारे समुचितत्वाभावात् स्वतःसम्भवीत्यर्थः ।

वङ्गभाषाभाषिणामेव वेदम् । अत्र यद्यपि ‘तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्या विगीयते’ इति मीमांसकपरिग्रहीतपरिसंख्यावत्पदकदम्बक इवालङ्कारिककल्पितपरिसंख्या-लङ्कारवति प्रवृत्तेऽलङ्कारतो वस्तुभूतस्य ब्रजलोके मलादभावरूपस्यार्थस्य स्फुरणं सम्भवि, तथापि वस्तुत एव साक्षादलङ्कारव्यञ्जनेति ग्रन्थकृतो विवक्षा न यादृच्छिकी । अत्रेतरत्र मूले च स्वभावोक्तिपदेनालङ्कारिकनिरूप्यस्वभावोक्त्यालङ्कारस्य न प्रायशः स्वीकारः, अपि तु स्वभावस्यालौकिकस्यापि पदार्थवैशिष्ट्यस्योक्तिर्विच्छित्तिसुखेनाभिधाननिर्व्वाह इति निर्व्वचनेनाध्यवसायमूलाया अतिशयोक्तेरेव ग्रहणं समर्थ्यत इति मन्यामहे । एवमपि काव्यप्रकाशे ‘गाढकान्तदशनचते’त्यादि माघकविपद्ये तुल्ययोगितालङ्कारा-च्छन्दनिर्व्वचनमूलार्थसहितान्न त्वालङ्कारिकलचितात् ‘समुच्चया’लङ्कारस्य व्यञ्जनोक्ता—तत्र तट्टीकाकृद्भिः कैश्चिदस्यायमेवाग्रयः, सूचित इति तत्र एव दृश्यम् ।

(ठ) अत्र स्वतःसम्भविनालङ्कारेण (एकत्र काव्यलिङ्गेनापरत्वापङ्गत्वा) वस्त्वलङ्कृतिश्च यथाक्रमं ध्वन्यते । एवमादिषुदाहरणेष्वलङ्कारा इतरतः स्वविच्छित्तिमाददाना अपि विच्छित्तिवैशिष्ट्यमर्थस्य सन्दर्भस्य वा समावहन्तीति तु न चित्रम् । यदाहू रसगङ्गाधरकृतः— ‘अलङ्कारा हि वाचसौन्दर्यसारा प्रायशः खान्तगर्गतं प्रतीयमानं पृष्ठतः कुर्वन्तौ’ति ।

वस्तुना वस्तु । उत्तरार्द्धे व्रततीनां पवनजात् सङ्गान्धुकणा इवेति तासामपि व्रततिभिरुपमेत्युपमालङ्कारेण स्वभावोक्त्यलङ्कारो ध्वनित इति द्वेधा । (ड)

गोकुले कुलजवालवधूनां श्यामधामनि मनोरथभाजाम् ।

नोज्जगाम न जगाम विरामं सौहृदं हृदय एव जुघूर्णे ॥ १०

अत्र कविप्रौढोक्तिः । 'नोज्जगामे'ति लज्जाधिक्यं वस्तु । 'न जगाम विराम'मिति सौहृदस्य दार्ढ्यातिशयो वस्तु । तेन तेन 'हृदय एव जुघूर्णे' इति हृदयचोभातिशयो घूर्णनत्वेनोत्प्रेक्षित इत्युत्प्रेक्षालङ्कारश्च ।

सुमः किन्त्वामभोधरसुभग ! शम्भोरधिशिरः

पदाभोजस्याभो यदक्तत पदभोस्तव ततः ।

उमायै दत्त्वाहं वपुरपरमर्हञ्च भवते

गुणैर्भ्यो निर्मुक्तः स परमभवद्ब्रह्म परम ! ॥ ११

अत्र कविप्रौढोक्तिः । तत्र शम्भोरधिशिरो यद्यस्मात्तव पादाभः पदमक्तत, तेन त्वमन्य एव कोऽपि सर्वोपरि वर्त्तमानः स्तवविषयो नेत्यतिशयोक्त्यलङ्कारः ।

गोकुल इति—श्यामधामनि श्रीकृष्णे मनोरथभाजां पूर्वरागवतीनां कुलजवालवधूनां सौहृदं नोज्जगाम नोन्नतं बभूव, लज्जया ताभिर्न यत्तच्चक्र इत्यर्थः । कविप्रौढोक्तिरिति—सौहृदस्याभ्युत्थनेन घूर्णनक्रियाया असम्भवादिति भावः । तेन तेनेति—वस्तुव्यङ्ग्यद्वये-नेत्यर्थः, उत्प्रेक्षित इति—उत्प्रेक्षालङ्कारो व्यङ्ग्य इत्यर्थः ।

सुम इति—भो अम्भोधरसुभग ! मेघ इव सुन्दर श्रीकृष्ण ! यद्यस्मात्तव पदाभोज-स्याभः गङ्गा महादेवस्याधिशिरः शिरसि पदमास्यदमक्तत, तत एव हेतोर्त्वां सर्वोत्कृष्टं किं सुमः ? तव चरणोदकस्पर्शेन स महादेवो गुणैर्भ्यो मुक्तः सन् परं ब्रह्माभवतु, हे परम ! ननु देहसत्त्वे कथं महादेवस्य परब्रह्मरूपत्वमिति चेदत आह (८)—उमायै इति । महादेवस्य परमेश्वरत्वेन देहस्य नित्यत्वान्न नाशसम्भवं, अतः कविप्रौढोक्तिः ।

श्लोकेऽत्रानुप्रासगरिमाऽर्थचमत्कारसहकारौ, 'अद्याल्लोकि धनप्रभः सखि ! मये'त्यादिसन्दर्भे कृष्णस्य सिंहरूपेण वर्णनमिवेहापि तस्य कुञ्जरत्वेन वर्णनं समयोपयोगि सरसतावहञ्चेति विदग्धजनसंवेदाम् । नायिका चात्र अभिसारिका मध्या प्रगल्भा वा, 'नदादीनां तटी तथा' (सा. द. ३५ परिच्छेदे) इति निर्देशानुसारेण यमुनातटमत्राभिसारस्थानमिति च ज्ञायते ।

(ड) 'व्रजभामिनीध्यानेनानुभूय कर्णपूरः कविर्वर्णयती'ति साहित्यकौमुदीटीकायाम् (३।१७) । अत्रापि मूले 'स्वभावोक्ति'पदं न निरूपलक्षणाघटितम् । यद्यपि व्रततिभिरित्य-

(८) 'परब्रह्मरूपत्वमित्यत आह' इति (ख) (घ) (ङ) पुस्तकेषु पाठः ।

तेन 'उमायै दत्वाहं वपुःपरमर्षं भवत' इत्यादिना स वपुर्विरहेण परं ब्रह्माभवत्, त्वन्तु वपुषैव परं ब्रह्मेति वस्तु—इति कविप्रौढोक्तिश्चतुर्धा ।

कविनिवद्धवक्तृप्रौढोक्तिर्यथा—

परिपुष्टे परिपुष्टं भीणे भीणं समन्मि समं ।

माधव ! तीए अंगं तुज्भ सिणेहेण घडिअं व ॥ १२

अत्र साऽयुषा जीवतीति न, अपि तु तव स्नेहेनैवेति वस्तु । 'तुज्भ सिणेहेण घडिअं वे'ति तस्या अङ्गन्त्वत्स्नेहोपादानमित्यङ्गान्तरादतिरिक्त-
न्तदङ्गमिति व्यतिरेकालङ्कारः—इति वस्तुनाऽलङ्कारः ।

श्रुतियुगमभिधत्ते श्रीलव्दवावनेऽसी-

त्यनुदिशमिति नेत्रदन्धमात्मा हृदीति ।

परिपुष्टे इति—परिपुष्टे परिपुष्टं क्षीणे क्षीणं समे समम् । माधव ! तस्या अङ्गं तव स्नेहेन घटितमेव ॥ हे माधव ! तव स्नेहे परिपुष्टे सत्यस्या अङ्गमपि परिपुष्टं भवति, अतस्तव स्नेहेन निर्मितमस्य अङ्गमङ्गान्तरात् पञ्चभूतारब्धादङ्गान्तरादतिरिक्तमित्यर्थः—
इति वस्तुना अङ्गीऽलङ्कारः । अत्र कविनिवद्धवक्तो दूतौ । यद्यपि लोकव्यवहारे देहस्य स्नेहारब्धत्वाभावात् प्रौढोक्तिस्तथापि ऋादिनीशक्तिरूपाणामासां देहस्य प्रेमारब्धत्वेन स्नेहारब्धत्वं नासम्भवमिति बोध्यम् ।

माधवरविरहेणात्यन्तयाकुला काचिद्भजसुन्दरी श्रीकृष्णमुद्दिश्याह—श्रुतियुगमिति ।
हे महात्मन् श्रीकृष्ण ! 'अरे मत्कर्णदय ! भद्रङ्गां श्रीकृष्णो दृष्ट' इति मया पृष्टं श्रुतियुगं
'त्वं वृन्दावने वर्त्तसे' इत्यभिधत्ते । तथा च साऽनुरागवशा'निरन्तरं कृष्णो वृन्दावने वर्त्तते'
इति कर्णेन श्रुणोतीति भावः । पुनर्मया पुष्टं नेत्रदन्धं 'त्वं सर्व्वसु दिक्षु वर्त्तसे' इति
वदति । तथा च साऽनुरागाधिक्यात् सर्व्वत्रैव कृष्णं नेत्रेण पश्यतीति भावः । पञ्चान्मया
पृष्ट आत्मा बुद्धिः 'त्वं हृदये वर्त्तसे' इति वदति । तथा च सा बुद्ध्या निरन्तरं
त्वं हृदये पश्यतीति भावः । तेषां वचने मम निर्द्धारो न जातः—अतस्त्वं पृच्छसे, निश्चयं
कृत्वा वद, त्वं कुत्र भवसि ? कष्टा एतावत्प्रीडायामप्यनिःसृतत्वाद्ःस्वरूपा मम

पमालङ्कारेण तासां तत्त्वङ्गत्वकोमलत्वादिवस्तुन एव द्योतनं, तथापि तदध्यासमूलभूताति-
शयोक्त्यलङ्कारमुख्येत्यलङ्कारस्यैव अङ्गात्वाभिधानं, 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ती'त्यभिप्रेक्ष-
निर्देशात् । मधुररससर्व्वस्वस्य भगवत्स्ताडशानां तदङ्गभानाच्च वर्णनं वैष्णवकविसम्प्रदायस्य
स्वभावसिद्धम् । 'छल छल कौञ्ज अश्रव नावणी अवनी वशिश् शश' इत्यादि वङ्गभाषा-
निवद्धपदजातमत्र निर्द्धारनम् ।

क्व नु भवसि महात्मन् ! ब्रूहि कष्टासवोऽमी

त्वदनुसरणपात्र्याः कण्ठ एव भ्रमन्ति ॥ १३ (ठ)

अत्र कविनिवहानुरागिवाला वक्त्री । अस्याः प्रौढोक्ती शब्दप्रत्यक्षानुभव-
रूपं प्रमाणतयं परस्परव्याहतमपि सर्वमेव प्रमाकरणम् । न कुत्राप्य-
प्रामाण्यमिति वस्तु, तेन च त्वं व्यापकोऽसीति वस्तु, तेनैकस्य सर्वानुगत-
त्वाद्विरोधे विरोधालङ्कारो व्यतिरेको वा । 'क्व नु भवसी'ति प्रश्नेन सन्देहा-
लङ्कारः, तेन 'महात्मन्नि'ति कदाचिद्यदि न ब्रूषे, तदा कपटी त्वमिति
हेत्वलङ्कारः । तेन 'कष्टासवोऽमी त्वदनुसरणपात्र्याः कण्ठ एव भ्रमन्ती'ति,
प्राणास्वदनुसरणे तव पञ्चादुगमने पात्र्याः पथिकाः सन्तस्वदात्तामप्राप्य स्वस्थानन्त्यक्ता
कण्ठ एव भ्रमन्ति । अत्र यद्यपि लोकव्यवहारदृष्टैकव्यक्तेरेकस्मिन् क्षणे स्थलत्रय-
वर्तित्वस्यासम्भवेन तज्ज्ञानस्यासम्भवात् प्रौढोक्तिस्तथाप्यचिन्तैर्ग्रन्थे श्रीकृष्ण एकक्षणे
स्थलत्रयवर्तित्वं नासम्भवमित्याह—अस्याः प्रौढोक्ताविति । प्रमाणतयं परस्परव्याहतं,
एकक्षणे स्थलत्रयवर्तित्वस्य प्रमात्मकज्ञानजननेऽसमर्थमपि सर्वमेव प्रमाणतयं प्रमा-
करणम् । कृष्णे न कस्यापि वस्तुनोऽसम्भवः, अतो न कुत्राप्यप्रामाण्यमिति वस्तु यद्वा
वस्तुरूपमेको भेदः । पुनस्तेन व्यापकत्वरूपवस्तुनैकस्य परिच्छिन्नस्य सर्वानुगतत्वविरोधेन
विरोधालङ्कारः । यद्यपि परमेश्वरत्वेन नायं विरोधः (९) इत्युच्यते, तथापि व्यतिरेकालङ्कारस्तु
भवत्येवेत्याह—व्यतिरेको वेति । एतादृशः पुरुषोऽन्यो नास्तीति पुरुषान्तरा-
द्विलक्षणोऽयमिति व्यतिरेकालङ्कार इत्यर्थः । तथा च वस्तुयङ्गोऽलङ्कार इति द्वितीयो
भेदः । तेन सन्देहालङ्कारेण—तथा च मत्सन्देहनिवर्त्तकं वाक्यं यदि न ब्रूषे तदा त्वं न
महात्मा किन्तु कपटीति हेत्वलङ्कारः । तेनालङ्कारयङ्गोऽलङ्कार इति तृतीयो भेदः ।
तेन हेत्वलङ्कारेण मत्प्राणाः कण्ठ एव घूर्णन्ते, अतो निर्णय कथ्यतामिति वस्तु यद्वा ।

(८) पद्यमेतत् कविकर्णपूरगोस्वामिनो गुरोः सुगृहीतनान्नः श्रीमदाचार्यश्रीनाथस्य ।
अयमेवावस्थाविनिवेशः प्रेमोन्माद इति वैष्णवैर्गीयते । श्रीराधाभावभावितानां श्रीकृष्ण-
चैतन्यचरणानां नीलाचलवर्तिनामियमेवावस्था तच्चरितेषु प्रकटिता । एवमपि लोके
नायकनायिकादयः स्वदयितानामुदन्तादियद्व्यापारपरनिर्दिष्टदेशादिमार्गं तथा तदात्मौयतो
संवादसद्भावादाकाङ्क्षन्ते, पञ्चाक्षरं विरहव्याकुलाः 'प्रासादे सा पथि पथि च सा पृष्ठतः
सा पुरः सा पर्यङ्के सा दिशि दिशि चा से'त्यादि जल्पितमालापयन्तः मनःसु,
अन्विष्यन्तोऽपि नाप्नुवन्तः स्वभवने स्वन्मित्रे वा प्रतिनिवर्त्तन्ते ।

(९) 'यदि परमेश्वरत्वे नायं विरोधः' इति (क) पुस्तके, 'यद्यपि परमेश्वरत्वेन नायं विरोधः' इति
(ङ) पुस्तके पाठः ।

[मदसवः स्वस्थानं त्यक्तवन्त एव निर्णयमज्ञात्वा कण्ठ एव घूर्णन्ते, अनो निर्णयि कथ्यतामिति वस्तु । इदं पद्यमस्मद्गुरोः—इति कविनिवद्धवक्तृप्रौढोक्तिश्चतुर्धा ।

शब्दार्थभूरेक एव—

४५ का

शब्दार्थोभयशक्त्याधो ध्वनिरेक एव । केषाञ्चिन्मतेऽत्रापि वस्त्वलङ्कार-
सङ्गावादनकविधत्वं स्यात्, तन्निरासाय 'एव'कारः । किन्तु तन्मतम् न
सङ्गच्छत इति न तेन लिखिष्यमाणभेदादाधिक्यमपि भेदानाम् । (ण)

यथा—

अशेषसन्तापहरो जनुर्भृतां सदावलाकामदमेदुरद्यतिः ।

त्विषाच्चयैर्माधव ! जीवनप्रदो भवान् भुवं श्यामयते घनो नभः ॥ १४

परमतेऽत्रापि वस्त्वलङ्कारसङ्गावः (त) । यथा वा—

तथा चालङ्कारव्यङ्ग्यं वस्त्विति चतुर्थो भेदः । एवं सत्येकस्मिन्नेव श्लोके चतुर्धा भेदो
द्रष्टव्यः । अतएवैतत्पदं कवेरतिशयशक्तियुक्तमिति ज्ञेयम् ।

तन्मतं न संगच्छत इति न, अपि तु संगच्छत एव (ण) । तेन तन्मते लिखिष्यमाण-
भेदादपि भेदानामाधिक्यमपि बोध्यम् ।

उभयशक्त्यङ्गवस्य ध्वनेरुदाहरणमाह—यथेति । हे माधव ! भवांस्त्विषाच्चयैः कान्ति-
समूहैर्भुवं श्यामयते श्यामं करोति, मेघस्तु त्विषाच्चयैराकाशं श्यामयते । एवमवलानां
कामदश्चासौ स्निग्धदुतिश्चेति तथाभूतो भवान्, मेघोऽपि वलाकया वकपङ्क्त्या शोभा-
जन्यमदो यस्य तथाभूतश्चासौ स्निग्धदुतिश्चेति । मेघपक्षे जीवनं जलम् । अत्र मेघ-
कृपायोरुपमालङ्कार एव व्यङ्ग्यः, न तु व्यङ्ग्यान्तरम् । स चोपमालङ्कारो 'वलाका'-
'जीवना'दिरूपपरिदुत्तासहपदव्यङ्ग्यत्वाच्छब्दशक्त्यङ्गवः, तथा देहधारिणामशेषसन्तापहर
इति परिवृत्तिसहविशेषणपदजन्यार्थव्यङ्ग्यत्वादर्थशक्त्यङ्गवश्च ज्ञेयः । परमतेऽत्रापि कष्टेन
वस्त्रादिध्वनिसङ्गावः स्वीक्रियत इत्युभयशक्त्यङ्गवस्योदाहरणान्तरमाह (त)—यथा वेति ।

(ण) अत्रोभयशक्त्यध्वनेरनेकविधत्वं पूर्वतरप्रसिद्धानलङ्कारिकचक्रमतानुसारिणा
कविकर्णपूरेण न स्वीकृतमिति मूले कारिकातः, 'केषाञ्चि'दिति वृत्तौ निर्द्देशात्, 'कि'न्त्विति
तत्र प्रयोगाच्चोपपद्यते । तथाप्यसाम्बन्धिकं गन्धकारानभोष्टमपि मतं प्रमाणौक्त्वङ्गिः
टीकाकङ्क्षिरुभयपक्षावलम्बनयाजेन सामञ्जस्यसाधनाय चेष्टितमिति द्रष्टव्यम् । सर्वत्रैव
संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यध्वनावभयशक्त्यत्यन्तमिति यदत्र कैश्चिदुच्यते, न तच्चार । यदाहुर्द्वयोत्काराः
काव्यप्रकाशटीकायाम्—'एतेन शब्दार्थयोरन्यतरस्य व्यञ्जकत्वेऽपरस्यापि सहायत्वेनोक्तत्वात्
सर्वत्रैवोभयशक्तिमूलत्वमित्यपास्तं, योऽर्थो व्यञ्जकस्तदोपकशब्दस्य, यः शब्दो व्यञ्जकस्त-
दोद्धार्यस्यापि व्यञ्जकत्वमिति तदाशया'दिति ।

(त) केषाञ्चिन्मते उभयशक्त्यङ्गवे ध्वनावपि वस्तुतो वस्तुनोऽलङ्कारस्य च, अलङ्कारा-

मध्वन्तकृत् सुमनसामामोदैर्घ्राणतर्पणः।

राधाद्यपरपर्यायो माधवः कस्य न प्रियः ॥ १५

वाक्येऽष्टादशधा त्वमे । ४६ का

इमेऽष्टादशधा ध्वनयो वाक्ये भवन्तीत्यर्थः । अष्टादशधास्य तु—अविवक्षितस्य वाच्यस्य द्वौ भेदावर्थान्तरसंक्रमितमत्यन्ततिरस्कृतञ्चेति । विवक्षितवाच्यस्य षोडश—असंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग एकः, संलक्ष्यक्रमव्यङ्गश्च पञ्चदश । तत्र शब्दशक्त्युद्भवो द्वौ, अर्थशक्त्युद्भवो द्वादश, उभयशक्त्युद्भव एकः ।

वाक्य एव द्विशक्त्युत्पत्त्यः—४७ का

शब्दार्थोभयशक्त्युद्भवो ध्वनिर्वाक्य एव । 'इध वुंदाअणमज्जे' (२य किरणे ६ श्लोकः) इत्यादि तदुदाहरणम् ।

काचिद्भजसुन्दरी गुरुजनशृङ्गया श्लेषेण स्वसखीमाह—हे सखि ! माधवो वैशाखः कस्य न प्रियः, पक्षे ओक्तव्यः । मधोश्चैतस्यान्तकृत्, वैशाखस्य प्रथमदिनारम्भ एव चैतस्यान्तर्जानादिति ; कृष्णपक्षे मधुनाम्नो दैत्यस्यान्तकृत् । सुमनसां खोजवपुष्याणामामोदैर्घ्राणानां घ्राणं तर्पयतीति, पक्षे शोभनं मनो यासान्तासां सुन्दरीणामामोदैः स्वीयाङ्गान्वैर्घ्राणं तर्पयतीति । 'राधादि'शब्द एवापरपर्यायो यस्य सः, 'वैशाखे माधवो राध' इत्यभिधानात् ; पक्षे राधाया एवादः प्रथमः, परः श्रेष्ठः, पर्यायः परिसरणमनुगतिर्यस्य सः । अत्रापि वैशाखकृष्णयोरुपमालङ्कारो व्यङ्ग्यः—स च परिवृत्तसह- 'मध' 'सुमनः' 'राध'पदव्यङ्ग्यत्वाच्छब्दशक्त्युद्भवः, तथा परिवृत्तिसहा 'न्तकृदामोदघ्राणतर्पणा'दिविशेषणपदजन्यार्थव्यङ्ग्यत्वादर्थशक्त्युद्भवश्च ।

वाक्य इति—परस्परसक्तिमत्पदनिचयघटितत्वं वाक्यत्वम् । तथाच पूर्वोक्तानि सर्वाण्येवोदाहरणानि वाक्य एव दत्तानि, न तु स्वतन्त्रैकैकपद इति भावः । अष्टादशप्रकाराणां गणनामाह—अष्टेति । षोडशप्रकाराणां विवक्षितवाच्यानां गणनामाह—असंलक्ष्यक्रमेति । पञ्चदशप्रकाराणां संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यानां गणनामाह—तत्र शब्दशक्त्युद्भव इति । तेषां ध्वनीनां मध्ये शब्दार्थोभयशक्त्युद्भवो ध्वनिस्तु वाक्य एव सम्भवति, न तु पदे ।

इस्तुनोऽलङ्कारस्य चेत्यादिकया दिशा ध्वनेरनेकविधत्वं सम्भवति । तन्मते 'अशेषसन्तापहर' इत्यादौ श्लेषलङ्कारवलेनोपमा व्यङ्ग्या, ततश्च 'सन्तप्तानां त्वमसि शरण'मिति श्रीकृष्णस्य मेघस्यैव सर्वाभौष्ट्यप्रकल्परूपं वस्तु ध्वनितम् । तत्तु गौरुरूपेण भवतीति 'कथे'नेत्यक्तं टीकाकृता । एवमेव द्वितीयोदाहरणस्यालङ्कारमात्रव्यङ्ग्यमयस्यावतारणमिति टीकाकृदुद्भावनम् । वस्तुतस्तुदाहरणद्वयमेवैकैकचामधिरोहति, अतोह टीकायां 'स्वीक्रियते' इति पदात् पश्चात् 'इति'पदस्य निरर्थकमुद्देश इति प्रतिभाति ।

पदे सप्तदशापरे । ४८ का

उभयशक्त्युत्थं विनाऽपरे सप्तदश पदेऽपीत्यर्थः । तथा च—

Dhvanyaloka— 'पदद्योत्येन सुकवेष्वनिना भाति भारती ।

under III. 2. एकेनैव प्रसूनेन नववोद्यानकेतकी ॥' इति (थ)

तत्र दिङ्मात्रमुदाह्रियते ।

पार्षदाः पार्षदा यस्य लक्ष्मीर्लक्ष्मीः कृपा कृपा ।

अवतारोऽवतारश्च स देवः केनैव सेव्यते ॥ १६

अत्र द्वितीय'पार्षदा'दिशब्दा निरन्तरपार्श्वस्थत्वनिरपायत्वनिरुपाधित्व-
जन्यस्मरणभावरहितत्वेऽर्थान्तरेषु संक्रमिताः ।

तदुदाहरणमिति—तेषामष्टादशप्रकाराणां मुदाहरणमित्यर्थः ।

उभयशक्त्युत्थं विनाऽपरसप्तदशप्रकाराणां पूर्वं वाक्य उदाहरणानि दत्तानि, पदेऽप्युदा-
हरणानि सम्भवन्तीत्याह—उभयेति । ननु यत्किञ्चित्पदध्वनिना वाक्यसमुदाये (10)
कथमुत्तमत्वव्यवहारस्तत्राह—पदेति । पदद्योत्येन ध्वनिना सुकवेर्भारती काव्यरूपा वाणी
भाति यथोद्यानस्थान नवीना केतव्येकेनैव पुष्पेण भाति । केतकीवृक्षस्य नवीनदशायामेव
प्रोभातिप्रिय इति भावः ।

तत्र पदे । पूर्वोक्तलक्षणांशुल्लयङ्गाभेदस्यार्थान्तरसंक्रमितवाच्यस्य केवलपद उदा-
हरणमाह—पार्षदा इति । अत्र द्वितीय'पार्षद'पदस्य सदा पार्श्वस्थितत्वे लक्षणा, तथा
चाप्येषां पार्षदापेक्षया भगवत्पार्षदस्य सर्वोत्कर्षो ध्वनितः, इति लक्षणांशुलो यङ्गा

(थ) यत्रैकस्य पदस्य शक्तेः प्राधान्यमन्येषामानुगुण्यमाहं तत्र पदाश्रयता ; यत्र तु
विभिन्नपदानां क्रियाकारकरूपाणां शक्तेस्तुल्यता, तत्र वाक्याश्रयतेति विवेकः । एकस्यैव
पदस्य परिद्वितिसङ्ख्यासङ्ख्ययोरुभयोर्युगपदसम्भवान्नोभयशक्तिमूलभेदस्य वाक्ययतिरेकि-
त्युत्ते सम्भवः, अतः पदपदांशद्वयव्यतिरेकः सप्तदशैव । एषां पूर्वतो यतिरिक्ततया
विच्छित्तिवैशिष्ट्यवशादेव पृथक्गणना मन्तव्या, यदुक्तं ध्वन्यालोकेऽधोर्दिशतपरिकर-
श्लोकोदाहरणेन (३१२) :—'पदानां स्मारकत्वेऽपि पदमात्रावभासिनः । तेन ध्वनेः प्रभेदेषु
सर्वेष्वेवास्ति रम्यता ।' मूलोद्धृतं पदं ध्वन्यालोकस्थितपदस्य रूपान्तरमितेव प्रति-
भाति । सुद्रितध्वन्यालोकपुस्तके पाठस्वित्पम् दृश्यते—“विच्छित्तिप्रोभिनेकेन भूषणेनैव
कामिनौ । पदद्योत्येन सुकवेष्वनिना भाति भारती ।” दर्पणोद्धृतपाठस्तु 'एकावयवसंस्थेन
भूषणेनैव कामिनौ'त्यादि ।

(10) 'काव्यसमुदाये' इति (क) (क) पुस्तकयोः पाठः ।

तवानुकम्पा तु तवैव शोभते ममापि दीर्जन्यमहो ! ममापि हि ।

रतिर्न दीर्घा मम, दीर्घमेव ते प्रेम, प्रियाऽहं तव कृष्ण ! किं ब्रुवे ॥ १७

अत्रानुकम्पा अननुकम्पा, दीर्जन्यमदीर्जन्यं, न दीर्घा दीर्घा, दीर्घं अदीर्घं, प्रिया अप्रियेत्यन्तरस्फुटम्—इत्युभयं पदगमनम् । 'फलमपि फलं माकन्दाना'मित्यादौ (३य किरणे १म श्लोके) 'सौभाग्यमेतदधिक'मित्यादौ (३य किरणे ३य श्लोके) चोभयोर्व्याक्य एव विश्रान्तिरिति भेदः ॥ (६)

एकस्मिन्नेव 'पार्श्व' पद उत्तुर्गर्वाद्यर्थेन संक्रमितत्वादर्थान्तरसंक्रमितश्च ज्ञेयः । एवं द्वितीय'लक्ष्मी'पदेनानपायित्वे लक्षणा—तथा च भगवत्सत्पत्तिरेवानपायिनी, अतः सर्वोत्कृष्टेति ध्वनिः । द्वितीय'कृपा'पदेन निरुपाधित्वे लक्षणा, तथा च भगवत्कृपैव सर्वोत्कृष्टेति ध्वनिः । द्वितीया'वतार'पदेन जन्ममरणभावराहित्वे लक्षणा—तथा च भगवदवतार एव सर्वोत्कृष्ट इति ध्वनिः ।

अत्यन्ततिरस्कृतवाच्यस्य केवलपद एवोदाहरणमाह—तवेति । काचिन्मानिनी श्रीकृष्णं प्रति खोक्तवचनमाह—तवानुकम्पा कृपा तवैव शोभते । अत्रानुकम्पा'पदस्याकृपायां विपरीतलक्षणा, तथा च कठोरत्वदोषेण त्वं दुष्ट इति ध्वनिः । वाच्यार्थस्य तिरस्कारः स्रष्ट एव । 'दीर्जन्य' पदस्य सौजन्ये विरुद्धलक्षणा, तथा च स्वस्योत्कर्ष इति ध्वनिः । मम रतिर्न दीर्घा विरुद्धलक्षणा दीर्घत्वर्थः । तव प्रेम दीर्घं विरुद्धलक्षणाऽदोष-मित्यर्थः । तवाहं प्रियेत्यत्र 'प्रिया'पदस्याप्रियायां लक्षणा, तथा च मम निकटे तवागमनमनुचितमित्युपालम्भो ध्वनिः । 'फलमपि फलं माकन्दाना'मिति पूर्वोक्तो-दाहरणस्य द्वितीय 'फल'पदस्याधरापेक्षया निन्यत्वध्वनौ 'सह तुलयितुं' तेनैतेषां न किञ्चन

(६) 'अत्यन्तासत्यमिह्यथै' शब्दः 'करोति हि' इति न्यायेनात्र विपरीतलक्षणा-समाश्रयणा'दनुकम्पा'दिपदेभ्य इष्टार्थबोधः । तस्मादतिनिष्ठुरस्त्वं, भक्तोऽन्वदेकशरणे च मयि न ते कृपाक्षेप इत्यहो इहानिष्ठमनाचरतो मम पूर्वजन्मदुष्कृतधारेत्यात्मतिरस्कारश्च । एवमेव 'रविसंक्रान्तसौभाग्यस्तुषाराविलमखलः । निःश्वासान् इवादर्शश्चन्द्रमान प्रकाशते ॥' इति रामायणपद्ये, 'या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी । यस्यां जागर्ति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥' इति श्रीमद्भगवद्गीतापद्ये च पदत एव विरुद्धार्थप्रतीतिः, अतस्तच्छ्रुत्य एव ध्वनिरित्यलम् । एवमपि 'तं वञ्चय' इत्याद्यनन्तरोदाहृते पद्ये तादृग-नुभवेकगोचरताद्योक्तानां 'तदा'दिपदानामेव प्राधान्यम्, अन्येषान्तु तदुपकारित्वमेवेति मुख्यतः पदमूल एव अपदेशः, 'प्राधान्येन अपदेशा भवन्तीति न्यायात् । 'तन्मञ्जुमन्दहसितं श्रुतितानि तानि सा वै कलङ्कविधुरा मधुराननश्री'रित्यादिपङ्क्तिराजकृतश्लोक इवेहापि चर्चनमपदेषां व्यञ्जकता बोधा ।

तं वञ्चयं सो एफंसी तं रूञ्चं तं सरीरसोरब्धं ।

ते अहरमहुरिमाणो दाणिं हालाहलं जाञ्चं ॥ १८

अत्र 'तदा'दिपदान्यनुभवगोचरानर्थान् प्रकाश्य पूर्वममृतवदासीत् सर्व-
मिति वस्तु प्रकाशयन्तीति पदगतो ध्वनिः ।

शब्दशक्तुर्ज्ञवो यथा—

मुग्धे ! पद्मिनि ! कुलजे ! मा कार्षीरत्र विश्वासम् ।

अनवस्थितोऽतिमदतः सोऽयं साक्षादनेकपः कृष्णः ॥ १९

अत्रा'नेकप'शब्द एकार्थोऽपि कविनिवद्धवक्तृप्रौढोक्तिवशादनेकार्थतां गतः
सन् 'मुग्धे' इत्यादि सम्बोधनत्रयार्थेन साधनेन साध्यं स्वगतमनवस्थित्वादिकम्—
यथा त्वं मुग्धा, अयमनवस्थितः, त्वं कुलजा, अयमतिमदः, त्वं पद्मिनी,
अयमनेकपो हस्तीत्यर्थत्रयं बोधयति । अनेकं पातीति, अनेकेन पिवतीति
च,—'पद्मिनी'ति नायिकाविशेषः, कमलिनीति च । त्वं कुलजा, अयमनेकं
पिवतीति मत्तश्च, तेनात्र विश्वासं मा कार्षीर्यतोऽतिमदतोऽनवस्थितः । मदो
दानं गर्व्यश्च, तेनास्य सङ्गात् करिसङ्गादिव पद्मिन्यास्तव विमर्हो भविष्यतीति
वस्तु, तेन चानवस्थितत्वेनातिमदत्वेन चायन्त्वामवश्यं मर्हयिष्यतीति
युज्यते इति वाक्यान्तरस्यापेक्षा वर्तते; एवमन्येषां न्यूनताबोधकस्य 'अधरोऽधर' इति
वाक्यस्यापेक्षा वर्तते, अतो न तत्र केवलपदमात्रे ध्वनिरिति । 'सौभाग्यमेतदधिक'मिति
पूर्वोक्तोदाहरणस्य 'सौभाग्या'दिपदानां विरुद्धलक्षणया प्रेमशून्यत्वरूपध्वन्यर्थबोधे 'न स्मर्यते
न भवतात्मगृहस्य मार्ग' इत्यादि बहुवाक्यानामपेक्षा वर्तते इति न पदमात्रे ध्वनिः ।

अभिधान्मूलध्वनेः प्रभेदस्य शब्दशक्तुर्ज्ञवस्य पदमात्रे क्रमेणोदाहरणद्वयमाह—तं
वञ्चयमिति । तदचनं स सार्धं चरौरसौरभ्यम् । तेऽहरमधुरिमाण इदानीं हालाहलं
जातम् ॥ अत्र वाक्यान्तरापेक्षां विना केवल'तत्'पदेनैव वचनादौनाममृतत्वं ध्वनितम् ।
'आश्रामात्रे विलसदुदय' इति (इयं किरणं ४ श्लोके) पूर्वोक्तपदो प्रसिद्धचन्द्राद्व्यतिरेका-
लङ्कारध्वनावनेकवाक्यानामपेक्षा स्पष्टैवेति ।

मुग्ध इति—हे मुग्धे ! अत्र कृष्णे विश्वासं माकार्षीर्यतोऽयमनवस्थितो धृष्ट इत्यर्थः ।
एवमतिमदादनेकपो मत्तहस्ती च । न'न्वनेकप'शब्दोऽनेकजनपालनकर्त्तरि रूढिरेव,
तत् कथमवयवयुत्पत्तया तस्य हस्तिबोधकत्वमित्यत्र आह—अत्रेति । असम्भवोऽप्यर्थः
कविनिवद्धवक्तृप्रौढिवात् सम्भवतां प्राप्नोति, अतो'नेकप'शब्दस्य हस्तिवाचकत्वं नासम्भव-
मिति बोध्यम् । मुग्धे इत्यादीति—हे मुग्धे ! हे पद्मिनि ! हे कुलजे ! इति सम्बोधनानां

वस्त्वन्तरञ्च । हस्तिसाधर्म्यादुपमालङ्कारः, अनवस्थित इति हेत्वलङ्कारः,
अनेकस्य भर्त्तति स्वभावोक्त्यलङ्कारः—इत्यलङ्कारव्यञ्जकः शब्दशक्त्युद्भवः
पदगतः ।

पदगतार्थशक्त्युद्भवः स्वतःसम्भवी यथा—

णिहुअणकधाहिं धणा णिअपरिवारं सुहावति ।

अप्पाणं पि ण हु तदा सुमरइ दाणिं भणादु किं भोदी ॥ २०

अत्र न ता धन्यास्त्वमेव धन्या, तासां सखीभ्यो वयमतिसुखिन्यः ;
त्वदानन्दाविशदेव वयमकथनेऽप्यानन्दभाजः, तास्तु तत्कथयैवेति 'धन्या'पद-
गतः स्वतःसम्भवी । अपरे तूह्याः, अन्यगौरवभयान्नोदाह्रियन्ते । वाक्यगताः
पूर्वमेव कियन्तो दर्शिताः ।

सुगन्धत्वपद्मिनीत्वं (II) कुलजात्वरूपार्थत्रयेण साधनेन साधनज्ञानेन श्रीकृष्णगतमनवस्थिता-
त्वादर्थत्रयं साध्यं यथासंख्येन बोधयति । तथाहि तव मौग्ध्यां विलोक्यैव तस्य घाट्टं
प्रादुर्भवति, न तु सर्वदा दृष्टः । एवं तव कुलजात्वमाकर्ण्यैव मत्तो भवति, न तु सदा
मत्तः । एवमन्यत्रापि त्वं सुग्धा, अयमनवस्थितो दृष्टः । 'अनेकप'शब्दस्य व्युत्पत्त्या
नानार्थत्वमेव बोधयति—अनेकमिति । अनेकवधूजनं प्राति स्वाङ्गसङ्गदानेन रक्ष-
तीति व्युत्पत्त्या 'अनेकप'शब्दा'नेकवधूपति'शब्दयोस्तुल्यार्थत्वा'दनेकप'शब्देनानेकवधूपतिः
श्रीकृष्णो बोध्यः । एवमनेकमधरं पितृतीति व्युत्पत्त्याऽपि कामोन्मत्तः कृष्ण एव बोध्यः ।
तथाऽनेकेन स्त्रीपुत्रादिना पिवतीति व्युत्पत्त्या हस्ती बोध्यः—मत्तहस्तिनः स्वभाव एवायं
यत् स्त्रीपुत्रादिभिः सहैव जलं पिवति, तान् प्राययति च । यदाऽनेकाभ्यां शुङ्खसुखाभ्यां
पिवतीति । हस्तिपक्षे मदो दानं मदजलमित्यर्थः, कृष्णपक्षे मदो गर्वः । तेन चेति—तेन
वस्तुरूपव्यङ्गेनेत्यर्थः । अनवस्थितत्वेन धूर्त्तत्वेनातिमदत्वेन च हेतुनाऽयं श्रीकृष्णस्त्वं न
त्यक्ष्यति, किन्त्ववश्यं मर्द्दयिष्यत्येवेति वस्त्वन्तरं अङ्गम् । अनवस्थितत्वेन हेतुना भाविमर्द्दन-
स्यानुमानाहेत्वलङ्कारश्च अङ्गः । वस्तुतस्तु श्रीकृष्णोऽनेकस्य जगतो भर्त्तात्यनेकपशब्देन
स्वभावोक्त्यालङ्कारश्च बोध्यः । पदगत इति—अत्र परस्परान्वितपदद्वयघटितवाक्यं विनैव
केवल 'पद्मिनी'पदेन केवला'नेकप'पदेन च तत्तद्व्यर्थबोधो जायत इति भावः ।

णिहुअणेति—निधुवनकथाभिर्धन्या निजपरिवारं सुखापयन्ति । आत्मानमपि न हि
तदा स्मरति इदानीं भणतु किं भवती ॥ 'निधुवन'शब्दो नाधिकानायकयोः सम्भोगवाची ।

(II) 'सुगन्धत्वपद्मिनीत्वं'त्यादि (ख) (क) पुस्तकयोः पाठः । गुणवचनत्वविवक्षायां पुंवद्भावः,
अतथात्वे 'सुग्धा'पदेन तज्जातीयस्त्रीमात्रबोधकत्वे न तथेति विशेषः ; तदा 'सुगन्धत्वं'त्यादिरेव पाठः ।

पञ्चविंशत्ततो भेदाः —

४६ का

ततोऽष्टादशभिः सप्तदशभिश्चेत्यर्थः ।

—प्रबन्धेऽपर्यशक्तिभूः । ५० का

अर्थशक्तुर्भवो द्वादशविधो ध्वनिः प्रबन्धेऽपि ।

सप्तचत्वारिंशदतः—

५१ का

अतो हेतोः सप्तचत्वारिंशद्भवति । प्रबन्धे दिङ्मात्रमुदाह्रियते—

सहंति गंधं वि ण वै जणाणं णवप्पसूत्रा सअला हि गाओ ।

ण तेण दोहो ण पअप्पसंगो अज्जे बहूओ तुह विस्सवेति ॥ २१

अत्र वधूभिः प्रेषिता श्वश्रूधात्र्या नम्री तासां श्वश्रूं प्रति कथयति । तच्छ्रुत्वा सापि जरती तामाह—

करेमि किं णत्तिणि धत्तिआए वएस्सरीं लंभिअ विस्सवेहि ।

तुहाण सव्वं मह गोहणादिधणं जणाओ वि सुहं च दुक्खं ॥ २२ (घ)

न ता धन्या इति—तासां प्रेम्नोऽल्पप्रमाणत्वेन सम्भोगजन्यानन्दस्याप्यल्पप्रमाणत्वम् । तथा च तासां सम्भोगसमये देहादानुसन्धानसत्त्वात् सखीनामग्रे तत्समयोचिततृत्तान्तकथनं सम्भवति, तव त्वानन्दानां सम्मर्दनेनात्मानुसन्धानमेव नासीत्, कुतः सखीनामग्रे विशेष-वात्तां कथनसम्भावनापि, अतस्तासां सखीभ्यः सकाशादयमतिमुखिन्यः । अत्र वाक्यं विनैव केवल 'धन्या'पदेन स्वतःसम्भवी ध्वनिर्विध्यः । अपरे कविप्रौढोक्तिकविनिबद्धवक्तृ-प्रौढोक्तादयो ध्वनयः पदनिष्ठाः स्वयमेवोच्चाः । वाक्यगता ध्वनयस्तु पूर्वं कियन्त एव दर्शिताः, न तु तत्रापि विस्तरः कृतः ।

(घ) 'धत्तिआए' इति प्राकृते स्वार्थिकः 'क'प्रत्ययः । युष्माकमित्यर्थ 'तुहाण,' 'तुहाणं' 'तुहाण' 'तुहाणं' इत्यादि प्रयोगाः प्राकृतरूपावतारे लक्षिताः, अतो नात्रासाधुत्वम् । एवमपि 'कुमरेण उक्तं' इति चतुर्थपदास्यतृतीयचरणे सन्ध्यभावो न दोषाय 'बहुल'मिति तत्रैव संहिताविभागे निर्दिष्टात् । प्रबन्धेऽत्र श्रीकृष्णानयनस्यावश्यम्भावितादौतनेन वल्लवाङ्गनानां मनोरथसम्पूर्येताप्रत्यर्थं ध्वनितम् । स च भगवा-दोहकुशलस्तथा नवनीत-भिचुरिति च वर्ण्यते । तथा च 'नवनीलमेघरुचिरः परः पुमानवनीमवाप्य धृतगोपविग्रहः । नवनीतकोत्तिरमरैरपि स्वयं नवनीतभिचुरधुना स चिन्त्यते' इति श्रीविल्वमङ्गलपद्ये तत्स्वरूपोक्तिः । अत्रापि वृत्तौ यदपह्नुतिस्वभावोक्त्यन्तरनिश्चयाख्यालङ्काराणां निर्दिष्टः, स च प्राक्प्रतिपादितया दिशाऽमीषां निरुक्तार्थमभिलक्ष्योक्तव्य—वस्तुतस्तु नामीषां सर्वेषां स्त्रीकारोऽत्र सर्वोक्त्यारिकलम्मत इति ज्ञेयम् ।

सुदुष्यओहा मह सब्बगाओ पुत्ता बिदूरे किमहं करेमि ।

बिलोअणादो तुह णंदणस्स सुदुष्यओहा वि सअंणओहा ॥ २२

इति जरत्युत्तरान्ते गोष्ठेश्वरीं गत्वा तथा यदुक्तं तत् कथयति—

एवं कखु ताए भणिदा गदाहं वएससरीं उत्तवदी समत्थं ।

उत्तेण ताए कुमरेण उत्तं गोसंणओहो मम ण क्खु होइ ॥ २४

इति चतुःसंवादप्रबन्धे वधूभिः कृष्णसन्दर्शनार्थमुपायमनवेच्यः प्रकाशिका-
दुःप्रदोहोदोहाभावप्रसङ्गः श्वसं प्रति विज्ञापितः । अत्रापल्लुतिनामा-
लङ्कारः, (12) तथा च दोहोपायश्चित्तयित्वा हे धात्रिकात्मि । गोष्ठेश्वरीं गत्वा
विज्ञापयेत्तुत्तरं कृतमितुत्तरालङ्कारः । ततश्च 'सुदुःप्रदोहा मम सर्वगावः'
इति स्वभावोक्तिरलङ्कारः । 'विलोकना'दित्यादिनाऽतिशयोक्तिः, तथा च

तत इति—तथा च पूर्वोक्तवाक्यगताष्टादशभिस्तथोभयशक्त्यङ्गवध्वनेस्तु केवलपदगतत्वा-
सम्भवात्तः पदगतवत्तदशभिश्च मिलित्वा पञ्चत्रिंशद्भेदाः सिद्धा इति भावः । चतुर्भिः
पञ्चभिर्वा श्लोकेः सिद्धा या कल्पनाकथा सा प्रबन्धः (न) । तत्रार्थशक्त्यङ्गवे द्वादशविधो
ध्वनिः सम्भवति ।

सहंतीति—सहन्ते गन्धमपि न वे जनानां नवप्रसूता सकला हि गावः । न तेन दोहो
न पयःप्रसङ्ग आर्थः । वध्वस्त्वां विज्ञापयन्ति ॥

करेमीति—करोमि किं नमि । धात्र्या ब्रजेश्वरीं लब्ध्वा विज्ञापय । शुभाकं सर्वं
मम गोधनादिधनं जना अपि सुखश्च दुःखम् ॥ सुदुःप्रदोहा मम सर्वगावः पुत्ता बिदूरे
किमहं करोमि । विलोकनात्तव नन्दनस्य सुदुःप्रदोहा अपि स्वयंप्रदोहाः ॥

जख्वा उक्कनन्तरं गोष्ठेश्वरीनिकटं गत्वा तत्सर्वं कथितं, पश्चाच्चया गोष्ठेश्वर्या
यदुक्तं तत् सर्वं पुनर्वधूनिनिकटे आगत्य धात्र्या नम्री कथयति—एवमिति । एवं खलु
तथा भणित्वा गताऽहं ब्रजेश्वरीसुक्तवती समस्तम् । उक्तेन तथा कुमारयोगेन गो-
संप्रदोहो मम न खलु भवति ॥ गोशब्दः प्रभातकालवाच्यः ।

(न) चतुर्भिः पञ्चभिर्वत्पलक्षणम्—तच्च प्रकतोदाहरणानुकूलमिति नानर्थक्यापातः ।
एवमपि प्रकाशकदुदाहृते महाभारतीयकर्णपूर्वस्य मधुगोमायुसंवादे चतुःश्लोकां 'प्रबन्ध'-
पदस्य सिद्धता । वस्तुतत्त्वर्थपरम्पराघटितवाक्योच्चयमात्र एव 'प्रबन्ध'पदस्य रूढिः, तदर्थं के
च सन्दर्भं सर्वत्रार्थशक्त्यङ्गवो ध्वनिरेवेति महाकविसन्दर्भसचयोरुत्तरं प्रतिपादयते । अत्र
विषये ध्वनिक्रान्तमेव प्रमाणम् ।

(12) 'अत्रापल्लुतिनामालङ्कारः' इत्यंशः (ग) (क) पुस्तकयोर्नोपलभ्यते ।

सुखदोहे परिश्रमस्तस्य न भविष्यतीति वसु । गोसंप्रदोहः प्रभातप्रदोहो मत्तो न भवतीति निश्चयालङ्कारेण सायंदोहस्तु मया कर्त्तव्य इति वधूना-
[माशयं ज्ञात्वा क्लेशेन सङ्केतः कृत इति वसु—इति चतुःश्लोका समुदितः
प्रवन्धो हि सुखो व्यञ्जकः ।

तथाहि जनानां गन्धमपि न सहन्त इत्यन्यैरदोहत्वं वसु, तत्र 'नव-
प्रसूत'ति हितोर्हेत्वलङ्कारः—तेन कृष्णं विना नासान्दोह इति श्वश्र्वा कृष्ण
आनायितव्य इति वस्त्वन्तरम् । 'न तेन दोह' इत्यनेन पयोऽभावाद्द्वयमक्रियाः
स्तः—अत्र मा कोपं कार्षीरिति च वस्त्वन्तरम् । 'तुहाण सव्व'मित्यादिना
विनयमहिम्ना कृष्णोऽवश्यं ब्रजेश्वर्या प्रेषयितव्य इति वसु ।

एवं नाटकादिषु चेति तद्भेदकथनेनानन्त्यप्रसङ्ग इति नात्र लिखितः ।
एवं प्रवन्धोऽप्यन्य एकादशापि बोद्धव्याः ।

—पदांशाद्या रसाञ्जकाः । ५२का

पदांशवर्णरचना इति त्रितयमपि रसस्य व्यञ्जकं भवति । रसोऽत्रा-
संलक्ष्यक्रमः ।

चतुःसंवादिति—वधूमिः सह धात्रीनप्तगाः संवादः प्रथमः, पश्चाद्धात्रीनप्तगा सह
जरत्वाः संवादो द्वितीयः, तदनन्तरं ब्रजेश्वर्या सह धात्रीनप्तगाः संवादस्तृतीयः, तदनन्तरं
ब्रजेश्वर्या सह श्रीकृष्णस्य संवादश्चतुर्थः—इत्येवंक्रमेण चतुःसंवादो ज्ञेयः । अतिशयोक्ति-
रिति—विलोकनमात्रादेव प्रथमन्ता दुग्धा भविष्यन्ति, पश्चात् कृष्णस्ता बोध्यतीति
कार्यकारणविपर्ययात्माऽतिशयोक्तिरियच्चतुर्थी । सुखो व्यञ्जक इति—पूर्वोक्ता यङ्गा न
प्रधानीभूताः, अतएव प्रवन्धोऽसुखयङ्गपरोऽपि सम्भवतीत्यर्थः ।

सुखयङ्गानेवाह—तथाह्येति । तत्रेति—यङ्गे वस्तुन्यदोह्यत्वं इत्यर्थः । आनन्देति—
अनन्तध्वनिभेदप्रसङ्ग इति हेतोरत्र न लिखितः ।

पदांशाद्या इति—तै रसस्य तयोभेदाः—एवं प्रवन्धस्थल एको भेदः, एवं क्रमेण चत्वारो
भेदाः सिद्धाः । ननु वस्त्वलङ्कारादयोऽपि पदांशादीनां ध्वनयः सम्भवन्ति, तत् कथं
पदांशादीनां रसमात्रव्यञ्जकत्वमुक्ता चतुर्धा भेदः कृत इत्यत्र आह—रसोऽत्रेति । रसशब्दो-
ऽत्रासंलक्ष्यक्रमसामान्य एवोक्तः, न तु रसमात्रे । अतः पदांशादिजन्यवस्त्वलङ्कारादयोऽप्य-
संलक्ष्यक्रमा भवन्तीति न दोषः । तथा च रसो हि वाक्यजन्यपदजन्यपदांशादिजन्यबोध-
सामान्य एवासंलक्ष्यक्रमः ; वस्त्वलङ्कारादयस्तु पदांशवर्णरचनान्यबोध एवासंलक्ष्यक्रमाः,
न तु वाक्यजन्यबोधे पदजन्यबोधे वाऽसंलक्ष्यक्रमाः ;—अतएव रसेन सह वस्त्वलङ्कारादीना-

तेन तस्य तयो भेदाः, प्रवन्धेऽपि स कथ्यते । पृ३का
सः—असंलक्ष्यक्रमः ।

भेदास्तेनैकपञ्चाशत्—

५४का

तेन पूर्वलिखितसप्तचत्वारिंशता चतुर्भिरेतैश्चैकपञ्चाशद्भवति ।

पदांशाः पदैकदेशाः । ते च—

प्रकृतिः प्रत्ययः कालो वर्त्तमानादिरेव यः ।

सम्बन्धो वचनञ्चापि पुरुषव्यत्ययोऽपि च ॥

तद्धितञ्चोपसर्गश्च निपातः सर्व्वनाम च ।

कर्मभूताधिकरणमव्ययीभाव एव च ।

तथा पूर्व्वनिपातश्च पदांशाः परिकीर्त्तिताः ॥ ५४(क) का

रचना च द्विधा दीर्घमध्यरिक्तसमासतः ॥ ५४(ख) का

दीर्घसमासा मध्यसमासाऽसमासा चेत्यर्थः ।

वर्णा मृदुकठोराद्यास्ते पञ्चात् प्रतिपादिताः । ५४(ग) का

आद्यशब्दान्धुराः । एषां व्यञ्जकत्वे दिङ्मात्रमुदाहरणम् ।

तत्र प्रकृतेर्यथा—

मा कुरु मानिनि ! मानं सुहृदां वचनं प्रवेशय श्रवणे ।

गोकुलमहेन्द्रतनयो भवतु सनाथः प्रसादमासाद्य ॥ २५ (प)

मेतावानेव भेदः । पदांशप्रकृत्युदाहरणे 'माकुरु मानिनि ! मान'मिति पद्ये 'कृच्'धात्वर्थस्य कृतेरेच्छिकृत्वेन मानस्य न साहजिकत्वं, अतोऽपराधाभावादिभावनाऽलङ्कारः । क्रमेण प्रत्ययादिजन्यवस्त्वलङ्कारव्यङ्ग्यस्यातिगुप्तेन तत्र तत्रासंलक्ष्यक्रमो ज्ञेयः । वाक्यजन्ये पदजन्ये च बोधे वस्त्वलङ्कारव्यङ्ग्यस्यातिशयत्वेन तत्र तत्र लक्ष्यक्रमः, अतो न किमप्यनुपपन्नमिति भावः । एवमेव प्रकृतिप्रत्ययवर्त्तमानादिकालादिजन्यबोधेऽपि वस्त्वलङ्कारादीनामसंलक्ष्यक्रमत्वं ज्ञेयम् ।

(प) महामानिनीं श्रीराधां ललिताद्याः प्रबोधयन्तीत्यमिति साहित्यकौमुदी-टोकायाम् (४।१६) । तत्र न केवलं प्रकृतेर्व्यञ्जकताऽपि तु प्रत्ययस्यापि, तच्च मूल एव दर्शितम् । एषां प्रकृतिप्रत्ययादीनां व्यञ्जकत्वे प्रमाणसाधनोदाहरणादखिलमेव सविस्तरं

अत्र 'कृञ्'प्रकृत्या कृतेरैच्छिकत्वं, तेन त्वन्मानकरणं त्वदिच्छाधीनमेव, न तु साहजिकं, तस्यापराधाभावात्—तेन विभावनाऽलङ्कारः ; तस्मान्मा कुरु त्यजेत्यर्थः । सुहृद्वचनन्तव अवणं प्रविशदपि न प्रवेष्टुं शक्नोति, त्वन्मानसः अवणेन सहासंयोगात् । तत्प्रवेशाय मनो दीयताम् । सुहृत्सम्बन्धित्वेन वचनस्य अवणप्रवेशो युक्त एवेति 'णिच्' प्रत्ययध्वनिः ।

प्रत्ययस्य यथा—

आणिञ् भक्षणदुश्चरं धरणीए पादआणि कुसुमाइ ।

पिञ्चसहि ! किं ति बिसीदसि पुणी वि चल तत्थ कुसुमत्थं ॥ २६

एवं सति रसस्योदाहरणमग्रे रसग्रन्थे वक्ष्यति, अतः प्रत्ययादिजन्यवस्त्वलङ्कारव्यङ्ग्याना-
मुदाहरणान्याह—मा कुरु मानिनोत्यादि । तत्र प्रसादं प्राप्य श्रीकृष्णः सनाथो भवत्वित्यन्वयः । अर्थात् 'कृञ्'धात्वर्थः कृतिरुपाय एव सम्भवति, न तु फले । तत्रायं क्रमः—आदौ तृप्तिरूपफल इच्छा, तदनन्तरं फलस्योपाये भोजन इच्छा, तदनन्तरन्ताडशेच्छाधीनभोजन-
रूपोपाये कृतिः, ताडशकृत्यनन्तरं भोजनक्रियासिद्धिः । भोजने जाते तृप्तिरूपं फलं स्वत एव भवति, न तु फले कृतिः सम्भवति—अन्यथा भोजनं करोतीत्यत्र तृप्तिं करोतीत्यपि प्रयोगः स्यात् । एवं सति मानस्यापराधजन्यफलरूपत्वस्वीकारे तत्फलरूपमाने कृतिर्न सम्भवति । कृतेरसम्भावे 'मानं न कुर्वि'ति मानविषयककृतिनिषेधोऽपि न सम्भवति, इत्यतो 'मानं मा कुर्वि'ति वाक्येन मानस्यापराधजन्यफलत्वं न बुध्यते, किन्तु श्रीकृष्णेन सह परिहृत्सासार्थं स्वच्छया मानस्य कृतिमत्वमेव बुध्यत इत्याह । अत्र 'कृञ्'ति—'कृञ्'प्रकृत्या मानविषयक-
कृतेरैच्छिकत्वं श्रीकृष्णेन सह परिहृत्सासार्थमेव कृतिमेच्छाजन्यत्वमिति, न तु साहजिकं, न त्वपराधजन्यफलरूपम् । तत्र हेतुः—तस्य श्रीकृष्णस्यापराधाभावादिति द्वितीयं व्यङ्ग्यं वस्तु, तेन वस्तुव्यङ्ग्यवस्तुना विभावनाऽलङ्कारो बोध्यः, कारणं विना कार्योत्पत्तिर्विभावेनेति तत्तत्त्वचरणम् । एतादृशगूढार्थानुसन्धानेन वस्त्वलङ्कारादिध्वनिबोधो जायत इत्यसंलक्ष्य-
क्रमत्वमेवां वस्त्वादीनामुचितमेव । एवमुत्तरोत्तरपदांशानामुदाहरणे सर्वत्रासंलक्ष्यक्रम एव ज्ञेय इति भावः ।

ध्वनिप्रस्थानव्याख्याननिरतिशयकुशाला'दालोक'ग्रन्थादालोकनीयम् (३।१६) । 'आहारे विरतिः समस्तविषयग्रामे निवृत्तिः परे'त्यादिश्लोके तत्रोदाहृत इव कुत्र कुत्राप्येकस्मिन्नेवैषां वहूनां कारणानां सन्निवेशो दृश्यते । स च कदाचित् ध्वनिसाङ्ग्येण कदापि ध्वनि-
संख्यया वा द्योतत इति न पृथगेव तन्निर्देशो भावो । एषु स्थलेष्वधिकतरं वैचित्र्यमिति तत्त्वविदां तत्त्वम् । तत्र तेषां मध्ये ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गार एव ग्रन्थकक्षचित्तसुत्तमोत्तमं काव्यम् ।

अत्र कुसुमाहरणच्छलेन वृन्दावनं गत्वा सङ्केतस्थले कृष्णमनागतं वीक्ष्य कुसुमान्यादायैव गृहमागतां पुनः सङ्केतसुरलीस्वनश्रवणानन्तरं पुनर्गमनोत्-
कण्ठया व्याजेन पातितकुसुमां काञ्चित् प्रति हृदयज्ञा सखी वदति—
प्रियसखि ! किमिति विषीदसि ? भूमिपतितानि देवदेयानि न भवन्ति,
पुनरपि तत्र कुसुमार्थं गच्छ । मया ते गुरुजनो बोधनीयः, न किञ्चिदपि
ते भयमिति 'णिच्'प्रत्ययस्यैव ध्वनिः ।

कालस्य यथा—

सहजमरुणं नेत्रद्वन्द्वं, स्वभावत एव ते
सततसुरलीध्वानक्रीड़ाविधौ व्रणितोऽधरः ।
वनविहरणे रात्रौ गात्रं सकण्ठकलाञ्जनं
कथमिव कृतः स्वामिन् ! स्वात्माऽपराधविसंशुलः (फ) ॥ २७

आश्लिष्य भग्नयेति—आनीय भवनद्वारं धरण्यां पातितानि कुसुमानि । प्रियसखि !
किमिति विषीदसि पुनरपि चल तत्र कुसुमार्थम् ॥ 'णिच्'प्रत्ययस्येति—'पातितानी'त्यत्र
'णिच्'-प्रत्ययस्येत्यर्थः ।

भोः प्राणप्रिये ! ममापराधाभावेऽपि मिथ्यापराधं प्रकल्प्याधिकं क्रुध्यसि चेत्,
भवतु त्वदचनेनेवाधना ममापराधकल्पनं, तथापि त्वत्कृपैव मम निस्तारकारणमिति
श्रीकृष्णे वदति सति, नाधुना तवापराधो जातः किन्तु मन्निकटागमनात् पूर्वमेवेति
स्फटिकर्तुं काऽपि मानिनी सोऽङ्गुष्ठवचनमाह—हे कृष्ण ! तव नेत्रद्वन्द्वं सहजमरुणं,
न तु कस्या अपि प्रियाया अधररागेणारुणं, तव गात्रं कण्ठकचिह्नेन सह वर्तमानम् ।
हे स्वामिन् ! स्वात्मा खदेहः कथमपराधेन विसंशुलोऽसमीचीनः कृत इति सम्मोगचिह्नस्य

(फ) यद्यपि नयनयुगलस्य साहजिकेनारुणत्वेनाधरस्य नियतव्रणितत्वेन वनविहरणरत-
त्वात् गात्रस्य कण्ठकितत्वेन चापाततः नायकस्यापराधतापन्नः स्फटिकर्तुं सम्भाव्यते,
तथाऽप्यत्र निष्ठाप्रत्ययस्य याथार्थ्यप्रवलात्तैरेव कारणैर्नायकस्यापराधः स्फुट इति, न स
कथमपि निह्नोतुं शक्य इति च व्यच्यते । तथाहि मदितरनायिकामदरागरञ्जितादधरतो-
ऽरुणिमा तव नयनयोरिह चुस्वनदाने संक्रान्तः, तत्तृष्टिनिधुवनादिकृत्ये प्रयस्तो सुरलीध्वनिः,
मत्तो भीतिस्तत्सङ्गमं प्रति परमेकान्तचित्तस्य तवावसरप्रसरत्वेन रात्रेः, स्थानान्वेषण-
निपुणेन त्वया तदर्थमरण्यस्याश्रयः, इति सर्वं विशदं प्रतिभाति मे इति नायिकाह्वय-
आश्रयः—अतो धूर्त्तौ धृष्टश्च त्वं, न त्वयि विश्वासलेशोऽपि स्थापयितुं शक्य इत्यहो
मे दुर्भाग्यं तव च दीर्घान्यम् ।

अत्र 'कृत' इति 'क्त'प्रत्ययेनोक्तातीतकालेन मत्सम्मुखगमनात् पूर्वमेवात्मनस्तवापराधविशुद्धता जाता । ततः परमेव मत्सम्मुखमागतोऽसीत्यतिशयोक्त्यालङ्कारः, तेन च मां प्रति तव भयाधिक्यं, तां प्रति प्रेमाधिक्यमिति वस्तु ।

सम्बन्धस्य यथा—

अइ पिअसि गोविआणं पेअं कण्हस्स अहरपल्लअं सुरलि ! ।

णिअपरबिवेअकुसला अम्मो णो होति सच्छिद्दाः ॥ २८

अत्र 'गोपिकाना'मेवेति स्वस्वामिभावसम्बन्धः, गोपिकाभिरेव पातुं युज्यते, न त्वयेति व्यतिरेकालङ्कारः । अर्थान्तरन्यासेनापि त्वं छिद्रवती, वयमच्छिद्रा इति व्यतिरेकः ।

वचनस्य यथा—

विलासचेष्टाः सखि ! केशिनाशिनो हलाहलाभाः प्रदहन्ति मे मनः ।

कृन्तन्ति मन्माणि गुणा घुणा इव प्रेमा विकारी हृदि हृद्गुणो यथा ॥२८ (ब)
सद्यदर्शनेऽपि यत्नं मिथ्या वदसि, तत्र मयि विषये तव भयमेव कारणमित्याह—मां प्रतीति ।

अइ पिअसौति—अयि पिवसि गोपिकानां पेयं कृष्णत्याधरपल्लवं सुरलि ! । निजपरविवेककुशला अहो नो भवन्ति सच्छिद्राः ॥

हृद्गुणो यथा हृदि नानाविधपोडामयं विकारं करोति तथैव मयि विषये श्रीकृष्णस्य प्रेमा मम हृदि विकारी भवति । मध्येवेति—मयि विषय एव तस्य प्रेमा, नान्यत्र—ततो मद्भूदये नानाविधविकारमुत्पादयतीत्यर्थः । अत्रेति—पूर्वं 'विलासचेष्टा' एवं 'गुणा' इत्यत्र बहुवचनमुक्तं, अत्र तु 'प्रेमे'त्येकवचनप्रयोगेन सम्भावितो यः क्रमभङ्गदोषः, सोऽत्र नास्ति, प्रत्युत ध्वन्यर्थबोधकत्वेन गुण एवेत्यर्थः ।

काचित् पुण्याहरणमिवेण वृन्दावनस्थं श्रीकृष्णं द्रष्टुं स्वसखीस्वरयति—गत इति । सूर्योऽस्तङ्गतः, अत्र एव चर्मोऽपि विरतः, तस्माच्छीघ्रं पुष्पाण्यानीय प्राप्तिखण्डच्छेदं

(ब) 'अपत्ये यत्तादक् दुरितमभवत्तेन मद्भूते'त्यादि भवभूतिपदो, 'तथैव तौत्रो हृदि प्रोक्तशङ्कर्ममाणि कृन्तन्नपि किं न सोऽ' इति तस्यैव श्लोकाहं इतरत्र च प्रोक्तादित एव ब्रणितहृदयताऽरुनुदत्तं वा वर्णयते । अत्र तु विलासचेष्टानां हलाहलाभतया, गुणानां घुणत्वेन, प्रेम्नो ब्रणरूपेणापाततो विसदृशादर्थनादत्तयाः नवीनप्रेमिकत्वं दुःसहवेदनत्वञ्च वस्तु व्यज्यते । 'विषमप्यमृतं क्वचिद्भवेदमृतं वा विष'मिति न्यासेन कोमलादपि कठोरताऽपातो गुणानां घुणत्वादिकं सर्वं यत् किमपि सम्भाव्यते ।

अत्र 'प्रेमे'त्येकवचनं प्रेम्न एकनिष्ठत्वव्यञ्जकं, तेन तस्य मध्येव प्रेमा, अतएव विकारी । अत्र वचनक्रमभङ्गदोषो गुण एव ।

पुरुषव्यत्ययस्य यथा—

गतोऽस्तमर्की विरतश्च घर्मो वनं न दूरे⁽¹²⁾ सुलभञ्च पुष्पम् ।

चलन्तु पुष्पाहरणाय सर्वाः पूजास्तु देवे शशिखण्डचूडे ॥ ३०

अत्र चलाम् इत्यर्थे 'चलन्तु'—उत्तमपुरुषव्यत्ययेन प्रथमपुरुषनिर्देशः, तेन यूयमेव वयमित्यष्टयगभावो वस्तु । 'देवे शशिखण्डचूडे' इति पृथग्-ध्वनिः—देवेशश्चासौ शशिखण्डचूडश्चेति ।

तद्धितस्य यथा—

चिरविरहदहनदग्धं प्रियसखि ! भस्मैव भावि वपुरेतत् ।

तदनेन विरचनीयं तत्करमुकुरस्य मार्जनं त्वयका ॥ ३१

अत्र 'त्वयके'ति तद्धितेन 'अक' प्रत्ययेन मद्धिच्छेदे त्वमपि शोच्या भविष्यसि—मत्प्रणयेन त्वमेतावन्तं कालान्तदङ्गमार्जनसौभाग्यभाजनमासीः, मयि मृतायान्तु ते तथाविधसौभाग्यं क ? तेन यदि मुकुरादिमार्जनयोग्यता भवति तदैवं कार्यमिति शोच्यता व्यज्यते ।

उपसर्गस्य यथा—

पतत्यस्त्रे सास्त्रा भवति पुलके जातपुलकाः

स्मिते भाति स्मेरा मलिनिमनि जाते सुमलिनाः ।

महादेवे पूजास्तु प्रवृत्ता भवत्वित्यर्थः । श्लेषेण देवेशश्चासौ शशिखण्डचूडश्चेति, तस्मिन् ओकृष्णे । पृथग् ध्वनिरिति—स्मिष्टार्थस्यापि ध्वन्यन्तर्गतत्वादिति भावः ।

तद्धितेन 'अक'प्रत्ययेनेति—निन्दार्थक 'अक' प्रत्ययेनेत्यर्थः । मत्प्रणयेनेति—त्वयि विषये मम प्रणयातिशयं ज्ञात्वेव ओकृष्णेन स्वस्याङ्गमार्जनसौभाग्यन्तुभ्यं दत्तं, मयि मृतायान्तु तादृशसौभाग्यसम्भावनैव नास्ति । यदि कदाचिन्मुकुरमार्जनकर्मणि योग्यतायाः प्राप्तिः स्यात्तदा मद्देहभस्मनैव कार्यमित्यर्थः ।

कदाचिद्दोलिकोत्सवे मिलितानां यथेश्वरीणां समाजङ्गता वृन्दा भङ्गा सखीनां प्रेमोत्कर्षं ख्यापयितुङ्किमपि प्रस्तौति—पततीति । हे मृगदृशः ! यदा खाल्यः सम्मुख-वर्त्तिन्यो न तिष्ठन्ति तदैव दर्पणमानीय तत्र प्रतिविम्बितं स्वस्वमुखं दृष्ट्वा सुखेऽभिष्यक्तं

(12) 'वनं विदूरे' इति (ख) पुस्तके पाठः ।

अनासाद्य खालीरनासादमभिवीक्ष्य स्ववदनं

सुखं वा दुःखं वा किमपि कथनीयं मृगदृशः ॥ ३२ (भ)

अत्र 'सू'पसर्गेण मालिन्यातिशयो व्यज्यते, तेन च सखीनां प्रणयाधिक्यम् ।

निपातस्य यथा—

ददृशुः तस्मै वदन् क्लृप्तमेतत्तु क्लृप्तं हारिअं हिअं ।

एवं बिअ अचरिअं तुरिअं लहं अ तद्विअं ॥ ३३

अत्र 'च' रूपनिपातेन तुल्ययोगिताऽलङ्कारः (म) निजहृदयहारणसमकाल-
मेव तद्दृश्यं लब्धं, अतोऽहं हृदयशून्या नाभवमिति तस्य हृदयं मद्दृश्यमिति
वस्तुना द्वयोरेवौत्सुक्यं वस्तु प्रतीयते ।

सुखं वा दुःखं वा शुभाभिरस्माकमग्रे कथनीयं, आलस्येदगवर्त्तित्यस्तदा दर्पणेन किं
प्रयोजनं, ता एव दर्पणस्थानीयाः । तासां दर्पणसाधर्म्यमाह—पततीति । शुभाकमश्रजले
पतति सति ता अपि साश्नाः । एवं खालीरनासादाप्राप्य ।

ददृशेति—दृष्ट्वा तस्य वदनं क्षणमात्रेण खलु हारितं हृदयम् । एवमिवास्वर्थ-
न्वितं लब्धं च तद्दृश्यम् ॥ अत्र 'लब्धे'त्यत्र 'च' शब्दरूपनिपातेन तुल्ययोगिता-
रूपोऽलङ्कारो यद्ग्राह्यः । 'च' शब्दगम्यन्तुल्ययोगित्वमेवाह—निजहृदयेति । अवयवसामान्य-
स्यैव निपातसंज्ञा, ततः 'च' शब्दस्यापि निपातत्वं ज्ञेयम् । तद्दृश्यं मद्दृश्यमिवेति
वस्त्वलङ्कारेण द्वयोरेवौत्सुक्यं ध्वनितम् ।

(भ) अत्र वृत्त्याया अभिधाननेपुण्येनालीनां दर्पणस्थानीयत्वं प्रस्तुयते । गोपीवृन्दमध्य-
मणिर्योषिद्वन्द्वारिकं वृन्देव दूती परं सर्वत्र प्रेमपरवशानां नाधिकानामुज्ज्वलनोलमणे-
र्नायकस्य च दर्पणस्थानीयाऽभिमतहृत्ततभावप्रकाशिकेति वैष्णवकाव्यरसरसिकैः स्वीकार्यम् ।
भावातिशये जाते न खलु कोऽपि स्थाश्रयं वाचा प्रकाशयितुं समर्थो भवति, किं पुनर्भाव
सागरप्लवमानाः परमानन्दसन्दोहरोहदा गोपिकाः । स खलु चिद्विकारः 'परिच्छेदातीतः
सकलवचनानामविषयः' । अत्र तु 'सु' पदस्योपसर्गत्वख्यापनं वैयाकरणमतानवधान-
विजृम्भितं, 'उपसर्गाः क्रियायोग' इत्यनुशासनात् । 'मलिना' इति धातुजत्वेनाच्चिप्रमिति
चैन्न, अमनोज्ञत्वात्, कष्टकल्पनाश्रयत्वाच्च । 'परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषय' इत्यादि
भवभूतिपदं, 'आहारे विरति'रित्यादि पदोऽपि यथाक्रमं प्रकाशकता दर्पणकता चोप-
सर्गाणां प्राद्वैनां यज्जकत्वं दर्शितमिति दिक् ।

(म) परमते नात्र प्रस्तुताप्रस्तुतयोरेकधर्माभिसम्बद्धत्वरूपस्तुल्ययोगिताऽलङ्कारः, अपि
तु सद्योक्तोराभासः, तुल्यकालं योग 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इत्यादि वैयाकरणप्रयोग इव
यौगिकार्थे तु तुल्ययोगस्य सम्भवः । मतं तद्विचारितं विध्वस्तं प्रकाशटीकाकङ्ग्रा-

सर्व्वनान्तो यथा—

मध्ये सूक्ष्मधियः सखीपरिषदो धृत्वा सखीभूमिका-

मभ्यङ्गाय गृहीतपाणिकमलं स्पर्शेन मां जानती ।

अज्ञे ! दूरमपेहि नासि कुशला स्नातुञ्च वाञ्छाय मे

नेत्यन्तःकुपिता यदीहितवती तत् केन विस्मर्य्यते ॥ ३४

अत्र यत्तद्ग्रां वागगोचरत्वं व्यङ्ग्यम् ।

कर्मभूताधिकरणस्य यथा—

अधिवससि तस्य हृदयं प्रियसखि ! राधे ! स चापि तव हृदयम् ।

हावेव पूर्णहृदयौ प्रविशामी वां कथं हृदये ॥ ३५

अत्राधारस्य कर्मभूतत्वे सर्व्वव्यापनं व्यङ्ग्यम्—‘ग्रामे वसती’ति ग्रामैक-
देशो गम्यते, ‘ग्राममधिवसती’ति ग्रामं व्याप्येवेति चमत्कारः । (य)

कदाचित्राधाया मानभङ्ग उपायान्तरमप्रेक्ष्य । स्वयमेव स्त्रीवेशं धृत्वा तस्या निकटङ्गत-
वतः श्रीकृष्णस्य तदानीञ्जातो य आनन्दतिशयस्तमौतुसुक्तेन श्रीकृष्णः स्वं प्रत्याह—
मध्य इति । सूक्ष्मधियः सखीसभाया मध्ये तासां साहाय्येन सखीभूमिकां, तैलमर्दन-
कारिणी या सखी तस्या भूमिकां वेशं, धृत्वा तैलाभ्यङ्गाय गृहीतं राधायाः पाणिकमलं
येन तथाभूतं मां स्पर्शेन जानती—नेयं स्त्री किन्तु पुरुषः कृष्ण एवेति ज्ञानवती—राधाऽह—
हे अज्ञे ! त्वं नवीना भवसि, तैलाभ्यङ्गकर्मणि न कुशला, तस्माद्दूरमपेहि । स्वकौशल-
मभिव्यक्तीकर्तुमुद्यन्तं मां वीक्ष्य पुनः कुपिता सत्याह—मम स्नातुमद्य वाञ्छा नास्ति,
इत्यन्तःकुपिता सा स्नानसमये यच्चेष्टितवती तच्चेष्टितं केन विस्मर्य्यते ।

अधीति—परस्परवासेनोभयोर्हृदये पूर्णे भवतः, अतस्तत्रावकाशाभावेन कथं सखीनां
प्रवेशः सम्भवतीति ।

सुद्गोतप्रभाकाराभ्यां ‘गाढकान्तदशनक्षतयथे’त्यादिभूतपद्यालोचनप्रसङ्गे, विचार-
प्रकारस्तत्रैव द्रष्टव्यः । पद्योऽत्र वक्त्राः प्रौढोक्तिरेव सर्व्वालङ्कारजीवातुभूता तदाशयं
प्रहितापिहितसुचितं दर्शयतीत्यलङ्कारभेदवैमर्त्यं न दुर्बोध्यत्वाय कल्पत इत्यप्यूहनीयम् ।

(य) ‘महिलासहस्रभरिण’ इत्यादि पद्य इवात्रापि कविनिबद्धवक्त्रप्रौढोक्तिश्चमत्कृति-
मावहति । ‘क्रियाव्याप्यं कर्म’त्यनुशासनादाधारस्य सत्त्वलतः कर्मत्वे भूतेऽर्थचमत्कारोऽ-
वश्यम्भावीति भावः । एवमपि विशिष्टकारकलक्ष्यभूतेऽनुशासनमुल्लङ्घ्य कारकान्तर-
प्रयोगे तथोपपदविभक्तीनां प्रयोगेनायाताया व्यङ्ग्यतायाः लक्ष्याणि ध्वन्यालोककाव्य-
प्रकाशादिग्रन्थेष्ववलोकनीयानि । वस्तुतस्तत्र ‘ग्रामं व्यापे’ति कर्मभूतत्वेऽर्थकल्पनं कथञ्चित्
यादृच्छिकमिव प्रतिभाति, न हि सर्व्वत्र कर्मतो क्रियायाः सामग्रेण व्याप्तिर्विध्यते ।

अव्ययीभावस्य यथा—

कत्यायान्ति कति प्रयान्ति कति वा तिष्ठन्ति मूर्त्ता इव
प्रौढानन्दमहोत्सवा यदितरे श्रीद्वारकायाम्पुरि ।
स्त्रीरत्नैरनुसौधरत्ननिकरं निश्चिन्तमाक्रीडत-
स्ते याताः किल वासरा मम सखे ! येषु व्रजे क्रीडितम् ॥ ३६

पूर्वनिपातस्य यथा—

आनन्दातिशयेन विस्मृतिवशाद्गस्तानुपूर्वीक्रमा-
च्छेकच्छेकशुकाङ्गनाभिरुदयत्कीतुहलं स्मारिता ।
श्रीराधाहरिकेलिकीतुककथा प्रातः सखीमण्डले
प्रत्यावर्त्तयते गतामपि निशां साक्षाद्विधत्ते च तौ ॥ ३७

अत्राप्यस्वरत्नेन चार्चितत्वेन च 'हरि'शब्दस्यैव पूर्वनिपात उचितः,
तदन्यथाभावे 'श्रीराधे'ति पूर्वनिपातो हि तस्या वैदग्ध्यातिशयद्योतकः ।
—इति पदांशः । रचनाया वर्णानाञ्च रीतिग्रन्थे व्यञ्जकत्वं दर्शयिष्यते ।

द्वारकास्थः श्रीकृष्णो मधमङ्गलमाह—हे सखे ! यदास्माद्गुह्यादानन्दादितरे मम
मूर्त्ता इव प्रौढानन्दमहोत्सवा द्वारकासुवि कति वाऽयान्ति, कति वा प्रयान्ति, कति वा
तिष्ठन्ति ? किन्तु येषु वासरेषु मया व्रजे क्रीडितं ते वासरा दिवसा याता एव, तेषाम्यन-
रागमनाभावात् । मम कथम्भूतस्य—स्त्रीरत्नैः सहानुसौधरत्ननिकरं सौधरत्ननिकर
आक्रीडतः । अत्र वीष्वायामव्ययीभावसमासः, तेन चाद्योत्तरशतषोडशसहस्रसौध-
व्यापकत्वं क्रीडाया व्यज्यते ।

एकदा प्रातःकाले श्रीराधाया निकटे सुहृत्पक्षसपक्षाणां समाजे जाति, भो ललिताऽद्याः
सख्यः ! अदरात्सिखन्विनीं निकुञ्जराजयोर्विलासवार्त्ताङ्कययतेति सुहृत्पक्षश्यामलया
पृष्टा ललिताऽद्याः कथयितुम्वृत्ता अपि तदानीमानन्दावेशेन विलासानां कस्यचित् कस्यचित्
भागस्य विस्मरणादानुपूर्वीक्रमेण यदा वक्तुं न शक्नुस्तदैव गृहपालिताः शुकाङ्गना रात्रौ
कुञ्जमध्ये दृष्टचरीं समस्तलीलां यथास्थितानुपूर्वीक्रमेण ताः स्मारयन्ति स्मेत्याह—
आनन्देति । आनन्दातिशयेन ललितादीनां जाता या विलासांशस्य विस्मृतिस्तया व्यस्तो
य आनुपूर्वीक्रमस्तस्मात्ताडशयतिक्रममसहमानाभिश्चेकच्छेकशुकाङ्गनाभिः—हेका विदग्धा
याश्चेकशुकाङ्गना गृहपालितशुकाङ्गनास्ताभिः उदयत्कीतुहलं यथा स्यात्तथा स्मारिता
श्रीराधाकृष्णयोः केलिकथा कर्त्री गतामपि निशां पुनः प्रत्यावर्त्तयते, तौ राधाकृष्णावपि
साक्षात्करोति । 'श्रीराधा'शब्दापेक्षया 'हरि'शब्दस्याप्यस्वरत्वात् एवं सर्वेषां व्रज-
वासिनां रत्नकलेनार्चितत्वाच्च 'हरि'शब्दस्यैव पूर्वनिपात उचितः ।

—ते तावद्भिः पृथक् पृथक् ।

गुणनीयाः—

५५ का

त एकपञ्चाशद्भेदा एकैकन्तावद्भिरेकपञ्चाशता गुणनीयाः, शुद्धत्वेन केवलं वर्तमानत्वाभावाद्यावत्स्वप्नभेदं मिश्रत्वयोग्यत्वाच्च ।—

—तेन चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यकाः (२६०१) ॥ ५६

सङ्करेण त्रिरूपेण संस्पृष्टा चैकरूपया ।

चतुर्गुणे कृते वेदखवेदककुभः (१०४०४) स्मृताः ॥

शुद्धभेदैर्युतास्ते स्युः शरेषुयुगखेन्दवः (१०४५५) ॥ ५७

इति पूर्व्वेर्बिलिखितं न सर्व्वेषामुदाहृतिः ।

भवेद्योग्यत्वमात्रत्वादाधिक्यमपि गण्यते (१) ॥

अथालेकपञ्चाशद्भनिभेदानां मध्य एकैकध्वनिभेदो यदि पञ्चाशद्भनिभिः स्यात्तदैकैक एव भेद एकपञ्चाशत्संख्यको भवति । एवं क्रमेणानन्तभेदा भवन्ति । तत्रायं क्रमः—एकपञ्चाशद्भेदानां मध्य एकैकभेदो यदा पञ्चाशद्भेदैः सह कथ्यमानसंश्रयास्यदत्तारूपसाङ्ग्यविशिष्टः स्यात्तदैकपञ्चाशद्भेदा एव एकपञ्चाशदङ्कैः पूरणीयाः ; तथा सति मिलित्वा चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यका ध्वनयः स्युः । एवं यदैकैकभेदः पञ्चाशद्भनिभिः सहानुग्राह्यानुग्राहकतारूपसाङ्ग्यविशिष्टः स्यात्तदाऽपि पूर्व्वरीत्या पुनश्चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यका ध्वनयः स्युः । यदा त्वेकवज्जकसंश्लेषरूपसाङ्ग्यविशिष्टः स्यात्तदाऽपि चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यकाः स्युः । एवमेकैकभेदो यदि पञ्चाशद्भनीनां संस्पृष्टा विशिष्टः स्यात्तदा पुनरपि चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यकाः ध्वनयः स्युः । एवं क्रमेणैकैकभेदस्यैकपञ्चाशदङ्कैर्व्वारचतुष्टयं पूरणे कृते मिलित्वा वेदखवेददिकु-

(१) एकस्मिन्नपि प्रवन्ध एकविधध्वनिसम्भवेन स्वस्य स्वेन योजनं नासम्भवीति कृत्वा प्रकाशकदादिमतमनुसृत्येयं गणना । दर्पणकारास्तु विभिन्नगणनाप्रणालीमनुसृत्य 'वेद-खान्निशराः शुद्धैरिषुवाणान्निषायका' इति संख्यां दर्शयन्ति । तत्रेयं युक्तिरधोदृष्टिता च गणनापद्धतिः—प्रथमन्तावदेकपञ्चाशद्भेदाः, (क ख ग... ङ ढ अ आ...) 'क' भेदस्य येन केनाप्येकपञ्चाशतामेकतमेन ग्रहणयोग्यत्वात्, ततः पञ्चाशत्, 'ख' भेदस्य 'ख' भेदादारभ्य येन केनाप्यवराणां पञ्चाशद्भेदानामेकतमेन ग्रहणयोग्यत्वात्, न तु प्राक्प्रदर्शितेन 'क' भेदेन ग्रहणे नूतनस्य संस्पृष्टभेदस्य सम्भवः, तस्य प्रथममेव ग्रहीतात् 'क ख' भेदादयतिरेकात् (प्रकाशकदनुसारिणां मते ध्वनिभेदगणनावेलायां 'क' 'ख'—समवायिभेदात् ख 'क'—समवायिभेदस्य विभिन्नता, विश्वनाथमते न तथैवेव ग्रहीतसंख्याभेदस्य मूलम्) ।

तत्र त्रिरूपः सङ्करो यथा—

संशयास्पदतानुग्राह्यानुग्राहकतापि च ।

एकव्यञ्जकसंश्लेषः सङ्करस्त्रिविधो मतः (ल) ॥ ५८ का

संख्याका ध्वनयः स्वरित्यर्थमेव दाभ्यां सत्ताभ्यामाह । शुद्धत्वेनेति—तेषामुदाहरणमुत्तमकाये किं बोधोत्तमकाये ज्ञेयम् । तत्र तत्र शुद्धकेवलैकध्वनेरसम्भवात् किन्तु त्रयाणाञ्चतुर्णां सप्ताष्टानां वा ध्वनीनां साङ्कर्यमवश्यं स्वीकरणीयमित्यर्थः । यावत्प्रभेदमिति—एकपञ्चाशद्वनीनां यावन्तः प्रभेदास्तेषां परस्परमिश्रत्वस्य साङ्कर्यस्य योग्यत्वादवश्यस्वीकर्तव्यत्वादित्यर्थः । अत्र चन्द्रयोमर्त्तपक्षसंख्या आपातत एवोक्ताः, वस्तुतो वक्ष्यमाणानां

एवं दर्पणकृतसूचितगणगायां $(५१ + १० + \dots + ३ + २ + १) \times ४$ वा ५३०४ सङ्कीर्णभेदाः, शुद्धैः सह गणनायां ५३५५ भेदाः । एषां काव्यभेदानां सर्वेषां सत्ता सम्भवत्येव, परं लक्ष्याणामुदाहरणानां प्रदर्शनं निम्नयोजनविस्तरमभियानं कैरपि चेष्टितम् । वस्तुतस्तु तेषां बहुत्वकथन एव तात्पर्यमालङ्कारिकाणां, न तु संख्यामात्राभिधान इति निपुणैर्विभावनीयम्—यदाहुः ध्वनिकाराः ध्वनिगुणोन्मत्तादिसर्वविधकायसमष्टिभेदप्रदर्शनावसरे—‘स गुणीभूतवज्रः सालङ्कारैः सह प्रभेदैः स्त्रैः । सङ्करसंख्येभ्यां पुनरप्युद्गतेते बहुधा ।’ एतदेव लक्ष्यं मनसिक्त्वाभिहितं कौस्तुभकारैरत्र मूलकारिकायां—‘योग्यत्वमात्रत्वादाधिक्यमपि गण्यते ।’ नेह तेनातिरिक्तसंख्याजनयनवैदग्ध्यो जिज्ञासूनामुत्कटकौतूहलनिवृत्तये लक्षिता यथा तत्प्राचीनेस्तद्व्याचीनेश्च कश्चिन्निवन्धकृद्भिः । तत्र निदर्शनार्थमस्माभिर्दिङ्मात्रं लक्ष्यते, तत् यथा—प्रकाशटीकाकृतो भीमसेनदोक्षिताः ४, ५१, ६२० शुद्धसङ्कीर्णविशेषसमेताः ध्वनिभेदाः, ८, १४५ गुणीभूतवज्रभेदाः—साकल्येन ३४, ०६, २३, ६०० काव्यभेदा इति कथयन्ति । तत्रेदं मन्तव्यं न तावत्तद्गणनाप्रकारः (स च सुधासागराख्ये तत्कृतटीकाग्रन्थे द्रष्टव्यः) सम्यङ्, न चापीर्यं गणनाऽनुरक्तिर्गुणपण्यां कामपि सूचयति । एतस्मादपि भेदाद्यवान्तरविषये निरतिशयनिर्वन्धत एवाधुनिकैः पाश्चात्यपण्डितैरव्याचीनालङ्कारिकनिवन्धविषय एष यदनास्था स्थाप्यते, अतिमात्रासतिवद्दपि न तच्चित्रम् । स च निर्वन्धो रसभावादिविश्लेषणकल्पे नायकनायिकादिविभागक्रमे दशरूपकस्याङ्गाद्यालोचनप्रसङ्गे स्फुटमेव विभाव्यते, इत्यलं बहुना ।

(ल) सर्वत्रैव तिलतण्डूलन्यायेन संयोगयोगतः संख्येति, चौरनीरन्यायेन समवाय-सङ्गतः सङ्कर इति संख्येति सङ्करयोर्वैलक्षण्यम् । अलङ्कारादिलक्षणस्य लेऽप्येतदेव तत्त्वम् । तत्र सङ्करस्य सर्वत्रैव त्रयः संस्थाः—सन्दिग्धत्व एका, अङ्गाङ्गित्वेऽपरा, एकाश्रयस्थितत्वे तृतीया—सर्वमेतत् यथास्थानं यथायोगं दर्शितमिति न लक्षण्योदाहरणाय चेष्टितमस्माकं सप्रयोजनन्तथा सावसरम् ।

उदाहरणम्—

पद्मिन्यहं कुमुदिनी किल सैव सत्यं

सत्यं भवांश्च मधुसूदन एव मत्तः ।

वामेन तामसुखयन्निशि दक्षिणेन

प्रातः प्रबोधयति मामपि लोचनेन ॥ ३८

अत्र 'पद्मिन्या'दिशब्दार्थयोः शब्दार्थशक्त्युद्भवानुध्वनेः सङ्करतयम् ।

तथाहि मां प्रति भवतोऽनुरागो महान् यतो मां दक्षिणेनोदारेण लोचनेन दर्शनेन प्रबोधयति ; तां प्रति तथा नानुरागः, यतो वामेन दर्शनेन तां निश्चसुखयत्—अत्र हेत्वलङ्कारो व्यङ्ग्यः, यतोऽहं पद्मिनी, सा कुमुदिनी—पद्मिन्यपेक्षया कुमुदिनी निकटैव । किं वाऽहं नास्मैव पद्मिनी, न तु वस्तुतः ध्वनीनां भेदचतुष्टयानामन्तर्भूता एव, न तु ततः पृथक् पृथक् । अन्यथा पृथग्विवक्षायां 'चतुर्गुणे कते' इत्यादि गत्योक्तिसंख्याया असङ्गत्यापत्तिः, यतस्ततोऽप्यनन्तकोटिशुण्यसंख्याया आधिव्यापत्तिः स्यात् । ननु यत्रावरकाद्ये शुद्ध एक एव ध्वनिस्तत्रापि वाच्यार्थस्य चमत्कारे तत्काव्यस्य मध्यमत्वमुक्तं, एवं सति तत्र तत्र शुद्धैकपञ्चाशद्विनयः कस्यां गणनायां निविष्टः स्युरित्यपेक्षायान्तादृशशुद्धैकपञ्चाशद्विनयः अपि स्वातन्त्र्येण गणनायां निवेशनीया इत्यभिप्रायेणाह—शुद्धभेदैरिति । इति पूर्वैरिति—पूर्वाचार्यैरपि ताः सर्वा एवोदाहृताः । न तैरप्येतावत्संख्यकानां ध्वनीनामुदाहरणानि स्वग्रन्थे कथितानि, अतएव बाहुल्यभयान्नया नोक्तानीत्यर्थः । भवेदिति—कस्यापि निपुणस्य साङ्ख्याणा-मवान्तरभेदं प्रकल्पेत्प्रतोऽप्यधिकसंख्याया आनयने सामर्थ्याच्चेत्तदैतत्संख्यकध्वनिभ्योऽप्यधिका-धिकसंख्यका ध्वनयो भवन्तीति ज्ञेयमिति ।

एकव्यञ्जकेति—एकव्यङ्ग्यमात्रबोधकः शब्दश्लेष इत्यर्थः । यस्य शब्दश्लेषस्यैवैव व्यञ्जना स एकव्यञ्जकसंश्लेषः । यत्र तु शब्दश्लेषस्येकव्यञ्जगानन्तरं स्वातन्त्र्येणापरव्यञ्जनाप्रवेशस्तत्र संवृष्टिरिति द्वयोर्भेदो बोध्य इति ।

प्रातःकावे काऽपि खण्डिता नायिका मानभङ्गार्थं विनयनत्वादिकङ्कर्वन्तं श्रीकृष्णं प्रत्याह—पद्मिनीति । श्लोकयाख्यां स्वयमेव करिष्यति । शब्दार्थेति—शब्दशक्त्युद्भवार्थ-शक्त्युद्भवयोर्ध्वन्योरित्यर्थः ।

अत्र प्रथमतः संशयास्पत्तारूपसङ्करमाह—तथाहीति । अत्र 'दक्षिण'शब्दोऽस्य-तु-कृतार्थकत्वं, 'वाम'शब्दस्य निकृतार्थकत्वम् । एवं 'लोचन'शब्दस्य दर्शनार्थकत्वमिति श्लिष्टार्थमभिव्याह—मां प्रतीति । संशय इति—यत्र निश्चयाभावेनायं वा ध्वनिरयं वा ध्वनिरिति संशयस्तत्र संशयास्पदता ज्ञेया । पुनरनेनैव श्लोकेनानुयाह्यानुयाहकतारूप-

इति—अन्यथा मध्येव त्वमनुरक्तोऽभविष्यः । सा नाम्नैव कुमुदिनी, न तु वस्तुत इति च सत्यं, अन्यथा तस्यां नानुरक्तोऽभविष्य इति संशयः । अथ पद्मिन्यहं कुमुदिनी सैवेति रूपकालङ्कारेण तद्देतूपन्यासद्वारा प्रातर्भां प्रबोधयति, निशि तामसुखयदिति हित्वलङ्कारो व्यङ्ग्यः । भवान् 'मधुसूदन' एवेति, मधुसूदनस्य भ्रमरस्य तवोभयतः समरागतया न दोषः, किन्तु ममैव दोषः—यतोऽहं पद्मिनी, पद्मिन्याः प्रातरेव भ्रमरेण सह सन्दर्शनमिति 'मधुसूदन'शब्दोत्प्रेरण वस्तुना पुनरपि रूपकालङ्कारो ध्वनितः—इत्यनयोर्मिथोऽनुग्राह्यानुग्राहकतया सङ्करः (व) । एवं मधुसूदन एव भवान्मत्तः स्वतस्मृतः, मद्वृत्तियोगे धातुः । तव कुत्रापि नापेक्षेति स्वभावोक्त्यालङ्कारेण तव दक्षिणञ्चक्षुः सूर्यात्मकं, यतस्तेन पद्मिनीं मां प्रबोधयसि, वामन्तु चन्द्रात्मकं, येन कुमुदिनीं तामसुखयः—इत्येकस्मिन्नेव व्यञ्जके 'मधुसूदन'-पदसंश्लेष एकव्यञ्जनानुप्रवेशः ।

सङ्करमाह—अथेति । हेतूपन्यासेति—मम पद्मिनीरूपत्वे प्रातः प्रबोधनमेव हेतुः, तस्याः कुमुदिनीरूपत्वे निशि सुखाश्रयत्वमेव हेतुरिति । एवं 'मधुसूदन'पदस्य भ्रमरार्थकत्वेन भ्रमरस्योभयतः साम्येन तस्य दोषाभावे पुनस्तस्याः पद्मिनीत्वरूपकालङ्कार एव प्रयोजकः—अतएव अनिद्वयस्यानुग्राह्यानुग्राहकतारूपसङ्करोऽपि ज्ञेय इत्यर्थो 'मधुसूदन' शब्दोदोत्प्रे-नेत्यादि । वस्तुनेति—दोषाभावेनेत्यर्थः । पुनरप्यनेनेव श्लोकेनैकव्यञ्जकसंश्लेषरूपसङ्करस्योदाहरणमाह—एवमिति । मधुसूदनः परमेश्वर एव भवान्—परमेश्वरस्यैव दक्षिणेतस्य सूर्यात्मं, वामनेतस्य चन्द्रत्वं, नान्येषामिति 'मधुसूदन'शब्दश्लेषस्यैकैव व्यञ्जनेति भावः । इत्येकस्मिन्निति—नेतयोः सूर्यचन्द्रत्वमात्रैकव्यङ्ग्यबोधके 'मधुसूदन'शब्दश्लेष एक एव व्यञ्जनानुप्रवेश इत्यर्थः ।

(व) एकत्र पद्मिन्युत्तमजातीया स्त्री, सा ह्येव पद्मिनी, अपरत्र मधुसूदनः मधुनाम्नोऽसुरस्य भेत्ता, स एव मधुसूदयतीति व्युत्पत्त्या भ्रमरः—तथा च माघपद्ये 'दण्डदलित-सरघः प्रथसे मधुसूदनस्त्वमिति सूदयन् मधु ।' अतएवात्रार्थशक्तप्रज्ञवो रूपकालङ्कारो व्यङ्ग्यः । इदोत्तरत्र व्यञ्जनागम्यात् 'भ्रमर'रूपादस्तुनः पुनरपि व्यञ्जनया लब्धस्य रूपकालङ्कार-स्याङ्गित्वसम्बन्धो न दुर्बोधः, परं स्फुट एवावभासते—अतोऽस्मानुग्राह्यानुग्राहकतासङ्करः । पूर्वत्रापि 'पद्मिन्यहं'मित्यादांशे 'पद्मिनी' पदोदोत्प्रेणे वस्तुना प्राक्प्रदर्शितेन रूपकालङ्कारेण 'प्रातः प्रबोधयती'त्यादांशसूचितेन भावेन स एव सङ्करोऽन्यथोपपादयितुं शक्यः । अन्यकम्बते तु तत्र सन्दिग्धत्वसङ्करः, स चोपरिप्रदर्शितरीत्या ।

अथ दक्षिणेन सरलेन दर्शनेन मां प्रबोधयसि, तेन ते मयि रागो नास्ति
—वामेन कुटिलेन ताममुख्यः, तेन तस्यामेव राग इति वस्तुना मधुसूदनो
भ्रमरो ज्ञानशून्यस्तत्रापि मत्त इति स्वभावोक्तिः । तथाविधस्य तव कुतो
विवेकः, तेन त्वमावदग्धोऽसीति स्वभावाख्यानाच्चेपयोः (13) संसृष्टिः ।
एवं पदवाक्यद्वयौर्गर्भधैर्यैर्दैन्यग्लानिनिर्व्वेदावहित्याऽदिभावध्वनिभिश्च संसृष्टिः
(श)—उक्तस्त्रिरूपः सङ्करः संसृष्टिश्च ।

यथा वा—

उच्छूनस्तनितस्य सर्व्वसुखदः कृष्णाग्वुदस्योदयो

वाताः शौकरवाहिनः सुमनसां वीथी विकाशं गता ।

स्निग्धा भूर्गत एव सञ्चरभरः श्यामायमाना दिशः

स्फीरं गोकुलमुन्मदाश्च सरितः शीता गिरिद्रोणयः ॥ ३८

पुनरप्यनेनेव श्लोकेण संसृष्टेरुदाहरणमाह—अथेति । अत्र कल्पे 'दक्षिण'शब्दः
सरलार्थकः, 'लोचन'शब्दो दर्शनार्थको ज्ञेयः । सरलनेत्रेण नायिकाया अवलोकनमौदासीन्य-
व्यञ्जकं, कुटिलनेत्रेणावलोकनं तु प्रेमव्यञ्जकमिति रसशास्त्रप्रसिद्धिः । तत्र 'मधुसूदन'शब्द-
श्लेषस्य प्रथमतो ज्ञानशून्ये व्यञ्जनादिति । पुनर्व्व्याङ्गस्याविवेकावैदग्ध्यादिरूपाच्चेपार्थ-
व्यञ्जना । अतएवैकव्यञ्जकसंश्लेषाद्भेदो ज्ञेयः । तत्र 'मधुसूदन'पदश्लेषस्य केवलचन्द्रसूर्य्यमात्र-
एकैव व्यञ्जनेति । उक्त इति—एकस्मिन्नैव श्लोके त्रिरूपः सङ्कर उक्तः, संसृष्टिश्लोकोत्तरार्थः ।

संसृष्टेरुदाहरणान्तरमाह—यथा वेति । काचित् सखी गोवर्द्धनस्य निकटवर्त्तिनि
नगरे स्थितां स्वयधैर्यौ गुरुजनसमीपस्थां दृष्ट्वा गोवर्द्धनकन्दरासङ्केतस्थं श्रीकृष्णानां
प्रापयितुं व्याजेन देवाज्ञोवर्द्धनोपार्थ्यदिवं मेघं लक्ष्यौकत्य वदति—उच्छूनेति । हे सखि !

(श) 'पद्मिन्यह'मित्यादिश्लोके ध्वनिसंसृष्टिः । तत्र संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्यालङ्कारयुगलस्य
स्वभावोक्त्याच्चेपाभिधस्य संसृष्टिः, तथाऽसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य भावध्वनिकदम्बकस्यापि
संसृष्टिः । 'पद्मिन्यह'मिति स्वकीयोत्कर्षव्यापनेन गर्वः, तस्यामेव तव राग इत्यवगच्छन्त्यपि
नायिकाऽहं त्वां प्रनि सामुरागेति धैर्य्यं, ज्ञानशून्यस्त्व', तथाऽपि त्वयि मे प्रेमेति ग्लानिः,
धिङ् मां यैवंविधासङ्गकारिणि विश्वसिति, यदा धिङ् मां त्वत्प्रीतिमलभमानां वराकौर्मिति
निर्व्वेदः, नायकस्य ज्ञानशून्यताऽविष्कारेणेषलक्ष्येण भावगुप्तापरपर्यायावहित्यादयो वद्भवो
भावाः श्लोकादेवातो निपुणैरवसेयाः । एषां भावध्वनीनां श्रान्तुप्रदयसन्निश्वलतादि-
विविधभेदेन विवेचनमुत्तरत्र 'रस' किरणे, अतो नात्र मूले तत्प्रपञ्चः ।

(13) 'स्वभावाख्यानाच्चेपयोः' इति (क) (ग) (ङ) पुस्तकेषु पाठ उपलभ्यते ।

अत्र शब्दशक्तुः शब्दार्थशक्तुः शब्दध्वन्योः संसृष्ट्या ध्वनिसंसृष्टिः, तथाऽलङ्काराणां वस्तुनाञ्च संसृष्टिः ।

तथाहि गुरुसमीपस्थितां गोवर्द्धननिकटनगरनागरीं प्रति गिरिकन्दर-
सङ्केतस्थं श्रीकृष्णं विज्ञापयितुं व्याजेन दैवोपनतं मेघोदयं लक्ष्मीकृत्य काचित्
सखी वदति । वाच्यार्थः स्फुट एव । अत्रोद्दीपनविभावः स्फुटो भवंस्तुल्य-
योगिताऽलङ्कारं व्यनक्ति । कृष्णश्च सङ्केतस्थोऽम्बुदोदयश्चाभूदिति योगपद्य-
प्रतिपत्त्या तुल्ययोगिता, कर्मधारयोपलक्षणत्वतीयातत्पुरुषमात्रयोः संसृष्टिः ।
कृष्णाम्बुदयोः साधर्म्यादुपमालङ्कारो व्यङ्ग्यः । 'उच्छूनस्तनितस्ये'ति उच्छून-
गर्जितत्वेनाम्बुदस्य वर्षुकत्वं, तेन च शीघ्रमभिसरेति वस्तु व्यङ्ग्यम्— हे
'उच्छूनस्तनि ! तस्ये'ति सभङ्गश्लेषेण संवोध्यमानजनस्य प्रौढत्वं, तेन स्तन-
भाराक्रान्ततया गमनमाव्यर्थं, तेन न च नातः परं विलम्बनीयमिति ध्वनि-
प्रतिध्वन्यनुध्वननं, 'तस्ये'ति सर्व्वनाम्नो महिम्ना कृष्णस्य परमदुर्लभता, तथा
च बहुवक्तृत्वम् । 'सर्व्वसुखद' इति हेतोर्हेत्वलङ्कारो व्यङ्ग्यः (घ), तस्मान्नातः
परं विलम्बः कार्य्य इति वस्तु । 'वाताः शीकरवाहिन' इति स्वभावाख्यानं,

सर्व्वेषां ब्रजविलासिनां सुखदः कृष्णवर्णस्य मेघस्य गोवर्द्धनोपयुद्ध्यो जातः । कथम्भूतस्य ?—
उच्छूनं घोरं स्तनितं गर्जितं यस्य । एवं सर्व्वेषां सुखदाः पवना अपि शीकराञ्जलकणान्
वोढुं शीलं येषान्तथाभूताः सन्तश्चलन्तीति शेषः । एवं सुमनसां मालतीनां वीथीं विकाशं
वर्षासमयं प्राप्य प्रफुल्लताङ्गता । तथा ब्रजवासिनां निदाघजन्यसङ्गरभयोऽपि गतः ।
मेघैरेव दिशः श्यामायमाना बभूवुः—अतएव समस्तं गोकुलमपि स्फोटितमनन्देन प्रफुल्लम् ।
एवं सरितो नद्योऽपि वर्षाकालीनजलानां सर्महेनानन्दवशादुन्मत्ता बभूवुः । गोवर्द्धनद्रोणयो-
ऽपि शीतला जाताः । तस्मात् सर्व्वप्रकारेणास्माकं ब्रजवासिनां सुखसमयो जातः ।
वाच्यार्थः सद्यः, श्लिष्टार्थस्तु—हे उच्छूनस्तनि ! गोवर्द्धने कृष्णेन सह मेघस्योदयो जातः ।
मेघादीनामुदयकथनेनोद्दीपनविभावश्चापनदाराऽभिसार उत्कण्ठां वर्द्धयति । स्तिग्धेति—
मानाद्यभावेन त्वमपि स्तिग्धाऽभूरित्यर्थः । अत्रोद्दीपनेति—'कृष्णाम्बुद'पदस्य कर्मधारय-
समासेन मेघस्योद्दीपनविभावत्वं स्फुटं व्यङ्ग्यीभवत् श्रीकृष्णेन सह मेघस्योदय इति तृतीया-
तत्पुरुषेण तुल्ययोगिताऽलङ्कारं व्यनक्ति । तुल्ययोगितामेवाह—कृष्णश्चेति । कर्मधारयेति

(घ) 'अमेदेनाभिधा हेतुर्हेतोर्हेतुमता सहे'त्यपरैर्विश्वनाथादिभिरभिहितो हेत्वलङ्कारो
नायं, परं निष्पादकहेतुगर्भकावलिज्ञाख्यप्रसिद्धानलङ्कारस्यैवात्र 'हेतु'पदेन परिग्रह इति

तेन सुरतश्चमजलकणाहारिणश्चैते भविष्यन्तीति वस्तु । सुमनसां मालती-
नामिति पूर्ववत् स्वभावाख्यानं, तेन सुमनसां मानरहितानामन्यासामङ्गना-
नाञ्च वीथी कृष्णोऽभिसर्गव्य इति यो विकासः प्रसादस्तं गतेति वस्तु, तेन च
यावत् काऽपि तं नाभिसरति तावत्त्वमभिसरेति वस्तु । 'स्निग्धा भूरिति चरण-
सञ्चरणसुखदत्वं, परञ्च स्निग्धाऽभूस्त्वव मनसि वास्यञ्च नास्ति, तत् कथमपं
विलम्बस इति वस्तु । स्निग्धत्वे हेतुः 'गत एव सञ्चरभर' इति हेल्लङ्कारः,
तेन च त्वदाकारेणैव मया त्वदन्तःकरणं ज्ञातमिति स्वचातुर्यप्रकटनम् ।
'श्चामायमाना दिश' इत्यलङ्कारा भूत्वा गमिष्यसि, तेन न काऽपि शङ्केति वस्तु ।
व्यङ्ग्यपक्षे—गोकुलं व्रजस्थलौ स्फूर्तं जनाकीर्णं, तेनात्र तमानेतं न शक्नोमि ।
सरितो यमुनाद्या उत्पूराः, तेन तत्तटादौ च न सङ्केतयोग्यता, तर्हि
पारिशेष्यात् 'शीता गिरिद्रोण्य' इति भङ्गा तत्रैवाभिसारः क्रियतां, तत्रै-
वागतोऽस्ति कृष्ण इति व्यञ्जकानां संसृष्टिरेव ।

एवंविधा एव ध्वनय उत्तमोत्तमकाव्यलक्षणबीजम् । ध्वनेर्व्यापारयुगलं
ध्वननमनुध्वननञ्च । यत्र केवलं ध्वननं तदुत्तमं काव्यं, यत्र तु ध्वननानुध्वनने

—कृष्णश्चासावस्वदश्चेति कर्मधारयपदं, एवं कृष्णेन सहस्रदोदय इत्युपलक्षणद्वयीयातत्-
पुरुषपदञ्च, मात्रा कारणं ययोः, एवम्भूतयोर्द्वीपनविभावत्वतुल्ययोगित्वरूपध्वन्योः
संसृष्टिः । कर्मधारयपक्षे 'कृष्णे'ति विशेषणेन मेघरूपोद्वीपनस्य वैलक्षण्यं बोधयति ।
स्तनस्योच्छ्वनताकथनेन संबोध्यमानस्य स्वयंश्वरीजनस्य प्रौढयौवनत्वमानेतम् । यमुनाद्या
इति—उद्गताः पूराः प्रवाहा यत्र तथाभूताः । तेनेति—प्रवाहाधिक्येन तासां नदीनामादौ
पारे सङ्केतयोग्यता न सम्भवतीत्यर्थः ।

ध्वनेरिति—उत्तमध्वनेरुत्तमोत्तमध्वनेत्यर्थः । 'त्वामस्मि वच्मौ'त्यादौ वर्त्तमानो-
ऽहन्त्वां वच्मौत्यर्थः । अत्रा'स्मि'पदेनाहसुत्कृष्टवक्तव्यार्थान्तरसंक्रमितवाच्यध्वनिः । एवं
'स्निग्धश्चामले'ति पदे 'लिप्त'पदेनातिशयमेघागमनरूपार्थान्तरसंक्रमितवाच्यार्थध्वनिः,
तेन चास्मिन् घनागमे सीता कथं जीविष्यतीत्यनुध्वनिः । रामोऽहमिति—रमते रमयतीति
वा व्युत्पत्तिसिद्धरामो न भवामि, किन्तु नामैव रामः अतोऽत्रात्यन्ततिरस्कृतवाच्यार्थो

प्रतिभाति । उद्गटादयः प्राचस्तमेव 'हेतु'पदेनोक्तिरिति । एवमपि प्रागुक्तं चाल-
ङ्कारोद्देशे 'हेतुपिदप्रयोगोऽत्र ग्रन्थ एतत्प्रसङ्गे समर्थनीयः ।

Quoted in
Kavyaprakasa
under Ullasa
IV.

तदुक्तमोत्तमम् । प्राचीनेषु सर्वेषामुत्तमयत्वं लिख्यते,
तत्तु नास्माकमभीष्टम् (स) यतः 'त्वामस्मि वच्मीत्या'दौ
वचैरर्थान्तरसंक्रमितवाच्यध्वनेः, 'स्निग्धश्यामलकान्तिलिप्त-
वियत' इत्यादेशानुध्वननरूपार्थान्तरसंक्रमितात्यन्ततिरस्कृतसंसृष्टया च महा
ध्वनेरेक एवास्वादश्चेन्नभ्यते, तैर्लभ्यतां नाम न त्वस्माभिः ।

* इत्यलङ्कारकौस्तुभे ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयः किरणः ॥ *

ध्वनिः । एवं विप्रलम्भरसादिरूपा वद्भवो ध्वन्यनुध्वनयो वर्तन्ते । अतः 'स्वाभस्मी'ति
काव्यपेक्षयाऽस्य काव्यस्योत्तमत्वमिति विवेचनीयम् । पदद्वयं 'काव्यप्रकाश'कृता स्वग्रन्थे
धृतम् ॥ इति—

(स) 'ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे तदेव ह्युत्तमोत्तम'मिति प्रागेव प्रदर्शितं वैजङ्ग्यवीजं
ग्रन्थकृता । ध्वनिकारमम्मटादिभिरापाततः ध्वन्युत्थापितानुध्वननादिगर्भान्तर्दाति-
रिक्तानाञ्च सर्वेषामेव ध्वनीनामुत्तमकाव्यत्वं खीकृतम् । न तद्रचिरमिति कर्णपूर-
गोखामिनामापत्तिः । व्यङ्ग्यकताया आस्वादस्य तारतम्यं स्फुटमेव, ततोऽत्र विभिन्ना भाग-
कल्पना । रसगङ्गाधरकारेणाऽप्युत्तमोत्तमाख्यतत्कृतभेदस्य काव्यस्योत्तमाख्यादपरादति-
रिक्तस्य सत्ता खीकृता—तन्मतञ्च प्रागेवास्माभिरितरत्र दर्शितम् । 'तैर्लभ्यतां नाम, न
त्वस्माभि'रिति स्रोतुप्रासनिर्द्देशोऽवैष्णवोचितः—स तु मान्यानामपि प्राचां मतमत
मनागनादरणीयमिति स्वमताविष्कारायैवेहित इति ।

अथ चतुर्थकिरणः ।

अथ गुणीभूतव्यङ्ग्यानि कियन्ति भवन्तीत्याकाङ्क्षायां तेषां भेदानाह—
यद्यपि 'मध्यमे तत्र मध्यम'मिति (१ किरणे ६ कारिकायाम्) पूर्वोक्तस्य
मध्यमकाव्यस्यैव गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं, तथापि ध्वनेरवैशिष्ट्ये वैशिष्ट्ये च हेत्वन्तरो-
पाधितो गुणभावाद्गुणीभूतत्वमिति 'च्यु'र्थ एव द्वैविध्यं बोधयति (क) ।

ननु काव्यप्रकाशकृतोत्तमव्यङ्ग्यभ्यः सकाशाद्भिन्नान्येव गुणीभूतव्यङ्ग्यान्युक्तानि, स्वमते
तु मध्यमकाव्यस्यैव गुणीभूतत्वं, तथात्वे मध्यमकाव्यस्य पूर्वोक्तयुक्त्या शब्दार्थयोर्वैशिष्ट्ये
सद्युत्तमताकथनानुपपत्तिरित्याह—यदपीति । तथापीति—ध्वनेरवैशिष्ट्येऽवरत्वे सति
वैशिष्ट्ये च ध्वनेर्मध्यमत्वादौ च सति तथाऽपराङ्गत्ववाच्यपोषकत्वादिगुणयोगादुत्तमध्वने-
रपि (१) गुणीभूतत्वमिति, तथा सत्येकस्यैव मध्यमकाव्यस्य शब्दार्थानां वैदित्ये सद्युत्तमत्वं,
तस्यैवोत्तमकाव्यस्यापराङ्गत्ववाच्यपोषकतादिगुणसूचकपदान्तरसमभिव्याहारे सति गुणी-
भूतत्वं; अतो न विरोधः । एतदर्थमेव 'गुणीभूत'पदस्यान्तर्भूतेन 'चि' प्रत्ययेन बोधयति—
'च्य'र्थ एवेति । न गुणो गुणो भवतीति व्युत्पत्त्या पूर्वमगुणत्वं (२), पश्चाद्गुणयोगाद्गुणी-

(क) इह सर्वत्रालङ्कारशास्त्रे 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदेन विशिष्टलक्षणलक्षितः काव्यभेद
एव गृह्यते—पदञ्च तदतो योगरूपमित्यालङ्कारिकाणां स्वरसः । तन्नभवता कर्णपूरगोस्वामिना
पदस्य यौगिकार्थमपहृष्य—अगुणः सुखः गुणोऽसुखो भवतीत्यत्रेति व्युत्पत्त्या—सुखस्य
व्यङ्ग्यस्य ध्वन्यपराभिधेयस्योपाधिभूतयोर्वैशिष्ट्यावैशिष्ट्ययोर्भेदसरणिमङ्गीकृत्य द्वैविध्य-
मस्य काव्यविशेषस्याङ्गीक्रियते । अवैशिष्ट्यपक्षे तु 'शब्दार्थवैशिष्ट्ये' हे यातः पूर्वपूर्वताम्
(१म किरणे ७ कारिकायाम्) इति कारिकालक्ष्यस्याविषयेऽवरत्वमायाति—न तत्र
भेदकल्पना । शब्दार्थवैशिष्ट्ययोरेकतरस्य द्वयोर्वा वर्तमानत्वे व्यङ्ग्यस्य ध्वनेर्वाच्यान्नतया
साध्येन वाऽनुत्तमत्वे 'स्फुटमपराङ्ग'मित्यादिनाऽष्टधा भेदकल्पनेति तत्रैव तत्प्रपञ्च
इत्याशयेन मूलस्थप्रीतकावतारणा । इत्थं विशिष्टस्य गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य 'ध्वनि'पदेन परामर्श
आपातविसदृशोऽपि नावृत्तितो यथा 'काटिन्यं' गुण एवेत्यादौ (४र्थ किरणे ६४ श्लोके)
लक्ष्ये । अत्र खलु कौस्तुभकल्लक्षित उत्तमः काव्यभेद इति तत्रैव मूले दर्शितम् । वस्तुतस्तु
'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदस्यावान्तरोद्दिष्टकाव्यभेदार्थकल्पनागौरवादरं तस्यापेक्षिकत्वपक्षस्वीकारः
—यत्रोत्तमोत्तमत्वं तत्र स्फुटत्वादीहलक्षितात् कारणात् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं उत्तमत्वं, यत्र

(१) 'अवरत्वे सति तथा चावरध्वनिस्थलेऽप्यपराङ्गत्ववाच्यपोषकत्वादिगुणयोगा'दिति (क) पुस्तके,
'अवरत्वे सति वैशिष्ट्ये च ध्वनेर्मध्यमत्वादौ च सति मध्यमकाव्यस्यापराङ्गत्वे'त्यादि मुद्रितपुस्तकेऽनवधान-
विजृम्भितः पाठः ।

(२) 'अगुणत्वरूपोत्तमत्व'मिति (क) पुस्तके पाठ उपलभ्यते ।

तत्रावैशिष्ट्ये भेदो नास्तीति कल्पत्वात्, द्वितीये तु भेदोऽष्टधेति सूत्रयति—

स्फुटमपराङ्गं वाच्यप्रपोषकं कष्टगम्यञ्च ।

सन्दिग्धप्राधान्यतुल्यप्राधान्यकाकुलगम्ये च ।

अमनोज्ञञ्चेति गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य भेदाः स्युः ॥ ५६ का

क्रमेणोदाहरणानि—

दृष्टा भागवताः, कृपाप्युपगता तेषां, स्थितनैः समं,

ज्ञातं वस्तु विनिश्चितञ्च, कियता प्रेम्णापि तत्रासितम् ।

जीवद्भिर्न सृतं, सृतेर्यदि पुनश्चर्यमस्मादृष्टे-

रुत्पद्येव न किं सृतं, वत विधे ! वामाय तुभ्यं नमः (ख) ॥ १

भूतत्वमिति द्वैविध्यं बोधयतीत्यर्थः । तत्रेति—अवैशिष्ट्यादवरत्वे सत्यगुणदशायामपि निकटत्वेन गुणदशायान्तु सुतरामिति शयनिकृष्टत्वात्, अतस्तत्रैककल्पत्वाद्भेदो नास्तीत्यर्थः ।

सन्दिग्धेति—वाच्यार्थापेक्षया सन्दिग्धं प्राधान्यं यत्रेत्यर्थः । तथा च वाच्यार्थापेक्षया ध्वनेः प्राधान्यनिश्चय एवोत्तमतायाः प्रयोजकः, न तु सन्देह इति भावः । तुल्येति—वाच्यार्थध्वन्योस्तुल्यप्राधान्यमित्यर्थः ।

अत्र गत्यकार एव महाप्रभोः पार्श्वदानां मध्ये कस्यचित् कस्यचित् प्राकट्यं दृष्ट्वा विरहव्याकुलः सन्नात्मानं निन्दन्नाह—दृष्टा इति । तेषां कृपाप्यस्मादृष्टेः प्राप्ता । तैः सर्व्वसारत्वेन निश्चितं यदस्तु तदपि ज्ञातम् । तत्र तेषां निकट आसितं वासः कृत इत्यर्थः ।

स्वत एवोत्तमत्वं, तत्र तस्मादेव कारणान्नूनतायां काव्यस्य मध्यमत्वं, यत्र ध्वनेर्मध्यमत्वं तत्रैतस्मादेव कारणात् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वे काव्यस्यावरत्वमिति तु न रिक्तं वचः । शेषोक्तस्थलद्वये तथा 'प्रागुक्तध्वनिसंख्याः' (६० कारिकायाम्) इत्यादौ तत्र टीकायाच्च साधारण्येन सर्व्वत्रैव 'ध्वनि'पदप्रयोगस्तु भाक्त एव । गुणीभूतव्यङ्ग्यस्यापेक्षिकार्थकल्पनापक्षः स्वयं ध्वनिकृतैवानुमोदितः—'प्रकारोऽयं गुणीभूतव्यङ्ग्योऽपि ध्वनिरूपताम् । ध्वने रसादितात्पर्य्यपर्यालोचनया पुनः'—इत्यादि । तद्व्याचीना अलङ्कारिका प्रकाश-कदादा वच्च एव 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदस्य काव्यभेदत्वरूपे रूढिप्रयोगमुपपादयन्तोऽपि सवहु-मानं ध्वनिकृतानुपरिदृष्टितं मतमनुसरन्तीत्यास्तां तावत् पारिभाषिकपदप्रयोग-साधुत्वचिन्ता ।

(ख) स्फुटमिति—काव्यप्रकाशादिनिबन्धेष्वेतदेव 'अगूढ'मिति भग्यते । एवं यदत्र 'कष्ट-गम्य'पदेनाभिहितं तस्य तत्र 'स्फुट'मिति संज्ञा । स्फुटं सर्व्वजनसंवेद्यमतिवरां प्रकाशम् । 'तादृशं वाच्यमानतया न तथा चमत्करोति यथा कामिनोक्नुचकलसवदगूढम्'—तद्वत्तम् ।

अत्र 'जीवद्भिरिति' स्निग्धावस्थैः, 'मृतैरिति' तद्विपरीतावस्थैः—
इत्यर्थान्तरसंक्रमितवाच्यं, तत्तु स्फुटमिति गुणीभूतम् ।

यथा वा—

शयनसहचरीणां लोचनैरर्चमाना-

न्यतिरतिजयलक्ष्मीलक्ष्मिभिः पद्मलानि ।

तेषां दर्शनकृपासहवासादिप्राप्तिरेव जीवनं, तादृशजीवनवद्भिरस्माभिर्न मृतम् । अधुना
तेषां विरहे वयं मृता एव । मृतैर्यदि पुनर्मर्त्तव्यं तदोत्पद्यैव किं न मृतम् । तथा च
जीवद्भ्यासां मरणं न जातं, अधुना मृतानामस्माकं पुनर्मरणं भविष्यत्येतदपेक्षयोत्पत्तिकाल
एवास्माकं विधाता मरणं कथं न कृतं, तस्मात् प्रतिकूलाय विधाते नम इत्यर्थः । स्निग्धेति—
सुखमयावस्थैरित्यर्थः । तद्विपरीतेति—दुःखमयावस्थैरित्यर्थः । तत्त्विति—स्निग्धावस्थे
मृतपुरपि न दुःखम् इति यङ्गप्रमित्यर्थः ।

यथा वेति—मृगाक्षी स्वाङ्गैः करणैः स्वाङ्गानि खजत इव । एवमतिशयरतिजये या
लक्ष्मीः प्रोभा तस्याः सचकेर्लक्ष्मिश्चिह्नैः करणैः पद्मलानि पुष्टानीव । पुनः कथम्भूतानि—
शयनसमये परिचरणपराणाङ्गिङ्करीणां लोचनैरर्चमानानि । 'अर्चमानानी'ति पदेन
स्वसाफल्यमानसेन (३) सादरं दृष्टानोत्थर्यन्तरसंक्रमितं वाच्यं स्फुटम् । 'पद्मलानी'ति पदेन

'नान्दीपयोधर इवातितरां प्रकाशो नो गुर्जरोस्तन इवातितरां निगदः । अर्थो गिरामपिहितः
पिहितश्च कश्चित् सौभाग्यमेति मरहृद्वधूकुचाभ' इति । न चेतेषां गुणीभूतयङ्गप्रभेदानां
कथमपि 'ध्वनि'भेदानां लक्षणाभिधोत्यापितानां मध्य अन्तर्भावः शक्यः—यदाहुरद्वयोत-
काराः—'लक्षणाभिलेखनेन लक्षणावयव्यतिरेकानुविधायोत्थर्यकेन निरुद्धलक्षणावतुपद-
घटितकाव्योपध्वनेरस्फुटसन्दिग्धप्राधान्यतुल्यप्राधान्यामुन्दराणां व्यदासः, तेषु यङ्गोऽद्देशेन
लक्षणाया अप्रवृत्तेः । काकाक्षिमेऽपि न लक्षणाऽनुपपत्तप्रभावात्, गृत्वेनागूढव्यदासः,
'प्राधान्य' इत्यनेनापराङ्गवाच्यसिद्धयङ्गयोर्व्यदास' इति ।—स्फुटस्योदाहरणमुपरिदर्शितं
ग्रन्थकृतकृतचैतन्यचन्द्रोदयनाटके शेषाङ्के सन्निवेशितम् । वैष्णवसाहित्यपाथोनिधौ
कचिद्भक्तानां भगवदवतारस्वरूपानां महाप्रभुश्रीकृष्णचैतन्यपादानां प्राकव्यस्मृतेर्बिरह-
व्याकुलता, कचिदा तेषां प्राकव्यदर्शनाभावेन भावविधुरता वरीवर्त्तीत्येतत् तत्तत्काव्य-
सुधारसोर्म्मिसुखयासञ्जनं सञ्जना एव बुध्यन्ते । गोविन्दसुरारिशिवानन्दानन्दोक्तयः
प्रथमोक्ते प्रमाणं, द्वितीयोद्दिष्टे गोविन्ददासकविकृष्णदासकविराजादीनामार्त्तयः स्वकीय-
रचनामखलमखलनायिताः प्रमाणम् ।

(३) 'स्वसाफल्यमानने'ति (क) पुस्तके 'स्वसाफल्यमनने'ति, (ख) (क) पुस्तकयोः, 'स्वसाफल्यमानने'ति
(घ) पुस्तके, 'स्वसाफल्यमानने'ति (च) पुस्तके, 'स्वसाफल्यमानने'ति (ग) पुस्तके पाठः ।

रहसि सवहुमानचुम्बमानानि दृग्भ्यां

स्वजत इव मृगाक्षी स्वाङ्गकैः स्वाङ्गकानि ॥ २

अत्र 'अर्चमानानि' 'पद्मलानि' 'चुम्बमानानि' 'स्वजते' इत्यर्थान्तर-
संक्रमितवाच्यानि, तानि तु स्फुटान्येव ।

अपराङ्गं यथा—

कोपे यथातिललितं न तथा प्रसादे

वक्त्रं, विधिस्तव तनोतु सदैव कोपम् ।

इत्याकलय्य दयितस्य वचोविभङ्गीं

राधा जहास विहसत्सु सखीजनेषु (ग) ॥ ३

अत्र विप्रलम्भशृङ्गारो हास्यस्याङ्गम् । 'राधा विवर्तितविनम्रमुखी
वभूवे'ति चेत्, तदा कोपप्रशमो व्रीडोदयश्चेति ध्वनिरेव स्यात् ।

चित्रितत्वं यङ्गं, तत् स्फुटं, तेन च सम्मर्द्दातिप्रयोज्यतनुग्वानिर्वस्तु यङ्गम् । 'खट्वाभ्यां
चुम्बमानानौ'तिव्यासक्तिपूर्वकं दृष्टानि, तेनाहमद्य कृतार्थास्मोति स्वसाफल्यं वस्तु यङ्गम् ।
'स्वजत' इति पदेन पुनः पुनः स्पृशतीत्यर्थान्तरसंक्रमितं वाच्यं, इति सर्वत्र स्फुटमेव ।

अपराङ्गमिति—अपरस्य गौणरसस्याङ्गमित्यर्थः । वचसो विभङ्गीं श्रुत्वा । राधा
विवर्तितेति—अस्य पदस्य (४) गुणीभूतत्वसूचकं 'राधा जहास विहसत्सु सखीजनेष्विति
चरणं विहाय 'राधा विवर्तिते'त्यादि चरणस्य प्रक्षेपे कृत अस्यैव काव्यस्योत्तमता
भवेदित्यर्थः । न च पूर्वोक्तपदद्वयस्य गुणीभूतत्वसूचकवाक्यस्यल उत्तमताबोधकवाक्य-
प्रयोगः कथं न कृत इति वाच्यं, तत्पदयोर्गुणीभूतत्वऽपि वाच्यार्थस्यातिचमत्कारित्वेन
प्रक्षेपस्यानौचित्यात् (ग) ।

(ग) अपराङ्गमिति—वाङ्गमिति शेषः—यत्र यङ्गं वाच्यस्य रसभावतदाभासाना-
मलङ्कारस्य वस्तुनश्चेत्युल्लिखितानामेकतमस्य यङ्गभूतस्य कस्यचिदङ्गम् । अत्र मूलोदाहृते
श्लोकद्वये रसाङ्गत्वरूपमपराङ्गं दर्शितम् । तदितरभेदापराङ्गलक्ष्यानि काव्यप्रकाशादितो
लक्ष्यानि । तेषां केचन भेदा अत्रैव 'रस'किरणेऽनुपदं स्फुटीभविव्यन्ति । 'कोपे यथे'ति श्लोके
कयाचित् गोप्याऽपरां प्रति कृष्णकृतस्य राधामानभङ्गस्य वर्णना । 'राधा जहासे'ति प्रयोगो
स्वशब्दप्रत्यायितरसत्ववशादितरथाऽप्यवद्य इति विदग्धैर्निर्व्वेदम् । अतएवात्र परिवृत्ति-
प्रदर्शने ग्रन्थकृतां तात्पर्यम् । 'दृष्टा भागवता' 'शयनसहचरीणा'मित्यादि पदद्वये
वाच्यार्थस्य निरतिप्रयचमत्कारः, तेन तत्र परिवृत्तिर्न साधिता ।

(४) 'पादस्ये'ति सर्व्ववाप्यसङ्गतः पाठः ।

यथा वा—

सुग्धे ! परिहर मानं मानय वचनं प्रियालिङ्गस्य ।

यौवनमिदमभोरुहदलजलविन्दूपमं विद्धि ॥ ४

अत्रापि विप्रलम्भशृङ्गारध्वनिः शान्तरससाङ्गम् । 'अर्चय यौवनकुसुमै-
र्देवं कुञ्जेचरं कमपी'त्युक्ते ध्वनिरेव स्यात् ।

वाच्यपोषकं यथा—

क्वाहं गोपवधूः, सारायुतजयी गोपेन्द्रसूनुः क्व वां

साहं तेन रतिर्मावदिति भ्रान्तैः परं भण्यते ।

इत्येवं गुरुकर्णगोचरतया सख्या समं निर्मितां

वाणीमन्यथाञ्चकार पुलकी गण्डः कुरङ्गीदृशः (घ) ॥ ५

अत्रान्यथाञ्चकारे'त्यस्य वाच्यस्य गण्डस्य पुलकितत्वं प्रपोषकम् ।

'इतिप्रवं गुरुकर्णगोचरतया सख्या समं जल्पने

रोमाञ्चोत्किरमञ्चलेन सुमुखी गण्डस्थलीमावृणोत् ॥'

इत्युक्ते ध्वनिरेव स्यात् ।

यथा वा—

काठिन्यं गुण एव येन भवती कान्तस्य केशग्रहं

स्नेहो दूषणमेव येन लभते दैपी दशा दग्धताम् ।

सुग्ध इति—यौवनमिदं कमलदलस्यजलविन्दुवन्नन्धरं विद्धीत्यनेन शान्तरसो मुखयङ्गः,
तस्याङ्गं शृङ्गाररसः, तेनायं ध्वनिर्गुणीभूतो ज्ञेयः ।

क्वाहमिति—गोपानामिन्द्रस्य राज्ञः पुत्रस्तत्रापि सारायुतजयी कोटिकन्दर्पतोऽपि सुन्दरः
स श्रीकृष्णो वा क्व । एवं तस्य प्रजा कश्चिन्निकृष्टो गोपस्तस्य वधूः तत्रापि तस्याये
कुत्सिताहं वा क्व इति वाक्प्रयोगकाले 'कृष्ण'शब्दोच्चारणाज्जातो यो गण्डदेशे पुलकः
स एव सख्या समं निर्मितां वाणीमन्यथाञ्चकार मिथ्याभूताञ्चकार । गण्डस्थलीं
कथम्भूतां—रोमाञ्चोत्किरं रोमाञ्चयाप्तामिति यावत् ।

(घ) सारायुतजयीति—श्रीकृष्णः श्रोमदृभागवतादौ 'कोटिकन्दर्पदर्पहेत्या'दिना, रासा-
ध्यायां वर्णितः । तत्र टीकाकृतां वेष्णवगोखामिचरणानां विश्वनाथचक्रवर्त्तिप्रभृतीनां
ग्राख्येव 'साहं' तेन रतिर्मावदिति भ्रान्तैरित्याद्यंशस्य सुतरां प्रकाशिका । अत्र
वाच्यस्य सिद्धिरेव यङ्गाधीनेति वाच्यप्रपोषकत्वम् । 'गुरुकर्णगोचरतये'ति स्ववचनस्य

तुभ्यं कङ्कतिके ! नमोऽस्तु, धिगतिस्नेहामिति व्याजवा-

ग्विन्यासा चिकुरप्रसाधनविधौ कृष्णेन सा सखजे ॥ ६

अत्र विपक्षरमणीं प्रति काठिन्यादिदोषप्रसङ्गनेन प्रागल्भ्यातिशय-
प्रकटनेन वाऽसूया । आत्मानं प्रति स्नेहमयत्वगुणारोपेण साधिकसन्ताप-
प्रकटनेन दैन्यम् । काठिन्यस्नेहयोर्गुणदोषत्वारोपेणात्यन्ततिरस्कृतवाच्य-
ध्वनित्वम् । कङ्कतिकां प्रति विपक्षरमणीत्वारोपेण समासोक्तिः । 'तुभ्यं
नमोऽतिस्निग्धां धिग'ति हासनिर्वेदयोः शावक्यं—इतिप्रवं भूयसाऽपि
लक्षणेनोत्तमोत्तममपि काव्यं 'व्याजवाग्विन्यासे'तिप्रकस्यैव पदस्य वाच्यस्य
पोषकत्वादुत्तमोत्तमत्वं विहाय केवलगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेनोत्तमं जातं, किन्तु
'धिगतिस्नेहामितीषत्स्मितं जल्पन्ती चिकुरप्रसाधनविधा'वित्यादि चेत्तदा-
ऽस्योत्तमोत्तमत्वमेव (ङ) ।

मानानन्तरं सङ्कीर्णसम्भक्ता पश्चात् खाधीनमर्चुका काचिन्नायिका श्रीकृष्णस्य
केशप्रसाधनङ्गर्भ्वती कङ्कतिकां लक्ष्मीकृत्य व्याजेन तामाह—काठिन्यमिति । हे कङ्कतिके !
तव काठिन्यं गुण एव । येन काठिन्येन हेतुना भवतो श्रीकृष्णकेशग्रहं लभते । स्नेहस्ते
दूषणमेव येन तैलरूपेण दैपी दीपसम्बन्धिनी दशा वर्त्तिका दग्धतां लभते । इति
व्याजेन कङ्कतिकामिषेण विपक्षरमण्या दोषव्यञ्जकस्य वचसो विन्यासो यस्याः सा ।
वाग्विन्यासं श्रुत्वा प्रसङ्गेन श्रीकृष्णेन सखजे तथा सहालिङ्गनचक्र इत्यर्थः । प्रागल्भ्येति—
केशार्कषणरूपप्रागल्भ्यातिशयप्रकटनेनेत्यर्थः । गुणदोषत्वेति—काठिन्यं गुण इत्यत्र गुण-
शब्दस्य दोषे लक्षणा, काठिन्यस्य निन्द्यत्वं ध्वनिः—एवं स्नेहोत्तर'दोष' ('दूषण')-
शब्दस्यापि गुणे लक्षणा, स्नेहस्य सम्बोत्कर्षो ध्वनिः । ध्वनेस्त्वत्यन्ततिरस्कृतवाच्यत्वं
ज्ञेयम् । नायिकात्वारोप एव समासोक्त्यलङ्कारः ।

गुरुकर्णगोचरत्वमेव नायिकाया अभिमतं, तथा स्वदोषचालनार्थं प्रयासः कृतः । अपराध-
लवोऽपि तस्या कथङ्कारं भवतीति कैमुतिकन्यायेनाभिधानम् ।

(ङ) 'व्याजवाग्विन्यासे'त्येकस्यैव पदस्येति—'स्यादपुः सुन्दरमपि श्वित्तेयैकेन दुर्भग'मिति
रीत्या ध्वनिकाव्यसाधनान्तराद्यो घटितः । एवं 'जनस्थाने भ्रान्तं कनकमृगदृष्ट्यान्वित-
धिये'त्यादि भङ्गवाच्यसतिमिश्रकृतपदो 'मयाप्तं रामत्व'मित्येकस्मादेव वाक्यप्रयोगाद्गहनित्वं
याहृतम्—तत्र तावदपराङ्गतया बाधा, अत्र तु वाच्यप्रपोषकत्वमुख्येण । भ्रूलोहते पदो
उत्तमोत्तमत्वं ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारतः सम्भवि, तच्च न भूतमिति फलितमाह—उत्तमं
जातमिति ।

कष्टगम्यं अस्फुटतया क्लेशगम्यमित्यर्थः । यथा—

त्वदभिरमिता द्वितीया जगत्प्रभूदद्वितीयेव ।

अनुमतिरप्यननुमतिस्तिथिरतिथिर्ज्ञानिशाप्यनिशा ॥ ७

अत्र विरोधाभासेन तव प्रकृतवैकल्यकारिणी काऽपि शक्तिरस्तीति ।
'द्वितीया' सपत्नीत्यर्थः, अतो मे ममा'नुमतिः' कलोनचन्द्रा पूर्णिमातिथि-
रनुमतिहीना सती 'अतिथि'रागतेत्यर्थः । निशाऽपि मेऽनिशा शाश्वत-
प्रभातेवासीदित्यर्थः । पथ्यायप्राप्ताऽपि मे पूर्णिमातिथिस्त्वयाऽननुमतिः
कृता अनादृतेति मम जीवनमेव व्यर्थमिति व्यङ्ग्यमस्फुटम् । 'प्रतिपदमह-
मप्रतिपदमुपागता त्वत्प्रभावेने'ति चेङ्गुनिरेव—प्रतिपदं प्रतिव्यवसायमप्रति-
पदमप्रतिपत्तिमहमुपागतेत्यर्थः ।

सन्दिग्धप्राधान्यं यथा—

हे भद्र भाद्रपदमासचतुर्थिकेन्दो !

तुभ्यं नमोऽस्तु न कदापि मयासि दृष्टः ।

श्यामेन तेन कतमेन नवेन यूना

साकन्तथापि मम किं प्रथितः प्रवादः (च) ॥ ८

त्वदभिरमिमेति—अत्र द्वितीयाऽ'द्वितीया' । 'अनुमति'रननुमतिरिति सर्वत्र शब्द-
विरोधमात्रं, तेन विरोधाभासेन तव प्रकृतवैकल्यकारिणी शक्तिरस्तीति परिहृतो व्यङ्ग्यः ।
वास्तवार्थस्तु—द्वितीया मम सपत्न्याद्वितीयाऽभूत्, त्वद्वत्तमौभाग्यादिति भावः । 'कलाहीनं
साऽनुमति'रितिभिधाना'दनुमति'पदं कलाहीनचन्द्रयुक्तपूर्णिमावोधकम् । तथा चागामिन्यां
पूर्णिमायां मया सह तव सङ्गोऽवश्यम्भावीति त्वयैव पूर्णं सम्मतिदेत्ता, अधुना सा
मम पूर्णिमा तिथिस्तवानुमतिहीना सति तिथिस्तादृशतिथिभिन्ना भूत्वाऽगतेत्यर्थः । 'अनिशा'

(च) सन्दिग्धप्राधान्यमिति—किं तावद्वाच्यं प्रधानमुत अङ्गमिति संशयो यत्र
नापाक्रियते यथा 'हे भद्र' इत्याद्युदाहृते पक्षे । भाद्रचतुर्थीचन्द्रो 'नष्टचन्द्र' इत्यादि
लौकिकपरिभाषया गीयतेऽस्मद्देशीयैः—तद्गङ्गापवादनिराकरणार्थं कृष्णचरितसंचटितं
स्यमन्तकहरणाख्यानं पुराणवर्णितं श्रूयते; असमर्थपक्षे तत्सूचकं श्लोकमात्रं 'मिंहः
प्रसेनमधीदि'त्यादि प्रठ्यते, जलगण्डघं च दृष्टनष्टचन्द्रेन जनेन गृह्यते इति च रीतिः ।
अत्र मूलतः लोकसंस्कारः—स च नैकान्तिको हेतुरिति । गोप्याः विदितकृष्णानुरागायाः
समाजतत्त्वित्वात्चापजलमपङ्गवानाया नष्टचन्द्रमुदिश्य स्वगतोक्तिः । मम दूरदृष्टविलसित-
मेतत् पिशुनेर्जनर्द्धविनयनिर्दर्शनत्वेन ख्याप्यत इत्यहो अकारणनिलसरो ज्ञानिवर्गः ।

अत्र तव दर्शनेन प्रवादो भवतीत्यनैकान्तिकं, अपि तु तथाविधादृष्ट-
हारैवेति । किं वा नायं प्रवादः, सत्यैवेयं किंवदन्ती, यतो भवदर्शन-
मन्तरेणापि जनैस्त्रेदुद्बुध्यते—इति सन्दिग्धं प्राधान्यं यस्य । इदं गुणीभूत-
व्यङ्ग्यमप्यास्वादस्य चमत्कारितया ध्वनिधर्मं भजत इति व कृताऽस्य
परिवृत्तिः (क) ।

तुल्यप्राधान्यं यथा—

स्मरसमरसमाप्तौ वक्रतां भ्रूरहार्षी-

दजनिषत मृगाच्या वीतलच्याः कटाचाः ।

पदेन लक्ष्ययथा ग्राह्यतीत्यर्थः । पर्यायप्राप्तेति—त्वत्कृतनियमप्राप्तेत्यर्थः । प्रतियवसाय-
मिति—व्यवसायो निश्चयः । तथाच यस्मिन् यस्मिन् दिवसे त्वया सङ्केतनिश्चयः
कृतस्तस्मिन्नेव दिवसे त्वत्प्रभावेनाहमप्रतिपत्तिमुपागतेत्यर्थः ।

ऐकान्तिकं व्याप्तिरदभावोऽनैकान्तिकं, तथा च तव दर्शनादेव प्रवादो भवतीति न
नियमः, यतो मध्येव तस्य व्यभिचारः, किन्तु प्रवादजनकीभूतादृष्टमेव कारणमिति ध्वनिः ।
किं वा त्वदर्शनादेव प्रवाद इति यथार्थं एव, तथापि त्वदर्शनं विना जनैस्त्रेदुद्बुध्यते तदा
नायं प्रवादः किन्त्वियं किंवदन्ती । सत्यैव—यतो मिथ्याप्रवादस्त्वदर्शनं विना न भवतीति
नियमात्—इत्यपि ध्वनिः सम्भवति । अतो निश्चयाभावाङ्गुणीभूतत्वम् ।

मानभङ्गानन्तरं सम्भोगसमयेऽपि मानाभासो वर्तते, सम्भोगान्ते सोऽपि नास्तीत्याह—
स्मरसमरेति । अहार्षीत् तव्याज । मानसमये ये कटाच्चाः कान्तं लक्ष्मीकृत्य प्रवृत्ता
आसन् त एवाद सम्भोगान्ते मानाभासस्याप्यपगमाद्दीतलच्या अजनिषत—तथाच कान्तं
लक्ष्मीकृत्य कटाचशरान्न क्षिपतीत्यर्थः । भ्रूवोर्वक्रतात्याग उत्प्रेक्षामाह—कुसुमेघोः

(क) आस्वादस्येति—‘प्रमाणश्च व्यञ्जयेवात्र स्वाभिन्ने विदुषां मत’मिति लक्षित्वाया रसोप-
लक्षेस्तात्पर्यादत्र सन्दिग्धप्राधान्यमयगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेऽपि ध्वनित्वं सम्भवि, रसादास्वादस्येव
काव्योत्कर्षकरत्वात् । यदाहुर्दृष्टेयकाराः—‘यत्र वस्त्वलङ्काररसरूपव्यङ्ग्यानां रसा-
भ्यन्तरे गुणौभावः तत्र प्रधानकृत एव काव्यव्यवहार’ इति । एवमप्यत्र प्रकाशटीकाकृतां
‘चण्डीदासपादानां प्रमाणपुरःसरं वलवदभिधानम्—‘काव्यार्थस्याखण्डवृद्धिवेदस्य तन्मयी-
भावेनास्वाददर्शनां गुणप्रधानभावभावभासस्तावन्नाभूयते, कालान्तरे तु प्रकरणादिपर्या-
लोचनया भवन्नप्यसौ न काव्यपदं यथाहन्तुमीशस्तस्यास्वादमात्रायतत्वादिति’ । एवं
सति वद्वन्नामप्यत्रोदाहृतानां ग्रन्थकृतकृतानां पद्यानां सरसकाव्यमध्यगतत्वाल्लोचनप्रसङ्गे
काविकेदरे गुणीभूततया सन्निवेशेऽपि (केचिदस्यैव कवेस्त्रेतन्यचन्दोदयादिकाव्येऽन्तर्भक्ताः)
न तावत् गुणीभावापात इति निष्कर्षः ।

धनुरिव कुसुमेषोर्ज्याविमुक्तं तदासी-

द्विविशुरिव निषङ्गे मुक्तशेषाः पृषत्काः ॥ ८

अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारेणोपमालङ्कारो ध्वनितः—तौ स्वप्राधान्येन स्थिताविति तुल्यप्राधान्यम् ।

काकुगम्यं काक्काक्षितम् । तद्यथा—

कति न पतितं पादोपान्ते, न चाटु कतीरितं,

कति न शपथः शीर्ष्णो दत्तः, कता कति न सुतिः ।

तदपि न गतं वामे ! वाम्यं, लभस्व कतार्थतां,

भवतु तव तु प्रेयान्मानो, न मानिनि ! माधवः ॥ १०

‘न पतित’मपि तु पतितमेवेति नञ्काकुस्तयाऽक्षितम् । नेदमचमत्कारि, तथापि

‘कति निपतितं पादोपान्ते, कतं कति चाटु वा,

कति कति मया शीर्ष्णः शप्तं, कति सुतिरौहिता ।’

इति पठनीयम् ।

अमनोज्ञमसुन्दरम् । तद्यथा—

सुदपुष्पं वि णिआमं हरिणो मुरलीरञ्चं सुगंतीए ।

जप्पंतीए गुरुहिं वाचाळंभो बहुए संवुत्तो (ज) ॥ ११

कन्दर्पस्य धनुर्यद्वसमाप्तानन्तरं व्यासुक्तं सत् यथा वक्रतान्यजति । कटाक्षाणां लक्ष्यत्वाग उत्प्रेक्षामाह—कन्दर्पस्य मुक्तावशिष्टा वाणा युद्धसमाप्तानन्तरं निषङ्गे तूष्णे विविशुरिव ।

नजिति—नञ्रूपा या काकुस्तयाऽक्षितं ‘न पतितमपि तु पतितमे’वेति वस्तु । नेदमिति—यद्यप्यत्र चमत्कारसद्भावात् परिवृत्तापेक्षा नास्ति तथापि परिवृत्तावाग्रह-क्षेत्तामपि शृणु—कति निपतितमिति ।

सुदपुष्पमिति—श्रुतपूर्वमपि निकामं हरेर्म्मुरलीरवं शृण्वन्त्याः । जल्पन्त्या गुरुभिः वाक्स्तम्भो बध्वाः संवृत्तः ॥ ‘श्रुतपूर्वमपौ’ति प्रदेन तत्कालीनमुरलीरवस्य सङ्केतजनक-त्वरूपं व्यङ्ग्यं बोध्यते । गुरुभयेन सङ्केतस्थले गन्तुमशक्यत्वान्मोहेन वाक्स्तम्भो जातः—

(ज) ‘वाणीरकुंजोड्डीणसडणिकोलाहलं सुगंतीए । घरकम्मवावडाए बहुए सोअंति अंगाइ ॥’ इति जातिच्छायासुपजीव्य रचितेऽप्यत्राधिकतरं मनोज्ञत्वनिदानं वर्त्तत इति निपुणलक्षणे प्रतिभाति । तत्र मुरलीरवस्य साहजिकमाकर्षणमेव गरीयान् हेतुः—वैष्णव-

अत्र 'निकामं श्रुतपूर्वमपी'ति तत् कालीनसुरलीरवस्य सङ्केतकारित्वं व्यनक्ति । तेन गुरुभिः समं कथयन्त्या वध्वा वाक्स्तम्भो जातः—तत्र गन्तु-मशक्यत्वान्मोहो जात इत्यर्थः । अत्र 'वाक्स्तम्भः संवृत्तः' इति वाच्यार्थ एव चमत्कारी, व्यङ्ग्यार्थस्तु सन्नपि तथा न चमत्करोति—इत्यसुन्दरम् । एवमन्येऽपि ।

प्रागुक्तध्वनिसंख्या एभिर्गुणितास्तथाष्टाभिः ।

खयुगर्तुवल्हिवसवो ध्वनिसाङ्ख्यात् पुनर्द्दधा ॥ ६० का

सुरलीरवस्य सङ्केतकारित्वरूपयङ्ग्यार्थः सन्नपि वाच्यार्थापेक्षया चमत्कारी नेत्यतो गुणीभूतयङ्ग्यत्वम् (५) ।

'प्रागुक्तध्वनिसंखे'त्यारभ्य 'ध्वनिसाङ्ख्यात् पुनर्द्दधा'ति सूत्रद्वयम् (भा) । तयोर्व्याख्या-माह—अष्टौ प्रकारा इति पूर्वोक्तेः शरेषुगुणखेन्दुभेदैर्ध्वनिभिः सङ्गुणीभूताष्टध्वनीनां

साहित्यनिबन्धमात्रे सुरलीरवस्य सङ्केतकारिरूपेणोद्घोषविभावतयाऽख्यानम्—अत्र तु गोपवध्दृश्यदृश्यकारणान्तरे महति सत्यपि तस्यैव परामर्शः । 'जपन्नीयं गुरुहिं'—इति हेतुर्गर्भविशेषणेन बोधितो हेतुः । वाक्स्तम्भः खलु सात्विकभावानामन्यतमः, तेनानुत्साहेन श्रीकृष्णं प्रत्यनुरागातिशयप्रकटनमेव यङ्ग्यं वस्तु, तच्चानुभावेन वाक्स्तम्भरूपेण यथा साधु स्मृतं तथा नान्येनोपायेनेति वाच्यार्थस्य चमत्कारात्तुलनया यङ्ग्यार्थस्यामनोज्ञत्वम् । एवमन्यत्रापि चमत्काराद्वास एव गुणीभूतयङ्ग्यस्य लिङ्गमिति स्थूलतो बोध्यम् । प्रमाणञ्च तत्राधोलिखितः श्लोकसंग्रहः—

“रसध्वनिर्न यत्रास्ति तत्र वन्ध्यं विभूषणम् ।

नृताया नृगणावाच्या किं फलं हारसम्पदा ॥”

“रसभावादितानुपपत्त्यमाश्रित्य विनिवेशनम् ।

अलङ्कृतानां सर्वसामलङ्कारत्वसाधकम् ॥”

“ध्वन्यात्मभूते षडङ्गारे समीक्ष्य विनिवेशितः ।

रूपकादिरलङ्कारवर्ग एति यथार्थताम् ॥”

(ध्वन्यालोके द्वितीयोद्घोषे)

(भा) सूत्रद्वयमिति—एककारिकायामन्तर्भुक्तमिति शेषः । अन्यक्तुक्ततद्वृत्तितः गुणी-भूतयङ्ग्यानां संख्यानयनमार्गतश्च तत् ज्ञायत एव । तत्र द्वितीयसूत्रस्य परिष्कारव्याख्या

(५) एवं (ग) पुस्तके । अन्येषु सर्वेष्वपि पुस्तकेषु 'सन्नपि वाच्यार्थापेक्षया चमत्कारो नास्तीति निन्दनीयः पाठ उपलभ्यते ।

अष्टौ प्रकारा गुणीभूतव्यङ्ग्यध्वनयः श्रेष्ठयुगखेन्दु- (१०४५५) भेदैर्ध्वनिभिः प्रत्येकमभिसम्बध्यन्ते । तेन खयुगर्तुवह्निवसवो (८३६४०) भवन्ति । एते पुनर्ध्वनिसाङ्ग्येण द्वेधा (१६७२८०) भवन्ति—तेन

व्योमदिङ्नागपक्षार्कहयर्त्तरजनौकराः ।

गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदा विज्ञेया सूक्ष्मवृद्धिभिः (ज) ॥ ६१ का

*॥ इतरलङ्कारकौस्तुभे गुणीभूतव्यङ्ग्यनिर्णयो नाम चतुर्थः किरणः ॥ *

मिलने कृते तथा च पूर्वोक्तश्रेष्ठयुगखेन्दुसंख्यानमष्टभिरङ्कैः पूरणे कृते खयुगर्तुवह्निवसु-संख्यका ध्वनयः सुप्रतिष्ठितः । अथात्र पूर्वोक्तध्वनिभिः सह गुणीभूताध्वनीनां संख्येयैक एव भेद उक्तः, त्रिरूपसङ्कराणाम् सामान्याकारेणैक एव भेदो विवक्षणीयः, न तु भेदत्रयमित्यभिप्रेत्याह—एत इति । श्रेष्ठयुगखेन्दुभेदानां गुणीभूताध्वनिभिः साङ्ग्ये सति पुनरपि खयुगर्तुवह्निवसुसंख्यका ध्वनयः सुप्रतिष्ठितः । दिङ्नागा दिग्घस्तिनोऽष्टौ, अकस्य सूर्यस्य ह्याः सप्त, ऋतवः षट्, रजनीकरश्चन्द्र एक इति ॥ * * *

टीकाकारेण दर्शिता, सूत्रे तु 'ध्वनिसाङ्ग्ये'ति पदस्यार्थप्रकटनार्थं प्रयासो न कृतः । एवमादिषु स्थलेषु गणनाप्रदर्शनं केवलं प्रौढोक्तिमूलभूतं, न तु तत् सर्वत्रैव सम्भवतीति चास्माभिः प्रागेव प्रदर्शितम् । 'अन्योन्ययोगादेवं स्यात् भेदसङ्ख्यातिभ्यसौ'ति 'पुनरप्युद्गोतते बहुधे'तिप्रायं कथनं निष्कलङ्कमित्येव विद्मः ।

(ज) सुधासागरकाराणां भीमसेनदक्षितानां मते गुणीभूतव्यङ्ग्यानामेव तावच्चित्राख्य-व्यङ्ग्यरहितसहितानां परस्परसंस्मिष्टानां पञ्चचत्वारिंशद्भेदाः $(६ + ८ + ७ + \dots + २ + १)$ । सजातीयविजातीयादिभेदैः परस्परसंस्मिष्टैस्तैः २०२५ (६५×३१) विधाः, तत्र 'सङ्करेण त्रिरूपेण संख्येया चैकरूपेया' ते ८१०० (४×२०२५) भेदाः सङ्कीर्णाः, ४१ शुद्धाः—साकल्येन गुणीभूतव्यङ्ग्यास्तावत् ८१४५ भेदाः । व्यङ्ग्यास्तु श्रेष्ठयुगखेन्दु- (१०४५५) प्रमाणकाः, ते च प्रागेव गणिताः । अतो ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यानामुभयेषां परस्परसंयोगात् संख्येयसङ्कर-मेलनेन $(१०४५५ \times ४ \times ८१४५)$ ३ ४,०६,२३, ६०० सङ्कीर्णाः काव्यभेदाः सुधासागरे गणिताः । वस्तुतस्तथं गणनाप्रकारस्तत्कृतमङ्कसंयोजनवैदग्ध्यमात्रस्य यथा प्रकाशकस्तथा न कायरसास्वादिनिपुणताया इति पूर्वमेवाभिहितमस्माभिः, अतः कृतमत्र तत्प्रपञ्चेन । अत्रैषां काव्यभेदानां 'गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदा विज्ञेया सूक्ष्मवृद्धिभिः'रिति मूलस्यावान्तरकारिकायां गुणीभूतव्यङ्ग्यकाव्यरूपेण निर्देशो 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ती'त्यभियुक्तनीतिसरणि-मनुवृत्त्यः । तथाच तत्रभवन्तो मम्मटभट्टाः खनिके—'यद्यपि स नास्ति कश्चिद्विषयो यत्र ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्ययोः स्वप्रभेदादिभिः सह सङ्करः संख्येयत्वा नास्ति, तथापि

प्राधान्येन अपदेशा भवन्तीति कचित् केनचिदावहार' इति । ननु रसध्वनौ भावध्वनि-
 रवश्यं वाच्यः दीपकतुल्ययोगितादलङ्कारध्वनिरूपमादलङ्कारान्तर्भवत इति, तथा च कचन
 प्रधानव्यङ्ग्यभेदमादाय ध्वनित्वं कचनान्विभूतमादाय गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमिति निमित्तद्वय-
 समवेशादिनिगमनाविरह एकतरत्वकल्पने नास्ति तावदुक्तिरिति न वाच्यं, यतः
 प्राधान्यख्यापनमतिश्रयितचमत्कृतिमत्तयैव भवति । तथाचाङ्गीभूतरसादीनां चमत्कृत्या-
 ऽतिशये गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं, अङ्गिनस्तथात्वे ध्वनित्वमिति तद्विदां व्याहारः । अत्र तु ग्रन्थे
 ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यगेरितरेतरसंयोगे व्यङ्ग्यार्थस्य न तथा चमत्कारप्रकारो लक्षितो
 यथा तस्याविमिश्रत्वेन व्यङ्ग्यत्वे, स च युक्तिप्रकारः नासम्बद्धः अतोऽत्र प्रागेव दर्शितात्
 योगरूपप्रयोगलक्ष्याद् 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदाद् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमेवामायातीति सुप्रतीतं वचः ।
 गुणीभूतव्यङ्ग्यमर्थं काव्यमखिलमलङ्कारशोभामादायैव प्रवर्तते, अतो 'रूपकादिमलङ्कार'
 वाच्यमाचक्षते परे" इति भामहोक्तदिशा तत्र तेषामलङ्काराणां वाच्यतया स्थितिर्न
 त्वन्तरङ्गतयोत्तमत्वसाधककल्पेन । इति —

अथ पञ्चमः किरणः ।

अथा'त्मा किल रस' इत्युक्तस्य काव्यपुरुषस्यात्मनो रसस्याभिव्यक्ति-
लक्षणं भरतमुनिसूत्रं प्रमाणयन्नाह—

‘विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगाद्रसनिष्पत्तिरिति का (क)

Bharata—Natyasastra. Chap. VI.

पूर्वं ध्वनिप्रकरणे रसात्मकध्वनिः काव्यपुरुषस्यात्मत्वेन कथितः, अतस्तस्य रसस्याभि-
व्यक्तिः साक्षात्कारस्तस्य लक्षणं ज्ञापकं भरतमुनिसूत्रं प्रमाणयितुमाह—अथेति ।

(क) भरतोपज्ञं किल रसतत्त्वव्याख्यानमित्युपपादयन्तो हि तत्र भवन्त आलङ्कारिका
आदावेव रसविवेचनप्रसङ्गे तन्मतमेवोदाहरन्ति—अत्रापि सेव पद्धतिः । मूलोक्तमतिप्रसिद्ध-
मेकमेव सूत्रप्रतीकमुपजीव्य बहुधा वितन्यमानश्चिन्ताप्रवाहो रसशास्त्रस्य व्यापकता-
मुपपत्तिं भोगादिकच्च प्रकाशयतितराम्—तत्र तावद्रसस्वरूपनिरूपण उत्पत्तिवादिनां
भट्टमल्लादीनाम्, अनुमितिवादिनां श्रीशङ्कुकप्रभृतीनां, सुक्तिवादिनां भट्टनायकपुर-
सराणाम्, अभिव्यक्तिवादिनामालङ्कारिककुलचङ्दामणीनां सुगृहीतनाम्नामभिनवगुप्तपादानां
राहान्ताः प्रकाशकदादीनां प्राचां ग्रन्थत एवालोकनीयाः—न च तेषामतो मूले प्रपञ्चः ।
कौस्तुभकतस्तु आत्मवादिनां दर्पणकदादीनां मतमेवानुसरन्ति, यत्तच्चैतदिति पूर्वमेवा-
वोचाम । तत्र रसस्य काव्यात्मतया तदुद्घाटनमुखेन दार्शनिकविचारादिनां दर्शितो मूले—
तदानन्तनगौडैयवैष्णवसम्प्रदायिनो रसतत्त्वमाविष्कुर्व्याणा बहवः श्रीरूपसनातनादि-
गोस्वामिपादाः पृथगेव तन्मूलान्निवन्तान्विरचयामासुः, तत्र चार्वाचीनानां जिज्ञासूनां स्वत-
एवादरः सम्भवितेति न कृतस्तत्प्रकटनप्रयासः । अपि चालङ्कारशास्त्रस्य चेह रस-
स्वरूपात्मादाविष्कारकल्पने न तावन्मुख्यतस्तत्प्रार्थ्यं किमपि कल्पनीयम् । भरतनाट्यशास्त्र-
ध्वन्यालोक-दशरूपक-रसार्णवसुधाकर-रसमञ्जर्यादिषु बहुषु निबन्धेष्वत एव न दार्शनिक-
तत्त्वनिरूपणादि लक्ष्यते—सा च प्रथिता प्रथाऽत्रापि वरीवर्त्तते । तानेवोपजीव्य विश्लेषण-
मुखेनात्र रसकिरणे आलोकपातः । तत्र भावविभावादिपारिभाषिकपदानां लक्षणा-
लक्षितार्थो नाट्यशास्त्रे (षष्ठाध्याये सप्तमाध्याये च) निपुणं दर्शितः । “यथा नाना-
व्यञ्जनोषधिद्रव्यदसंयोगाद्रसनिष्पत्तिः....., तथा नानाभावोपगता अपि स्थायिनो

विभावयतुत्पादयतीति विभावः कारणं, अनु पश्चाद्भावो भवन् यस्य सोऽनुभावः कार्यं, विशेषेणाभिसुख्येन चरितुं शीलं यस्येति व्यभिचारी सहकारी ;—एतेषां संयोगात् सम्बन्धाद्रसस्य निष्पत्तिरभिव्यक्तिः । कारण-

अभिव्यक्तिरिति—साक्षात्कार इत्यर्थः । या रसनिष्पत्तिसामग्री कारणकार्यसहकारित्वेन लोके कथिता सैव कार्ये नाट्ये चेत्यादि ।

आलम्बनमिति—यदलम्बनं स्यायिनः प्रवृत्ता भवन्ति तदेवालम्बनं स्यायिनामाश्रयो भवतीत्यर्थः—यथा हासस्यायिन उदहरणे वसन्तोत्सवमालम्ब्य मधुमङ्गलस्य वाक्यात् सर्वेषां प्रवृत्तौ यो हासस्यायी तस्यालम्बनं वसन्तोत्सवः, यथा वाऽर्जुनस्य भयस्यायिस्थले विश्वरूपप्रदर्शकः श्रीकृष्ण एवालम्बनम् । यद्यपि भक्तिरसान्तस्मिन् विभावस्याविभाव-

भावा रसत्वमाप्नुवन्तीति ।'... 'दृश्यते हि भावेभ्यो रसानामभिनिरुक्तिर्न रसेभ्यो भावानाम् ।'... 'न भावहो नोऽस्ति रसो न भावो रसवर्जितः । परस्परकृता सिद्धिरनयो रसभावयोः ।'... 'यथा वोजाङ्गवेदो वृक्षात् पुष्पं फलं यथा । तथा मूलं रसाः सर्वे ततो भावा व्यवस्थिताः ।'... 'वागङ्गमुखरागेण सान्त्वनाभिनयेन (?) च । कवेरन्तर्गतं भावं भावयन् भाव उच्यते ।' 'विभाव इति कस्मादुच्यते—विभावो विज्ञानार्थः । विभायन्तेऽनेन वागङ्गसत्त्वाभिनया इत्येति विभावाः ।'... 'अथानुभाव इति कस्मादुच्यते—यद्यमनुभावयति वागङ्गसत्त्वकृतमभिनयम् ।' 'लोकस्वभावसंनिहलोकयात्रानुगामिनः । अनुभावा विभावाश्च ज्ञेयास्त्वभिनयैर्बद्धेः ।'... 'योऽर्थो हृदयसंवादी तस्य भावो रसोऽङ्गवः । शरीरं व्याप्यते तेन शुष्ककाष्ठमिवाम्बुना ।'... 'कथं स्यायिन एव भावा रसत्वमाप्नुवन्ति ? उच्यते—यथाहि समानलक्षणास्तुल्यापाणिपादोदरशरीराः समानाङ्गप्रवृत्ताः कुलविद्याकर्मशिल्प-विचक्षणत्वाद्वाजत्वमाप्नुवन्ति, तत्रैव चान्योऽल्पबुद्धयस्तेषामेवानुचरा भवन्ति, तथा विभावानुभावव्यभिचारिणः स्यायिभावानुपाश्रिता भवन्ति ।.....यथा नरेन्द्रो बहुजन-परिवारोऽपि स एव नाम लभते नान्यः सुमहानपि पुरुषस्तथा विभावानुभावव्यभिचारि-पुरस्कृतः स्यायिभावो रसतां लभते ।' 'व्यभिचारिण इति कस्मात् ? उच्यते,—वि अभि इत्येतादुपसर्गौ चरतिर्धातुः विविधमाभिसुखेन रसेषु चरन्तीति व्यभिचारिणः ! चरन्ति नयन्तीत्यर्थः । कथं नयन्ति ? उच्यते—यथा सूर्य इदं नक्षत्रमसुं वासरं नयति—न च तेन बाहुभ्यां स्कन्धेन वा नीयते, किन्तु लोकप्रसिद्धमेतत् ।' इति नाट्यशास्त्रीया निर्देशा उपमानसुखेन अभिनयप्रकाशरूपकमिवेयैतान्येव पदानि सुगमयन्ति । 'सर्वेषां समवेतानां रूपं यस्य भवेदङ्गु । स संगतो रसः स्यायी शेषाः सञ्चारिणो मताः ।' रसस्य सारत्वमितरत्र निर्णीतम्—'आनन्दात्मा यतो रस' इति मन्दारमरन्दे (४३५) । 'रसे सारश्चमत्कारः सर्वत्रैवानुभूयते । तच्चमत्कारसारत्वे सर्वत्राप्यङ्गुतो रसः ।' इति

कार्यसहकारित्वेन लोके या रसनिष्पत्तिसामग्री सैव काव्ये नाट्ये च विभावादिव्यपदेशा भवतीति सम्प्रदायः (ख) ।—कारणमत्र निमित्तम् । रसादीनां या याः प्रक्रियाः कथिताः, तद्भिन्ना एवात्र ग्रन्थे प्रक्रिया आलङ्कारिकाणामनु-रोधेनोक्ताः, अतएव काचित् काचित् प्रक्रिया नात्यन्तविचारसहाऽपि, तथाऽप्यप्राक्त-

धर्मदत्तोक्तानुसरणं दर्पणे, 'आनन्दः सहजस्तस्य (ब्रह्मणः) वाच्यते च कदाचन । व्यक्तिः सा तस्य चैतन्यचमत्काररसाङ्गया ॥—आद्यस्तस्य विकारो यः सोऽहङ्कार इतीरितः । ततोऽभिमानस्तदेवं समाम्भुवनवयम् । अभिमानाद्रतिः सा च परिपोषमुपेयुषी । यमिचार्यादिसामान्याहङ्कार इति गीयते ॥ इत्याद्याग्नेये (३३६ अध्याये) रसपर्यालोचन-प्रसङ्गे । इत्थं दर्शितस्य रसस्यास्वादसुलभ आनन्द इति तत्पश्चादेव तदालोचनप्रसङ्गो मूले ग्रन्थकृता निहितः ।

(ख) परमार्थतत्त्वखण्ड एक एव रसः, लोके च रसनिष्पत्तिसामग्रीसम्भारस्य स्फुरणेऽपि खण्डशस्तेषां रसोद्बोधकत्वरूपेण न सार्वत्रिको बोध इति तु सुप्रतीतं, परं काव्ये दृश्ये अथे च रसस्य प्रकाशशरीरसुपलब्ध्य विश्लेषणद्वारा तेषां खण्डतया बोधोऽभ्युपेयते, इति ह्यलङ्कारशास्त्रविदां श्रौतौ । इयच्च प्रक्रिया सामाजिकानां भक्तानान्तदितराणाञ्च रत्यादौ न भावानास्वादाङ्कुरप्रादुर्भावयोग्यान्नितरां साधयतीति दार्शनिकमतमतवर्त्तमानाऽप्यवलम्ब्यते । रसात्मकस्य वाक्यस्योपलब्धिरेव ब्रह्मसाक्षात्कारसोदरतया वर्ण्यते—सा च साधनादिकल्पनमन्तरेण न सुपपादा, अतो नात्र काचिद्विडम्बना । एवमेव वाक्यपदीय-कारः खनिवन्धे 'शब्दोपहितरूपांस्तान्बुद्धेर्विषयतां गतान् । प्रत्यक्षानिव कंसादीन् साधनत्वेन मन्यते ।' रसनिष्पत्तिरिति—परमार्थतो रस एवास्वादाङ्करकन्दः, लौकिके तु बोधे षष्ठीसमासकल्पना—यदाहुर्दृष्टंकाराः—'यद्यपि रसाभिन्नतया रसः स्यापि न काव्यत्वं, तथापि तस्य कादाचित्कतयोपचरितेन कार्यत्वेन काव्यत्वमुपचर्यते" इति । काव्ये नाट्ये च आलङ्कारिकोपक्रमं विभावादिसंज्ञाकलापकमिति प्रागेव दर्शितमस्माभिः—भक्तिशास्त्रस्य, विशेषतो गौड़ीयवैष्णवपण्डितमण्डलीमण्डितस्य तस्यालङ्कारिकप्रक्रियादिशमनुसरतः (Vide the article on Bhakti by Sir G. Grierson in the Encyclopaedia of Religion and Ethics) न विभिन्नः संज्ञासंहितादिः । तथाच भक्तिरसान्वतस्मिन्वो भक्ते रसत्वेनालङ्कारिकसरणिमनुवृत्त्य प्रकाशः श्रीमद्रूपगोस्वामिपादैर्दर्शितः—तद्यथा 'विभावेरनुभावैश्च सात्त्विकैर्व्यभिचारिभिः । स्वाद्यतां हृदि भक्तानामानीता अवगादिभिः । एषा कृष्णरतिः स्थायिभावो भक्तिरसो भवेत् ।' कारणकार्येति—एतच्च लौकिकबोध-प्रवृत्तिमनुवृत्त—यदुक्तं दर्पणे 'कारणं कार्यसञ्चारिरूपा अपि हि लोकतः । रसोद्बोधे विभावाद्याः कारणान्येव ते मताः ।' तत्त्वसाक्षात्कारस्य ज्ञानकक्षाधिरोहणवर्णनं नास्वा-भाविकम् । (In man as he now exists, intuition is the fringe or penumbra

विभावादीनां स्वरूपमाह—

विभावो द्विविधः स्यादालम्बनोद्दोषनाश्वयया ।

आलम्बनन्तदेव स्यात् स्थायिनामाश्रयो हि यत् ॥

यत्तानेवोद्दोषयति तदुद्दोषनमिष्यते ।

एभिरेव व्यञ्जनैस्तु विभिरुद्रेकमागतैः ।

आखादाङ्कुरकन्दोऽसौ भावः स्थायी रसायते ॥ ६२ का

मुख्यरसवर्णनप्रसङ्ग एकैव प्रक्रिया भवतीति नासमञ्जसमिति ज्ञेयम् (ग) । यदिति—
यदस्तु तान् स्थायिभावानुद्दोषयति प्रकाशयति तदुद्दोषनं—यथा हासस्थले विदूषकस्य
मधमङ्गलस्य वैकल्यम् । अत्रैवानुभावो नयनस्फारताऽदिः । एतन्मते सात्त्विका अप्यनु-
भावान्तर्गता एव न तु स्वतन्त्रा इत्यपि ज्ञेयम् । उद्रेकं प्रत्यक्षमागतैः प्राप्तेरिभिरेव
व्यञ्जनैरसौ स्थायिभावो रसायते रसस्वरूपत्वेन परिणतो भवति । स्थायी कथम्भूतः ?
आखादाङ्कुरस्य रसाखादरूपकार्यस्य कन्दो बीजरूपः । अथ स्थायिभावस्य नित्यत्वेन

of intellect) कारणकार्यादिवर्णनं साकल्यसंग्रहपरमिति स्फुटं, यदुक्तं काव्य-
प्रकाशटीकाकृद्भिः 'एवञ्च विभावादीनां दण्डचक्रादित्याद्येन सम्भूयेव कारणत्वं, न तु
दृष्टारणिमणिन्यायेनैकैकस्येति ।

(ग) नात्यन्तविचारसद्भावि—एतच्च ग्रन्थकृता लक्षितं रसस्य प्राकृताश्रयतापक्षं
भक्तिरसस्याप्राधान्यमित्याद्यखिलं भक्तिरसान्ततस्मिन्वादिवैग्यवप्रामाणिकनिवन्धेभ्यो वैमल्यं
पश्यद्भिर्ज्वलनोलमण्टीकाकृद्भिर्गोस्वामिचक्रधुरीणैर्विश्वनाथचक्रवर्तिभिरनुपादेयत्वमिवेण
सकटाक्षपातं सूच्यते । कविकर्णपूरगोस्वामिपादाः खल्वपरगोस्वामिन इवाप्राकृताश्रयस्य
रसस्य मुख्यत्वमङ्गीकुर्वाणा अप्यालङ्कारिकचक्रमतचारिणः सन्तस्तद्वतपह्निचानुसरन्ति ।
नेतदमुष्टं—यतोऽखिलसामाजिकानामेकैव प्रवृत्तिर्न भविता, न च खलु सर्वभक्तिस्तु-
सायुष्यं वा काव्यस्य सारोच्चोच्यतया स्वीकर्तुं शक्यः । आलङ्कारिकाणां काव्यतत्त्वोद्बोध
एव तात्पर्यं, काव्यस्य हि सर्वत्रैव सकलहृदयहारकं चमत्कारमाश्रितैरेव चरितार्थता, न
तु भावप्रवणस्य हृदयविशेषादरसुपजोय शास्त्रस्य शास्त्रकाव्यस्येव वा काव्यस्य महनीयता ।
न च खलु सर्वं भक्ताः—भक्तास्तु सम्प्रदायविशेषाः । आलङ्कारिकाणां निखलिकाव्यपह्नि-
प्रकटनमेव लक्ष्यम् (Criticism stands like an interpreter between the inspired
and the uninspired—Carlyle) अन्यथाऽप्रिष्टानां काव्ये विमुखीभावो भविता,
अतो ग्रन्थकृद्दर्शितप्रक्रियायां दोषाविष्करणं न सम्यक् ।

एतेन रसस्य कारणकार्यादीनि नैतानि, अपि तु अनुभावस्य कार्यस्य कारणं विभावः—व्यभिचारि यः सोऽप्यनुभावस्य सहकारी ; त्वय एव समुदिताः सन्तः स्थायिनं रसोभावमापादयन्ति । स्थायी समवायि कारणम्, आलस्यनोद्दीपनविभावौ निमित्तकारणं, स्थायिनो विकारविशेषोऽसमवायिकारणं (१) रसाभिव्यक्तेरेव, न तु रसस्य (घ) ।

अथ कोऽसौ भावः स्थायी भवतीति तं निरूपयति—

आस्वादाङ्कुरकन्दोऽस्ति धर्मः कश्चन चेतसः ।

रजस्तमोभ्यां हीनस्य शुद्धसत्त्वतया सतः ॥

तत्परिणामरूपस्य रसस्यापि निव्यत्वम्, अतो रसं प्रति न विभावादीनां कारणत्वादिसम्भवति, किन्त्वनुभावादीनां प्रति कार्यत्वकारणत्वसहकारित्वप्रवादनिर्याहस्तु तेषामेव मध्य एकं प्रत्यक्षस्य कारणत्वमादायेवेत्याह—एतेनेति । ननु स्थायिनः परिणामित्वे (२) कथं निव्यत्वं, कथं वा परिणामावस्थाऽपन्नस्य रसस्य निव्यत्वमिति चेदुच्यते—यथा निव्यस्य श्रीकृष्णस्य परिणामरूपाणां बालपौगण्डकेशोराणां निव्यत्वं किन्तु भक्तानां दर्शनोत्कण्ठाजगदुद्धारादिप्रयोजनं निमित्तोक्तव्यं कदाचित्तेषां प्राकट्यं, सिद्धे च प्रयोजने कदाचित्तेषां प्रपञ्चागोचरत्वरूपमप्राकट्यञ्च, तथाऽत्रापि विभावादीनां मेलने सति भक्तहृदये रसस्य प्राकट्यं, तेषामन्तर्धाने सति रसस्याप्राकट्यं ज्ञेयम्—परन्तु प्राकृतस्थले पूर्वदर्शां परित्यज्यैव तत्परिणामस्योत्पत्तिः, अप्राकृतस्थले त्वचिन्त्यशक्त्या पूर्वदर्शापरित्यागं विनैव तत्परिणामस्य प्राकट्यम्, उभयोर्निव्यत्वादिति भेदो ज्ञेयः । असमवायिकारणमिति—स्थायिनो हेतुभूताचित्तस्य द्रवीभावरूपविकारविशेषो रसाभिव्यक्तेरेव समवायिकारणमित्यर्थः । न तु रसस्येति—स्थायिनो निव्यत्वात्तत्परिणामरूपरसस्यापि निव्यत्वमिति भावः ।

धर्मे इति—रजस्तमोभ्यां रहितस्य शुद्धसत्त्वतया सतो विद्यमानस्य चेतसः कश्चन धर्म एव स्थायी । रजस्तमसोरभावेन सामाजिकानामविद्यारहितत्वं स्वत एवावातम्, अतस्तेषां सत्त्वमपि (३) न मायावृत्तिरूपमपि तु चिद्रूपमेव, अतएव तेषां रसास्वादकचित्तनिष्ठ-

(घ) न तु रसस्य—‘रसो वे सः’ इति श्रुत्या रसस्य निव्यशुद्धपरमपुरुषस्वरूपत्वेन न विकृतिमयत्वं सम्भवि । अतो विकारविशेषास्तस्य कारणानि न, परमभिव्यक्तिपञ्चसुररी-
कृत्यैव कारणत्वकल्पनेत्यलं बहूना ।

(१) ‘विकारविशेषो समवायिकारण’मिति (ख) पुस्तके अनवधानपुरःसरः पाठो लक्ष्यते ।

(२) ‘स्थायिनः परिणामित्वे’ इति सुदृढतपुस्तक एव नातिसङ्गतः पाठः ।

(३) ‘अतस्तेषां शुद्धसत्त्वमपीति (क) (घ) (ङ) पुस्तकेष्ववयवः पाठः ।

स स्थायी कथ्यते विज्ञैर्विभावस्य पृथक्तया ।

पृथग्विधत्वं यात्येष सामाजिकतया सताम् ॥ ६३ का

सामाजिकतया सतां सामाजिकानामेक एव कश्चिदास्वादङ्कुरकन्दो
मनसः कोऽपि धर्मविशेषः स्थायी । स तु विभावस्योक्तप्रकारद्विविधस्य
भेदैरेव भिद्यते (ङ) ।

अनुकार्याणान्तु स्वतन्त्रा एव स्थायिनो नानाविधाः । यथा—

शृङ्गारे रतिरुत्साहो वीरे स्याच्छोकविस्मयौ ।

करुणाद्भुतयोर्हासो हास्ये भीतिर्भयानके ॥

शुगुप्सा वीभत्ससंज्ञे कोपो रोद्रेऽष्ट नाट्यगाः ॥ ६४ का

धर्मोऽपि ज्ञादिनौशक्तेरानन्दात्मकवृत्तिरूप एव, न तु जडालम्बः—तथात्वे स्थायिभाव-
स्वरूपस्य जडालम्बतादृशधर्मस्य विभावादिभिः कारणैरानन्दात्मकरूपत्वानुपपत्तेः, न हि
जडपरिणामरूप आनन्दो भवतीति । एक एवेति—ननु स्थायिभावरूपधर्मस्यैकत्वे
कथमेकस्य स्थायिनो वीररस उत्साहत्वं, करुणरसे शोकत्वम्, अद्भुतरसे विस्मयत्वं
भवति, परस्परविरुद्धानामेतेषामुत्साहत्वादौनामेकस्मिन् स्थायिरूपधर्मे वृत्तित्वाभावादित्यत
आह—स त्विति ।—स एकोऽपि धर्मो उक्तप्रकारकद्विविधस्य विभावस्य भेदैरेव भिन्नो
भवतीत्यर्थः । यथैक एव स्फटिको जवाकुसुमादिनानापदार्थानां सङ्गात् कदाचिद्रक्तः
कदाचित् पीतः कदाचिच्छ्याम इत्यादिविविधाकारो भवति तथैवेक एव स्थायिरूपो धर्मो
वीररसादिप्रोषकानां नानाविधविभावानां सङ्गात् कदाचिदुत्साहरूपः कदाचिद्विस्मय-
रूपः कदाचिच्छोकरूप इत्यादिविविधाकारो भवतीति भावः । एतादृशैकस्थायिरूप-
धर्मः प्रपञ्चान्तर्गतसामाजिकानां स्वच्छरतिमतामेव रसास्वादकः, न तु पार्षदानां, न वा
तदनुगतानां साधकानां, तेषान्तु स्वतःसिद्धा एव ये ये स्थायिनो वर्तन्ते त एव रसास्वादका
भवन्तीति ज्ञेयम् (ङ) ।

(ङ) स्थायिभावस्यालम्बनोद्दीपनविभावगतत्वेन बहुधा प्रसारो विभिन्नता च, तमाश्रित्य
रसस्य प्रवर्तमानत्वात् रसोऽपि विविध इत्यायाति । स च प्रसिद्धः सिद्धान्त इतरथा सिद्धोऽप्यत
विभावादाश्रयभेदे भेदस्तदाश्रितानां रसानां स्वत एव वरीवर्त्तौत्याशयेनात मूले नञ्चितः,
इयञ्च पद्धतिरवतारिता । इतरथा सिद्धिर्यथा सिद्धाचार्यहेमचन्द्रचरणानामधोलिखित-
शुक्तिसूक्तितो कल्प्या—“जात एव हि जन्तुरियतीभिः संविद्धिः परीतो भवति । तथाहि
दुःखदेवौ सुखास्वादानजालसः सर्वौ रिरंसया व्याप्तः स्वात्मन्युत्कर्षमानितया परस्पर-
हसति, उत्कर्षापायशङ्कया शोचति, अपायं प्रति क्रुध्यति, अपायहेतुपरिहारे समुत्-

एतेऽष्टौ स्थायिनोऽष्टासु नाट्यरसेष्विति केचित् । केचित्तु 'निर्जदस्थायिभावोऽस्ति
Kavyaprakasa— शान्तोऽपि नवमो रस' इति शान्तोऽपि नाट्ये रसः ।

Ullasa IV.

भोजसु वत्सलप्रेमभ्यामेकादश रसानाचष्टे—वात्सल्ये
ममकारः, प्रेमणि चित्तद्रवः स्थायी ; एकादशैव दृश्ये अष्टेऽपि च रसिक-
संसदः प्रेष्टाः (च) । (४)

अनुकायार्थमिति—येषामनुकरणं नटाः कुर्वन्ति तेऽनुकायां रामसीतादयः, तेषाम्नु
स्वतःसिद्धाः स्वतन्त्रा एव नानाविधाः स्थायिनो वर्तन्ते—तदेवाह—यथेति ।

नाट्यरसेष्विति—जोके भयजनकयात्रादिदर्शनाङ्गयजन्यदुःखमेव जायते, न त्वानन्दात्मक-
भयानकरसः—अतो नाट्ये एव सामाजिकानां रस इति भावः (च) । एकादशैव रसा इति
रसिकसंसदः सामाजिकस्य प्रेष्टाः ।

सहते, विनिपातादिमिति, किञ्चिदयुक्ततयाऽभिमन्यमानो जगुष्यते, ततश्च परकतयवेधित-
दर्शनादिस्रयते, किञ्चिच्छिन्नासुस्तत्र वैराग्यात् प्रशमं भजते । न हि कदापिचित्त-
वृत्तिवासनाशून्यः प्राणो भवतीति । एष च भावानामुद्भावनप्रकारस्तदाश्रितरसस्य
प्राकृतालम्बनतापक्षमुपजीय सिद्धोऽप्यन्यमते सुतरामयुक्तो नेति विदुषाम्बहनीयम् ।
परं प्राकृतनायकगतो यो भावः स रसनिर्यासस्वादार्थमवतारिणि श्रीकृष्णे लक्षितश्चेदन्यथा
विजृम्भते, एवमपि पार्षदसाधकादाश्रितो यः स इतरसामाजिकाश्रिताङ्गावज्जिनः ।
एवं चन्द्रचन्दनमलयमास्तादिगतो भावो विषतुहिनशीकरादिगताज्जिनः । एतत् चेतुप्रसङ्गे
स्मरणायं यत् खच्छरतिमतामेव रसास्वादनं, नान्येषाम् । एवमपि धर्मदत्तः—

स्ववासनानां सभ्यानां रसस्यास्वादनं भवेत् ।

निर्वासनास्तु रङ्गान्तःकाष्ठकुट्याभ्यसन्निभाः ॥ इति ।

(च) कतरोऽयं भोजः शृङ्गारप्रकाशकर्त्ता तदितरो वेति न विदितं विदुषामपि,
अत एकादशेति संख्यायां तन्मतानुयायिन्यां न किमपि तात्पर्यं समाकलयीयम् ।
शृङ्गारप्रकाशमतमुद्धृत्य मन्दारमरन्दे नवधा कल्पितानां रसानामेकं प्रतिपादितम्—
तद्वया—“अथ भोजनृपादीनां मतमत्र प्रकाशयते । रसो वै स इति श्रुत्या रस एकः
प्रकीर्तितः । अतो रसः स्याच्छृङ्गार एक एवेतरे तु न ॥” षड् रसा इति रसज्ञा
भिषजस्तदनुसारिणः केचिदलङ्कारमार्गगा अपि । शान्तवज्जैमद्यौ रसाः दृश्ये अथे च काव्ये
इति भरतनाट्यशास्त्रानुसारिणो धनिकादयः । नव रसा इति भूयांसोऽभिनवगुप्तादयः ।
ते च सर्वे नाट्येऽपि, यदाहुः सङ्गीतरत्नाकरकाराः खनिवन्त्यस्यान्तिमाध्याये—‘अद्यावेव रसा

(४) अत ऊहं 'चेतोरङ्गकता विधा सम्प्रयोगविषयाऽसम्प्रयोगविषया चेति मुद्रितपुस्तक एवाधिकः
पाठ उपलब्धेति ।

तत्र रतिर्यथा—

रतिश्चेतोरञ्जकता सुखभोगानुकूल्यकृत् ।

सा प्रीतिमैत्रीसौहार्दभावसंज्ञाञ्च गच्छति ॥ (क)

या सम्प्रयोगविषया सा रतिः परिकीर्तिता ।

सम्प्रयोगः स्त्रीपुरुषव्यवहारः सतां मतः ॥

रतिर्यथेति—चित्तस्य रञ्जनं द्रवीभावस्तज्जनकधर्म्मविशेष एव चेतोरञ्जकता । सैव सम्प्रयोगविषया चेत्तदा रतिरुच्यते—इयमेव चित्तस्य कठोरत्वं दूरीकृत्य कोमलत्वं द्रवीभावश्चेत्तुपादयति । पूर्वं सामाजिकानां स्थायिरूपो यो धर्म्मो जातिनोऽपि चित्तरूपेणोक्तस्ततोऽपि कोटिगुणितानन्दरागाया जातिनोऽपि सारवृत्तिस्तद्रूपेयं रतिः—अस्या एव रतेः पाकात् पाकान्तरं प्राप्य चरमदशायां महारागपर्यन्तपाको भविष्यति । अतएव दशमस्कन्धे तादृशं महारागं दृष्ट्वा उद्भवः सचमत्कारमाह 'कृष्णो कश्चैव परमात्मनि रूढभाव' इति । रूढभावस्यापरपर्यायो महारागो महाभाव इति च । सुखभोगेति—क्षुधा यथाऽन्नयज्ञानादीनां भोजनजन्यसुखस्यानुकूल्यं करोति तथेयं रतिरपि श्रीकृष्णस्य नामरूपगुणलोलाश्रवणदर्शनादिजन्यसुखभोगानामानुकूल्यं करोति । रतिमतां यथा श्रीकृष्णस्य नामगुणलोलाऽदिश्रवणदर्शनादिजन्यं सुखं जायते न तथा रतिशून्यानामिति ज्ञेयम् । सख्यस्य यत्किञ्चिद्वैलक्षण्यमादाय भेदत्रयमाह—सेति । सा रतिभिन्ना चेतोरञ्जकता संज्ञात्रयं गच्छति ।

नाट्येष्विति केचिदुच्यते । तदचारु, यतः कश्चिन्न रसं स्वदते नटः ॥ इत्यादिना नाट्येऽपि शान्तरसोऽस्तीति व्यवस्थापितम् । हरिहरकृते भर्तृहरिनिर्वेदे कृष्णमिश्रकृते प्रबोधचन्द्रोदये च तस्याङ्गित्वेनोपलब्धिः बालचरितशाकुन्तलोत्तरचरितादीष्वितरेष्वङ्गित्वेनेति रसिकसंसदो राजान्तः । दश वत्सलसहिता इत्यन्ये । द्वादश दास्यसख्यवात्सल्ययुताः प्रसिद्धाः षडङ्गारादय इत्यर्वाचीना वैष्णवलङ्कारिका वदन्वः । अत्र तु सख्यस्य न विग्रहितरसकक्षायां गणना, रतावेव तस्यान्तर्भावनिर्द्देशात्—अत्र एकादशेति कथनम् । ते च श्रीमद्भागवते चाणूरुवधप्रसङ्गे (१.०४३.१०) सूचिताः—यथा—

मल्लानामग्रनिर्गृणां नरवरः स्त्रीणां सरो मूर्त्तिमान्

गोपानां खजनोऽसतां क्षितिभुजां शास्ता खपित्रोः प्रियुः ।

ऋतुभौजपतेर्विराड्विदुषां तत्त्वं परं योगिनां

वृष्णीनां परदेवतेति विदितो रङ्गं गतः साग्रजः ॥

श्रीवासस्तु द्वादशापि रसानिहावर्णयदिति कृष्णानन्दिनी । गोपानां खजन इति

असम्प्रयोगविषया सैव प्रीतिर्निगद्यते ॥ ६५ का

सैव चेतोरञ्जकता ।

सखिपत्रां पतिसखे द्रौपदीकृष्णयोर्यथा ।

द्वयोः सखीषु सखिषु सैव मैत्री निगद्यते ॥ ६६ का

द्वयोः स्त्रीपुरुषयोः—स्त्रीणां सखीषु, पुरुषाणां सखिषु ।

द्रौपदीकृष्णयोः सख्यं प्रीतिरुच्यते । तथा स्त्रीणां सखीषु परस्परसख्यं मैत्र्युच्यते, एवं पुरुषाणां सखिषु परस्परसख्यं च मैत्र्युच्यते । इयं मैत्री परस्परस्त्वयादिषु हस्तादि-

सख्यहासयोः, सखिपत्रोः शिशुरिति वत्सलकरुणयोः, वृष्णीनां परदेवतेति दास्यस्य च सम्मतत्वात् । प्रेषाः नव सुलच्याः । एते दादृश रसाः सर्वेऽपि एकतो विपरिणमनीयाः । प्रेमवत्सलसख्यानां रतौ भावापरसंज्ञदेवताविषयकरतौ वाऽन्तर्भावः सुशकः । इतरेषां परिवृत्तौ रत्नाप्रणे कुमारस्वामिना दर्शिता । “चतुर्वर्गमध्ये सर्वप्राणिसुलभस्य कामस्य सर्वहृदयङ्गमत्वात् प्रथमं शृङ्गारः, ततस्तत्त्वान्वयेन हासः । ततस्तद्विरोधित्वात् करुणः । ततस्तन्निमित्तभूतोऽर्थप्रधानो वीरः । ततोऽर्थकामोर्ध्वमूलत्वाद्धर्मप्रधानो वीरः । तस्य भीताभयप्रदानसारत्वात्तदनन्तरं भयानकः । ततस्तत्कारणभूतो वीरभूतः । वीराक्षिप्त-भयानकाद्यनन्तरं वीररसफलभूतोऽङ्ग, तः । त्रिवर्गफलकरसानन्तरं मोक्षफलकः शान्त इत्येवमुद्देश्यक्रमोपपत्तिः ।” वैष्णवालङ्कारिकवर्यैः श्रीरूपगोस्वामिचरणैरपि तत्पूर्व-कृतिभिः कल्पितानां दादृशानां रसानामेकत्वं प्रतिष्ठापितम् । स च भक्तिसंज्ञः, रतिरिति बहुलं तस्याख्या । ‘सा देधा रसज्ञैः परिकीर्त्तिते’ति तत्कृतसरान्तसिन्धौ । मुख्यशब्दः शान्तप्रीतिप्रेयोवत्सलमधुराख्ये शृङ्गारभेदे, गौणशब्देन इतरेषां वीरहास-करुणादीनां संप्राप्तिः । एवमप्युज्ज्वलनीलमण्यावुपक्रमे ‘मुख्यरसेषु यः संचेपेणेदितो रहस्यत्वात् । पृथगेव भक्तिरसराट् स विस्तरेणोच्यते मधुरः ॥’ इत्येकेनाखिलस्य तस्य परामर्शः । ‘मुख्यगौणानां, ‘दृश्येययो’रेवं पृथक्करणमालङ्कारिकसम्प्रदायसिद्धं—यथा काव्यप्रकाशे—‘अद्यै नाट्ये रसाः स्मृताः’ इति प्राक्, पश्चात् ‘शान्तोऽपि नवमो रस’ इति निर्द्देशः, दर्शनेऽपि ‘इत्यद्यै रसाः शान्तस्तथा मत’ इति शान्तस्य पृथक्तया सूचनम् । अद्ये तु नवैवेत्यभिप्रायाभिधानमेतदिति केचित् । न तद्गुचिरमित्युक्तमेवेच्च प्राक् । नातुकार्यगतो रसः, अपि तु रस आत्मगत इत्यतो दृश्ये अद्ये च काव्ये समानसंख्यका एव रसाः—अतो मूले दृश्ये अद्येऽपीति प्रतीकम् ।

(क) रतिरेव सर्वमाक्रम्य तिष्ठति—अस्या एव रतेः शान्तप्रीत्यादिना पञ्चधा सुखप्रत्वेन कल्पनं, वीरहासादिव्यष्टया गौणत्वेनापि निर्द्देशः । रतेरित्यं भेदास्तत्प्रपञ्चस्तु नीलमण्यादिषु ग्रन्थेषु संचितास्तत्रैव तत् द्रष्टव्यम् ।

मनोवृत्तिमयी प्रीतिर्मैत्री स्पर्शादिकोचिता ।

निर्व्विकारा सदैकाभा सा सौहार्दमितीष्यते ॥ (ज) ॥ ६७ का

सदैकाभा सदैकरूपा सा चेतोरञ्जकता सौहार्दम्—सा च स्त्रीसखीनां पतिसखीनाञ्च परस्परविषया ।

स्पर्शकर्मण्युचिता भवति, स्त्रीणां परस्परयथेष्टस्पर्शादिव्यवहारे दोषो नास्ति—एवं पुरुषाणामपि ज्ञेयम् । प्रीतिसौहार्दाभ्यामेतादृशविशेषो मैत्र्यां ज्ञेयः—तत्र तत्र स्त्रीपुरुष-सखेः सख्येऽन्वयस्पर्शनौचित्यात् स्त्रीसखीनां स्त्रीणां पतिसखीनां पुरुषाणाञ्च परस्पर-विषया । निर्व्विकारेति—स्त्रीपुरुषयोः परस्परदर्शनेऽपि विकाररहितेत्यर्थः ।

ननु श्रीकृष्णस्य देवोत्तमत्वेन सर्व्वव्यापकत्वादिरूपत्वेन स्वकर्त्तृभक्तस्य यः स्थायी सः (5) सम्प्रयोगविषयत्वाभावात् रतिशब्दवाच्यः, किन्तु तस्य स्थायिनो 'भाव' इति स्वतन्त्रसंज्ञा

‘विदग्धानां मिथो लीलाविलासिन द्वि यत् सुखम् ।

न तथा सम्प्रयोगेन स्यादेवं रसिका विदुः ॥’

इत्यस्य सम्प्रयोगविषयाया स्त्रीजनालम्बनायाः पुरुषालम्बनायाश्च रतेः स्तुतिः श्रीरूपगोखामि-चरणानां ग्रन्थे ।

(ज) आन्तरं भावमुपजीव्य वर्त्तमानाया अपि रतेर्बहिरभिव्यक्तितो व्यक्तितोचिता । अस्याश्चेह लक्षितायाः प्रीतिर्मनोवृत्तिमयत्वकल्पनम् । मैत्र्याख्यस्पर्शादिवात्स्याभिव्यक्तिमत्त्वं, सौहार्दं त्वपरिवर्त्तनशीलत्वमेव मुख्यं लिङ्गं, विश्वासो मित्रभावश्च सख्यं द्विविधमीरितम् । अस्या अत्र वैष्णवशास्त्रदर्शितपद्धत्या आलम्बनभेदेन विभागः, विस्तारस्तु भक्तिरसान्द-सिन्धादौ द्रष्टव्यः । एषु भेदेषु केचित् कामागुगाया भक्तेर्विष्वातुविम्बभूताः, केचन सम्बन्ध-रूपायाः, इत्यादिविचारस्तु नात्र कृतः । भावः—एष सर्वातिशायिमाहात्मग्राह्यभावा-ख्याङ्गिन् इत्यभिनय लक्षितश्च—

‘शुद्धसत्वविशेषात्मा प्रेमसूर्यांशुसाम्यभाक् ।

रुचिभिश्चित्तमाख्यकृदसौ भाव उच्यते ॥’ (भावभक्तिलहरीम्)

मैत्र्यसख्ययोर्भेदो दर्शितः श्रीमद्रूपगोखामिचरणेः लक्षणप्रदर्शनव्याजेन यथा—

‘भावज्ञेः प्रोच्यते मैत्रं विश्रम्भो विनयान्वितः ।’

‘विश्रम्भः साध्वसात्कृतः सख्यं स्ववशतामयः ॥’

रतौ प्रीतिस्तु न तथा, रागस्य विभावो विलासो विस्तारश्च वर्त्तते । कृष्णार्ज्जुनयोः सौहार्दं—श्रीकृष्णरक्त्रिणयोः प्रीती रतिर्वा ।

(5) एवमेव सार्व्वविकः पाठः । ‘रतिशब्दवाच्य इति’ इत्युक्ते लाङ्काङ्गणपर्य्यवसानतया साधुः स्मात् ।

सैव देवादिविषया रतिर्भावश्च कथ्यते ॥ ६८ का

सैव चेतोरञ्जकता — आदिशब्दाद्गुरुप्रभृतिश्च ।

या सम्प्रयोगविषया साऽप्यवस्थाविशेषतः ।

पाकात् पाकान्तरं प्राप्य चरमे पर्यवस्यति ॥ (ज) ६९ का

ज्ञेयेत्याह—सैवेति । देवः श्रीकृष्णस्तस्य देवत्वसर्व्वथापकत्वादिरूपेण या चेतोरञ्जकता सैव भावः—अयमेव भक्तिरसो भवतीत्यग्रे वक्ष्यति (भ) । किन्त्वयं भावरूपस्याथी सम्प्रयोगविषया या रतिस्तस्याः परिणामरूपो यो भावस्तस्माद्भिन्न एव ज्ञेयः ।

अवस्थाविशेष इति—रत्युत्तरश्रवणकीर्तनादिभजनानां पौनःपुन्येन जातो यो रतेरुत्कर्षरूपावस्थाविशेषस्तं प्राप्येत्यर्थः, सा, रतिरुत्कर्षदशां प्राप्य प्रथमपाकाद्भावरूपेण

(भ) भक्तिरसो भविष्यतीति—एतच्च सम्प्रदायिमतानुसारेण—अलङ्कारनिबन्धे भक्तिरसस्य रतित्वेन भावतया वा निर्बोद्धो नातिदुःसाध इति पूर्व्वमेवावोचाम ।

“अन्याभिजायिताशून्यं ज्ञानकर्माद्यनाहतम् ।

आनुकूल्येन कृष्णानुशीलनं भक्तिरुत्तमा ॥”

सा च भक्तिर्न सामाजिकमात्रवृद्धतिर्नी, अतोऽलङ्कारशास्त्रे तमनुलक्ष्य भेदादिकल्पनं न यथार्थम् । कविकर्णपूरगोखामिपादास्तु कचिदुभयमतसामञ्जस्यसाधनमिच्छन्तः स्तुकीयमतजाते असामञ्जस्यं जटिलताच्चानयन्ति । यो भावोऽत्र रतेर्भेदत्वेनोक्तः स पञ्चाङ्गिन्नत्वेन गण्यत इति नातिसुन्दरं समाधानम् ।

(ज) सर्व्वे एव भावा यथोक्तविवर्त्तभेदाः—चरमे विवर्त्ते महाभावस्य विलासः ।

‘शृङ्गाररससर्व्वस्व’ शिखिपुच्छविभूषणम् ।

अङ्गीकृतनराकारमाश्रये भुवनाश्रयम् ॥’

इति लीलाशुकोक्तौ सैव परिणतिरुपभोग्या । रसस्याभिव्यक्तेः परां काष्ठामालम्ब्यैवोक्तं रससर्व्वस्वे श्रीमद्भागवते प्रथमे—

‘निगमकल्पतरुर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ।

ऽपिवत भागवतं रसमालयं सुहृद्दो रसिका भुवि भावुकाः ॥”

‘प्रेम’पदेन साधारण्येन परिचिताया अस्या रतेः प्रकर्षतारतम्यात् कचित् संज्ञान्तरागम्यपि प्रदर्श्यन्ते, ते चेत्यं निर्दिष्टा नीलमणौ—

‘इयमेव रतिः प्रौढा महाभावदशां व्रजेत् ।

या नृग्या स्यादिसुक्तानां भक्तानाञ्च वरीयसाम् ॥

स्याद्दुष्टं रतिः प्रेमा प्रोद्यन्च्छेहः क्रमादयम् ।

स्यान्मानः प्रणयो रागोऽनुरागो भाव इत्यपि ॥

चरमे पाके यतः पाकान्तरं नास्ति, यथेक्षुरसः सितोपलापाकावधिः ।

यदुक्तम्—

“यथेक्षूणां रसो ह्यामः पाकात् पाकान्तरैर्गुडः ।

गुडोऽपि पाकतः पाके चरमे स्यात् सितोपला ॥

Anantadasa's Rasa-

तथा रतिर्भावपूर्वरागरागाख्यपाकतः ।

sudhakara (?)

अनुरागः स प्रणयप्रेमभ्यां पाकमागतः ।

स्नेहपाकमथो याति महारागोऽयमुच्यते ॥”

Sahityadarpana.
Chap. III

‘निर्विकारात्मके चित्ते भावः प्रथमविक्रियेतुक्ते रतेः
प्रथमः पाको भावः ।

कोऽसौ रसो यस्याभिव्यक्तये विभावादीनां कारणत्वमित्यपेक्षायां⁽⁶⁾

तत्स्वरूपमाह—

परिणतो भवति । अत्र पाकस्तु भजनस्य पौनःपुन्यमेव ज्ञेयम् । तत्र दृष्टान्तो यथेति—
आमोऽपक्व इक्षुरसः पाकात् पाकान्तरैः पाकपौनःपुन्येन गुडी भवति, यथा च गुड एव
पाकपौनःपुन्येन खण्डो भवति, तथा भावोऽपि भजनपौनःपुन्येन रत्यपेक्षयोत्कर्षदर्शनां प्राप्य
पूर्वरागो भवति, एवं क्रमेणोत्कर्षस्य परमकाष्ठोऽपन्नो महाराग आनन्दस्य परमावधिरूपः
—एतादृशो महारागो गोपीनामेव, नान्येषां भक्तानाम्, अतएव ‘क्षणे क क्षेप परमात्मनि
रूढभावः’ इत्युक्तवता उद्धवेनाप्यस्यैव रूढभावत्वेनोत्कर्षः कृतः । एवम् ‘आसामहो चरण-
रेणुजुषामहं स्या’मिति पद्येन गोपीनामेव चरणधूलिप्राप्तौ लृणजन्माकाङ्क्षा कृता, न तु
कदापि रुक्मिणीलङ्घनोपश्रुतीनां, कुत्रापि शास्त्रेऽदृष्टत्वात् । सितोपलेति—‘मिष्ट’ इति
प्रसिद्धाया मतुखखिकायाश्चरमपाकाज्जातः कश्चिदपूर्वपदार्थविशेषः पश्चिमदेशे प्रसिद्धः ।
निर्विकारेति—विकारोऽत्र विषयेऽत्यासक्तिः, तत्रहिते चित्त इत्यर्थः ।

वीजमिच्छुः स च रसः स गुडः खण्ड एव सः ।

स शर्करा सितो सा च सा यथा स्यात् सितोपला ॥

अतः प्रेमविलासाः स्यर्भावाः स्नेहादयस्तु षट् ।

प्रायो व्यवह्रियन्तेऽमी रेमशब्देन स्त्रिभिः ॥”

विस्तरस्तत्रैव द्रष्टव्यः । रसाण्यवसुधाकरे त्वयमर्थ उपमानान्तरेण सूचितः—प्रेमविलासा-
नान्तु सर्वेषां तत्र चात्रैव यथाक्रममेकैव संज्ञापरिपाटी । तथा च—

अङ्कुरपल्लवकलिकाप्रसन्नफलभोगभागीयं क्रमशः ।

प्रेमा मानः प्रणयः स्नेहो रागोऽनुराग इत्युक्तेः ॥

6) एवं (ग) पुस्तके पाठः । अन्यत्र सर्वेष्वपि पुस्तकेषु ‘कारणत्वमित्यपेक्षाया’ इति पाठः ।

वहिरन्तःकरणयोर्व्यापारान्तररोधकम् ।

स्वकारणादिसंश्लेषि चमत्कारि सुखं रसः ॥ ७० का

अयन्तुत्तमप्रकृतीनामनुकार्याणां स्वतःसिद्ध एव (ट), काव्यादौ तु

अथ रससाक्षात्कारे परिपाटी यथा—आदौ श्रवणकौत्तनादिभजनानां प्रौढः पुन्यादानन्द-
रूपाया रतेराविर्भावः, तदनन्तरं विभावादिसमवधानदशायां रतेः साक्षात्कारः, तदनन्तरं
रतिरेव रसरूपा भवति, तदनन्तरं पुनस्तैरेव विभावादिभिः करणै रससाक्षात्कारः ।
एवं सति रतिसाक्षात्कारे यादृशानन्दाविर्भावस्ततोऽपि कोटिगुणितानन्दाविर्भावो रस-
साक्षात्कारे ; एतदेवाह—वहिरिति । सत्यति रतिसाक्षात्कारे यादृशसुखानुभवः, एवं
पूर्वस्मिन्ननेकपदार्थविषयका (७) ये ये सुखानुभवा आसन्, तेभ्यः सर्वेभ्यः सकाशात् कोटि-
कोटिगुणाधिको यो रसदशायामानन्दानुभवस्तस्माज्ज्ञातो यश्चमत्कारस्तद्विशिष्टं सुखं रस
इति रसलक्षणम् । अथ कोऽसौ चमत्कार इत्याकाङ्क्षायामाह—यथा वहिर्वस्त्वनामनेकेषां
मध्ये कस्यचित् सर्वोत्कृष्टाङ्गतवस्तुनो दर्शनान्नेत्रस्य चमत्कारो जायते, तत्र चमत्कार-
पदार्थो नेत्रस्य स्फारतरूपः, तथैवात्राप्यन्तर्वस्तूनां मध्ये रसतादृशायां कस्यचिदद्भुतसुखस्या-
नुभवाज्ज्ञाता चित्तस्य स्फारतैव चमत्कारः । चमत्कारि सुखं कीदृशं भवेदित्यपेक्षायां
विशेषणमाह—वहिरिति । रसस्योदयदशायां वहिरिन्द्रियाणामन्तरिन्द्रियाणाञ्च रसानुप-
योगिपदार्थमात्रे यो वृत्तिरूपो व्यापारस्तस्य रोधकं प्रतिशब्दकमित्यर्थः ।—तथा च रस-
साक्षात्कारे कारणभूतविभावादेरभानं, न तु तदानीमिन्द्रियाणां पदार्थान्तरस्य ज्ञान-
जनने सामर्थ्यामस्त्योति भावः । तदेव पुनर्विशेषणान्तरेणाह—स्वकारणेति । स्वकारणादि
विभावादि, (८) तस्य संश्लेषि,—तथा च विभावादिसहितस्येव रसस्य साक्षात्कारो जायत
इत्यर्थः । यथैकमेव दधि वस्तु क्षितामरिचकपूर्णादिनानावस्तुमिलितं सद्रसालास्यं भवति,
तस्यास्वादनकाले चित्ररसस्य प्रत्यक्षो भवति, तथेत्यर्थः ।

अयन्त्विति—अयं रस उत्तमप्रकृतीनामप्राकृतानामनुकार्याणां भक्तानाम् । ननु

(ट) रसस्य स्वरूपलक्षणं तटस्थलक्षणञ्च दर्शितं टीकाकृताऽस्वादस्वभावसूचनेन
विशेषणप्रपञ्चयानेन च । एवंविधेषु स्थलेषूपमानद्वारा विशदोक्तिर्यं विना नान्या गतिः—
सैव टीकायां दर्शिता । ‘रसे सारश्चमत्कार’ इति चमत्कारस्यैव प्राधान्यम् । दर्पणादिषु
निवलेष्वस्येव ‘अलौकिकचमत्कारप्राणः कैश्चित् प्रमादभिः । स्वाकारवदभिन्नत्वेना-
यमास्वादयते रसः ॥’ इत्यादि वाक्येन परामर्शो विहितः । चमत्कारोति—चमत्कारस्या-
प्राकृततैव बोधयित्री ।

(७) एषोऽपि सार्वत्रिकः पाठः । स च ‘विशेषणमात्रप्रयोगो विशेषप्रतिपत्ता’विति न्यायेन समाधेयः ।

(८) एवं (ग) (ङ) पुंल्लङ्घयोः । अन्यत्र ‘स्वकारणं विभावादि’ इति पाठः ।

सामाजिकानामेव—तेषां सर्व्वरसाभिव्यक्तिशाल्येक एव पूर्व्वोक्तः कश्चना-
स्वादकन्दश्चेतोधर्मविशेषः स्थायी । तत्र युक्तिर्हर्षयिष्यते ।

रसस्यानन्दधर्मत्वादेकध्वं, भाव एव हि ।

उपाधिभेदान्नानात्वं, रत्यादय उपाधयः ॥ (ठ) ७१ का

रत्यादयः स्थायिनः । यथा नानाविधशरावसलिलतारतम्येऽपि तरणि-
विम्बप्रतिविम्ब एक एव, तथोपाधिगत एव भेदः, नानन्दगतो रसस्य (९) ।
उक्तप्रकारेषु स्थायिषु कश्चिदुभयनिष्ठः, कश्चिदेकनिष्ठ उभयनिष्ठश्च । तत्र
रत्यादिरुभयनिष्ठः, जुगुप्साऽदिरकनिष्ठः, क्रोधादिरकनिष्ठो द्विनिष्ठश्च—इत्यनु-
कार्याणामेव, सामाजिकानामेक एवेत्युक्तत्वात् (ड) ।

यथा रत्यादीनां भावपूर्व्वरागादिरूपो नानाविधपाक उक्तस्तथा रसस्याधिकस्य पाकान्ना-
विधत्वं कथं नोक्तं, तन्नाह—रसस्येति । आनन्दधर्मत्वाच्चरमानन्दरूपत्वादेकध्वमेक-
विधत्वम् । यथा सितोपलायाः पाकान्तरं नास्ति, यथा वा मद्दारागस्यापि चरमानन्दत्वेन
पाकान्तरं नास्ति, तथैव रसस्यापि । अत्रैकस्य रसस्य न नानाविधत्वं ज्ञेयम् । भाव
इति—नानात्वं प्राप्नोतीति ज्ञेयः । 'यथा नानाविधशरावे' त्यादिपाठः काचित्को न
सर्व्वसम्मतः ।

(ठ) यथैक एवाकाश उपाधिभेदात् घटाकाशपटाकाशादिसंज्ञया पृथक् पृथ-
गुल्लिख्यते, तथैक एव रस आलम्बनोद्दीपनादिनानाविधोपाधिभेदेन कदाचिच्छृङ्गारतया
कदाचिद्दोःरत्वेन कदाचित् करुणाख्यया वा व्यवह्रियते । एवमेव रसान्दतत्त्वत्तद्वर्णितपरि-
भाषायां रतेर्गौणीमुख्याभेदेन संगमनम् । आनन्दस्तु सर्व्वत्रैव समानलक्ष्णा समानानुभव-
प्रकारश्च—अतो वस्तुगत्या भिन्नसंज्ञत्वेऽपि न स्वरूपतो भिन्नता ।

(ड) सामाजिकानां प्रपञ्चे तत्तद्भावप्रपञ्चस्य न वस्तुतोऽनुभूतिः, अपि तु ततो
जातस्याखण्डस्वरूपस्यानन्दस्यैवास्वादः । अनुकार्याणां शृङ्गाररसभाजां कदाचित्
सम्भोगः, कदाचिद्विप्रलम्भः, कदाचिन्मानः, कदाचिद्विन्ता वैक्लव्यं दैन्यं वा—तदुप-
सृञ्जानानां सामाजिकानामेक एव आनन्दः सर्व्वत्र । एवं वीराङ्गतादिवित्तरेषु रसेषु । न
चात्र सामाजिकबोधोपलक्ष्यमेवालङ्कारिकस्य शास्त्रमिति कृत्वा रसानां भागकल्पना
विस्तरेण विचारादिश्च निन्द्यते. 'प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्त्तते' इति
न्यायादत्रापि विश्लेषणमुखेन सामाजिकानां बोधोद्घाटने सौकर्य्यमृद्दनीयम् । अथमाशयो

(९) एष पाठः (क) (न) पुस्तकयोर्नास्ति—टीकाकदप्यस्य मूलान्तर्गतत्वे सन्दिहान इति प्रतीयते ।

प्राकृताप्राकृताभासभेदादेष त्रिधा मतः ॥ ७२ का

एष रसः प्राकृतो लौकिको मालतीमाधवादिनिष्ठः, अप्राकृतः श्रीकृष्ण-
राधाऽदिनिष्ठः । आभासस्वनौचित्यादिप्रवर्तितः । स चाभासस्त्रिविधः
प्रसिद्धकविमसिद्धभेदात् । आद्यः प्राक् प्रसिद्धिमात्रोपहतः, न तु सम्पत्-
स्यमानः ; स च रसाभासो भवन्नपि रसपोषकः—यथा नन्दनसम्बन्ध-
प्रसिद्धौ मालत्या माधवे रतिपुष्टिरिति प्राकृते, अप्राकृते तु शिशुपालसम्बन्ध-

प्राकृतेति—प्राकृते रस एव नास्ति (८), तदपि यत्तैविध्यमुक्तं तत् परमतानुसारेणेति
ज्ञेयम् । प्राकृते ये रसं मन्यन्ते ते भ्रान्ता एव ;—यतोऽत्र कृमिविड्भ्रमस्तान्निष्ठेषु
प्राकृतनायकेष्वतिनन्दरेषु रसो न भवति, विचारतो विभाववैकल्यात्तद्विपर्येतं घृणामयं
वैरस्यमेवोत्पद्यते, तत्रैव रसं वर्णयन्तीत्यर्थः । अतएव ग्रन्थकारेणापि प्राकृतविषय
एकमपि पदं नोदाहृतं, किन्त्वप्राकृत एव सर्वत्र पदान्युदाहृतानीति ज्ञेयम् । प्रसिद्धेति
—रुक्मिण्या सह शिशुपालस्य सम्बन्धो लोकानां प्रसिद्धिमात्रेणोपहतः भ्रान्तानां
प्रतीतिविषयः, न तु सम्पत्स्यमानः—स सम्बन्धो न तु सम्पन्नो भविष्यतीत्यर्थः । अतः
शिशुपालस्य रुक्मिण्यां रती रसाभास एव । एवं परोऽरमणीषु पुरुषस्य रतिरपि
रसाभास एव, प्राकृतविषयत्वात् ।

यद्भ्रसानामष्टधा विभागः कृतस्तदनुभावादिवहिः प्रकाशकक्षामवलम्बानुकार्याणां नायका-
दीनां बहुत्वमनुदित्य, न तु रसस्वरूपस्यानन्दस्येडकृत्येत्तया वा भेदेन । रसात्मवादिना-
मनुभवसाक्षिकानन्दस्य तदानीं वेदान्तरस्यशून्यत्वेनालौकिकचमत्कारवत्तया च न
भेदकल्पना सम्भवतीति तत्त्वम् । प्रकाशदर्पणकदादयो वाऽमेतन्मतपोषका अपि सामा-
जिकानामेक एव रस इति न स्फुटमभिदधति । तत्रेदमपि तदभिप्रायविलसितं सम्भवि यन्न
खलु सर्वेषां रसानामानन्दमात्रा आनन्दप्रकृतिश्चेका, बीभत्सजगुष्ठाऽदिषु प्रदङ्गार-
कल्यादित उपलब्धेः पृथक्त्वस्य निष्कोतुमशक्यत्वात् । वयन्तु सम्भावनामप्येतादृशीं न
बहु मन्यामहे, कारणञ्च तत्र प्राक् प्रदर्शितमेव । न खलु वहिरावेष्टनभेदेन आन्तरानन्दस्य
स्वरूपभेदः कल्प्यः—एवमप्याधुनिकाः प्रतीत्याः काव्यतत्त्वविदः । (Cf. the views of
B. Croce, Spingarn, Henderson and others).

(८) प्राकृते रस एव नास्तीति हि सम्प्रदायविदः, तन्मते श्रीकृष्ण एव रसः सम्भवी,
नलितरस्मिन् प्राकृतजने । मतमेतदालङ्कारिकमतानुसारि नेति टीकास्तैव सूचितम्—
वस्तुतस्तु रसात्मवेदिनो ग्रन्थकृतः प्राकृते रससत्त्वमपक्रोतुं न शक्नुवन्तीति सर्वैर्ज्ञायत एव—
तथापि स्वसम्प्रदायमतरक्षणमिधेन चातुरोजालजम्भयम् । सान्त्वानां जीवनामनन्तता-
ज्ञानं तदेव जागर्ति यदेव ते रसास्वादनसुलभमानन्दमुपभुङ्क्ते, अतः कथन्नेषामनधिकारः

प्रसिद्धौ श्रीरत्नविद्याः श्रीकृष्णे रतिपुष्टिः । कृत्रिमसु नन्दनं प्रति मालती-
वेशधारिणो मकरन्दस्य वास्यप्रकटनादिः । सिद्धस्वनौचित्यप्रवर्त्तित एव—
अनौचित्यञ्चैकस्या अनेककान्तनिष्ठत्वं (ण) ; यदुक्तम्—

कृतज्ञानवसर इति प्राकृतानामस्माकं न ज्ञानगोचरम् । यत् ग्रन्थकारेण प्राकृतविषय
एकमपि पदं नोदाहृतमिति कृत्वा तस्य प्राकृते रसासत्त्वकल्पपक्षाङ्गीकरणं न तत् सम्भव,
अपि तु वैदग्ध्यमात्रमेव—यतोऽत्र ग्रन्थे श्रीकृष्णलीलान्तमेव वर्णनीयमुदाहरणच्छेनेति
ग्रन्थकृतो हृद्गतो भावः—अतोऽत्र प्राकृतचरितवर्णनमप्रासङ्गिकमित्येव तस्य वर्जनं,
न तु कारणान्तरेणेति । प्राकृताश्रयस्य रसस्य सत्तामपह्नवतां वैष्णवालङ्कारिकाणामियं
हि श्रेणी—यत्र प्राकृतचरितमुपजीव्य ह्रीतरेषामालङ्कारिकाणां मते रसो वर्त्तते, तत्र
वैष्णवाणां मते रसता न जातु सम्भवति । यत्र तु परोऽरमणीरतिस्थले वैष्णवानां मते
रसस्येतरथवच्छिन्ना सत्ता, तत्रालङ्कारिकचक्रवर्त्तिन इतरे रसस्याभासत्वेन स्थितिसुपपाद-
यन्ति । प्राकृते रसविकृतिमसहमानानां रीतिर्युक्तिज्ञानन्दचन्द्रिकायामित्यं लक्षिता—
'ननु तर्ह्येतत्तत्तत् प्राकृतनायिकासु दमयन्तीमालत्यादिष्वप्यप्राप्तमिति चेदिष्टापत्तिरेव । 'रसो
वै सः' 'रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽनन्दी भवती'त्यादिश्रुतिप्रतिपादितस्य साक्षाच्चिदानन्दघनस्य
रसस्य विवृतिर्भवदादिभिरप्राकृतीर्भगवत्प्रेयसीरालक्ष्यैव कृता । तत्र सुहृद्भिः कविभिर्न हि
प्राकृतादिषु पिश्रिताऽग्वियमूत्रजराभरणैर्मतीषु स्त्रीषु स रसः पर्यापयिष्यते, तर्हि वयं
किं कुर्मः ? तथा ह्युक्तं रसपक्ष्ययाख्यायाम् (भागवते १।१।१)—'तेन ब्रह्म हृदा य आदिकवये
सुहृन्ति यत् सूरयः । तेजोवारिन्ददां यथा विनिमय' इति । य आदस्य रसस्य ब्रह्म तत्त्व-
मादिकवये भरताय तेने । यत्र रसतत्त्वे कवयः कायकृतो सुहृन्ति, अभेणालक्ष्येऽपि
प्राकृतरसलक्षणस्य सङ्गमनात् ।... इत्यादि । कविकर्णपूरचरणास्तु प्राकृतेऽप्याश्रये रसस्य
सत्तामितरालङ्कारिका इव खोक्नुवन्ति, परं तेषामपि मतेऽप्राकृताश्रय एव मुख्यो रसः ।
टीकाकृतो गोखामिचक्रधुरीणा एतदपि न सङ्गन्ते, 'प्राकृते ये रसं मन्यन्ते ते भ्रान्ता
एवेत्यादि कटाक्षेण सचयन्तः स्वमाश्रयं मतदातृमेव वाञ्छन्ति । अप्राकृताश्रयस्य
रसस्याभासतापचस्तु वयमितरत्रालोचयिष्यामः । 'प्राकृते रस एव नास्ती'ति तु श्रोत-
प्रासमास्फालनं भक्तिशास्त्रयाख्याने यथाकथञ्चित् औचित्यमावहतु, न तु कान्तासम्मिततया
उपदेशयन्ति काव्ये तदाश्रितालङ्कारिकवचःप्रपञ्चे च तस्योपयोगः । अत्रेदमवधेयम्—अति-
गहनस्वरूपे रसे प्राकृताश्रयतापचस्तत्त्वास्वादादुपचतरकचामधिरोहद्विरपाकर्त्तुं सुशक
एव, इति वैष्णवगोखामिमतस्याभ्रान्तताऽस्त व्यवहारिके प्रपञ्चरूपे न तस्य प्रयुक्तिर्जनान्-
प्राकृताश्रितानि कालिदासादिकृतकाव्यानि प्रत्याहरिणो विधातैर्बलं तस्य सम्बन्धपरिग्रहेण ।

(ण) अनौचित्यम्—'औचित्यं रससिद्धस्य स्थिरं काव्यस्य जीवनं'मित्यौचित्यमेव
प्राक् सर्वत्र गम्यते । पशुगतस्तेजोऽन्यत्पुरुषगतप्रतीक्षा न कदापि कान्तासम्मितशोपदेश-

‘यद्यप्ययं रसाभासः परोद्वरमणीरतिः । Rasasudhakara ?

तथापि ध्वनिवैशिष्ट्यादुत्तमं काव्यमेव तत् ॥’ इति

तथापि ‘रसो भावस्तदाभासो भावशान्यादिरक्रमः’ (३५ का)

इत्यादुक्तदिशा ‘आभासोऽपि चमत्कारदशायां ध्वनिभाग भवेत्’ इति ध्वनिमर्यादयेवोत्तमकाव्यत्वं, न त्वनौचित्यरीत्या—इति प्राकृते, अप्राकृते तु परोद्वरमणीरतिरेव सर्वोत्तमतया भूयसी श्रूयते, न तस्या अनौचित्य-प्रवर्तित्वम्, अलौकिकत्वसिद्धेर्भूषणमेव न तु दूषणमिति न्यायात्, तर्कागोचर-त्वाच्च (त) । तथा च—

सर्वोत्तममतेति—शान्तिप्रभृतिपञ्चविधरतीनां मध्ये शृङ्गाररतिः सर्वोत्तमा । सा च रतिर्द्विविधा—स्वकीया रुक्मिण्यादिनिष्ठा, परकीया ब्रजसुन्दरीनिष्ठा च । तयोर्मध्ये परोद्वरमणी श्रीब्रजसुन्दरी तन्निष्ठा रतिः सर्वोत्तमेत्यर्थः । भूयसीति—सर्ववेदेतिहास-पुराणादीनां सारभूते श्रीभागवते आलक्षणेनोक्तं ‘न पारयेऽहमित्यादौ ‘या मा भजन् दुर्ध्वरगेहशृङ्गलाः संवृष्टा’ इत्यादि—तत्रैव ओउहवेणाप्युक्तं ‘या दुस्तान् स्वन-मार्थप्रथञ्च हित्वे’त्यादि । उज्जलगोलमणौ श्रीमद्रूपगोखामिभिरप्युक्तम्—‘अत्रैव परमोत्-कर्षः शृङ्गारस्य प्रतिष्ठित’ इत्यादौ । महाशुभावानां दृश्यश्रयकायादौ परकीया सर्वोत्तमोत्तमतया श्रूयत इत्यर्थः ।

योजित्वं स्वाभाविकम्—प्राकृत एवेदम्, अप्राकृते तु सकललौकिकसीमामतिशयाने परम-पुरुषे न काऽपि निन्द्यानिन्द्यताचिन्ता । अन्यत्र त्वेष विचारो न निहितः—अत्र स प्रदायमता-विष्कारकल्पनामाकाङ्क्षा स निपुणं समाहितः । आभासस्य भेदप्रदर्शनमप्यस्य ग्रन्थकृत आलङ्कारिकमतसामञ्जस्यसाधने निर्व्वन्धं प्रकटयतितराम् । ‘सिद्ध’ रसाभासं विनाऽन्ये भेदा एतैरपरालङ्कारिकैस्तथा समं स्वीकृताः । ‘सिद्ध’ रसाभासस्यात्र वेद्यावमतप्रणालीमनुसृत्य चरमरसपक्षे स्थापनप्रयासः स्वस प्रदायमतं प्रति भक्तिकल्पनाकौतुकमुपपादयति । न चेवंकथने स्वमतविरोध औदासीन्यं वा हेतुः, यतस्वमतकारलक्षणेन काव्यस्य उत्कर्षस्थापना-दभासस्यापि सुखत्वेन विपरिणतिर्नात्यन्तदूषणीया । कृत्रिमो रसाभासः निरर्गप्रसवतां गोपमुभूवां गोकुलनन्दनस्य च पक्षे न कल्प्य इति न तस्य तद्भेदे निर्द्देशः ।

(त) परोद्वरमणीरती रसो नु, अपि तु रसाभास एवेति स्वप्नदायविदामालङ्कारिकाणां राहान्तः—‘परोद्वरं वर्ज्जयित्वाऽत्र वैश्याञ्चाननुरागिणीम् । आलम्बनं नाधिकाः सु’रिति दर्पणकृदुक्तेः, ‘एकत्रैवानुरागश्च तिर्यङ्क्षेच्छगतोऽपि च । योषितो बहुसक्तिश्चेद्रसाभास-स्त्रिधा मत’ इति प्रतापरुद्रियमतस्थितेच । एवमप्यनर्वाचीनाः सर्वे कण्ठाभरण-कृद्गोनाद्याः, रसशास्त्रविशारदा बहवो रुद्रभट्टभानुदत्तादयश्च । परोद्वरमणीरती रस एव

‘अलौकिकाश्च ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् ।’ इति च । Mahabharata—
Udyoga-Parvan.

व्रजवधूनां कृष्णैकतानमानसत्वेन स्वपतिनिष्ठत्वाभावात्तेषाञ्च माया-
कलिततच्छायाऽनुशीलनेन तदङ्गसङ्गमात् प्रत्युत केवलानुरागमात्रोपाधितया
चेतोरञ्जकतया शुद्धत्वमेव ।

न रसाभास इति वैष्णवलङ्कारिका भक्तिमार्गचारिणः श्रीमद्रूपगोखामिप्रभृतयः ।
कौस्तुभकृत् रसाभासो भवन्नप्यसौ रसपोषक इति सुचिन्तितं स्वसमीहितं प्रकाशयन्नपि
स्वसम्प्रदायमतदाहं द्राक् निर्वन्धवानिव प्रतीयते । परोद्गरमणीरत्याश्रयं काव्यसुत्तमं
काव्यमेवेत्यत्र तु न विभिन्नमतावलम्बिनोरप्येतयोः काऽपि विप्रतिपत्तिः—अनिवेशिष्टमेव
कारणत्वेनोपन्यस्य उभयैरपि तैः गाह्यासत्तसई-अमरुशतक-शृङ्गारशतक-पद्यावलादि-
स्थितानां पद्यानां सत्काव्यत्वेनाङ्गीकृतत्वात् । अप्राकृतविषयकपरोद्गरमणीरतिपक्षे च
नास्माकं रसोऽसौ रसाभासो वेति निर्वन्धातिशयः, यतः सकलसहृदयहृदयावर्ज्जनकारिणि
रसनिर्यासस्वादार्थमवतारिणि साक्षाद्रसकदम्बे ‘कृष्णस्तु भगवान् स्वयं’मिति भागवत-
संहितोदिते किमनेनालौकप्रपञ्चकलिते इव न्दधाविवादशौख्येन । धन्यस्मन्यजीवनानां
गोपाङ्गनानां भगवता श्रीकृष्णेन सह ‘तुन्दाऽऽरख्ये विहरता सदा रासादिविभ्रमेः । हरिणा
व्रजनारीणां विरहोऽस्ति न कर्हिचित् ॥’ इति स्कन्दपुराणीयोपदेशान्मतादनाद्यन्तसम्बन्धत्वं,
“काव्यायनि मद्भावे मद्भायोगिन्यधीश्वरि । नन्दगोपसुतं देवि पतिं मे कुरु ते नमः ॥”
इति सङ्कल्पमाचेरुयां गोकुलकुमारिकाः । तास्वेव कियतीनान्तु पतिभावो हरावभूत् ॥ ...
इति, ‘गान्धर्वरीत्या स्त्रीकारात् स्त्रीयान्वमिह वस्तुतः ॥’ इति च भवतामभिधानात्
‘यातावला व्रजं सिद्धा मयेमा रंस्थय क्षपाः ।’.....“भविष्यामि पनिर्हि वः” इत्यादि
श्रीमद्भागवतदर्शनाच्च भगवतः पतित्वमेवास्तु, ‘या दुःस्थजं खजनमार्थप्रयश्च हित्वे’त्यदि ‘या
मा भजन् दुर्चरगेहशृङ्गला’ इत्यादि तत्रत्याश्रयात् ‘दृष्ट्या केशव ! गोपरागहृतया किञ्चिन्न
दृष्टं मया तेनात्र खलिताऽस्ति नाथ ! पतितां किं नाम नालम्बसे’ इत्याद्यभिप्रेत्युक्तेष्व
सिद्धमौपपत्यमेवास्तु वा तस्य, नास्माकं काव्यरसरसिकानां किमपि वक्तव्यमवक्तव्यं वा तत्रास्ते ।
‘परमिसमुपदेशमाद्रियध्वं’ निगमवनेषु नितान्तखेदखिन्नाः । विचिन्तु भवनेषु वल्लवीनामुप-
निषदर्थसुलखले निवहम् ॥’ इति तमुद्दिश्य भक्तिप्रकृवलोकनेन भवन्त इव वयमप्योमिति
ब्रूमः । अप्राकृताश्रये उक्तलक्षणाया रतेः “बहु वार्यते यतः खलु यत्र प्रच्छन्नकासकत्वञ्च ।
या च मिथोदुर्लभता सा परमा मन्मथस्य रतिः ॥” इत्यधुनाऽस्मद्विलुप्तवन्धे मुनिनिवन्धे या
प्रशंसा न तथा काऽप्यस्माकमिष्टापत्तिरिति । केवलं निर्वन्धवर्द्धिर्भवद्भिरानन्दचन्द्रिकायाम्
‘अनन्यश्ररणा स्त्रीया पणहार्थ्या पणाङ्गना । तस्यास्तु केवलं प्रेमा तेनैषा रागिणी मता ॥’
इति शृङ्गारतिलकासम्भवा परोद्गोपपत्योरेव सकलसहृदयहृदयसाक्षिको रसनिर्यासा-
खादो दृश्यते’ इति यदस्मादाश्रयमनाविष्कर्वद्भिरिव कथयद्भिराहोपुष्पिका सचिता, यच्च

अत्र रसग्रन्थे काव्यमधिकृत्येव विचारः (थ) । काव्यं दृश्यं अव्यञ्च ।
दृश्ये शब्दोपात्ता विभावादयोऽभिनायकाश्रया अभिनेयाश्रयाश्च, अव्यञ्चे केवलं
शब्दोपात्ताः । कुतोऽनानुकार्यगतो रसः ? (१०) नापुनरनुकर्तृगतः, तेषां

सामाजिकानां रसोत्पत्तौ प्रकारमाह—अभिनायको नटस्तदाश्रयाः—एवं भावद्वाव-
कटाक्षादयो नटानामभिनेयास्तदाश्रयाः । अनुकार्यति—अनुकार्याणां भक्तानान्तर्धानीं
तत्राविशमानत्वात् नाव्यदर्शनात् पदश्रवणाच्च तदानीं कस्य रसो भविष्यतीति पूर्वपक्षः ।
अनुकर्त्ता नटः, नापि तद्वतो रसो भवति । ननु कस्यचिद्दृशरथवेशधारिणो नटस्य एवं

‘नातीव सम्मतत्वाद्भरतमनेर्भूतविरोधाच्च । साहित्यदर्पणीया न गृहीता प्रक्रिया प्रायः ॥’ इत्य-
यथा भरतमुनेर्भूतविरोधमप्राकृतनायकाश्रितरत्नादिविषयं दर्पणेऽनालोचितमसूचितमपि
भवतुकृतायां नाटकचन्द्रिकायां प्रकटोक्तुर्बद्भिरनर्थकन्तदुपरि कलङ्कपङ्कलेपश्च कृतः, न तत्
सर्वसहत्वसौजन्यप्रयितनान्तां वैष्णवानां भवतां यशस्करमिति मन्यामहे । प्राकृतविषयक-
परोदरमणोरतावाभासतैवेत्यस्माकमालङ्कारिकसमादायिनां मतं, कौस्तुभकदपि भवानस्मत्-
सपक्ष एव । तत्र युक्तिश्चानौचित्यमेव मूले निहितं, तच्चानौचित्यं सद्बुद्धयसामाजिक-
व्यवहारतो ज्ञेयम् । उत्तमप्रकृतिप्रायत्वे परोदरमणोरितिः समाजगर्हिता, तच्चेष्टितस्य
काव्यनाट्यगतत्वेनोपादेयतयाऽस्यादने ‘यदधर्मेकतः स्थानं सूचकस्यापि तद्भवेत्’ इति
न्यायात् सभ्यानामपि तद्रपापत्तेर्वैधर्म्यस्यार्शोऽवश्यम्भावी । यत् ‘प्राकृते रस एव न स्ती’ति
साटोपमाश्रयाविष्कारस्तत् भक्तिशास्त्रसिद्धं, न काव्यतत्त्वोपयोगीति प्रागेव प्रतिपादितवन्तो
वयम् । अत्रालङ्कारशास्त्रे काव्याखादङ्गारसाधनमेव मताविष्करणं साध्यमिति न कटाक्ष-
पातः, परं भक्तिशास्त्रमृत्तिशास्त्रयोरेयं शास्त्रभेदो भवद्भिराविष्कृतः, एवमपि काव्य-
तत्त्वतोऽत्र सा प्रदायिकरसतत्त्वस्य भेदाविष्करणं नान्थायमिति । अतएव रसस्यात्र ग्रन्थे
त्रिधा विभागो ग्रन्थकृतां वैचक्षण्यं द्योतयतितराम् । ‘अप्राकृते तु’, इत्यारभ्य स्थितस्य ‘तर्का-
गोचरत्वाच्चे’त्यन्तस्य स्थूलगतस्य सन्दर्भस्यानन्दचन्द्रिकायामुद्धारः, कृतश्चक्रवर्त्तिचरणैः ।

(थ) एष एव प्रकृतः पन्था आलङ्कारिकनिवन्धे रसतत्त्वनिर्द्धारण इति निपुणं स्वाश्रय-
सूचनं स्वसम्प्रदायिनः प्रति ग्रन्थकृत इत्यस्माकं स्थूलतः प्रतिभानम् । ‘शास्त्रं काव्यं शास्त्र-
काव्यं काव्यशास्त्रश्च भेदतः । चतुःप्रकारः प्रसरः सतां सारस्वतो मतः ॥’ इत्यादिभियुक्त-
तमदर्शितभेदतः भक्तिसुत्वाद्भुपदेशकृतो निवन्धवन्मान्मख्यतः रसालम्बनजीवितस्य वाक्य-
कदम्बकस्य वैशिष्ट्यमनुमीयते । यद्यप्यत्र ग्रन्थे आदिमकिरणे काव्यप्रयोजनप्रदर्शनावसरे
‘यशःप्रभृत्येव फलं नास्य केवलमिष्यते । निर्माणाकाले श्रीकृष्णशुक्ललावण्यकेलिषु ॥ चित्त-
स्याभिनिवेशेन सान्द्रानन्दलयस्तु यः । स एव परमो लाभः स्वादकानन्तयेव सः ॥’ इति

शिक्षाऽभ्यासप्रकटनमात्रकौशलेन स्वादकत्वाभावात् । यदि तु विगलित-
वेद्यान्तरत्वमनुकर्तृणामपि दृश्यते, तदा तेषामपि सामाजिकत्वमेव । अनु-
करणन्तु संस्कारवशादेव जीवन्मुक्तानामाहारविहारादिवत्—तेन सामाजिका-
नामेव रसः । (द) ।

हन्मन्देशधारिणो नटस्य च लोके रसोत्पत्तिः श्रूयते, तत्राह—यदीति । ननु नटस्य
सामाजिकस्य रसानुभवकावे विगलितवेद्यान्तरत्वात् कथन्तस्यानुकरणं सम्भवति, तत्राह—
संस्कारवशादेवेति ।

भक्तिसुक्तिदत्तश्चापि काव्यस्य प्रयोजनत्वेनोक्तं तच्चातिरिक्तमेव, न सर्वस्य तदेकान्तिकतथेतर-
व्यवच्छिन्नतया वा सम्भवतीति स्मरणीयम् । एवमेव धर्ममोक्षशास्त्रप्रतिषिद्धेऽनुरागिणि
वेष्टाजनावलम्बिनि भावानुबन्धे रसत्वं काव्योपयोगीति नोत्पन्नं वचः ।

(द) रससङ्गावे 'प्रमाणसर्वव्यञ्जकत्वे'—स च सामाजिकानामेव केवलं सम्भवति ।
अतएव रसो नानुकर्तृगतः, नाप्यनुकार्यगतो वा, परमुपलब्धगत एव । निखिलजगत्-
स्थितिकतो धर्मस्थेवास्याप्यास्वादनमेव जीवनं सेवनं भोगो वा, स एवेह परः पदार्थः ।
तथा च कश्चिदाधुनिकः प्रतोच्यमनस्तत्त्वकोविदः—

[Cf. in another context. 'Religion is neither an act of knowledge
nor a rule : it is a life, it is an experience ; and this life has its source
in the deepest part of our being, viz. feeling. We cannot proceed
through knowledge of religion to religion—this latter is an original fact.
—Emile Boutroux in *Science and Religion in Contemporary Philosophy*,
translated into English by Jonathan Nield (1909).]

स च रत्नादिवासनां विना नोत्पद्यत इति प्रागेवावोचाम । त एव सामाजिकधुर्य्या
ये कविप्रतिभासमुत्थापितकाव्यहारेण ब्रह्मास्वादसहोदरस्य रसास्वादस्य विषयिणो जायन्ते ।
सामाजिकदृष्ट्येवैव कविवाक्याणि वद्वसंस्काराणि सफलानि च जायन्ते । केचिदाधुनिकाः
प्राश्चात्यकाव्याप्रबुद्धय आप्तवाच इव सामाजिकमन्यत्वमेव कवेः स्वप्रतिभोदृक्कने चरमं
लक्ष्यं मन्यमाना एवमुदघोषयन्ति—

[Cf. Spingarn—(*Creative Criticism*) (p.43) :—The identity of genius
and taste is the final achievement of modern thought on the subject of art,
and it means that fundamentally in their most significant moment, the
creative and the critical instincts are one and the same].

यद्रसोऽप्राकृतगतोऽप्युपभोग्यस्तद्व्यक्तसुक्तं मूलेऽत्र वृत्तिप्रतीके—तथाहि नटवानु-
क्रियमाणेत्यादनन्तरसन्दर्भः ।

तथाहि नटेनानुक्रियमाणानुकार्यचरितदर्शनश्रवणजनितचमत्काराति-
शयेन विगलितवेद्यान्तरतया तदेकस्फूर्तिमनाथेन अद्भुतमिदं रामसीतयो-
रतिकलाकौशलम्, अद्भुतमिदं रामरावणयोर्युद्धम्, अद्भुतमिदं प्रेतरङ्गादि-
विचेष्टितम्—इत्यादिना सर्वेष्वेव रसेषु—

रसे सारश्चमत्कारी यं विना न रसो रसः ।

तच्चमत्कारसारत्वे सर्वत्रैवाद्भुतो रसः ॥ (घ)

इत्यादिदिशा चमत्कारपूर्वकमद्भुतत्वातिशयस्फूर्तौ सम्यङ् मिथ्या-
संशयसादृश्यप्रतयातिरिक्तेन प्रत्ययविशेषेण चित्रोत्कीर्णाभिरूपप्रतिसाद्वि-
ष्विव 'इमे रामसीते', 'रामोऽयं सीताशोककीर्णः', 'रामरावणावेतो',
'व्याघ्रोऽयं जनोपप्लावकः', 'प्रमथानमिदं श्वसमूहान्धमांसाद्यशनमत्तोक्ता-
पिशाचादिनृत्तसङ्कुल'मिति कृत्रिमेष्वपि तेषु विभावादिव्यकृत्रिमवत् प्रतीय-
मानेषु स्वगतरसवासनाधोतरजस्तमस्तया (घ) स्वच्छतरेषु तेषां चेतःस्वेक
एवानन्दो जायते । न तु तेषामेकस्मिन्नेव चेतसि रतयादयः सर्वे स्थायिभावाः

सनाथेनेति—रसोपयोगिविभावादिसफूर्तिसहकृतेन क्रियमाणानुकार्यचरितदर्शनश्रवण-
जनितचमत्कारातिशयेन हेतुना सर्वेषु रसेष्वद्भुतातिशयस्फूर्तौ सत्त्वां सम्यङ् निश्चयः ।
तथाच निश्चयमिथ्यादिप्रत्ययातिरिक्तेन केनचिदनिर्वचनीयप्रत्ययविशेषेण हेतुना
कृत्रिमेष्वपि विभावादिव्यकृत्रिमवत् प्रतीयमानेषु सत्सु सामाजिकानां चेतःस्वेक एवानन्दो
जायत इत्यन्वयः । तेषामिति—उत्साहशोकविस्मयादीनां परस्परविरुद्धानां युगपदेकत्र

(घ) रसस्थालौकिकशर्मित्वं चमत्कारप्राणत्वञ्चोपलब्धं प्राचीनमतोद्धारपुरःसर-
मेवमभिधानम् । न तावद्भूतपदेनात्र पारिभाषिकतन्नामकरसविशेषस्य ग्रहणं, यतः
सर्वेष्वेव नवसु रसेषु स एवाद्भुतापरपर्यायश्चमत्कारकारी कोऽपि पदार्थो वरीवर्त्ति ।
रश्मिष्विव वक्तात् गृहीताऽस्मन्मनोवृत्तिरलौकिकत्वोपलब्धिसुपभुञ्जाना सान्द्रानन्दतत्त्व-
मुपैति । एतदेव रसस्य रसत्वम्, एतावतो च तस्य रस्यता ।

Cf. Longinus—*On the Sublime* (Translated by Dr. Saintsbury in
his *Loci Critici*)—"What is out of the common leads an audience not to
persuasion but to ecstasy....." *"I should certainly lay it down that there is
nothing so eloquent as real passion standing, where it ought, in enthusiastic
afflatus of inspired madness and filling the phrase with a sort of Delphic
rapture."*

सन्ति, तेषां परस्परविसदृशानां युगपदेकत्र स्थितेरभावात् । नापि यथादेशेतसि रतेः स्थायित्वं, न च शमिनान्तेषां भयशोकादिसत्ता—अपि तु सर्वरसचमत्-कारग्राहक एक एवास्वादकन्दः कश्चन चेतोधर्म इति—अतो भयानक-वीभत्सादेः काव्यनाट्ययोरेव रसता, न लोके (न) । अतएवोक्तम्—

स्थितेरभावात् । दोषान्तरमप्याह—नापीति । यतिनां सन्न्यासिनाश्चित्ते सर्वत्र समदृष्ट्या निर्भिकारत्वेन भयशोकादिस्थाधिभावानामसम्भवात्तेषां रसास्वादो न स्यात्—इति तु परमतानुसारेणैवोक्तम् (न) । वस्तुतस्तु तेषां ज्ञानित्वेन चित्तस्य कठोरत्वाद्रसास्वादेऽधिकार एव नास्ति;—‘तथाचोक्तन्तृतीयस्कन्धे’—‘तच्चापि चित्तवर्द्धिं शनैर्कैर्भियुङ्क्ते’ इत्यादिना चित्तस्य वर्द्धिशक्त्या महाकठोरत्वमुक्तम् ।

स्वागतरसवासनेति—एतदेव सुखासुपकरणं रसस्फूर्तिसमाग्री—कलन्तु सर्वत्र समान-लक्ष्णाऽन्तमय इव कश्चनानन्दकन्द इति सारस्वतसारानां धन्यमन्यानामनुभूतिः । रसस्फूर्तिश्च सा वास्तवाश्रया वासनास्थितत्वात्, न तु गगनकुसुमगन्धीपलव्यप्रवृत्तिवत् कल्पनाकलिता-ऽसत्वाश्रयेति वेदितव्यम्—अत्रैव भावनामुक्तिवादिनां भट्टनाथकादीनां मताद्वृत्तिवादिना-मभिप्रायानुसारादीनामालङ्कारिकोपजीव्यानां मतस्य वेलच्छाम् । एतामेव रसस्फूर्तिसमि-लक्ष्य श्रीवाग्देवताऽवतारस्य मम्मटभट्टस्य रसस्वरूपनिरूपणे माधुरीमयी सन्दर्भसक्तिः—‘पुर इव परिस्फुरन् हृदयमिव प्रविशन् सर्वाङ्गोन्मिवालिङ्गन्नयन् सर्वमिव तिरोदधदि-’त्यादि । इदानीन्तनानुभूतिसंवेदाऽनोतानुभवप्रत्यभिज्ञास्मृतिजडिता वा स्वागतरसवासना-ऽधुनिकेरेपि प्रोच्यकोविदेः सामाजिकसंस्कारोदोषकनाकल्पे स्वीक्रियते स्मर्यते च ।

(Cf.—Impressiveness consists in greater intensity of present feeling and in taking a strong and permanent hold of the memory.—Bain —. *Rhetoric and Composition*. Part I. p. 258)

(न) रतिहासप्रमादीनां लोकेऽनुभूतानां स्वत एवानन्दः सम्भविता, काव्ये नाट्ये च निहितानां तेषामानन्दोत्पत्त्यन्तर्भावोदोषकत्वञ्च वर्द्धिततराम् । भयानकवीभत्सादितो लोके वैरस्यं विमुखीभावश्च प्रायः सम्पद्यते—तथाहि स तावदल्पसंख्यो मानवसङ्घः यः सर्वदमनो भरत इव नृगेन्द्रपोतेन चिक्रीडिषुः—‘जिंभ रे सिंहसावध्या जिंभ दंताइं दे गणइससं’ इत्यभिदधन्तरानन्दं विन्दते अत्यल्पाश्च योगिसिद्धसाध्यगणात्मकास्ते ये प्रेतरङ्गसङ्घे प्रशान्त्यख्येऽमन्दमानन्दसन्दोहमुपभुङ्गते । काव्ये नाट्ये च तेभ्य एव भावेभ्य आनन्दोत्पत्तिरिति न किमपि चित्रम् । पुरःस्थात् वर्त्मसन्नाहवतो वीराङ्गमेव जायते, चित्रार्पितारम्भात्तस्मादानन्द—इति विश्वजनीनाऽनुभूतिरेवात्र निदर्शनम् । यत् ‘अष्टौ नाच्यं रसा’ इति, तदुपलक्षणं, काव्येऽपि नाट्यायमाने ते—उभयत्रापि नवमः श्रान्ताख्य

‘अष्टौ नाट्ये रसाः स्मृताः ॥’ Kavyaprakasa—under Ullasa V.

नाट्य एवाष्टौ, लोके तु शृङ्गारादीनां कियतामेव, पूर्वोक्तसलक्षणा-
श्रयत्वात् ।

अथ नाट्यरसानां भेदेषु शृङ्गारस्यादित्वेन समुचितेऽपि प्राङ्निर्देशे
सविशेषवर्णनीयत्वात्, अलौकिकत्वेनैव प्रतिपादनीयत्वाच्च पञ्चादेव निरूपणं
करिष्यते । सम्प्रति वीरक्रमेणाह—तत्र च प्राकृताप्राकृतत्वेन आपितेऽपि
भेदेऽप्राकृतमेवोदाहरिष्यामः (प) ।

अप्राकृतोऽपि द्विविधः प्रत्यालम्बनभेदतः ।

सजातीयं विजातीयं प्रत्यालम्बनमिष्यते ॥ ७३ का

तत्र विजातीयालम्बनोऽप्राकृतवीरो यथा—

गुणं कर्णाकुष्ठं करकिशलयं तूष्णिखरे

धनुश्चक्रीभूतं निपतदिषुहृन्दं तत इतः ।

अथेति—यद्यपि शृङ्गाररसस्य परमसुखत्वेनादौ तस्यैव निर्देशः समुचितः, तथापि
तस्याङ्गानामतिवाहुल्येन पञ्चान्निरूपणं भविष्यति । सम्प्रति सूचीकटाहत्यायेनादौ
वीरादिरसवर्णनमेवाह—तत्र चेति ।

गुणमिति—जरासन्धस्य युद्धे देवसमूहे श्रीकृष्णस्य युद्धलाघवं पश्यति सति श्रीकृष्णस्य
भुजवैर्यञ्जयति । युद्धलाघवमेवाह (I) —यदा देवानां गुणे दृष्टिस्तदा कर्णनिकटे सर्वदा
गुणं पश्यन्ति । यदा तु दक्षिणे करे दृष्टिस्तदा सर्वदेव वाणग्रहणार्थं तूष्णे कर-
किशलयम्पश्यन्ति । यदा तु धनुषि दृष्टिस्तदा सर्वदेवतस्ततो निपतितान् वाणसमूहान्
पश्यन्ति । यदा विपक्षसमूहे दृष्टिस्तदा सर्वदेव तान् भूमौ निपतितान् पश्यन्ति ।

इति तु दर्शितमेवास्माभिः । ‘वस्तुतस्तु तेषां ज्ञानित्वेनेत्यादि’ टीकायां यच्चक्रवर्त्तिचरये-
रक्तं तत् ज्ञानयोगतो भक्तियोगस्य श्रेयस्त्वदर्शनाय—निर्विकल्पज्ञानसमाधिमादधाना
चरमानन्दं नास्वादयन्तीति तु तत्त्वतो रिक्तं वचः ।

(प) अप्राकृतमेवोदाहरिष्याम इति—सर्वेषां लक्ष्याणामत्र श्रीकृष्णचरितनिष्ठत्वात्,
न तु तावत् ‘प्राकृते रसो नास्ती’ति हेतोः । तच्च ‘प्राकृताप्राकृतत्वेन आपितेऽपि भेदे’ इति
प्रतीकात् सुस्पष्टमेव ।

(II) एवं (ग) (क) पुस्तकयोः पाठः । “सर्वदेव वाणाक्षिपार्थं गुणं कर्णाकुष्ठं पश्यन्ति । यदा नूणे
दृष्टिस्तदा” इत्यादि पाठः (क) पुस्तके, “यदा करकिशलये दृष्टिस्तदा” इत्यादि (ख) पुस्तके, (ङ) पुस्तकेऽव-
संशोऽंशतः पतितः ।

रिपून् भूमौ सुप्तान् कलयति समं देवनिकरे

जरासन्धस्याजौ जयति भुजवीर्यं सुरभिदः ॥ १

अत्र प्रकृते उत्साहः स्थायी—स च द्विनिष्ठः । आलम्बनविभावो जरा-
सन्धस्य च कृष्णः । उद्दीपनमन्योन्यशीटीर्यादि । अनुभावो वाणवर्षणे
हस्तलाघवम् । व्यभिचारी गर्वीयताऽमर्षचपलताऽदिः । एतैः परिपुष्टः
स्थायी रसतां प्राप्तः । स चानुकार्यं भगवति प्रकृते परोक्षः, काव्य-
श्रवणात् सामाजिके प्रत्यक्ष इति सर्व्वत्रोन्नेयम् । सजातीयालम्बनस्तूह्यः ।
कैश्चित् सखिभिः सह युद्धमुदाह्रियते—तत्तु लीलाविशेष इति प्रकृते न
लिख्यते (फ) ।

एष च युद्धदानदयाधर्मपूर्वत्वाच्चतुर्धा । सर्व्वत्रोत्साहः स्थायी ।

अष्टान्युदाहरणानि ।

एवञ्च हस्तस्यातिलाघवात् सर्वाः क्रियाः सर्व्वदेवालातचक्रवत् पश्यन्तीति भावः । तस्य
जरासन्धस्य विजातीयालम्बनः श्रीकृष्णः । प्रकृते, न तु नटवत् कृत्रिमे । एवम्भूते भगवति
स रस इदानीन्तल्लीलानां लीलाश्रयाणाञ्च सर्व्वेषामप्राकट्येन परोक्षः, सामाजिकानानु-
वाखादाहुरमूलभूतस्य स्थायिनोऽचिन्त्या शक्तिरीदृशी याऽप्रकटामपि तत्तल्लीलां काव्य-
नाटकगतां साक्षात्कारत्वेन प्रकाशयति—अतस्तेषां स रसः प्रत्यक्षरूपः । सजातीया-
लम्बनो महादेवादिः । सखिभिः श्रीदामादिभिः सजातीयालम्बनैः सह श्रीकृष्णस्य
युद्धमुदाह्रियते । लीलाविशेष इति—जरासन्धस्य यथा देवक्रोधादिजन्ययुद्धस्यारूप
उत्साहः स्थायी तथा श्रीदामादीनां न, किन्तु कौतुकविशेष इत्यर्थः ।

एष चेति—युद्धवीर-दानवीर-दयावीर-धर्मवीरा इति चतुर्ह्येष रसो भवतीत्यर्थः ।

(फ) कंचिदिति—वेष्णवालङ्कारिकैरिति शेषः । वस्तुतस्तु सखिभिः सह युद्धे न
तावत्तदुत्थविजयादिकर्मणि तात्त्विकं किमपि तात्पर्य्यम्, अतो तस्यागणनमेव वरम्—
श्रीकृष्णस्य निखिलमेव कृत्यं लीलाविलसितमिति चेत्—दार्शनिकमुलभप्रौढोक्तिस्तु,
स च पक्षः रसस्यैकध्वमेव प्रमापयति, न तदस्माकमरुचिरं, परं भेदश्चेत् कर्त्तव्यो रसानां
तदा सखिभिः सह क्षतकयुद्धस्य वीररसमध्येऽन्तर्भावो न सुष्ठुति । यद्यु रसानां लक्ष्य-
प्रदर्शककारिकासन्दर्भेऽहुक्तेस्तत्तवर्णदेवतानुभावादीनि तत्त्वाणि दृष्टेय-रसार्णवसुधाकरा-
दितो लक्ष्याणि । मन्त्रे युद्धवीरस्यैवोदाहरणोपन्यासः—इतरेषां सकलसुचरितनिकषायमात्रे
श्रीकृष्णे लक्ष्ये सम्भवेऽपि न वैश्रव्येनेह प्रदर्शनम् । दानवीरो जामदग्न्यः, दयावीरो
जामानन्दनायको जीमूतवाहनः, धर्मवीरो युधिष्ठिर इतीतरे—तत्तच्चरितमूलाद्युदाहरणानि
तेष्वस्वीयग्रन्थेषु दर्शितानि ।

अथ कथं—

दोर्गमायां मधुविजयिनो हा कथं द्वारवत्या-
मन्यायोऽस्यामयमुदभवदन्त निष्कलपयाम् ।
जाते जाते सुतमुपहरत्येव मेऽकालमृत्युः

को मां त्राता हरिहरि हहा हा हता हा हताः स्मः ॥ २

अत्र शोकः स्थायी । एष एकनिष्ठः । पुत्रनाश आलम्बनम् । पुत्रगत-
ममताऽद्युद्दीपनम् । अनुभावः शिरस्ताडनादि । व्यभिचारी विषाददेव-
न्यायादिः । अयन्तु सामाजिकगत एव, नानुकार्यगतः परोक्षेऽपि ।
अयं सामाजिकगतोऽप्यप्राकृतः, कृष्णायत्नात् ।

अथाहुतः—

आलोकः सखि ! लोकलोचनमुदामुद्रेकमुद्गावयन्
सोमस्तोमनिदाघधामनिवहप्रद्योतसद्योहरः ।
मेघे माघवने मणावपि घृणानिर्बाहको नीलिमा
सामानाधिकरण्यमत किमहो चित्रं तमस्तेजसोः ॥ ३

अत्र विस्मयः स्थायी । एष एकनिष्ठः । आलम्बनं श्रीकृष्णः । उद्दीपनं
तत्त्वव्याप्तिः । अनुभावो रोमाञ्छादिः । व्यभिचारी आवेगमतिचपलताऽदिः ।
अयं परोक्षोऽनुकार्यगतः, प्रत्यक्षः सामाजिकगतः । अयमप्राकृत एव (ब ।

अस्यां द्वारवत्यामयमन्याय उदभवत् । अन्यायमेवाह—जातमिति । नानुकार्यगत
इति—पुत्रमरणजन्योत्कटदुःखमानन्दरूपस्य रसस्याविभावे प्रतिबन्धकमिति भावः ।

आलोक इति—हे सखि ! विरुद्धमपि तमस्तेजसोः सामानाधिकरण्यं वृष्ण एकक्षण
एव वर्तते इत्यहो अलाञ्छनम् । श्रीकृष्णे तयोः सामानाधिकरण्यमाह—कृष्णे वर्तमानो
य आलोकः प्रकाशः स लोकलोचनानामानन्दोद्रेकमुद्गावयन् सन् सोमस्तोमचन्द्रसमूहः
निदाघधामनिवहः सूर्यसमूहस्तयोः प्रद्योतानामप्रकाशानां सद्योहर्ता । 'आलोकौ
दर्शनोद्द्योता'विति नानार्थः ।

(ब) अत्र प्रकृते विरुद्धधर्मयोरेकत्र स्थितेरेव विस्मयः—स चालौकिकचमत्कारमयः,
अप्राकृतत्वान्नासङ्गताश्रयश्च । 'लोकलोचनमुदा'मिति बहुत्वोक्तेस्तदन्तर्भावितजनाना-
मखिलानामेवानन्ददायकत्वं, 'स्तोम'निवह'पदार्थां तस्यानुपमत्वञ्च सूचितम् । नीलिम-
प्रशंसनेन तद्वत्प्रशामवर्णस्य लावण्यललितता सूचिता । नामरूपत एवेष्टदेवस्याङ्गादकता

अथ हासः—

उन्मत्ताभिर्बसन्तोत्सवरभसमदैर्गोदुहां कन्यकाभिः

चोदैः सिन्दूरचन्द्रागुरुमलयरुहां हा धिगन्धीकृतोऽस्मि ।

जाड्यं गन्धाम्बुसेकैरजनि तत इतो धावितुं नास्मि शक्नो

व्यापद्येऽहं वयस्य ! प्रियसखमव मां मास्विह ब्रह्महत्या ॥ ४

अथ भगवत्सखो विदूषको ब्राह्मणवटुर्धूमङ्गलो वक्ता । हासः स्थायी ।
एष बहुनिष्ठः । आलम्बनं वसन्तोत्सवः । उद्दीपनं विदूषकस्य वैकल्यम् ।
अनुभावो नयनस्फारताऽदिः । व्यभिचारी अममदचपलताग्लान्यादिः ।

उन्मत्तेति—वसन्तोत्सवजन्यहर्षमदैः करणैरुन्मत्ताभिर्गोपीभिर्मलयरुहां चन्दनानां
चोदैश्चूर्णैरन्वीकृतोऽस्मि । तथा जलसेकैर्मम जाड्यमप्यजनि, अतः पलायितुमपि न
शक्नोऽस्मि । हे वयस्य ! कृष्ण ! अहं व्यापद्ये, म्रिये, अतो मामव रक्ष ।

वैष्णवकविसम्पदायवर्णिता—तस्याश्चात्र रूपनिष्ठवर्णमाधुर्येण प्रकटनं, वर्णगौरवं श्रीकृष्णो
चेतन्यविग्रहे 'कृष्णवर्णं त्विषाऽकृष्णमिषादिना सूचिते श्रीकृष्णचेतन्ये च सुमहद्वर्णत इति
साधनधनानामुपासकानामनुभवसिद्धं, वैष्णवकवीनां परा मोक्षोपनिषच्च तदुपजीविनीति
सर्वमवदातम् । 'नवजलधरवर्णं चम्यकोद्भासिकर्णं विकसितनलिनास्यं विस्फुरन्मन्दहास्यम् ।
कनकरुचिदुल्लं चारुवर्द्धावचूलं कमपि निखिलसारं नौमि गोपोकुमारम् ॥' इति सुकुन्द-
सुक्तावल्यान्तस्यैव नवजलधररुचेर्गोपवधटोदुल्लचौरस्य वर्णस्तुत्यवलम्बित्याशयना ।
'अंशालम्बितवामकुन्तलभरं मन्दोन्नतभ्रूलतं किञ्चित्कुञ्चितकोमलाधरपुटं साचिप्रसारे-
क्ष्यम् । आलोनाङ्गलिपङ्क्तवैर्मरलिकामापूरयन्तं सुदा मूले कल्पतरोरिभङ्गललितं
जाने जगन्मोहनम् ॥' 'कस्तूरीतिलकं ललाटफलके वक्षःस्थले कौस्तुभं नासाऽग्रे नवमौक्तिकं
करतले वेणुं करे कङ्कणम् । सर्वाङ्गे हरिचन्दनञ्च कलयन् कण्ठे च सुक्तावलीं गोपस्त्री-
परिवेष्टितो विजयते गोपालचङ्गामणिः ॥' इति श्रीकृष्णकण्ठाढ्यादावलौकिकस्यापि तस्यैव
रूपप्रकर्षस्य लौकिकवत् प्रत्यक्षायमाणत्वम् । 'अभिया सागरे सिनान करिया साधिव
मनेरि साधा । मरिया हइव श्रीनन्दनन्दन तोसारे करिव राधा ॥' 'एल एल काँचा
अङ्गेर लावणी अवनौ वडिया याय ।' इत्यादि गौडोयवैष्णवकवीनामुच्छ्रुसिते प्रतिभाऽन्त-
वारिधौ रूपच्छायोद्घाटनेन स्वरूपमाहात्म्याविष्कारश्च निसर्गतोऽत्र नः स्मृतिप्रथमारोहति ।
एवमप्याधुनिककविमूढेभ्यो कस्मिंश्चित् भगवत्सत्ताऽनुग्रहीतमचिद्रूपमपि जगद्वस्तु कदम्बक-
सुपलक्ष्य विस्मयरसस्य सुतरामवतार उपभोग्योऽधोनिविष्टसन्दर्भवन्तः—

Into the Elysian fields of thought enters no satisfaction but brings
with it youth and strength and ardour ; nor is there a thing in this world

एष त्रिविधः—स्मितं हासः प्रहासश्चेति (भ) ।

अधरोष्ठस्फारतया सृक्कण्ठोरेव विस्फुरत् ।

अलक्षितद्विजं धीरा उत्तमानां स्मितं विदुः ॥

विकसद्दशनद्योतो गण्डाभोगे प्रफुल्लता ।

किञ्चित्कलः कण्ठरवो यत्र हासः स मध्यमः ॥

सधर्मः साश्रुताम्राक्षः स्पृष्टघोरकटुस्वनः ।

व्यात्ताननो व्यक्तदन्तः प्रहासो ग्राम्य उच्यते ॥ ७४ का

अथ भयानकः—

रंष्ट्राकोटिकठोरकूटकटुना ब्रह्माण्डभाण्डस्थितं

सर्वं चर्वयसीव हन्त वदनेनोद्गोर्णपूर्णाचिषा ।

जिह्वाग्रेण समग्रमुग्रमहसा लेलिह्यसे रोदसी

तस्तं मामिह पाहि पाहि भगवन् पार्थोऽप्यपार्थोऽभवम् (म) ॥५॥

दंष्ट्रति—वदनेन कथम्भूतेन ? दंष्ट्रायाः कोटिभिरग्रभागैः करणैः कठोराह्वादिपि कटुना । रोदसी द्यावापृथिव्यौ जिह्वा लेलिह्यसे । अतस्त्वत्तं मां पाहि । पार्थोऽप्यहम्-पार्थो व्यर्थोऽभवम् अनुकार्योऽर्जुनेऽपि । व्याघ्रालम्बनेन करणेन मकरन्दस्य भयं विना नानन्दोत्पत्तिः । यदि शौर्यं सति यः ब्रह्मैश्वर्येणानन्दस्तदोत्साह एव स्याथी ।

on which the mind thrives more readily than the ecstasy, nay the debauch, of eagerness, comprehension and wonder. The Buried Temple of Maeterlinck translated by A. Suro.

(म) 'भौषणाकृतिवेषाणां क्रियायाश्च विकारतः । लौलादेश्च परस्थानामेषामनुकृतेरिति । विकाशश्चेतसो हास' इति हासलक्षणं रसार्णवसुधाकरे । द्विविधश्चायम्—'आत्मस्थः परस्थश्च । यदा स्वयं हसति तदाऽत्मस्थः, यदा परं हासयति तदा परस्थः ।' इति भरतीये नाट्यशास्त्रे । एष चाप्राकृतनिष्ठ उत्प्रासविकृम्भितो वा सुतरां पोषमेति । सुनीन्द्रोऽप्येवमाह—'स्त्रीनौचप्रकृतावेव भूयिष्ठं दृश्यते रसः ।' सुनीन्द्रादीनां मतेऽस्य षड्भेदा विज्ञेयाः, ते नामतो लक्षणतश्च नाट्यशास्त्राद्विष्वाकरेणैव द्रष्टव्यः । अप्राकृताश्रितस्यास्य उत्तममध्यमाधमप्रकृतिभेदेन वैरूप्यमपि तत्र दर्शितम् । अप्राकृतनिष्ठस्य हासस्य दिङ्मात्रसुदाहरणं शार्ङ्गधरपद्धताबुद्धतोऽधोदर्शितः श्लोकः—'भोजनं प्राप्य दुर्बुद्धे मा प्राणेषु दयां कुरु । दुर्लभानि परान्नानि प्राणा जन्मनि जन्मनि ॥'

(म) विश्वरूपदर्शनतस्तत्स्यार्जुनस्य कातरौक्तिरियम्—तथा च श्रीमद्भगवद्गीतायाम्—

अचार्जुनस्य भयं स्थायि । स चैकनिष्ठः । आलम्बनं विश्वरूपप्रदर्शकः
श्रीकृष्णः । उद्दोषनन्तर्गतदंष्ट्राऽदि । अनुभावः 'पाहि पाही'ति कातर्यम् ।
व्यभिचारी 'अपार्थोऽभव'मिति दैन्यम् । एष च कृष्णालम्बनत्वात् सामग्री-
सान्निध्येनानुकार्येऽपि रसतां प्राक् प्राप्त एव । भयेऽपि कृष्णस्फूर्तेस्तत्-
सम्बन्धादानन्द एवेत्यप्राकृत एव । न तु मालत्यादौ शार्ङ्गलाद्यालम्बनेन
मकरन्दस्य भयं विनाऽनन्दः । सति शौर्ये उत्साह एव स्थायी भवति ।
तेन कदाचिदानन्दो जायते, न भयतः । तेन प्राकृते न रसता (य) ।

अथ वीभत्सः—

देहेन्द्राणां मथितवपुषामन्तमेदोऽस्थिमज्जा-

मांसासृक्त्वक्स्थपुटपटलीखादमोदप्रमत्ताः ।

कौमोदक्या मधुविजयिनः कीर्त्तिमुत्कीर्त्तयन्तः

साहं गृध्रैर्बिदधति मुदं प्रेतरङ्गा विशङ्काः ॥ ६

कौमोदक्या गद्या मथितवपुषां देहेन्द्राणाम् । अन्त 'आत' इति प्रसिद्धः, स्थपुटं नाडी-
अग्न्यविशेषः—तेषां पटलीनां समूहानामाखादनेर्ज्जातो यो मोदस्तेन प्रमत्ताः प्रेतरङ्गा
मुदं बिदधति ।

'खिलिह्यसे यसमानः समन्ताल्लोकान् समग्रान् वदनेर्ज्वलद्भिः । तेजोभिरापूर्थं जगत् समग्रं
भासस्तवोग्राः प्रनपन्ति विष्णो ॥' 'दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।
दिशो न जाने न लभे च शर्म प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥' इति । प्राकृताश्रितो भयानकरसः
प्रायः स्त्रीनीचप्रकृतिः, परमप्राकृताश्रिते तस्मिन् यथेह ऊर्जस्विनः क्षत्रियोत्तमस्यापि
भौतिजनने न किमप्यशोभनम् । लोकक्षयकृतः कालाङ्गोतिर्न कदापि कस्यापि गर्ह्यत्वानम् ।

(अ) न रसता—किमभिप्रायमेतदभिधानमिति पृच्छायां वयं ब्रूमः—यदत्र प्राकृताश्रयिणि
भयानकरसो रसता न तावदपङ्क्यते कौस्तुभकृद्भिः, परं प्राकृतेऽनुकार्ये सञ्चारिभयेनानन्दस्य
वाधात् रसस्यानन्दमयत्वात् न रससत्ता सम्भवति । उभयत्रापि सामाजिकानामानन्दो-
द्बोधोपलब्धिरिति तु नान्यायमिति प्रागेव दर्शितमस्माभिः । 'भयानकवीभत्सदेः काव्य-
नाम्योरेव रसते'ति (१३८ पृष्ठायाम्) ग्रन्थकृतस्वरसादेतत् सुप्रतीतमपि टीकाकर्ता
मतनिर्वन्धप्रागल्भ्यप्रकटनाय पुनरुक्तिरुच्यते । सर्वेषां रसानामप्राकृताधिकारित्वकथने न
काऽपि हानिः—यतो निखिलरसमूर्तिरमन्दस्मृतिः स्वानन्दरससङ्ख्याः श्रीकृष्ण इत्येकैकमलं
सर्वेषां, परं तेषां प्राकृताश्रयत्वनिरासे हानिरेव बाधः स्यात् । 'यदभिहितं रसोदानवादीनां
रौद्रो रसः, किमन्येषां नास्ति ? उच्यते । अख्यन्येषामपि किञ्चधिकारोऽत्र गृह्यते, ते हि

अत्र देवासुरसंग्रामावसानमालोकयतां व्योमचारिणां जुगुप्सा स्थायी । स
चैकनिष्ठः । श्वशरीराद्यालम्बनम् । प्रेतरङ्गादुग्रहीपनम् । अनुभावो मुख-
वैकल्यादिः । व्यभिचारो ग्लानिदैव्यादिः । एतैः परिपुष्टा जुगुप्सा जुगुप्सैव
यद्यपि तथापि भगवतः कृतिरियमिति भगवत्स्मरणादेवानन्दः । प्राकृते
नत्वानन्दः, अपि तु नटव्यापारदर्शनात् सामाजिकानामेव तत्र रसः ।

यथा वा—

दृशेव करुणार्द्रया सहचरान् समुज्जीवय-

त्रघस्य जठरं गतो गरलजातवेदोव्यसून् ।

तदन्वधमनीवसारुधिरसज्जलालादिभिः

भुतोऽप्यनवल्लिप्तवच्छुचिरुचिः स जीयाद्भिरः ॥ ७

अत्र भगवत एवानन्दत्वात्तदन्वादिदर्शनेनाप्यानन्द एव लीलावतां, तथात्वात्
भक्तानाञ्च तस्य स्फूर्त्ताविव ।

अथ रौद्रः—

स्पर्शेनापि न वेद्य एव भवता मृत्योर्मुखं गच्छता

किं दोर्मण्डलचण्डिमैष भवति विज्ञापनीयो मया ।

येनाखण्डलशोण्डाखण्डनकृता गेण्डूकृतोऽयं गिरिः

किं रे कष्टमरिष्ट दुष्ट तनुषे गोष्ठस्य नस्तिष्ठ रे (र) ॥ ८

दृशेवेति—गरलरूपेण जातवेदसाऽमोना व्यसून् विगतप्राणान् मूर्च्छितानिबध्यः, तेषां
पार्श्वदत्वेन निव्यत्वान्न वास्तवप्राणत्यागः सम्भवतीति । भुतोऽपि व्यामोऽप्यनवल्लिप्त इव
शुचिः शुद्धा रुचिः कान्तिर्यस्य सः, 'सुन्दरे किमसुन्दर'मित्युक्तेः—उक्तञ्च दृशमे—
'पङ्काङ्कुरागरुचिर'मिति । अत्रेति—भगवत आनन्दरूपत्वात्लीलावतां पार्श्वदानामपि
तथात्वादानन्दरूपत्वात् । अथ एवानन्दोद्रेकस्याधिक्येनात्मादिदर्शनेनानन्दोत्पत्तिरेव—

स्वभावत एव रौद्राः (नाट्य शास्त्रे षष्ठाध्याये) इतिवदेतादृशस्थलेऽपि मतपरिणामः सुशक्तः
सुसहस्रैव्यलं पिष्टपेषणेन ।

(र) अरिष्टवधः श्रौमद्भगवतसंहितोदितः अन्यकृतकृते आनन्दवृन्दावने पञ्चदशे स्तवके
लक्षणीयः । स्वाधिदेवताद्रुद्रादुग्रकर्मेक्रियात्मकादस्य रौद्र इति संज्ञेति बहवः । श्रौध-
स्यायिभावो रक्षोदानवोद्धतमनुष्यप्रकृतिकः संग्रामहेतुकश्चायं रसः । रक्तास्यनेत्रता-
म्बुकुटोत्करण-दन्तौष्ठपीडन-गण्डस्फुरण-हस्ताग्निघोषादिभिरनुभावैरस्य प्रायशः सामाजिक-

अत्र कोपः स्थायी । एष एकनिष्ठ उभयनिष्ठश्च—अत्र तूभयनिष्ठ एव ।
आलम्बनमन्योन्यम् । उद्दीपनमन्योन्यविक्रमः । अनुभावो वागाङ्गम्बर्थादिः ।
व्यभिचारी गर्वादिः । एवं स्फुटोऽयं रसः—स च भगति परोक्षः, सामाजिके
प्रत्यक्षः । आद्ये विजातीयालम्बनोऽप्राकृतः ; द्वितीयेऽप्राकृत एव ।

अथ शान्तः—

वयो जीर्णं हा धिक् तदपि न हि जीर्णो मदभरः

श्लथं चम्पाङ्गेभ्यस्तदपि न हि रागः श्लथ इव ।

रदाः शीर्णास्तदपि न हि मोहः, कथमयं

जनः कंसारातेश्वरणकमलाय स्पृहयतु (ल) ॥ ८

न तु प्राकृतानां भव दुःखं, तेषां दुःखरूपत्वेन भयानकबीभृत्स्वितवस्तुदर्शने दुःखमेवोत्पद्यते इति विशेषो ज्ञेयः ।

स्पर्शनेति—मत्कर्तृकस्पर्शनापि हेतुना न्यूनं दुःखं गच्छता भवताऽहं न वेद्यः न ज्ञातुं शक्य एव—तथा च मद्भिषयकज्ञानमेव तव न भविष्यति, किं दोषखिन्ना मया भवति विज्ञापनीय इति भावः । इन्द्रपराक्रमखण्डनकृता येन दोर्हं खेनायं गोवर्द्धनगिरिगङ्गकृतः । आद्ये अतुरमात्रनिष्ठे कोपे विजातीयालम्बनो भगवान् । द्वितीये उभयनिष्ठे, तदा सुतरां भगवानप्राकृत एव ।

प्रत्यक्षता । विजातीयालम्बनोऽप्राकृतः—विजातीयोऽरिरालम्बनं यस्य स भगवानप्राकृतः ।

अत्र चतुर्थचरणे 'ट'वर्गयुक्तवर्णानां निवेशनेन रसातुगुणं प्रकटम् ।

(ल) वयो जीर्णमिति—एवमप्याचार्यशङ्करो समग्रे मोदसुहरे विशिष्य 'अङ्गं गलितं पलितं मुखं दन्तविहीनं जातं तुल्यमिति' पञ्चटिकायां निर्व्वेदमेवोपदिदेश । तदुक्त्या समाधिमयेकान्तता चात्र विलसति । आह च भगवान् भरतः—'योगीव ध्यानरतो भवति हि निर्व्वेदवान् पुरुषः ।' भरतीये तु निर्व्वेदस्य व्यभिचारिभावरूपेण परिग्रहः, न तु स्थायिभावतया—तेन तन्मतेऽष्टावेव रसाः । मतञ्चेत् प्रागेवालोचितमस्माभिः—सच्चा-र्यादोनामभावयुक्तिस्तु इत्यमपास्ता दर्पणे—'युक्तवियुक्तदशायामवस्थितो यः शमः स एव यतः । रसतामेति तदस्मिन् सच्चायां स्थितिश्च न विरुद्धा ॥' इति । अतएव ध्वनिकारादि-मतानुसारिभिः शमस्य व्यायस्वमुक्ता शान्तरसस्य प्राधान्यख्यापनाय अचेष्टि । एवमभि-दधुश्चालङ्कारिकचूडामणयो लोचनकृदोऽभिनवगुप्तपादाः—“मोक्षफलत्वेन चार्थं परम-पुरुषार्थनिष्ठत्वात् सर्व्वरसेभ्यः प्रधानतमः स चार्थं शान्तरसः” इति । भर्तृहरिकृतवैराग्य-प्रतके भक्तवृन्दरचितस्तवकदम्बे च रसस्यास्य बहुलः प्रसारस्तत्रैव स समास्वादनীয়ः सेवनीयश्च सद्दृश्यैः ।

अत्र निर्वेदः स्थायी । स चैकनिष्ठः । आलम्बनं संसारदुःखम् । उद्दीपनं पुण्यतीर्थादि । अनुभावो विषयासक्तित्यागः । व्यभिचारी मतिस्मृतिवृत्त्यादिः । एष रसोऽनुकार्यं परोक्षः, सामाजिके प्रत्यक्षः । चमत्कारी चायम् ।

तथा च—

“यच्च कामसुखं लोके यच्च दिव्यसुखं महत् । Mahabharata

लवणाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलाम् ॥”

चमत्कारातिशयेनानन्दातिशयः । अयं श्रीकृष्णभक्त्युपयुक्तो यदि भवति तदाऽप्राकृत एव । यथाऽयं निर्वेदो व्यभिचारी सन्नपि शान्तरसे स्थायितां प्राप्य रसतामाप्नोति तथा सैव देवादिविषया रतिर्भाव इति पारिभाषिकोऽपि भावः (12) स्थायी सन् तत्तद्विभावादिसामग्रीसमवेतो भूत्वा ‘भक्तिरस’ इति (व) द्वादश रसा भवन्ति । स पुनर्भक्तिरसः श्रीकृष्णाश्रयो भवन् रतग्रादिभिः स्थायिभिर्दृशविधो भवति । तदन्यत्रोद्धम् ।

वय इति --अङ्गभ्यः सकाशाच्चर्मैश्च, तदपि रागः श्रुत्य इव श्रुत्यतुल्योऽपि न भवति ।

केचिच्छान्तस्य रसत्वं न मन्यन्ते, तन्मतं दूषयितुमाह—अयमिति । चमत्कारित्वे हेतुं प्राचीनानां श्लोकमाह—तथा चेति । लवणाक्षयसुखरूपचन्द्रस्य षोडशीमेकां कलामपेति मत्तर्पणलोकस्थस्वर्गस्थसुखे नार्हतः—तस्माच्चमत्काररसत्वे तस्य रसत्वमवश्यमङ्गीकार्यं ‘रसे सारश्चमत्कार’ इत्युक्तेः । द्वादश रसा इति—पूर्वमेकादश रसा उक्ताः, अयमेको रसो मिलित्वा द्वादश भवन्तीत्यर्थः । कस्यचिन्मतेऽसौ भक्तिरस एव श्रीकृष्णाश्रयो भवन् स्वातन्त्र्येण दृशविधो भवति, तस्य स्वरूपलक्षणोदाहरणमन्यत्र तस्यैव ग्रन्थ उद्धम् ।

(व) रतिर्भाव इति पारिभाषिकोऽपीति—व्यापकवृत्तग्रा ‘रति’पदेन प्रीतिस्मृतानां निखिलानां चित्तवृत्तीनां परिग्रहः । पारिभाषिकस्य तस्येत्यमर्थो निर्दिष्टो रसान्तरसिन्धौ—‘मिथो हरेर्मृगाद्याश्च सम्भोगस्यादिकारणम् । मधुरापरपर्याया प्रियताख्योदिता रतिः ॥’ ‘भाव’पदेन रतिप्रोक्तोत्साहक्रोधशमादीनां सर्वेषामेव व्यापकवृत्त्या परिग्रहः, पारिभाषिकात्तस्मात् ‘सञ्चारिणः प्रभ्रानानि देवादिविषया रतिः । उद्द्विजमात्रः स्थायी च भाव इत्यभिधीयते ॥’ इत्युक्तलक्षणपदार्थग्रहः । अत्र लक्षणे देवादीत्यादिपदेन पुत्रादिविषया रतिरपि गृहीतेति केचित् । रसगङ्गाधरकृदप्येवम् । तन्मते वात्सल्यास्य रसत्वेन न प्रथमगणना । परं श्रीकृष्णविषया सा परो रसः—भक्तिरस इति तस्य संज्ञा । एतच्च प्रामेवास्माभौ रसस्वरूपसंख्यादालोचनप्रस्तावे सम्यक्खिवेचितमिति न पुनरवतारस्तस्यात्र कृतः ।

(12) ‘पारिभाषितो भावः’ इति (क) (ङ) पुस्तकयोः ।

अथ वात्सल्यम्—

आराज्जानुकारोपसर्पणपरो जातस्मितं सञ्चर-

अङ्गारोहमनाप्रुवन् रुदिषाविम्बानचन्द्राननः ।

अभ्यासार्थमुपेक्षितोऽपसरणप्रक्रान्तया सत्वरं

कण्ठेकृतय यशोदया न न न नेतग्राञ्चासि बालो हरिः ॥ १०

अत्र ममकारः स्थायी । एष एकनिष्ठः । आलम्बनं श्रीकृष्णः, उद्दीपन-
न्तदुगतचङ्क्रमणादि । अनुभावः कण्ठेकृतगालिङ्गनादिः । व्यभिचारी
हर्षादिः । एष परोक्षो व्रजेश्वरीनिष्ठः, प्रतयक्षः सामाजिकनिष्ठः । उभय-
धेवाऽयमप्राकृतः ।

अथ प्रेमरसः—

प्रेयांस्तेऽहं त्वमपि च मम प्रेयसीति प्रवाद-

स्त्व' मे प्राणा अहमपि तवास्मीति हन्त प्रलापः ।

त्वं मे ते स्यामहमिति च यत्तच्च नो साधु राधे !

व्याहारे नो न हि समुचितो युग्मदस्तत्प्रयोगः ॥ ११

अत्र चित्तद्रवः स्थायी । स चोभयनिष्ठः । आलम्बनमन्योन्यम् । उद्दीपन-
मन्योन्यगुणपरिमलः । अनुभावो विशिष्य निर्व्वचनाभावः । व्यभिचारी
मतप्रोत्सुक्त्वादितः । परोक्षः श्रीकृष्णराधयोः, सामाजिकानां प्रतयक्षः । प्रेमरसे
सर्व्वं रसा अन्तर्भवन्तीतत्र महीयानेव प्रपञ्चः । ग्रन्थगौरवभयाद्दिङ्मात्र-
आरादिति—आरात्रिकटे जातुकराभ्यां गमनपरो बालः श्रीकृष्णो मातुरङ्गारीहृणार्थं
सञ्चरन् यशोदयाऽपि गमनप्रक्रियायामभ्यासार्थं पुत्रानयनाय सम्मुखगमनं विहायापसरणे
स्वस्य पृष्ठदेशगमने प्रक्रान्त्योपेक्षितः श्रीकृष्णो मातुरङ्गारोहमप्राप्य रुदिषाविम्बानसुखः
पञ्चादयशोदया सत्वरं यथा स्यात्तथा कण्ठेकृत्याश्वासितः ।

प्रेयांस्तेऽहमिति—श्रीकृष्ण आह—हे राधेऽहन्ते तव प्रेयान्, त्वं मे प्रेयसी, त्वं मे
प्राणाः, अहमपि तव प्राणा अस्मीति । त्वं मे मम, ते तवाहं स्यामिति च यत् तत् सर्व्वं
न साधु, यतो नाभावयोर्व्याहारे कथाप्रसङ्गे युग्मदस्तत्प्रयोगो न समुचितः—आत्मनोर्दि-

दादशेति कथं भवन्ति ते, तदप्यदाहरणोपन्यासपूर्व्वकन्तत्रैव दर्शितम् । स पुनर्भक्तिरसो
दृशविधो भवतीति—ग्रान्त-प्रीति प्रेयो-वत्सल मधुराखभेदेः पञ्च, स्वार्था परार्थेति प्रत्येकं
द्वौ । अतो दशैव ते । अन्यत्रोक्तम्—श्रीरूपगोखामिप्रभृतीनां निबन्धेऽस्मिन्नि प्रेयः ।

मुक्तम् (१३) । केषाञ्चिन्मते श्रीराधाकृष्णयोः शृङ्गार एव रसः (ग्र)—तन्मते-
ऽप्येतदुदारणं नासङ्गतम् । शृङ्गारोऽङ्गी प्रेमाऽङ्गम्, अङ्गस्यापि कचिदुद्रिक्तता ।
वयन्तु प्रेमाऽङ्गी, शृङ्गारोऽङ्गमिति विशेषः । तथा च—

उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति प्रेम्नाखण्डरसत्वतः ।

सर्वे रसाश्च भावाश्च तरङ्गा इव वारिधौ (घ) ॥ १२

देहत्व एव ताडशः प्रयोगः समुचितो भवति । अत्र तु श्यामप्रीतदेहद्वययोरेक एवात्मा—
यथैकस्मात् कमलनालादुत्पन्नं नीलपीतकमलद्वयं, तद्वदिति ज्ञेयम् । उद्रिक्तता—अङ्गि-
रसापेक्षयाऽङ्गरसस्याधिक्यम् । एतदभिप्रायेण वयमपि शृङ्गारोऽङ्गमिति ब्रूमः ।

अखण्डरसत्वतोऽखण्डरसत्वात् सर्वे उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति समुद्रे तरङ्गा इव ।

(ग्र) प्रेमरसे चित्तद्रवरूपविशिष्टाया रतेर्बोधोदस्य व्यापकत्वं शृङ्गाररसात् यथा-
कथञ्चिदपि बुद्ध्यात् साधारणात् रतिभावमयादव्यमिति केचित्—अपरैस्तु तेनैव मार्गेण
प्रेमरसस्य व्याप्तिरधिक्येनोमीयते । (If the connotation decreases, the denotation
increases and *vice versa*.) तन्मते प्रेमाऽङ्गी, शृङ्गारोऽङ्गमिति । वस्तुतस्तु यत्किञ्चिदपि
पार्थक्यमुपकल्प्येतावान् विभागविस्तारः । अन्येऽत्र प्राक् सप्तविधगौणरतीनां वीरादारभ्य
रौद्रं यावद्वर्णितानामुपन्यासः, पश्चात् शान्त-वात्सल्या-प्रेयो-भक्ति-प्रीतीनां पञ्चानां
मुख्यरतीनां पृथङ्निर्देशः स्वसन्नायमततात्पर्यलक्षणायः । अन्यकृत्स्नरालङ्कारिका
इव नवैव रसा इति स्वमतं सूचितवान्—‘खेच्छया लिखितं किञ्चित् किञ्चिदत्र परेच्छया ।
यत् पूर्वापरसंबन्धं तत् पूर्वमपरं परम् ॥’—अग्रे श्रीकृष्णस्य सर्वरसात्मकत्वं सूचयितुं
रचितः श्लोकोऽपि तदाशयक एव । महोयानेव प्रपञ्चः—मधुरोपनामकस्य भक्तिरसस्यैव
महत्प्रपञ्चत्वं श्रीमद्रमोखामिनां अन्ये—ग्रन्थावसाने सविनयसुक्तिश्च—‘अतस्तत्त्वाद-
पारत्वादाप्तोऽसौ दुर्विगाहताम् । स्पृष्टः परं तटस्थेन रसाब्जिऽमधुरी मया ॥’ इति ।

(घ) ‘एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु भगवान् स्वयंमिति वत् प्रेमरसस्या-
खण्डत्वमितरेषां खण्डरसताऽत्रांशतः सूचिता । प्रेमरसे हि भूमस्वरूपस्य भगवतः शक्ति-
निर्दिष्टता—यदि शृङ्गाररसत इतरेषां रसानां विपरिणामः सुकरः, कथं न तत्सम्भूतात्
प्रेम्न एतत्सम्भवः ? अतो नात्र केवलं प्रौढिः । मानवहृदये वैरं तथाऽस्तु, घृणा ताऽस्तु,
सर्वत्रैव प्रेमप्रकर्षस्तु, प्रेम्नि निलीने हृदये सर्वेषां साधीयान् लय इति नासाधारणसंवेद्यं
तत्त्वम् । प्रेम्नो वारिधिसाम्यं कथञ्चिदुदाहरणद्वाराऽनुमीयते—वैष्णवकुलप्रेमरसजयदेव-
सुहृदुमापतिधरस्याधोदर्शितः श्लोको रसस्यैकस्याखण्डत्वं निपुणमनुमापयतीत्यस्माकं प्रति-
भानम्—‘रत्नच्छायाच्छुरितजलधौ मन्दिरे द्वारकाया कृष्णिण्याऽपि प्रवलपुलकोद्भेदमा-

(१३) ‘ग्रन्थगौरवतया दिङ्मात्र’ मिति सुदृढतपुस्तके, ‘ग्रन्थगौरवादिङ्मात्र’ मिति (क) (ख) पुस्तकयोः,
‘ग्रन्थगौरवभयादिव्यादि (ग) (घ) (च) पुस्तकेषु ।

अथ भक्तिरसः—

जय श्रीमद्भुन्दावनमदन ! नन्दात्मज ! विभो !

प्रियाभीरीबृन्दारिक ! निखिलबृन्दारकमणे !!

चिदानन्दस्यन्दाधिकपदारविन्दासव ! नमो

नमस्ते गोविन्दाखिलभुवनकन्दाय महते (स) ॥ १२

अत्र देवविषयत्वाच्चेतोरञ्जकता रतिरेव भावः—स एव स्थायी, आलम्बनं श्रीकृष्णः, उद्दीपनन्तन्महिमादि, अनुभावो हृदयद्रवादिः, व्यभिचारी निर्वेददेव्यादिः, परोक्षो भक्तानां, सामाजिकानान्तु प्रत्यक्षः ।

यद्यपि भगवान् सर्व्वरसकदम्बसम्बलितः, तथापि मूर्त्तः शृङ्गार एव, सावर्ण्यात् तद्देवतत्वाच्च (ह) । तथाहि—

जयेति—प्रियाऽभीरीखरूपा बृन्दारिका देवाङ्गना यस्य, हे तथाविध ! 'तत्प्रियार्थं सम्भवन्त्वमरस्त्वय' इति दशमोक्तेः । हे निखिलबृन्दारकाणां देवानां मणे श्रेष्ठ ! चिदानन्दस्य ब्रह्मानन्दस्य स्यन्दः क्षरणं यदि सम्भवति तदा तजोऽप्यधिकक्षरणारविन्दस्यासवो यशो-रूपमकरन्दो यस्य, हे तथाभूत !

सावर्ण्यादिति—श्रीकृष्णस्य यो वर्णः स एव वर्णः शृङ्गाररसस्य—एतेन रसानां साकारत्वमभिप्रेतं, तथाच ऋदिनौशक्तेर्वृत्तिरूपा लक्ष्मीप्रभृतयो यथा साकारास्तथा ऋदिनौशक्तेर्वृत्तिरूपा एते रसा अपि साकारा एवेति भावः ।

लिङ्गितस्य । विश्वं प्रायान्कल्ययमुनातीरवानोरकुञ्जे राधाकेजीभरपरिमलध्यानमूर्च्छां सुरारेः ॥' अत्र प्रेमा सम्भोगशृङ्गारोपचितो भक्तिरसस्य शान्तिरसस्य च पुष्टिं साधयति—औत्सुक्यसृतिमतिहर्षाऽसूयाचिन्तानिर्व्वेदानां बहूनां भावानामाश्रयाविरोधेन मधुर-मधुरसुखमज्जननिमज्जनञ्च सच्चिदयहृदयसंवेद्यम् ।

(स) उदाहृते पद्ये इष्टदेवविषयिणी चेतोरञ्जकता स्तिमितस्तिमितेव विषयान्तर-चिन्तया न व्याकुला—सा भक्तहृत्ततभावविभावानां परां काष्ठामधिरोहति विभौ गोविन्दे प्रयुक्तस्य विशेषणसङ्गस्य चरितार्थताखापनायालम् । एवमेव श्रीकृष्णचेतन्यरचितत्वेन कीर्त्तितेऽधोलिखिते श्लोके—'पुञ्जीभूतं प्रेम गोपाङ्गनानां मूर्त्तीभूतं भागधेयं यदूनाम् । एकीभूतं गुप्तचित्तं श्रुतीनां श्यामीभूतं ब्रह्म मे सन्निधत्ताम् ॥' 'तदेकं भजामस्तदेकं स्मरामस्तदेकं जगत्साक्षिरूपं नमामः' 'नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोऽस्तु ते सर्व्वत एव सर्व्व' इत्यादिषु तस्यैव भक्तिरसस्य प्रवक्तव्ययोगभावेन वर्त्तनम् । 'सा पराऽनुरक्तिरीश्वरे' इति भक्तिसूत्रसूचितसंज्ञस्य भावस्यैतेषु स्पष्टं प्रकाशः ।

(ह) भगवान् हि पुञ्जीभूतं प्रेम (God is Love) । एषैव वैष्णवचिन्ताप्रवाहस्य

‘रसः शृङ्गारनामाऽयं श्यामलः कृष्णदेवतः ।’ Rasasudhakara (P)

एवञ्च सर्वेषामेव रसानां वर्णा देवताश्च बोद्धव्याः ।

सर्वरसात्मकत्वं श्रीकृष्णस्य यथा—

शृङ्गारी राधिकायां, सखिषु सकरुणः क्षेडदग्धेष्वघाहे,-

बीभत्सी तस्य गर्भे, व्रजकुलतनयाचेलचीर्यं प्रहासी ।

वीरी दैत्येषु, रौद्री कुपितवति तुरासाहि, हैयङ्गवीन-

स्तेये भीमान्, विचित्रो निजमहसि, शमी दामवन्धे, स जीयात् (च) ॥ १३

अथ शृङ्गारः—

धृते पाणिदन्धे भटिति भणितं रत्नवलये-

हृते नीवीग्रन्यौ मुखरितममन्दं रसनया ।

शृङ्गारीति—शृङ्गारी शृङ्गाररसविशिष्टः, अघाहेर्विषदग्धेषु सखिषु करुणरसविशिष्टः, तस्याघासुरस्य गर्भे प्रविष्टः कृष्णो बीभत्सरसविशिष्टः, तुरासाह्वीन्ने कुपितवति सति रौद्ररसविशिष्टः, निजतेजसि विस्मयरसवान्—तथाच दर्पणे यदा स्वकान्तिमपश्यति तदा तस्य महान् विस्मयो जायत इति भावः, शमी शान्तरसविशिष्टः ।

धृत इति—श्रीकृष्णस्य स्पर्शान्जातो य आनन्दस्तस्मै तत् प्रतिहतधियो विगतबोधाया

सारभूता घोरयोः । एवमपि रसान्ततस्मिन्वाहो सर्वरसात्मकत्वेऽपि श्रीकृष्णस्य तस्मिन् मधुररसस्यैव विषयत्वमधिकं सूचितम् । सर्वरसकदम्बेति—तस्य नानारसात्मकत्वं तद्वत्-नियतावलम्बनविभाववत्तामुपजीव्य वर्तते । एवमाहू रसतरङ्गिण्यां श्रीमन्नारायणभट्टाः—‘शान्ते ब्राह्मण एव स्यात् प्रीते दासः प्रकीर्त्तितः । प्रेयसि स्यः सखायो हि यशोदा वत्सले स्मृता । मधुरे राधिका ज्ञेया हास्ये स्थान्मधुमङ्गलः । सखीयूथोऽङ्गते ज्ञेयो वीरे चानूर-गो-वृषाः । करुणे वत्सवृत्तादिर्विल्लादास्तु रौद्रके । गोवर्द्धनोऽभिमन्युश्च भयानक उदाहृतौ । तपस्विन्यादयो ह्यत्र बीभत्से परिकीर्त्तिताः । व्रजस्था नियता ज्ञेया आलम्बनविभावकाः ॥’ रसानां वर्णदेवतानिहृशो भरतीयादिषु द्रष्टव्यः । शृङ्गारे तु नीलमणिः श्यामवर्णो देवते-लुनुभवसाक्षिकं तत्त्वम् ।

(च) अत्र नव रसा लक्षिताः—एवमपि रुद्रभट्टीयशृङ्गारतिलकस्यावतरणिकायाम् ‘शृङ्गारी गिरिजानने सकरुणो रत्नां प्रवीरः स्मरे बीभत्सोऽस्थिररूपणौ च भयलङ्घनूत्तर्गा-ङ्गुतस्तङ्गया । रौद्रो दच्चविमर्द्दने च हसकन्नयः प्रशान्तस्त्रिरादित्यं सर्वरसात्मकः पशुपति-र्भूयात् स वो भूतये ॥’ इति नव रसा लक्षिताः प्रागुदाहृते ‘महानामशनि’रित्यादिश्लोके । अन्यकृतकतानन्दवृन्दावनचम्पकाद्ये ‘शृङ्गारीति’ श्लोके उद्दिष्टानां बहुनां वार्त्ताऽनुसन्धेया, सर्वेषां श्रीमद्भागवतपुराण एव कथा लब्धया ।

प्रियायाः स्नानन्दप्रतिहतधियः, किन्त्वपघनो
घनोत्पृष्णं कृष्णं प्रति समतनोत्तर्जनमिव ॥ १४

यथा वा—

मृदुस्यन्दं लीलाकरकिशलयोत्कम्पमुदयत्-
प्रसूनेषुक्रीडाविवशमुदितालिव्रजसुखम् ।
अमन्दीकुर्वाणङ्गिमपि कलकण्ठध्वनिकलां
सिधेवे राधाङ्गं हरिरथ वसन्तानिलमिव ॥ १५

चित्तस्य क्षणमात्रनिर्द्वैतकृते तस्या सुखं चित्रितं
सद्यः पद्ममभूततः परमहो पूर्णेन्दुरङ्गोज्जितः (14) ।

आनन्दामृतमण्डलम्पुनरभूद्भिर्मां ततोऽभूद्विष-

क्तत्पञ्चाद्यभून्न तद्वत् सखे ! मत्संविदो गोचरः ॥ १६

अर्थादानन्दमूर्च्छिताया राधाया अपघनो देह एव सम्भोगे घनोत्पृष्णं कृष्णं निवारयितु-
न्तर्जनमिव समतनोत्, तस्यास्तर्जनेऽसामर्थ्येऽपि तत्परिजनरूपो देह एव श्रीकृष्णं
ततर्ज्यत्युत्प्रेक्षा । वस्तुतस्तु साऽनन्दवैवश्येन वान्यादिकमपि कर्तुं न प्राप्ताकृत्युत्प्रेक्षा-
ऽलङ्कारगम्यो वस्तुध्वनिः । तर्जनमेवाह—श्रीकृष्णेन तस्याः पाण्डित्ये धृते सति रत्न-
वलयेर्भटिति भणितं, तथाच रत्नवलयाणाञ्चङ्कारशब्देनैव हस्तरूपो देहः श्रीकृष्णान्तर्ज ।

यथा वेति—हरी राधाया अङ्गं सिधेवे—यथा 'महाप्रसादान्नं सिधेवे' इत्युक्ते महा-
प्रसादस्य भोजनमेव सेवेति बुध्यते, तथैवात्राप्यस्य सम्भोग एव सेवेति ज्ञेयम् । अङ्गं
कोटंशम्? वसन्तकालस्यानिलमिव । साधर्म्यमाह—तत्सम्भोगसमये मृदुस्यन्दं,
वसन्तानिलमपि मृदुस्यन्दं, निवारणलीलया करकिशलयस्योत्कम्पो यत्र, अनिलपक्षे
लीलाकरः कौतुककरः किशलयस्य नवीनपल्लवस्योत्कम्पो यत्र, उदयन्ती प्रसूनेषोः कन्दर्पस्य
या क्रीडा तथा विवशम्, उदितमालीव्रजानां सखीसमूहानां सुखं यत्र, पक्षेऽलिव्रजानां
भ्रमरसमूहानाम् । कलो मधुरास्फटो 'न ने'ति कण्ठध्वनिस्तस्य कलां वेदग्धीं किमप्य
निर्वचनीयं यथास्यात्तथाऽमन्दीकुर्वाणं सर्वोत्कृष्टं कुर्वाणं, पक्षे कलकण्ठः कोकिलः । ।

श्रीराधाविरहेण आकुलः श्रीकृष्णः सुखं प्रत्याह—चित्तस्थेति । पद्ममभूदिति—
पद्मदर्शनजन्यसुखसङ्गसुखजनकत्वेन तच्चित्रितं पद्ममभूदित्यर्थः । पञ्चाक्षरदर्शनेन
जाता या तस्याः साक्षाद्दर्शनमहोत्कण्ठा तथा तच्चित्रं विषयदाहकत्वेन विषमभूत् ।
तदनन्तरं यदभूत्तन्मम संविदो ज्ञानस्य गोचरो न भवति—तथा च विरहपीडया मूर्च्छा
जातेति भावः ।

सुग्धा सुधाशुकिरणे जालगते भवनदाहचकिताब्धी ।

आदातुमवधिलेखं प्रविशति भवनं निवार्य सङ्घयान्तीः (ङ) ॥ १७

एषु पूर्वो सम्भोगे, परौ विप्रलम्भे । सर्वत्र रतिः स्थायी—स चोभय-
निष्ठः, अन्योन्यमालम्बनम्, उद्दीपनमन्योन्यलावण्यादि विजनस्थानादि च,
अनुभावः करग्रहणादिः, व्यभिचारी अमज्जताऽदिः । विप्रलम्भे च रतिरेव
स्थायी, स चोभयनिष्ठः, विप्रकर्षेऽपि रतेस्तथैव स्वतःसिद्धत्वात्, आलम्बनं
पूर्ववत्, उद्दीपनं विप्रकर्षोऽन्योन्यदुःखानुभवसन्दर्भचन्दनपवनादिषु, अनु-
भावश्चिह्नलेखादिः । उभयोरिवानन्दधर्मत्वादसत्त्वम्—आनन्दस्वात्मधर्मत्वा-
दात्मनश्च बहिरिन्द्रियापेक्षित्वमात्रत्वाभावात् स्फूर्तिपर एवानन्दः (ङ) ।

अथ माथुरविरहेणात्मन्याकुलाया राधाया गवाक्षद्वारा गृहमध्ये प्रविष्टाञ्चक्रकिरणान्
दाहकत्वादमित्वेन जानन्त्यास्तस्याश्चेष्टामाह । चक्रकिरणस्यामित्वेन ज्ञानासुग्धा । भ्रमर-
सुहिष्य राघयोक्तं 'मधुप कितवन्धो' (भागवते १० । ४०।१२) इत्यादि पदसुसुखसुखाच्छ्रुत्वा
याकुलेन श्लीक्येन तस्याः प्राणरक्षार्थं काचिद्वधिमयी प्रेषितेति श्रेयं, जीवनहेतुभता
सा पत्नी गृहमध्ये आसीत्, तद्दानयनार्थं सा भवनं प्रविशति । सङ्घयान्तीः सखीर्मिवार्येति
—अनेन पत्न्यानयनार्थं महेष्टस्य दाहो भवति चेद्भवतु, सखीनां दाहो नास्त्विति तस्या
अभिप्रायः ।

(ङ) सुधाशुकिरणाद्दाहातङ्को विरहिणी संसृज्जसतीति हि कविसम्प्रदायसमयः ।
निवार्य सङ्घयान्तीः—मम प्रेम्णो निदाहणं फलमहमेव सहिष्य, कथं मत्प्राणप्रियाः सखी
मर्त्येऽन्तर्वायन्त इति चिन्तया तासां निवारणम्—वस्तुतस्तु तन्नावधिलेखे लिखितस्यावधि-
हृष्टनकौतूहलमपि त्वराया हेतुः—स च लेख इष्टमन्त्र इव प्राणारामः प्रिय इव सुतस्तं
गोष्ठ्यो भवतीति कामिनामाचारः । प्रतिद्वयमनुभूता व्यप्यपूर्वायमाणा निरुपधि-
मधुरास्तीक्षाः प्रेमलीला लेखतस्ततः स्मारिता वा भवेयुरिति ।

(ट) उभयोरिवेत्यादि—सम्भोगरतावानन्दः स्फूर्तिर्वा बहिरिन्द्रियवृत्तिगोचरः—
विप्रलम्भे प्रियप्राप्ताकाङ्क्षाजनित आनन्द उत्तेजना वा वर्तते । तथा च चौरकवेण-
स्येति पद्ये—'प्रसादे सा पथि पथि च सा पृष्ठतः सा पुरः सा पर्यङ्के सा दिशि दिशि च
सा तद्वियोगातुरस्य । इहो चेतः प्रकृतिरपरा नास्ति ते काऽपि सा सा सा सा सा जगति
सकले कोऽयमहेतवादः ॥' विप्रलम्भे बहिरिन्द्रियगतद्वेषेरभावात्तन्मो नास्तीति वक्तुं न
शक्यते, यत आनन्द आत्मधर्मः—'न खलु बहिरुपाधीन् ग्रीतयः संश्रयन्ते ।' स्फूर्तिपर एव
—प्रकाशशरीर एवानन्दः, स च प्रकाशो बहुधा बहुशो भवति । स्फूर्तिस्थानं जगत्-
धर्मस्य विलासि परा काष्ठा ।

अनेन शृङ्गारो द्विविधः सम्भोगो विप्रलम्भश्चेति । आद्यः परस्परालोकना-
धरपानचुम्बननखदशनक्षतादिप्रभूतप्रभेदोऽप्येक एव गण्यते । अपर-
स्वभिलाषविरहेर्थाप्रवासशपहेतुक इति पञ्चधा । लोक एव शापहेतुः—
तेनालौकिकश्चतुर्विधः (घ) ।

अभिलाषः पूर्वरागस्तस्यावस्था दश स्मृताः । ७५ का

आद्यः सम्भोगः नखदन्तक्षतादिप्रचुरभेदविशिष्टोऽपि सम्भोगत्वरूपसामान्यधर्माद्येक
एव गण्यते । अत्र तु भेदविवक्षया सम्भोगविप्रलम्भयोः कियन्तः प्रकारा दृश्यन्ते । परस्य
'प्राग्रागतः क्रमाज्जानप्रेमवैचित्तादूरतः । प्रायः संचिन्तासङ्कीर्णसम्पन्नहिंसितो विदुः ॥'
इत्याद्यज्ज्वलनीलमणौ विप्रलम्भसम्भोगयोश्चतुश्चतुर्भेदा उक्ताः, पुनः प्रत्येकमष्टधा—
एवं विप्रलम्भो द्वात्रिंशत्, सम्भोगश्च द्वात्रिंशत्, समुदायश्चतुःषष्टिः ।

(ख) सम्भोगशृङ्गारस्य परस्परालोकनाद्यनुष्ठानसहस्रेण प्रभूततमभेदत्वं, परसुज्वल-
नीलमणयादिषु रसतत्त्वसूचकेषु ग्रन्थेषु तस्यैव मुख्यगौणभेदेनादौ द्वैविध्यम् । 'मुखो जाग्रद-
वस्थायाम्' 'खप्ने प्राप्तिविशेषोऽत्र हरेर्गौण इतीर्यते' इति लक्षणाक्षिप्तं तत्, तत्रादास्य
भेदस्य पूर्वराग-मान-किञ्चिद्विप्रवास-सुदूरप्रवासभेदतश्च चत्वारो विभेदाः, तेषां च प्रत्येकं
संचिन्तादिटीकाकदुदाहृतभेदान्तरेण प्रविभागादयं मुख्यः सम्भोगशृङ्गारः षोडशभेदा-
त्मकः । एवं गौणोऽपि सामान्य-विशेषादिचतुर्विभेदेन संचिन्तादिप्रागुक्तिखितावान्तर-
भेदान्तरेषु षोडशविधः । अतएव 'द्वात्रिंशत् सम्भोगाः' इति टीकाकर्मिर्दृष्टः स्वसम्प-
दायमताशुभोदितः । एषां प्रत्येकशः लक्षणादाकरे द्रष्टव्यम् । सम्भोगशृङ्गारस्य भङ्गान्तरेण
कामरतिभेदेन द्वैविध्यं ज्ञेयमस्मात्प्रसिद्धतलोचनरोचन्यादिषु सूचितम्—तत्र द्वितीयैवान्ता-
लौकिकपञ्चे श्लोकाणां सम्भवात् पुनर्विभेदप्रपञ्चः । विप्रलम्भशृङ्गारस्य टीकाकर्मिर्दृष्टित-
भेदेः पूर्ववत्मुखगौणभेदमार्गेण च द्वात्रिंशद्विधत्वम् । नीलमण्वावभिलाषस्थले पूर्वरागस्य
विरहस्थले प्रेमवैचित्तास्य द्वैविध्यस्थले मानस्योक्तेखो दृश्यते । लौकिकाश्रितविप्रलम्भस्य
चत्वारो भेदा अनन्वाचीनदशरूपकदर्पणादिनिबन्धेषु । तेषु तावत् प्रवासशपयोक्तं
पृथक् ग्रहणमापातत आद्यतौ चेकपलत्वात् । तत्र गृहीतः करुणात्मको विप्रलम्भोऽत्र
प्रवासभेद एव गृह्यते यदाहुर्नीलमणिक्षतः—'विप्रलम्भं परं केचित् करुणाभिधमन्त्रिरे ।
स प्रवासविशेषत्वात्नेवान्नः पृथगीरितः ॥' 'धूनोरेकतरस्मिन् गतवति लोकान्तरं पुनर्लभ्ये ।
विमन्यते यदेकस्मिन् भवेत् करुणविप्रलम्भाख्यः ॥' इत्युक्तलक्षणः शृङ्गारः सदैवोभय-
निष्ठेऽवयवान्तराश्रितौ श्लोकाव्ययजसुभूरतिपञ्चे न सम्भवत्येवेति च तत्त्वम् । स्थायिभावं
रतिं लक्ष्मीकृत्य तद्व्यक्तिविज्ञासाधिव्यहेतुतत्त्वोपजीव साध्वार्यौ-समञ्जसा-समर्थाभेदेन

यथा—

अभिलाषश्चिन्तनञ्च स्मृतिश्च गुणकौर्त्तनम् ।

उद्देगश्च प्रलापश्चोन्मादश्च व्याधिरष्टमः ।

जडता नवमी ज्ञेया मरणं दशमं स्मृतम् (आ) ॥ ७६ का

विरहस्तु भावी भवन् भूतश्चेति त्रिधा ।

ईर्ष्याशब्दोऽत्र मानपरः—स च द्वेधा । (१५)

ईर्ष्याप्रणयसम्भूतो द्वेधा मानः प्रकौर्त्तयते ।

अन्यासक्ते प्रियतमे ईर्ष्यामानो भवेत् स्त्रियाः ॥

द्वयोः प्रणयमानः स्यात् प्रमोदे सुमहत्यपि ।

प्रेम्नः कुटिलगामित्वात् कोपो यः कारणं विना ॥ ७७ का

तथा च—

नदीनाञ्च वधूनाञ्च भुजगानाञ्च सर्व्वदा ।

Rasasudhakara.

प्रेम्नामपि गतिर्व्वक्त्रा कारणन्तत्र नेष्यते ॥

स च मानो द्विधा भवति—एक ईर्ष्यासम्भूतः, द्वितीयः प्रणयसम्भूतः । ननु कान्तस्यापराधो माने कारणं, प्रणयकावेऽपराधस्य सम्भावनाऽपि नास्ति, कुतो मानप्रवृत्तिः, तत्राह—द्वयोरिति । कान्ताकान्तयोर्मैहति प्रमोदेऽपि कारणं विनाऽपि प्रणयमानः स्यात् । प्रेम्नः कुटिलगामित्वे प्राचीनानामुदाहरणमाह—तथा चेति ।

विभागश्चान्यत्रेव लक्ष्यः, न सा भागकल्पनाऽन्नाश्रिता, यतः समर्थाया रतेरेव अन्येऽपि न लक्ष्यभेदेषु लोको दृश्यते ।

(आ) समञ्जसरतिरूपस्य पूर्व्वरागस्येमा एव दशा यथाक्रमं नीलमण्यादौ दर्शिताः । साधारणरतिरूपस्य तु उन्मादादिवर्ज्जमभिलाषादिकाः प्रथमनिर्दिष्टाः षट् । समर्प-
रतिरूपस्य प्रौढाख्यस्य पूर्व्वरागस्य लालसोद्देगजागर्यातानवजडिमवेयम्यायाध्यन्मादमोह-
नृत्यक्रमेण दृश्यते च तत्र । न च तावत् प्रकृतं किमपि विलक्ष्यमेतस्य 'नयनप्रीतिचिह्ने'-
त्याद्यस्य उदाहृतात् कैश्चिद्दर्शितात् दशापारम्पर्यात् । परं स्थलविशेषतोऽवस्थाविशेषतश्च
भिन्ना संज्ञा—नातः परं किमपि ।

भूतविरहेण सङ्घं प्रवातस्यावान्तरभेदो 'यथोदाहरणं' स्फुटीभविव्यति ।
अथोभयोरेव सम्भोगविप्रलम्बयोः परस्परवलीकनाधरपानाद्यभिलाषा-
दीनां क्रमेणोदाहरणानि ।

तत्र परस्परवलीकनं यथा—

एहीति पृष्ठगसखीक्षणकैतवेन

व्यावृत्य यो मयि तथा निहितः कटाक्षः ।

प्रत्यस्त्रवन्मम कटाक्षमवाप्य शान्तो-

ऽप्यन्तर्बिभेद स निवृत्तशरार्हवन्द्ये ॥ १८

अपि च—

तस्याः सखीभिरपि वीक्ष्य सुजातमन्त-

र्भावोदयं कमपि चञ्चललोचनान्तैः ।

धन्यो भवानिति कृता मम सम्मुखीभि-

रिन्दीवरच्छदमयी (१६) मयि पुष्पवृष्टिः ॥ १९

परस्परवलीकनं यथा—

पात्रमपि पिबति चासं पेयसि ललिते कहिं सीति ।

सान्द्रानन्दविनिद्रितराधास्वप्रायितक्षयति (इ) (१७) ॥ २०

यथोदाहरणमिति—उदाहरणे इत्यर्थः ।

एहीति—पृष्ठस्थितसखीदर्शनमिषेण मयि निहितो यः कटाक्षः स प्रत्यस्त्रवन्मम कटाक्षं प्राप्य शान्तोऽपि ममान्तःकरणं विभेदः । अत्र दृष्टान्तमाह—निवृत्ततेति । प्रत्यस्त्रवन्मम कटाक्षं शरस्य वेधे तथा प्रौढा न जायते यथा कृत्तश्चिन्नो योऽङ्गशरस्तस्य वेध इत्यर्थः । इदं तु प्राग्गामिकायामनुभवसिद्धमेव । कमपि सखायमुद्दिश्य श्रीकृष्णस्योक्तिरियमिति बोध्यम् ।

यथा तस्याः कटाक्षशरेणाहं विद्वस्तथा मत्कटाक्षशरेणापि विद्वद्यास्तस्याः कमप्यन्तर्भावोदयं वीक्ष्य तस्याः सखीभिरपि धन्यो भवानित्यर्थबोधकैस्तत्र एव मदाश्वासन-परैस्तस्याश्चञ्चललोचनान्तैः करणैर्मयि नीलकमलदलमयी पुष्पवृष्टिः कृता ।

(इ) अन्तेवोदाहरणे गौणसम्भोगशृङ्गारस्य सूचनम् । न केवलं पदोऽस्मिन्नीर्वाहप्रकृत-जनसुखस्य भावप्रपञ्चस्याच्छादनं, प्रकृत भक्तहृदये भगवत्सङ्गसुखानन्दवार्त्तोद्बोधः,

(१६) 'रिन्दीवरच्छदमयी'ति (ख) (ग) पुस्तकयोः पाठः । स च टीकाकृतस्त्रीकारादुपेक्ष्यः ।

(१७) 'सान्द्रानन्दविनिद्रितराधास्वप्रादं' जपदि' इति मुद्रितपुस्तक एव प्राकृतभाषामयः पाठः ।

स चानर्वाक एव—हेतुकम् टिप्पण्यनुसारेण ।

यथा वा—

अर्द्धाङ्गलितानिमेघनयनं निस्पन्दतारं किय-
हीर्घन्वासमलक्ष्यकण्ठनिनदं सानन्दतन्द्रायिता ।
कृणो पाययति स्वकीयमधरं प्रागेव पीताधरे
किञ्चित्त्वं ललिते ! पिबेति किमपि स्वप्रायते राधिका ॥ २१

परस्परपुम्बनं यथा—

अङ्गाङ्गि खलनं कराकरि मनःसंवादसंवेदनं
कर्णाकर्णि वृथाकथासु युगपपुम्बाः शतं गण्डयोः ।
स्कन्धास्कन्धि भुजौ सुखसुखि मुहुर्माध्वीकपानक्रमो
राधामाधवयोर्मधौ मधुमदक्रीडा जरीजृम्भते ॥ २२

राधायाः स्वप्रायितं जयति । निद्रादशायामसङ्गतसङ्गतनानाऽर्थबोधकशब्दोच्चारण-
मेव स्वप्रायितं, तदेवाह । हे ललिते ! प्रेयसि ! श्रीकृष्णे स्वीयास्त्वं मां पाययति सति
ममास्त्वं स्वयं पिबति सति त्वं क्व गताऽसीति स्वप्रायितम् ।

अर्हेति—प्राक् प्रथमं पीतौ मदीयाधरो येन तथाभूते श्रीकृष्णे स्वकीयाधरं मां
पाययति सति हे ललिते ! त्वमपि किञ्चित् पिबेति किमपि स्वप्रायते राधिका । स्वप्रायत
इत्यत्र क्रियाविशेषणान्वाह—नेत्राहं व्याप्याङ्गलिते ईषस्मदिति एवं निमेघरहिते नयने
यत्र तद्वथा स्यात्तथा, सन्दरहिता नेत्रतारा यत्र स्यात्, कियन्तो दीर्घन्वासा यत्र,
अलक्ष्योऽस्यष्टः कण्ठनिनदो यत्र ।

मधौ वसन्ते राधामाधवयोर्वसन्तकालौनमदेन जाता या क्रीडा सा जरीजृम्भते
अतिशयेन प्रकाशते । क्रीडामेवाह—तयोः खलनमङ्गाङ्गि अङ्गेनाङ्गेन निर्वृत्तौ, तथा च
मधुमदेन राधाया अङ्गे श्रीकृष्णः पतति, श्रीकृष्णस्याङ्गे राधा पततीत्यर्थः । मनसः
संवादोऽभिप्रायस्तस्य संवेदनं ज्ञानं कराकरि कराभ्यां कराभ्यां निर्वृत्तौ, तथा च
श्रीकृष्णस्य हस्तौहत्यादेव तस्य मनोऽभिप्रायो राधिकया ज्ञातः, एवं राधाया अपीति ज्ञेयम् ।
कर्णाभ्यां कर्णाभ्यां निर्वृत्तासु वृथाकथासु सतीसु परस्परगण्डयोः श्रुतसंख्यकपुम्बनम् ।
भुजौ स्कन्धास्कन्धि—तथाच तयोर्मधौ परस्परस्कन्धे निक्षिप्तावित्यर्थः । मधुपानोपक्रमो
सुखसुखि सुखेण सुखेण निर्वृत्तः ।

तदुपचितानन्दस्य भागाद्वरणायान्वधाऽन्यदा च कल्पितानां प्रतिबन्धिभक्तत्वेन चैतरेषां
प्राणस्यर्षिं मधुरमधुरमाञ्जनम् । अन्तर्भाषाया द्वितीयाहोऽन्योक्तिसूचकविवाक्यनिमित्तिः
संस्कृतेनैव भवितुमर्हति । टीकाकृतप्रपञ्चतसन्दभैरवकाव्यापि नात्र प्रसरतीति निखिल-
मवदातम् ।

परस्परनखक्षतानि यथा—

जाताङ्गुराणि किममून्यनु रागबीजा-

न्युप्तानि नूनमुरसोरुभयोरुभाभ्याम् ।

आर्द्राणि कीमलतराण्यरुणानि भुग्ना-

न्याभान्ति पश्य ललिते ! नखलक्षणानि ॥ २३

परस्परदशनक्षतं यथा—

माध्वीकाचमनोत्सवे कुतुकिनोरन्योन्यदन्तच्छदा-

वन्योन्येन कृतोपदंशरचनौ श्रीराधिकाकृष्णयोः ।

क्षुप्तौ च द्विजकुञ्जलैरभवतामक्षुष्यलक्ष्मीभरौ

पीतौ चारुणितौ बभूवतुरहो प्रेम्नो विचित्रा गतिः (ई) ॥ २४

नीवीमोक्षो यथा—

निर्यातायान्वयि विरमितो मालया रत्नदीपः

क्षणे चोर्लं क्षपयति मया स्वस्तिकः सन्निवहः ।

तयोः परस्परनखक्षतानि परस्परानुरागरूपबीजस्याङ्गुरत्वेनोत्प्रेक्षते—जातेति ।
आर्द्राणि क्षिण्वानि भुग्नाणि किञ्चिदक्रीभूतानि—वल्लीनामङ्गुराण्युत्पत्तिकाले भुग्नानीति
ज्ञेयम् ।

माध्वीकेति—वृक्षकोटरेभ्यो निःसृतोऽत्यन्तमादको रसः माध्वीकः, तस्य पाणोत्सवे
कुतुकिनो राधाकृष्णयोरन्योन्योच्छाधरो—कथम्भूतौ ? अन्योन्येन कृता मधुपानस्योपदंश-
रचना यत्र तथाभूतौ, मत्तजनेर्मादकवस्तुपानानन्तरं किमपि भृष्टवस्तु भुज्यते, तस्यैव
संज्ञा उपदंशः, लोके 'नकुल' इति तस्य प्रसिद्धिः—आभ्यान्तु परस्परधरपानमेवोपदंशत्वे
रचितम् ; द्विजरूपकुञ्जलेः क्षुप्तावभवतां, तथापि तावोच्छाधरौ अहो आश्चर्यमक्षुष्य-
शोभाभरौ बभूवतुः—एवमुभाभ्यां पीतावपि परस्परधरावरुणितौ बभूवतुः ।

हे सखि ! त्वयि कुञ्जगृहान्निर्यातायां सत्यामेकाकिन्या मया स्वरक्षकान्वकार-
निर्भाषणार्थं रत्नप्रदोपो मालया विरमित आच्छन्नौकतः—तदपि बलात्कारेण मम
कक्षणीं श्रीकृष्णो क्षपयति सति कुचद्वयाच्छादनार्थं हस्ताभ्यां मया स्वस्तिकः सन्निवहः ।
संहतोरु यथास्यात्तथा मयोपविष्टम्, ऊरुद्वयं मिलितौकत्योपवेशनेनेव परिधेयवस्त्र-

(ई) उपदंशस्य गौडभाषायां 'चाट्' इति संज्ञा । क्षुप्तावप्यक्षुष्यलक्ष्मीभरौवति,
'पीतावप्यरुणितौ' इति च श्लेषगर्भविरोधमयभणितिवशात् प्रेम्नो विचित्रगतिवत्कथन-
मुपादेयमिति । 'कुतुकिनो'रित्यत्र 'पुमान्' च्छिन्ने'त्येकशेषः ।

नीवीग्रन्थिं हरति सहसा संवृत्तोरुपविष्टं

मुक्षेवाहं सखि ! समधिका वल्लभस्ते बलेन ॥ २५

आदिशब्दादनविहार-जलविहार-मधुपान-सङ्गीतादि । तत्र वनविहारो

यथा—

चर्चं कुञ्जलकैर्मरन्दपटलैः पाद्यं परागैश्च-

स्यन्दार्द्रैरनुलेपनं किसलयैः पुष्पैश्च भूषां फलैः ।

नैवेद्यं पवनाहतैरवयवैर्नृत्यं मन्दालिखने-

गीतं कल्पयता हरिर्वनगतो वल्लीचयेनाञ्जितः ॥ २६

अपि च—

एकेनानिलचपलेन पत्रहस्तेनारौतुसीत् स्तवकपयोधरं परेण ।

आक्षेपं न न न न नेति चञ्चलालिभ्रमङ्गा व्यधित हरिं विलोक्य वल्ली ॥ २७

सन्नासं किसलयपाणिकम्पनेन प्रोत्साहं कुसुममयेन सुस्मितेन ।

रोषञ्च भ्रमरघटाकटाक्षपातैरासन्ने मधुभिदि वीरुधोऽभ्यनेषुः ॥ २८

सीमन्तोपरि बन्धुजीवकुसुमं सिन्दूरबिन्दूकृतं

चित्रैर्नयदलैर्व्याधायि मङ्करी गण्डे नखाग्रचतैः ।

चक्रे कञ्चुलिका पयोधरभरे नानाप्रसूनच्छदैः

कण्ठेन प्रणयातिरेकरभसस्तस्यामभिव्यञ्जितः ॥ २९

कार्यमपि कृतमित्यर्थः । अतएव ते तव वल्लभः श्रीकृष्णो बलेनाधिको ननु बुद्ध्या—

बलस्याग्रे बुद्धेः प्रभावो न तिष्ठतीति । यज्ञवितथन्तदभूदिति ध्वनिः ।

एतैः करणैः पाद्यादिकङ्कल्पयता लतासमूहेन श्रीकृष्णोऽर्चितः, एतदेवाह—कुञ्जलकैः पुष्पस्तवकैः, मधुचरणैर्नादैः परागैः पुष्परजोभिरनुलेपनम् ।

वल्लीरूपा नायिका सम्भोगोन्मुखं नायकमिव हरिं चञ्चलभ्रमरस्वरूपया प्रणयकोप-
व्यञ्जकभ्रमङ्गा विलोक्य स्तवकरूपं स्तनमरौतुसीत् रहमकरोत् ।

अधुना वल्लीरूपनायिकायाः कण्ठादर्शनाज्जातमनेकेषां व्यभिचारिभावानां
प्रावल्यामाह—सन्नासमिति । श्रीकृष्ण आसन्ने सति वीरुधो वल्लभो वान्यव्यञ्जकसन्नासं
पक्षवरूपपाणिकम्पनेनाभ्यनेषुस्त्यामभिनयञ्चक्रित्यर्थः । एवं पुष्परूपस्मितेनाभिलाष-
व्यञ्जकसुत्साहमभ्यनेषुः ।

श्रीकृष्णेन तस्यां राधायामेतैः करणैः प्रणयातिशयवेगोऽभिव्यञ्जितः । प्रणयातिशय-

जलविहारो यथा—

कृष्णे कर्षति कोकदुग्मकमियं दोभ्यां व्यधात् स्वस्तिकं

कण्ठे चारुमणालमर्पयति सा बाहू दधे कुञ्चितौ ।

पद्मं जिघ्रति पाणिनास्यमवृणोदित्यं जले खेलतो-

रस्यर्शा सुरतिस्तयोः प्रियसखीवृन्दस्य रस्याभवत् (उ) ॥ ३०

मधुपानं यथा—

‘सालि ! प्रेयान् हरिरतिशठः’ ‘कृष्ण ! मे सम्प्रसीद’

‘श्यामे ! स त्वामभिसरति किं’ ‘नाथ ! दासी तवास्मि ।’

इत्यन्योन्यप्रकृतिविक्रती भावतोऽनन्वितोक्ती

राधाकृष्णौ मधुमदमुदा मोहितौ वः पुनीताम् ॥ ३१

यञ्जकं पुष्पमण्डनमाह—सौमन्तेति । सिन्दूरविन्दुस्थानीकृतं, नखाग्रचतेस्त्रिनेत्रनावर्ण-
हृत्लेर्मकरौ मकर्याकारश्चित्रं गण्डे अधायि—नानापुष्पदलैः स्नानपयोधरे कक्षलिका चक्रे ।

अथ जलक्रीडायां राधाकृष्णयोः स्पर्शं विनैव दूरे तिष्ठतोक्तयोः क्रीडामाह—
कृष्णे इति । स्तनस्पर्शकाङ्क्षया चक्रवाकद्युग्मं कृष्णे आकर्षति सतीत्यं राधा तन्ना-
सम्प्रतिव्यञ्जकं स्तनाच्छादकं स्वस्तिकं दोभ्यां व्यधात् । राधिकाया हस्ताभ्यां स्वकण्ठ-
स्थालिङ्गनाकाङ्क्षया श्रीकृष्णे स्वकण्ठे चारु मणालमर्पयति सति साऽपि तन्नासम्प्रति-
व्यञ्जकौ कुञ्चितौ बाहू दधार । अस्यर्शा स्पर्शहिता प्रीतिना रतिः सखीसमूहस्य
रस्याऽस्वादनोयाऽभवत् ।

मधुपानजन्येन मदेन कर्त्री जितौ । कथम्भतौ ? त्रासात् कुत्रचिद्वाक्येऽधिकाक्षरैः
कुत्रचिद्दुसिताक्षरैः करणैरन्योन्यं धृत्वा व्याहरन्तौ । ‘धरणिपतिते’ति वक्तव्ये ‘धधे’त्यधि-
काक्षरं रेफणिकारौ न स्तः, अतः दुसिताक्षरम् ।

(उ) श्लोकोऽयमेतदनन्तरौ द्वौ, ‘एकेनानिलचपलेने’ति (२७) श्लोकश्चानन्दवृन्दावने माध्वीक-
पान-जलविहार-वसन्तोत्सवादिवर्णनप्रसङ्गेषु वर्तन्ते । ‘सङ्केतकालमनस’मित्यादि श्लोक इव
यद्यपि सूक्ष्मालङ्कारविधायकस्येतरजनतो निहृत्वादिस्तस्य वैशिष्ट्यं नाम वर्तते; तथापि
वचनभङ्गा विच्छित्तिरूपभोग्यत्वस्योत्तमकाव्यत्वम् । ‘हा कष्ट’मिति परवर्तिनि श्लोके
तृतीयचरणे ‘अधिकद्वसिते’रिति चकाररूपसंयुक्ताक्षरस्यावस्थानात् ‘प्रज्ञे’वेत्यनुशासनात्
पूर्ववर्तिनो लघुस्वरस्य वैकल्पिकं लघुत्वमिति छन्दःशास्त्रकदामाश्रयाच्चतुत्वं न दोषाय ।
एतेषु श्लोकेषु यथायोग्यं श्रीकृष्णो पूर्वरागी सुगंध ईषत्प्रसन्नो नायको वा, नायिका-
शिरोमणौ राधा च पूर्वरागवती सुगंधा मध्या नायिका वा—इत्यपि वक्तुं सम्भाव्यते उभयो-
रसौकिकतयेत्यलम् ।

यथा वा—

हा कष्टं द्यौः पपतति कथं हन्त घूघूर्णते भू-
रालम्बे त्वां धधध-पतिता कम्पते गात्रयष्टिः ।
इत्यन्वासादधिकक्रसितैरक्षरैर्व्याहरन्ती
धृतान्योन्यं मधुमदजितौ नौमि राधासुकुन्दौ ॥ ३२

अथ विप्रलम्भः—

स्वप्नाद्वा श्रवणाद्वापि चित्रादेर्व्या विलोकनात् ।
साक्षादाकस्मिकाद्वापि दर्शनादुर्लभे जने ॥
प्राक्तनो रतिरुद्धूता सम्प्राप्तेः पूर्वमेव सा ।
पाकद्वयान्तरे पूर्वरागतां प्रतिपद्यते (ज) ॥ ७८ का

पाकद्वयान्तर इति—

भावः पूर्वरागश्चेति पाकद्वयं, तदन्तरे तन्मध्ये । तत्र स्वप्नद्वारा यथा—
इन्दीवरादपि सुकोमलमिन्द्रनीला-
दप्युज्ज्वलं जलधरादपि मेदुरन्तत् ।
स्वप्नः स किं सखि ! मही यदहो ममेद-
मद्यापि नो नयनयोः पदवीञ्जहाति ॥ ३३ ॥

श्रीकृष्णस्य प्राप्तेः पूर्वमेव दुर्लभे श्रीकृष्णे प्राक्तनो अवतारात् पूर्वमेव स्वभावसिद्धा,
किन्त्वेतैः करणैरुद्धूता या रतिः सा पूर्वरागतां प्रतिपद्यते । भाव-पूर्वरागरूपपाकस्यान्तरे
मध्ये अर्थाद्वयमपि व्याप्येत्यर्थः ।

अथ स्वप्ने श्रीकृष्णस्य दर्शनं प्राप्य तद्दर्शनस्यातिचमत्कारित्वेन साक्षाद्दर्शनमेव
जानती श्रीराधिका सखीं प्रत्याह—हे सखि ! स किं स्वप्नः, अपि तु स्वप्नो न भवति, किन्तु
साक्षाद्दर्शनमेव—यद्यस्मादिदं महस्तेजःस्वरूपन्तदस्वप्ननाऽपि नेत्रपदवीं न त्यजति ।
तस्माद्दः कौडश्रमित्याह—इन्दीवरादित्यादि । मेदुरं स्निग्धम् ।

(ज) प्राक्तनीति—‘अतिप्रवृत्ति पदार्थानन्तरः कोऽपि हेतु’रिति—स च हेतुः पूर्व-
संस्कारभित्तिकः । संप्राप्तेः पूर्वं कथन्तस्य ‘राग’ इति चित्तद्वन्द्वकलयाञ्जनी संज्ञेति ?
अत्राहुर्नीलमणिकाराः—‘दुःखमप्यधिकं चित्ते सुखत्वेनैव व्यज्यते । ततस्तु प्रथमीत्-
कर्षात् स राग इति कीर्त्तते ॥’ भावपाकस्य लक्षणान्तरे—‘अनुरागः स्वसंवेदादशां प्राप्य

श्रवणद्वारा यथा—

तमालनीलं किमपि त्वदुक्ताद्विम्बोष्ठि ! कृणोति पदादुदीर्णम् ।

अन्तः प्रविश्य श्रुतिवर्त्मना मे न वेद्मि तद्धाम किमातनोति ॥३४

चित्रदर्शनद्वारा यथा—

व्रजभुवि किमलोकि सच्चरन्त्या यदिह विलिख्य पटे ममोपनीतम् ।

कुतुकिनि ! कुतुकेन ते समस्तं मम गतमेव हि जातिजीवनञ्च ॥३५

मात्तादर्शनद्वारा यथा—

नो वा दृष्टचरी न वा श्रुतचरी नामापि न ज्ञायते

यस्याः काचन सा व्यलोकि विपिने मेघयुतिर्देवता ।

आनन्दद्रववर्षिणः किमथवा ह्यालाहलीलासिनः

सौहित्यञ्च रुजञ्च नो विदधते यस्याः कटाक्षोन्मथः ॥३६

अथास्य दश दशाः । तत्राभिलाषो यथा—

सा किं निशा सखि ! भविष्यति सर्व्वदा मे

स्वापः स किं सुमुखि ! तत्र सदैव भूयात् ।

कश्चित्तमालदलनीलतमः स यस्मिन्

द्वालोकि लोकरमणो रमणीयमूर्त्तिः ॥३७

हे विम्बोष्ठि । त्वदुक्तात् कृणोति पदादुदीर्णमुक्तं तमालवल्लीलं किमपि धाम तेनः स्वरूपं ममान्तःकरणं प्रविश्य किमपि चोभादिकमातनोति, तन्न वेद्मि ।

हे कुतुकिनि । व्रजभुवि सच्चरन्त्या त्वया किमङ्गतमलोकि यदङ्गतं वप्सिह चित्रपटे विलिख्य ममाग्र उपनीतम् । तव कुतुकेनैव मम जातिजीवनञ्च समस्तं गतम् ।

यस्याः श्यामदेवतायाः कटाक्षोन्मथो मम सौहित्यं सुखं कुर्वन्तीति हेतोः किमानन्द-द्रववर्षिणः, अथवा मम पीडां कुर्वन्तीति ह्यालाहलीलासिनः ।

तत्र निशायां किं सदैव सखि भूयात् यस्मिन् सखि स नोत्तमो मयाऽलोकि ।

प्रकाशितः । यावदाश्रयवृत्तिश्चेद्भावं इत्यभिधीयते ॥ अत्र जीवशोखामिमतमधोदृष्टितं लक्ष्ये पूर्वरागपक्षेऽप्युदाहार्यम्—‘अतएवात्र शास्त्रेषु श्रूयते राधिकाऽदिषु । पूर्वराग-प्रसङ्गेऽपि प्रकटं रागलक्षणम् ॥ ततश्चात्र लक्ष्येऽप्युदाहृते श्लोकत्रये ‘इन्द्रीवरादपी’त्यादौ वैष्णवकविरचितेषु गीतेषु च तादृशावस्थो रसः सुतरामास्वादनीयः । ‘इन्द्रीवरादपी’त्यादि श्लोकः कविकर्णपूरशोखामिचर्यानां श्लोकसमूहे प्रत्युत नायकायते ।

अथ चिन्तनम्—

आसंगो सिविणगओ मम्मप्फंसी महं क्खु अणुराओ ।

पिअपरिअणो ण चउरो जीअण तुह णत्थि जीअणोवाओ (ऋ) ॥ ३८

स्मृतिः—‘इन्दीवरा’दित्यादि (३३ श्लोकः) ।

गुणकीर्त्तनम्—

धाम श्याममयातयाभमधुरन्तल्लोचनानन्दनं

कस्तूरीघनसारकुङ्कुमरसामोदी स गात्रानिलः ।

आलापः स सुधासुधेरपि तिरस्कारी बभूवाधुना

सम्मोहाय विनोदनाय मनसः लोभाय लोभाय च ॥ ३९

अथोद्देशः—

नो विद्मः किमु गौरवं गुरुकुले, कौलीन्यरक्षाविधौ

न अद्या किमु, दुर्जनोक्तिगरलज्वालासु किं नो भयम् ।

उद्देशादनवस्थितं मम मनः कस्यापि मेघत्विवो

यूनः श्रोत्रगतैः सुणेरिव गुणैरन्तः कृतं जर्जरम् ॥ ४०

आसङ्गः स्वप्नगतो मर्मस्पर्शी महान् खल्वनुरागः ! प्रियपरिजनो न चतुरो जीवन ! तव नास्ति जीवनोपायः ॥ स्वाप्तिकवस्तुनः शीघ्रं विस्मरणं भवत्यत आह—सर्मस्पर्शीं विसृज्य न शक्ताऽस्मोत्यर्थः । कुलाङ्गनायास्तत्तामिलाष एवानुचितस्तत्ताह—महाननु-
रागः । परिजनस्य चातुर्यचेतसा तेन सह सङ्गसम्भावनया जीवनं रक्षितुं समर्थाऽस्मी-
त्यपि नास्तीत्याह—प्रियपरिजन इत्यादि ।

तद्धाम कान्तिविशेषः । ननु मधुरवस्त्वपि पुनः पुनरास्वादेन गतरसम्भवति, तत्राह—
अयातयाममधुरं ‘यातयामो गतरस’ इत्यमरः । घनसारश्चन्दनः—एतेषां रसानामोद
इव य आमोदलदिशिष्टः । अधुना तत्तत् सर्वमेव मनसः सम्मोहाद्यर्थमेव बभूव ।

‘नो विद्म’ इत्यादौ शिरश्चालने नञ्, गुरुकुलस्य गौरवं किं न विद्मः अपि तु जानीम

(ऋ) ‘ज्वलतु रात्रौ रात्रावखण्डकलः शशी’त्यादि मालत्यां स्थितात् भावात्, ‘दुल्लहजणा-
णुराओ लज्जा गरुडं परवसो अप्पा । पिअसहि विषमं प्रेम्म मरणं सरणं णवरि एक्कं ॥’
इत्यादितो वा रत्नावल्यां नायिकाखेदोक्तिविजृम्भणेनेवात्राप्यन्तरात्तिच्छिन्नाप्रतानमयजीविता
सुतरासुल्लसतीति तत्त्वम् । ‘आशावन्धः कुसुमसङ्घं प्रायशो ह्यङ्गनानां सदापाति प्रणयि
हृदयं विप्रयोगे रुणद्धि’ इति तु स्वाभाविकातुल्यप्रणयस्थले, यदा तु उत्कटा मनोरुजा,
साहसनिर्भरश्च मनस्तदैव स्वप्नायमभिधानं, तच्च काव्योत्कर्षं नितरां जनयति ।

पूर्वरागः कृष्णस्यापि स्यात्—इत्यतः परं तथैव दर्शयति । तत्र प्रलापः—

उदयति शशी, श्रीराधाया न तन्मुखमण्डलं

स्खलति तिमिरं, प्राणेश्वर्या न नीलनिचोलकः ।

हसति हरिताञ्चक्रं, तस्या न नाम सखीगणो,

भ्रमति भुवने ज्योत्स्नेवास्या न देहचिच्छटा (ऋ) ॥ ४१

उन्मादः—

हे वासन्ति ! विलोकिताद्य सुमुखी राधा त्वयास्मिन् वने ?

वातान्दोलितपल्लवैः करतलैर्ना नैति (१९) किं भाषसे ?

यातानेन पथैव सा परिमलैस्तस्या यदन्वीकृता-

स्वतृपुष्पेषु पतन्त्यहो न मधुपा भ्राम्यन्ति सर्वा दिशः ॥ ४२

एव । एवं कौलीन्यरक्षायामपि अङ्गाऽऽख्येव, किं कर्तव्यम् । उद्देशान्तम मनोऽनवस्थितं जातं, ततस्तत्तत्करणे प्रतिबन्धकं भवतीत्यर्थः । तस्मात् कस्यापि यनो गुणैर्ममान्तःकरणं जर्जरं कृतम्—घुणैरिवेति—घुणाः कौटविशेषा यथा काष्ठं जर्जरं कुर्वन्ति ।

तदानीमेवोदितचन्द्रं राधिकासुखं मत्वा हर्षो जातः, पश्चात्तस्मिन् वैगुण्यं दृष्ट्वा कृष्णः सखेदमाह—उदयतीति । अयं राधासुखमण्डलं न भवति, किन्तु शशी चन्द्रः, यनोऽधुनैवोदयति, तन्मुखमण्डलं सदा प्रकाशमानमेव । एवमन्वकारं रात्रिकालीन-वस्त्रं मत्वाऽह । इदं प्राणेश्वर्यां निरुद्धमपि नीलवस्त्रं न भवति, किन्तु तिमिरं, यतश्चन्द्रोदयाद्भवति, इदं न । तस्याः सखीगणो न, अपि तु हरितां दिशाञ्चक्रं, यतश्चन्द्रोदयेनैव हसति प्रकाशते, तेषां सर्वदैव प्रकाशः । एवमियन्तस्या देहचिच्छटा न भवति, किन्तु ज्योत्स्नेव—यतो भुवनमध्य इतस्ततो भ्रमति, सा तु सदैकरूपैव (१८) ।

हे वासन्तीति । ना नेतीति—मया राधिका न दृष्टेति प्रभाषसे चेत्तदा त्वद्वचनं मिथैव,

(ऋ) निश्चयान्तेन सन्देहालङ्कारेण सूचितो हृद्ग्रणो नायकस्य—‘नवजलधरः सन्नद्धोऽयं न दम्पनिशाचरः’ इतिवदुपभोग्यः । ‘तत्’ ‘असौ’ इत्यादि पदेन पूर्वानु-भूतानामामोदसुपजनयतां भावराशीनां परामर्शः । तेन च सूचितेन वैसादृश्येन तदानीन्तन-वैधुर्यस्य प्रकाशः । अत्र विधेयाविमर्शदोषस्पर्शः पद्यमेतत् कथञ्चित् गर्ह्यं करोति ।

(१८) एवं (ग) (ङ) पुस्तकयोः । ‘सदैकरूपैवेति (क) पुस्तके, ‘सदैकरूपैवेति (ख) (क) पुस्तकयोः ।

(१९) ‘नी नेति’ इति (ग) (घ) पुस्तकयोः पाठः । नञर्थे ‘ना’ इत्याकारात्तस्याव्ययस्य ग्रहणं कीविषु दृश्यते, अतो मूले वीष्वादिभक्तसामञ्जससाधनाय कथितगौडीयभाषासादृश्योपलक्षणार्थोपरिदर्शितः पाठ एव दैवान् ।

अथ व्याधिः—

नो कथ्यते किमु कथाविषयो यदि स्या-

न्नो गोप्यते किमु भवेद्यदि गोपनीयः ।

आपच्यमान इव हृद्ग्रण एष भावः

कृष्णस्य कामपि दशां भजते न विद्वः ॥ ४३

जड़ता—त्वां स्वप्नलब्धमवलोकयितुं विलिख्य

दैवर्ण्यमाप तव वर्णविलोकनेन ।

तूलीग्रहे सति कृशाजनि तूलिकेव

चित्प्रोद्यताजनि हरे ! स्वयमेव चित्रम् ॥ ४४

मरणममङ्गलत्वेन न वर्ण्यते, भङ्गा तु वर्ण्यते । तद्यथा—

निखिलेन्द्रियसंवर्त्तं श्यामसुधाधाममधुरिमावर्त्तं ।

मग्नानन्दविवर्त्तं मातर्नातः परं वर्त्तं ॥ ४४

केचित्तु—“नयनप्रीतिश्चिन्ता सङ्कल्पः स्वप्नविच्छेदः ।

कार्श्यं विषयनिवृत्तिर्हीनाशः स्यादथोन्मादः ॥

Rasasudhakara

किन्त्वनेनैव पथा सा राधिका गता, यस्मात्तस्याः परिमलैरन्वीकृता भ्रमरास्वत्पुष्पेषु न पतन्ति, किन्तु तस्याः सुगन्धग्रहणार्थं आस्यन्ति ।

यदि कश्चिदर्थः कथाविषयः स्यात्तदा किं सोऽर्थो न कथ्यते अपि तु कथ्यत एव । एवं यदि गोपनीयः स्यात्तदा किं न गोप्यत, अपि तु गोप्यत एव । कथ्येन तु हृदिस्थ-
भावस्य निर्वचनसामर्थ्यात् स तावन्न कथ्यते न वा गोप्यते । अतः कृष्णस्य भावः कामनि-
र्वचनीयां दशां प्राप्नोतीति न विद्वः । एष भावः कीदृशः ? ईषत्पच्यमानहृद्ग्रण इव—
स यथा सर्व्वैरदृश्यः सन्नन्तरे प्रौढां जनयति तद्वत् ।

वर्ण्यते—हे हरे । त्वां विलिख्यावलोकयितुं तव चित्रोपयोगिवर्णादर्शनमात्रेणैव वैवर्ण्य-
स्वरूपसात्त्विकविकारमपि । तदनन्तरश्चित्रार्धन्तूलीग्रहणे सति कृशाजनि । तदनन्तर-
श्चित्राप्रोद्यता सती स्वयमेव चित्रमजनि जड़ा बभूवेत्यर्थः ।

अधुना पूर्व्वरागावस्थयाऽत्यन्तव्याकुला श्रीराधा सर्व्वे प्रत्याह—हे मातः सखि !
सर्व्वेन्द्रियाणां संवर्त्तः प्रलयो यत्र तथाभूतानन्दविवर्त्तः । कथम्भूते ? श्यामसुधामयदेहस्य
माधुर्य्यरूप आवर्त्तो भ्रमिर्यत्र । तत्र निमग्नाऽहमतः परं न वर्त्तं न जीवामीत्युक्ता तत्तुच्छे
मूर्च्छिता बभूवेति भावः । ‘संवर्त्तः प्रलयः कल्प’ इत्यमरः । एवं सति निव्यसिद्धानां
मूर्च्छापर्यन्तदशा वर्त्तते, ततोऽधिका नास्तीति ज्ञेयम् (ल) ।

मूर्च्छा मृतिरिति कथिता दशा दशमास्तु पूर्वरागस्य ।

स च ललनायाः पूर्वं पञ्चानेतुः समाख्येयः (ल) ॥”

अथ नैलः कौसुम्भो माञ्जिष्ठश्चाथ हारिद्रः ।

रागश्चतुर्विधोऽतश्चातुर्विध्येन हि प्रकृतेः ॥ ७६ का

अतः पूर्वरागात् पाकत इत्यर्थः । नैलो नील्या रक्तः ।

नैलः स एष कथितो न कदाचिद्भ्रसति शोभतेऽत्यर्थम् ।

कौसुम्भः स हि विदितः स्थित्वाऽपैति प्रशोभते पूर्वम् ॥

माञ्जिष्ठः स हि यः किल नापैत्येवातिशोभतेऽजसम् ।

हारिद्रः स तु बोध्यो यात्यपि न च शोभते यस्तु (ए) ॥ का

स्वप्रविच्छेदो निद्राक्षयः । केषाञ्चिन्मते पूर्वरागस्येमा दश दशाः कथिताः । स च पूर्वरागं आदौ नाधिकायाः पञ्चानेतुर्नायकस्य कथितः । इदानीं पूर्वरागवर्णनप्रसङ्गे पूर्वोक्तो यः पूर्वरागपाकाज्जातो रागस्तस्य भेदचतुष्टयमाह—अथेति । प्रकृतेर्नायिकानायकयोः स्वभावस्य चातुर्विध्येन । नीलद्रव्यस्य घर्षणेन जातो वर्णको नीलो उच्यते । यथा नीलोवस्त्रस्य सहस्रचालनेनपि नीलिमा न भ्रसति, प्रत्युत शोभते च, तथा नैलरागोऽपि । यथा कौसुम्भवस्त्रस्य कौसुम्भरागः पूर्वं शोभते पश्चाद्वर्षाकाले तु स्वत एव भ्रसति,

(ल) ‘आदौ वाच्यः स्त्रियो रागः पुंसः पश्चात्तदिङ्गितेः ।’ इति लौकिकपक्षे शोभना रीतिरिच्छाप्यालङ्कारिकसम्भता, तस्या एवात्राश्रयः कृतः । सकलनायकचूडामणौ श्रीकृष्णे च तस्यैवं निर्देशो दार्शनिकमतविरोधं कमिह बहन्नपि सोढ्यः—तथा चोज्ज्वलनीलमणौ दार्शनिकशिरोमणिश्रीरूपगोस्वामिकृतौ—‘अपि माधवरागस्य प्राथम्ये सम्भवत्यपि । आदौ रागे नृगाक्षीणां प्रोक्ता स्याच्चास्ताऽधिका ॥’ इयमेव काव्यदर्शनयोर्भेदविलासः ।

(ए) लोकरोत्थाऽनुमितवर्णस्थितिसाङ्ख्यादिकमुपमानमाश्रित्येवं भेदकल्पना । एवमपि दशरूपकदर्पणादिनिबन्धेषु । ‘न चातिशोभते यन्नापैति प्रेम मनोगतम् । तन्नौली-
रागमाख्यन्ति यथा श्रीरामसीतयोः ॥’ इति दर्पणे नीलीरागलक्षणं तदुदाहरणञ्च ।
“कौसुम्भरागः स ज्ञेयो यच्चित्ते सजति द्रुतम् । अन्यरागच्छवियञ्जौ शोभते च यथोचितम् ।
सदाधारविशेषेषु कौसुम्भोऽपि स्थिरो भवेत् । इति कृष्णप्रणयिषु हानिरस्य न युज्यते ॥”
आहार्योऽप्यनपेक्षो यः कान्त्या वर्हते सदा । भवेन्माजिष्ठरागोऽसौ राधासाधवोर्यथा ॥’
प्राकृत जनेज्यस्य विरला स्थितिरिति हेतोःशोकाङ्गन्मतं सारवदिति ज्ञेयम् । हारिद्ररागस्य यन्त्यन्तरेषु ‘य्यामाराग’ इति संज्ञा, परं तत्र किमपि भेदविलम्बितञ्च वर्त्तते—स किल कृष्णवजसुन्मगत एव, इक्ष्वां न प्रपञ्चः कृतः, नीलमण्यादिस्वत एव बाहुल्यं द्रष्टव्यम् ।

अथ विरहः—स च त्रिविधः, भावी भवन् भूतश्चेति । तत्र भावी यथा—

यास्यामि श्वः सुसुखि ! मथुरामागतो राजदूतः

प्रतयायातुं कति नु घटिका हन्त भावी विलम्बः ।

नो जानीमः, प्रकृतिकठिनः कार्य्यभावस्तथा चेत्

साहं यान्तः प्रिय ! मदसवः कापि कार्य्यं नियोज्याः ॥ ४६

भवन् यथा—

यामीति कृष्णवचने प्राणैर्व्विनिरुद्धकण्ठकुहरायाः ।

बहिरिव भवितुमशक्तं प्रतुत्तरमन्तरेव विजुघूर्णे ॥ ४७

भूतो यथा—

साहं यन्निजदैवतेन न गतं दीरात्ममेतद्भि वो

जानीतावधिवासरञ्च गणनागम्योऽस्ति लेखासु यः ।

इतयाकर्ण्य वियुक्तगोपसुदृशः प्राणैः समं सङ्गथा-

मेकैकां प्रतिवासरं प्रियसखी रेखां रहो लुम्पति ॥ ४८

तद्वदापि । कौसुमरागः शोभते, माञ्जिष्ठरागस्त्वजसमतिशयेन शोभत इति भेदो ज्ञेयः । यस्तु न शोभते शीघ्रं याति च स हरिद्रारागो ज्ञेयः । तेषां मध्ये कौसुमः हारिद्रश्च प्राकृते, अप्राकृते तु नैलो माञ्जिष्ठश्चेति भेदो ज्ञेयः ।

अधुना विप्रलम्भरसस्यावान्तरभेदं पूर्वरामं वर्णयित्वा क्रमप्राप्तन्तस्यैव भेदान्तरं विरहं वर्णयति—अपेति । प्रत्यायातुमत्र पुनः प्रत्यागमने कति घटिका व्याप्य विलम्बो भावी ? राजकार्य्यभावः प्रकृत्या स्वभावेन कठिनः ।

भवन् वर्त्तमानो विरहः । अधुनैवाऽहं यामीति कृष्णस्य वचने सति स्वस्थानं हृदयं ताक्ता प्राणाः कण्ठगता बभूवुः—अतस्त्वेव प्राणै ररुद्धकण्ठकुहरायास्तस्याः कण्ठरोधेनैव प्रत्युत्तरं बहिरिव भवितुमशक्तं सन्दर्द्धयमध्य एव विजुघूर्णे । अत्र विरहजन्यपीडया ऽसामर्थ्यादेव तथा नोक्तं प्रत्युत्तरं, कवीश्वरेण तु प्राणकर्तृककण्ठरोधेनैव प्रतुत्तर-ङ्कण्डान्निर्गतमित्युत्प्रेक्षितम् ।

हे प्राणा भवद्भिर्निजदैवतेन सह मथुरागमनसमये यत्र गतम्, एतदेव वो युस्माकं दीरात्म्यं मया चान्तम् । स एति तेन कान्तेन मत्प्राणरक्षार्थं प्रेषिता या पत्नी तत्र अद्वारभ्य त्रिंशद्विसे त्वन्निकटे मया गन्तव्यमिति योऽवधिवासरो वर्त्तते स तु भित्तौ मया दीयमानासु रेखासु गणनया गम्यो भवति, अतस्तं वासरं यूयं जानीत, ज्ञात्वा च तस्मिन् दिवसे तस्यागमने सति भवद्भिः शीघ्रमेव मद्देहात् गन्तव्यम्—इति प्राणैः सह वियोगशुक्ताया

अथ प्रणयमानः—

मानस्तिष्ठतु राधिके ! तव हृतं उक्तं मनो देहि मे,
तत् केनापि हृतं, (20) त्वया, न हि, न हि श्रद्धा परस्वे मम ।
अङ्गे चेत्तव दृश्यते, भवति चेन्नूनन्वयैवार्पितं
नीत्वा गच्छ, मुखे तवास्ति यदयं रागस्तदासङ्गजः ॥ ४८

ईर्ष्यामानो यथा—

सहजमरुणं नेत्रद्वन्द्वं तवाधरपल्लवः

सततमुरलीनादक्रीडाविधौ तव सव्रणः । A little differently read
as Kirana III (sl. 27)

वनविहरणे रात्रौ गात्रं सकण्टकलाञ्छनं

कथमिह विना दोषं जातापराध इव स्थितः ॥ ५०

अथ प्रवासः—भूतविरहप्रवासयोः कालदेशकृत एव भेदः ।

नानाकौशलतः कृतानि सुहृदां वृन्देन नानन्दतो

गव्यान्यत्ति, तथा कवोष्णमधिकं राधे ! श्वसितेव सः ।

गोपसुदृष्टः कथामाकर्ण्य प्रियसखी प्रतिदिनं रह एकान्त आगत्य भित्तिस्थिताभेकैकां
रेखां त्रिशद्विषसस्य समाप्ताभावार्थं क्षुम्पति ।

अथेति—मानकारणमीर्ष्यादिकं विनैव प्रेम्नः कुटिलगामित्वात् प्रणयातिरेकेनैव मान
इत्यर्थः । हे राधे ! तव मानस्तिष्ठतु, मम रक्तं रागविशिष्टं श्लेषेणैव रागस्य रक्तत्वमा-
रोप्य रक्तपदार्थविशिष्टं मनो देहि । राधाऽह—तन्मनः केनापहृतम् ? श्रीकृष्ण आह
—त्वयेति । राधाऽह—न हीति । पुनः श्रीकृष्ण आह—तवाङ्गं व्याप्य तिष्ठन्मम मनस्त-
वाङ्गे चेदृश्यते तदा किं भविष्यति ? राधाऽह—ममाङ्गे चेद्ववति तदा त्वन्मनस्त्वयैवार्पितं
त्वमेव नीत्वा गच्छ । तच्छ्रुत्वा श्रीकृष्णः सहर्षमाह—तस्य मदीयरक्तमनसस्त्वदधरेण सह
सदासङ्गाज्जातो यो रागः स तु तव सुखमध्येऽधरेऽस्ति, अतो मनोधर्मरागस्य दर्शनेन
मन्मनोऽपि तत्रैव वर्त्तते, सम्प्रति त्वदाज्ञया तदहं गृह्णामीत्युक्त्वा तदधरं पप्राविति गम्योऽर्थो
बोध्यः । प्रणयजन्यमाने नायिकायाः सम्मतिं विनाऽपि स्वर्णं दोषो नास्त्येवमपि ज्ञेयम् ।

सहजेति—तव नेत्रद्वन्द्वं सहजमरुणं, न तु तस्यास्ताम्बूलरागेण । श्वन्तवाधर-
पल्लवोऽपि सततं मुरलीक्रीडयैव सव्रणः, न तु तस्या दन्ताधारेण । वनविहरणे एव गात्रे
कण्टकचिह्नं, न तु तस्या नखचतम् । अतो दोषं विना कथन्तवापराधसम्भावनाऽपि,
इति नायकं प्रति मानिन्याः सोल्लग्नवचनम् ।

त्वत्पत्नीप्रतिवेशपण्यजनताक्रयन्तु दध्यादिकं

क्रीत्वा सम्प्रतिपादितं प्रियजनैरश्नाति हृष्टान्तरः ॥ ५१

अथ सामान्यतो वर्णितस्य विभावस्यालौकिकतया विशेषमाह—

तत्रालम्बनं नायको नायिकाश्च ।

तत्र कोऽसौ नायकः काश्च नायिका इत्यपेक्षायां नायकमाह—

सर्वशुद्धरसवृन्दकन्दलः सर्वनायकघटाकिरीटगः ।

अत्यलौकिकगुणैरलङ्कृतो गोकुलेन्द्रतनयः सुनायकः (ऐ)॥८०॥का

सर्वशुद्धरसवृन्दकन्दलत्वं यथा—‘शुद्धारी राधिकाया’मित्यादि (१३३ श्लोके) ।

‘सर्वनायकघटे’ति सर्वशब्दो धूर्त्तनायकवर्जनपरः । ‘अत्यलौकिकगुणे’-
रिति विरुद्धाविरुद्धचमत्कारिगुणवान् । विरुद्धवद्भासते, न तु विरुद्धः स
विरुद्धाविरुद्धः—‘एकोऽनेकः परिच्छिन्नो व्यापी’त्यादिवदलौकिकगुणवति
लौकिकगुणा अपि ज्ञेयाः ।

एतावद्विशेषपर्यन्तं कान्तेन सङ्घ विच्छेदो जातः, अवधिवाचरे पुनरपि तेन मेलनं
भविष्यतीति कालकृतविरहो भूतविरहः । मां विहाय श्रीकृष्णो दूरदेशे स्थित इति
देशघटितविरहः प्रवासः । हे राधे ! त्वद्विरहेण व्याकुलः श्रीकृष्णः सुहृदां यादवादीनां
वृन्देन कृतानि गत्यानि नानन्देनास्ति । तथा तैरानीतं कवोष्णं दुग्धादिकमधिकं न भुङ्क्ते,
किन्तु प्राणरक्षार्थं यत् किञ्चिदेव—अतएव केवलं श्वसित्वेव जीवत्येव, न तु तस्य किञ्चिदपि
सुखन्तत्र वर्त्तते । किन्तु तव प्रह्वीग्रामस्तत्रस्था या प्रतिवेशपण्यजनता क्रयविक्रयादि-
व्यवहारविशिष्टजनसमूहस्तेषां क्रयं क्रये प्रसारितं दध्यादिकं तस्याभिप्रायविज्ञेः
प्रियपरिजनैर्मधुमङ्गलादिभिः क्रीत्वा सम्प्रतिपादितं यत्नेन संस्कृतं तदेव हृष्टान्तरः
सन्नश्नाति ।

(ऐ) ‘तत्रालम्बनं नायको नायिकाश्च’ इत्यत्र नायकपदे यदेकवचनप्रयोग इतरत्र बहुवचन-
विन्यासश्च तत् ग्रन्थकृतो स्वसम्प्रदायिमतसम्मतिं स्फुटमावेदयति । नचानेन तावद्वितरा-
लङ्कारिकवर्गकल्पिते प्राकृतनायकसङ्के दोषदृष्टिराचुष्यते यतस्तस्मिन्नपि महनीय-
महिमत्वादिगुणगणभूषितता वरीवर्त्ति । तथापि ‘सर्वशुद्धे’त्यादिपदैस्त्वावेदकस्येव परामर्शो
भवति—स चादयः साक्षात् भगवान् श्रीकृष्णोत्पत्त्यर्थनामरूपप्रच्छन्नो मन्मथजनकोऽपि
स्वयं मन्मथमन्मथः । श्रीमद्भागवतमहापुराणे भक्तिशास्त्रे च बहुधा विजृम्भित-
स्तस्य निर्देशक्रम इत्यलम् । ‘सर्वशुद्धरसे’त्यादि पदस्यैकधा व्याख्या मूले लक्षिता, अन्यथा

ते यथा—

कृतो कुलीनः सश्रीकस्यागो यौवनरूपभाक् । A little differently read in Bhagavata-purana- I. 16. 26-29.
दक्षोऽनुरक्त उत्साहो तेजोवैदग्ध्यभूषितः ॥ ८० (क) का

अधिकास्तु—

सत्यं शौचं दया कान्तिरास्तिक्यं धैर्यमेव च ।
श्रीदार्यं प्रश्रयः शीलं चान्तिः प्रह्वोऽनहङ्कृतिः ॥ ८० (ख) का
इत्यादयो नितयाः ।

तत्र 'नायकघटे'ति तद्भेदानाह—

उदात्त उद्धतश्चैव प्रशान्तो ललितस्तथा ।

सर्व्वेऽमी धीरशब्दाद्याश्चत्वारो नायकाः स्मृताः ॥ ८१ का

सर्व्वशब्द इति—धूर्त्तनायकं वर्ज्जयित्वा या सर्व्वनायकघटा तस्या सुकुटमणिः । यद्यपि धीरोद्धतस्य गुणाः धीरप्रशान्तस्य गुणाश्च परस्परं विरुद्धा भवन्ति तथापि श्रीकृष्णे तेषां विरोधो नास्ति—यथा श्रीकृष्ण एकः सन्ननेकोऽपि भवति, एवं परिच्छिन्नः सन् व्यापकोऽपि भवति, तथैव विरुद्धगुणाश्रयोऽपि भवति । अलौकिकगुणवतीति—लोके न प्रसिद्धा ये गुणास्तदति श्रीकृष्णे लोकप्रसिद्धा गुणा अपि ज्ञेयाः, किन्तु लोकस्यास्ते मायिकाः, भगवन्निष्ठा अमायिका इति भेदो ज्ञेयः ।

प्रह्वो नम्रता । अमी उदात्ताद्यश्चत्वारो 'धीर' शब्द आद्य आदौ येषान्तथाम्भताः । तथा च धीरोदात्त-धीरोद्धत-धीरप्रशान्त-धीरललिता इतिसंज्ञा भवन्तीत्यर्थः ।

च वैष्णवरसशास्त्रकारैः पदं तद्व्याकृतं, तथात्वे 'शुरद्वरस'पदेन मधुररसस्यैव परिग्रहः, सम्भवी—तस्मादितररसानामुत्पत्तिः प्रागेवास्माभिरुक्लिखिता । 'वृन्दारण्ये विहरते' व्यादिस्कन्दपुराणीयं पूर्व्वप्रदर्शितं पदं, 'केतवरहितं पेम्नो गृहि ह्योइ माणुवे लोए । जइ ह्योइ कस विरहो विरहे ह्योन्तम्मि ग कोवि जीअइ ॥' इति 'जयति ते' इत्यादिकस्य श्रीमद्भागवतीयस्य (१०।३।१) श्लोकस्य तात्पर्य्यप्रकटनप्रसङ्गे तोषणीकृता वृत्तञ्च न्यायस्तत्रार्थं प्रमाणम् । 'गोकुलेन्द्रतनये'ति विशेषण्येन ब्रजपुरसम्बन्धस्य सुनायकत्वे निदानमिति च सूचितमिति प्रतिभाति । 'रुचिरोष्ठपुटन्यस्ते'त्यादि गौतमीयतन्त्रे श्रीगोपालवर्णनं ब्रजपुरश्चाद्याद्योतनाभिप्रायकम् । भक्तिरसस्य प्राथम्येन मुख्यत्वेन च तत्रैवं प्रकटनम् । 'गो-गोप-गोपिकासङ्गं यत्र क्रीडति कंसहा' इति 'ब्रजपुरवनितानां

धीरशब्दाद्या इति—धीरोदात्तादय इत्यर्थः । तत्र धीरोदात्तो यथा—

आत्मज्ञाघारहितः क्षमौ गभीरो महासत्त्वः ।

धीरोदात्तः स्थेयान्निगूढमानो दृढव्रतः सुवचाः ॥ ८२ का

आत्मज्ञाघानिरतो मायौ चण्डश्च चपलश्च ।

धीरोद्धतः स कथितोऽहङ्कृतिभङ्गारनिःशङ्कः ॥ ८३ का

उभयगुणव्यतिरिक्तो भूयान् साधारणैश्च गुणैः ।

धीरप्रशान्तसंज्ञो भवति द्विजवैश्यादिकः साधुः ॥ ८४ का

मृदुलः कलाकलापो निश्चिन्तो मधुरवैदग्ध्यः ।

प्रथमरसप्रधानो ललितकथो धीरललितः स्यात् ॥ ८५ का

सर्वेऽनुकूल-दाक्षिण-शठ-धृष्टत्वेन षोडशधा ॥ ८६ का

केषाञ्चिन्मते धीरललितस्यैवानुकूलादिभेदाः, न सर्वेषाम् ।

महासत्त्व उदारचित्तः, स्थेयानतिशयस्थिरः । अहङ्कृतिरहङ्कारस्तेन यो भङ्गार
आत्मज्ञाघावोधकशब्दप्रयोगस्तत्र निःशङ्कः । उभयगुणाभ्यां धीरोदात्तगुणधीरोद्धत-
गुणाभ्यां रहितो धीरप्रशान्तः साधुर्जगद्वर्त्तिसाधारणगुणैर्विशिष्टः स भूयान्, धीरो-
दात्तादिः स्वल्पः, तथा च ब्राह्मण-वैश्यादयो बहव एव धीरप्रशान्ता ज्ञेयाः । कलेति—
रसोपयोगिचतुःषष्टिकलाभिर्भूषित इत्यर्थः । मधुरे षडङ्गाररसे वैदग्ध्यं यस्य, षडङ्गाररस
एव प्रधानं यस्य ।

वह्नयन् कामदेवमित्यादि च तद्वैशिष्ट्यं तदैकान्तिकत्वं च सूचयतः । 'सर्वनायक-
घटे'ति 'सर्व'शब्दो धूर्तनायकवर्जनपर' इति वृत्तौ यत् ग्रन्थकृतो मतं न तत् सार्वत्रिकं
सर्ववादिसम्मतश्च । तथा च 'नोक्तो धूर्तादिभेदस्तु सुतेः सम्मत्यभावतः' 'शाठ्यार्थे'
परं नाव्यपेक्ष उपपत्तिरुभे । क्लृप्ते तु सर्वं नायुक्तं तत्तद्भावस्य सम्भवात् ॥
इति श्रीमतां नीलमखिकृततामाश्रयस्थापनपुरःसरमभिधानम् । इह कौस्तुभेऽपि च
'लीलावशात् कदाचन धृष्टोऽपि शठश्च कुत्रापि' (८६ का) । नवतारुण्यत्व-
नारीमोहनत्व-नित्यनूतनत्वातुल्यश्लेषौन्दर्यप्रष्टवंशीस्वनाङ्कितत्वादयो बहवस्तत्कालौकिक-
गुणाः प्रामाणिकरसग्रन्थान्तरतो लक्ष्याः । 'यच्छक्तयो वदतां वादिनां वै विवादसंवादमुबो
भवन्ति । कुर्वन्ति चेष्वां सुहृदात्ममोहं तस्मै नमोऽनन्तगुणाय भूम्ने ॥' इति श्रीमद्भागवते
साधारण्येन, वृत्तिप्रतीकप्रदर्शनेन विरुद्धाविरुद्धनित्यचमत्कारिगुणवत्त्वेन वा तेषां

एषां लक्षणम्—

एकाश्रितोऽनुकूलः समरागो दक्षिणस्तु सर्वासु ।
 शठ एकतैव रतो बहिरन्यत्र प्रियोऽप्रियो मनसि ॥ ८७का
 अपराङ्मस्य विशङ्को दृष्टे दोषेऽपि मिथ्यावाक् ।
 तर्ज्जनताडनयोरपि कृतयोर्निर्लज्ज एव धृष्टः स्यात् ॥ ८८का
 षोडशविधास्त एते पुनस्त्रिधा चोत्तमादिभेदेन ।
 अष्टाधिकचत्वारिंशद्भेदा नायकाः कथिताः ॥
 पुनरेते स्युर्द्विधा दिव्यादिव्या अदिव्याश्च ।
 स चतुश्चत्वारिंशच्छतमेकं तेन तद्भेदाः ॥

एषामनुकूलादीनां लक्षणमाह—एकामेव नायिकामाश्रितोऽनुकूलः, सर्वासु नायिकासु समरागो दक्षिणः, एकस्यामेव नायिकायां रतोऽन्यत्र नायिकायां मनस्यप्रियः, बहिस्तु कपटेन प्रियः शठः ।

पुनरेतेऽष्टचत्वारिंशद्भेदा नायका दिव्या अदिव्या दिव्यादिव्याश्च भवन्ति, तेन चतुश्चत्वारिंशता सहेकशतं नायकभेदा भवन्ति ।

परामर्शः । एषान्तु वैष्णवदार्शनिकसिद्धेन 'लीला'पदेन प्रायशः परिग्रहो भवति । आनन्दचन्द्रिकोद्धृतपदे 'लीला प्रेम्णा प्रियाधिक्यं माधुर्यं' वेगुरूपयोः । इत्यसाधारणं प्रोक्तं गोविन्दस्य चतुष्टयम् ॥ 'सैषा लीला नित्यैव—तथा हि "यथा च सूर्यस्य वर्षदेश-विशेषवशात् सदैवोदयः सदैव पूर्वाह्नः सदैव मध्याह्न इत्यादि तथैव कृष्णस्यापि ब्रह्माखण्डभेद-वशात् सदैव जन्म सदैव बाल्यं सदैव वकादसुरमारणं सदैव मथुराप्रस्थानमित्येवं सर्वा एव प्रकटलीला नित्या एव' इति ग्रन्थान्तरे । लीलायैवाभिव्यक्तिर्भगवतो भक्तसाधक-समुदायसकाशे भवति । प्राकृतनायकेषु महामहिमत्वादिलौकिकगुणानां सम्भवेऽपि न तैर्भक्तकविस्वान्तं नितान्तं लप्यतीति नागूढं तत्त्वम् । एवमपि च कश्चित् प्रतीच्यभावुक-च्छदामणिः (mystic) प्रसङ्गान्तरे—

'If in the emotion that this sight cause you, you do not proclaim that it is beautiful and if turning your gaze into your own heart, you do not then feel the charm of beauty, it is vain for you in such a mood to seek for intelligible beauty, for you would only seek it with what is impure and ugly,'—Plotinus

धीरप्रशान्तशठयोर्दृष्टस्य च भेदवर्जितैरपरैः ।
 लीलावशतः सर्वैरविरुद्धत्वाद्विरुद्धेऽपि ।
 गोकुलराजकुमारस्तेन परं सर्वनायकाधीशः ॥
 धीरोदात्तो गुरुषु ज्ञातिषु धीरोद्धतो विपक्षेषु ।
 मायाविषु नियतमसौ व्रजपूर्यां धीरललितः स्यात् ॥
 अनुकूलो राधायां सर्वास्वपरासु दक्षिणः कथितः ।
 लीलावशात् कदाचन धृष्टोऽपि शठश्च कृतापि॥(ओ)८८ का

अथानुकूलादीनां क्रमेणोदाहरणानि—तत्रानुकूलो यथा—
 नान्यस्याः सदनं (२१) प्रयाति स मया सम्प्रार्थ्यमानोऽपि च
 प्रायो मे हृदयन्दुनोति ललिते ! तासां मनस्तापतः ।

धीरप्रशान्त-शठ भेदभिन्नेरपरैर्द्वीरललितधीरोदात्तादिभिर्भेदैर्विशिष्टो गोकुलराज-
 कुमारः कदाचिक्लीलावशाद्विरुद्धाविरुद्धधीरप्रशान्तादिभिः सर्वैरेव भेदैर्विशिष्टश्च
 भवति । तेषां परस्परविरोधेऽपि सति श्रौकष्येऽविरुद्धत्वात्तेन हेतुना श्रीकृष्ण एव परं
 सर्वनायकाधीशः । एतदेवाह—गुरुषु ज्ञातिषु च धीरोदात्तः, विपक्षेषु मायाविषु
 च धीरोद्धतः, धीरप्रशान्तो भक्तेषु, व्रजपूर्यान्तु सदैव धीरललितः ।

referred to by Maeterlinck in his *Le Tresor des Humbles* and translated and
 discussed by M. Clark in his *Maurice Maeterlinck—Poet and Philosopher.*)

(ओ) नन्दनन्दनस्य वृन्दावनरसकन्दस्यातुल्यगुणवृन्दारिकाधिकतरानन्दचिन्मकरन्दस्य
 गोपीरतिरसरोपिणो मेदुरजलधरशोभिनः सकलकलाकलापपीवरस्य पुरुषवरस्य विभिन्नव्यप-
 देशाश्रयेणैव तावन्नानात्वतो निर्देशः ।

भरतनाट्यशास्त्र-शृङ्गारतिलक-दशरूपक - भावप्रकाश - रसमञ्जरी-रसार्णवसुधाकर-
 साहित्यदर्पण-रसान्ततसिन्धुज्ज्वलनीलमण्यादिषु निबन्धेष्विव परमिहापि नायकभेदप्रस्तावा-
 वतरणम् । कृष्णस्य भगवतः सुनायकत्वं परमन्येषां प्राक्तनानां नायकत्वं न व्याहृतमिति
 प्रदर्शयितुं तद्भेदावतारः कृतो वा । भरतीये रसान्ततसिन्धावंगतश्च चतुर्थामिव धीरोदात्ता-
 दीनामुल्लेखः । भरतीये तु नाट्यप्रोक्तेषु नायकभेदेषु 'देवा धीरोद्धता ज्ञेया स्युर्द्वीरललिता

(२१) 'समर्थं प्रयातीति' सुद्विगुणकं दृष्टः पाठो दृश्यते ।

आरामे रमते ममेव सततं महर्त्तं संवीक्षते

स्वप्नेऽपि प्रतिकूलतां न गतवान् कृष्णः सट्णो मयि ॥ ५२

एवमेकत्र रतोऽप्यलौकिकनायकत्वाद्दक्षिणोऽपि । तद्यथा—

श्यामाङ्गे चरणौ कलोरुफलके शीर्षं सुरेखाङ्गुलौ

केशांश्चामरचालिकाभुजजटे दृष्टिं प्रियोक्तौ श्रुतिम् ।

ताम्बूलार्पणिकाकरे करपुटीं कस्तूरिकोरसुर-

श्चन्द्रावक्षसि पृष्ठमर्पयदहो निद्राति नीलं महः ॥ ५३

एवं दक्षिणोऽपि लीलावशात् कदाचिद्दृष्टोऽपि भवति । तद्यथा—

चन्द्रावलीति कपटेन निगद्य राधां

जातापराध इव सङ्कुचितः सखीभिः ।

सन्तर्जितोऽपि स तया श्रवणोत्पलेन

सन्ताडितोऽपि विजहास न सखिभाय ॥ ५४

स ममेव आराम उपवने रमते ।

महारासान्ते स्वयमेव बहुक्षणं नर्त्तित्वा विश्रामं कुर्वन्तः श्रीकृष्णस्य वयनमिदं 'श्यामाङ्गे' इति पदम् । कला चन्द्रावल्याः सखी तस्या ऊरुप्रदेशे शीर्षम्, एवं सुरेखा काचिन्नोपी तस्या अङ्गुली केशान् समर्पयत् सन्नीलं महः श्रीकृष्णो निद्रातोऽप्यन्वयः । प्रिया श्रीराधिका, तस्या उक्तौ क्षणमत्र स्वपिह्वीति वाचि श्रुतिम् । कस्तूरिका श्रीराधिकायाः सखी तन्निदेशवशात्, अतएव तस्या वक्षःस्थले श्रीकृष्णस्योरः वक्षःस्थलम् । अत्र दक्षिणपार्श्वे वामपार्श्वे वा सुप्तस्य श्रीकृष्णस्य पृष्ठदेशलग्ना चन्द्रावली, त्वन्मुखे वक्षःस्थललग्ना कस्तूरिका, शीर्षलग्नः कलाया ऊरुदेश एव—एवकारेण शयनक्रमो ज्ञेयः ।

राधासुदृश्य 'हे प्रिये चन्द्रावली'ति कपटेन निगद्य जहासव, नत्वपराधेन कदापि भीतो बभूवेत्यर्थः ।

वृषाः । सेनापतिरमात्याश्च धीरोदात्ताः प्रकीर्त्तिताः । ब्राह्मणा वणिजश्चैव प्रोक्ता धीर-
प्रशान्तकाः ॥' इति कथञ्चित् विभिन्नप्रणालीविलसितक्रमः कोऽपि विभागो दर्शितः ।
दशरूपके धीरोदात्तादिभेदैरनुकूलादिचतुर्भिर्विभेदैरुद्भूतः षोडशधा भागो लक्षितः ।
साहित्यदर्पणरसमञ्जर्यादिषु सर्वधामेषामुत्तमादिप्रविभेदेनाष्टचत्वारिंशन्नायका इत्युक्तम्, परं
नीलमणौ वैष्णवालङ्कारिकवर्थ्यकृते घसवतिर्नायकानामिति स्वमतं प्रतिष्ठापितम्, इह
चतुश्चत्वारिंशदधिकं शतमेकमिति भेदः । 'पतिश्चोपपतिश्चेति प्रभेदाविह विन्यतौ ।'

एवं कुत्रचिच्छठोऽपि । यथा—

एकत्रैव कृतासने निजनिजेरालीजनैः कुत्रचित्
क्रीडाकुञ्जगृहाङ्गने व्यवहितो दूरेण दृष्टा प्रिये ।
वंशीकूजितसूचितातिनिभृतं चन्द्रावलीं लम्बयन्
सङ्केतन्तरसा रसादभिसरन् राधां हरिः पातु वः ॥ ५५

अथ विभावप्रसङ्गे नायकस्य सहायाः सखायः, एवं नायिकायाः सख्यः ।
तेनादौ नायकस्य सहाया लक्ष्यन्ते ।

सहायाः स्युः सहचरास्ते भवन्ति चतुर्विधाः ।

सखायश्च प्रियसखास्तथा नर्भसखा अपि ॥

अथैकस्मिन् कुञ्जे सखीभिः सह राधाचन्द्रावली । लताऽदिव्यवहितः श्रीकृष्णो
दूरत एव दृष्टा राधां चन्द्रावलीविशुक्तां कर्तुं दूरे सङ्केतकुञ्जं गत्वा सुरलोशब्देन चन्द्रावली-
माजुहाव, तं शब्दचन्द्रावलीव शृणोति, नान्या तस्या अचिन्त्यप्रभावत्वात् । तच्छ्रुत्वाऽति-
दृष्टा चन्द्रावली सखीभिः सङ्गिता केनचिन्मिवेण तत उत्थाय तदेव सङ्केतस्थलं जगाम ।
ततः श्रीकृष्णः सुखेन राधिकामभिससार । एतदेवाह-एकत्रेति । एकत्रैव कृतमासनं
याभ्यामेवम्भूते प्रिये राधाचन्द्रावली लताऽदिव्यवहितः श्रीकृष्णो दूर एव दृष्टा वंशी-
शब्देन सूचितमतिनिभृतं सङ्केतस्थलं लम्बयन् स्वयन्तरसा वेगेन रसादानन्दात् राधा-
मभिसरन् वो युष्मान् पातु ।

‘उदात्तादौश्चतुर्भेदैस्त्रिभिः पूर्णतमादिभिः (पूर्ण-पूर्णतर-पूर्णतमाख्यैरिति) । दादशात्मा
चतुर्विंशत्यात्मा प्रत्यादिशुग्मतः । नायकः सोऽनुकूलाद्यैः स्यात् षषवतिधोचितः ॥’
इत्युज्ज्वलनीलमणौ । तत्र नीलमणौ कृष्णे उत्तमादिभेदकल्पनं न सम्यक्, अतस्तत्स्थले
पूर्णतमादितारतम्येन भेदकल्पना । दिव्यादिभेदस्यापि स न विषयः—इतरनायकेष्विव न
तत्रौपपत्यासङ्गतिरपि, अतः संख्यानयनवेमत्यमित्यलं बहुना । एषां भेदानां प्रत्येकशो
भिन्नान्युदाहरणानि दर्पणनीलमण्यादिषु निबन्धेषु स्पष्टानि । अनुकूलनायकस्य विश्वप्रसिद्ध-
सुदाहरणं रामायणकथानायकः सुचरितनिकषो दिव्यादिव्यः श्रीरामचन्द्रः, वैष्णवतन्त्र-
स्थितौ तु ‘राधायामेव कृष्णस्य सुप्रसिद्धाऽनुकूलता । तदालोके कदाप्यस्य नान्यासङ्गः स्मृतिं
व्रजेत् ॥’ इति कृत्वा तस्यैव तथात्वेन निर्देशो ज्ञेयः, एवमेव श्रीगीतगोविन्दे “राधामाधाय
हृदये तव्याज व्रजसुन्दरीः ॥” अनुकूलस्य दक्षिणस्य च तस्य देशपात्रकालादिप्रभृततमभेद-
कलनया घृष्टत्वं शठत्वं वा कादाचित्कमिति नान्याथम् । मधुररसकदम्बस्य भगवतो घृष्टत्वेन

प्रियनर्मसखाश्चान्ये तेषु दूतस्त्रिधा मतः ।

निसृष्टार्थो मितार्थश्च ⁽²²⁾ तथा सन्देशहारकः ॥

दयोरिङ्गितमादाय स्वयमुत्तरदायकः ।

सुस्निष्टं कुरुते कार्यं निसृष्टार्थः स उच्यते ॥

प्रमितं वक्ति कार्यस्य चान्तं याति मितार्थकः ।

यथोक्तमेव वदति यः स सन्देशहारकः ॥ ६० का

एवं दूतोऽपि—यथोदाहरिष्यस्ते (श्री) ।

तेषु सखिषु मध्ये प्रियनर्मसखा एव दूताः, नान्ये—ते दूतास्त्रिधा भवन्ति । निसृष्टो दत्तोऽर्थः कार्यभारी यस्यै तथा चावाभ्यां किमपि न वक्तव्यम्, आवयोर्मिलनं यथा भवति तथा त्वयैव बुद्ध्या कर्तव्यमिति विन्यस्तकार्यभारी निसृष्टार्थ इत्यर्थः । प्रमितन्ताभ्यां यददुक्तन्तदेव परिमितं वक्ति, किन्तु दयोर्मिलनरूपकार्यस्यान्तं सीमानं याति प्राप्नोति, तथा च कार्यमवश्यङ्करोतीत्यर्थः । ताभ्यां यथोक्तं तथैवोभयोर्निर्गते गत्वा वदति, कार्यं भवतु मा भवतु वेति कोऽपि भारस्तस्मिन्नास्तीति सन्देशहारकः । यथा पुरुषा दूतास्तथा स्त्रियोऽपि दूतः सन्ति । उदाहरणे तासां दूतं यत्तौभविष्यतीत्यर्थः ।

श्रुत्वेन वा वर्णनया नाधिकास्थानीयभक्तचयखान्तेष्वधिकतरा चमत्कृतिरुदेतीति च निपुणविभाष्यं तत्त्वम् ।

(श्री) मधुरापरपर्यायशृङ्गाररसमेव सुख्यरसं प्रकल्प्य चेट-विट-विदूषक-पीठमर्द-प्रियनर्मसखाः पञ्च नायकसङ्घाया इति बहवः—‘चतुर्विधाः सखायोऽत्र चेटः किङ्कर इष्यते’ इति नीलमणौ । सहायगुणाश्च तत्रैव सोदाहरणं दर्शिताः । अत्र चेटविटानां न प्रस्तावविस्तारः । गोकुले कङ्काराद्या विटाः, भङ्गर-भृङ्गाराद्याश्चेटाः, मधुमङ्गलो विदूषकः, श्रीशमा पीठमर्दः, सखीभावं समाश्रितः सुवलः प्रियनर्मसख इति वैष्णवतन्त्रोया स्थितिः, एषु ‘उत्तमा पीठमर्दाद्या मध्यौ विटविदूषकौ । तथा शकारचेटाद्या अधमाः परिकीर्त्तिताः ॥’ इति दर्पणे ॥ दूतदूतौविभागविस्तारो नीलमणावेव लक्ष्यः । द्वियमवगृह्य गृहेभ्यः कर्षति राधां वनाय या निपुणा । सा जयति निसृष्टार्थां वरवंशजकाकली दूती ॥

इत्युक्तं लक्षणा ॥ वंशीदूतौ, वीरावृन्दादिरामदूतौ, पौर्णमास्यादिर्द्विजिनी दूतौ—एतास्त्रिसो नाधिकास्थोऽपीति निखिलमवदातम् ।

(22) ‘निसृष्टार्थोऽमितार्थश्चेति (ख) (घ) (ङ) पुस्तकेषु पाठः । एवं कारिकाया अन्विमश्लोकस्य पूर्वार्धे ‘यत्त्वमितार्थक’ इति तेषु पाठः । स च पाठ उज्ज्वलीयमधिकारसंज्ञाऽनुसारी ।

अथ नायकानामुक्तनियतसामान्यगुणादतिरिक्ताः सत्त्वजा गुणा उच्यन्ते—

शोभा विलासो माधुर्यं गान्धीयं धैर्यतेजसौ ।

श्रौदार्यं ललितञ्चेति गुणा अष्टैव सात्त्विकाः ॥ ६१ का

तत्र शोभा (२३)—

शौर्यं दाक्ष्यञ्च सत्यञ्च महोत्साहोऽनुरक्तता ।

घृणा नीचेऽधिके श्रद्धा (A) सा शोभा मिलितोच्यते ॥ ६२ का

यथा— शौर्यं शत्रुषु दाक्ष्यमात्मकुहके सत्यं भुवो धूःक्षये
रागो गोकुलमध्यवर्तिषु महोत्साहो गिरिर्धारणे ।
अद्वेयं पितृमातृबन्धुषु हरे शोभैव ते सर्वथा (२४)
नीचे मय्यष्टेति केवलमसावेकाङ्गहीनाऽभवत् ॥ ५६

सत्त्वजा इति— शुद्धसत्त्वाचित्ताज्जाता इत्यर्थः ।

मिलितेति—शौर्यादयः परस्परं मिलिताः सन्त एकाधिकरणे वर्तन्ते चेत्तदा शोभोच्यते ।

आत्मकुहके रासारम्भे गोपीभिः सह प्रेमपरीक्षार्थं खड्गतकपटे दाक्ष्यं सन्ध्याया
क्षिप्रकारित्वमित्यर्थः । भुवः पृथिव्या भारक्षये । हे हरे ! मयि नीचे ते तवाष्ट्या अक्षपा,
अतस्त्व शोभैकाङ्गहीनाऽभवत् ।

(A) भरतनाट्यशास्त्रे दशरूपक-रसार्थवसुधाकरादिव्येषां विस्तारः । यद्यप्यर्वाचीन-
ग्रन्थेष्वकारादितो लक्षणलक्षणे किमपि वैलक्षण्यं न तत् सर्वत्रानुपादेयम् । वस्तुतस्तु
मुनिमतलक्षणानां भित्तिमूलत्वे स्वीकृतेऽपि स्मृतिमान्यात् व्याख्यानभेदात् मतान्तर-
कल्पनस्याप्यादरणीयत्वान्न किमपि सिद्धान्तपक्षे लक्षणवैलक्षण्यविवादावसरे वक्तव्यमस्ति ।
लक्षणवैलक्षण्यमग्रिमगुणलक्षण एव सुतरां वरीवर्त्ति । 'अधिके सङ्घे'ति दर्पणकदाहीनां
लक्षणे पाठो लक्ष्यते । 'अधिके अङ्गे'ति कौस्तुभकृतः । इदानीन्तनलभ्ये भरतीये नाट्यशास्त्रे
२४शाब्दायि (निर्णयसागरसूत्रिते तु २२शाब्दायि) शोभालक्षणमित्यसुद्दिष्टम्—'दाक्ष्यं शौर्यं
महोत्साहो नीचार्येषु जुगुप्सितम् । उत्तमैश्च गुणैः सङ्घा यत्र शोभेति सा स्मृता ॥'
सङ्घास्थाने अद्वायाः ग्रहणं वैष्णवाचारसम्मतमिति नास्ति काऽपि विप्रतिपत्तिः, उदाहरणे
च चमत्कारिताप्रसङ्गोऽस्मादेव कारणात्तच्च । एवमपि विलासादिगुणानां प्राचीनमत-

(२३) अयसंशः (ख) (क) पुस्तकयोर्नास्ति ।

(२४) 'सर्वदेति, (क) (ख) (क) पुस्तकेषु पाठः ।

रम्यवेशविभूषाद्यैर्विलासः शिल्पकौशलम् । ६३का-

तच्च स्वविषयमन्यविषयञ्च । यथा

क्वचिद् गुञ्जाधातुस्तवकदलवर्हप्रभृतिभि-
 र्वर्नेऽनल्पाकल्पैः प्रणयिसखिभिर्भूषिततनुः ।
 स्वयञ्चैषां वेशानतिकृतुकतः शिल्पकुशल-
 स्ततोऽप्युच्चैश्चित्तान् हरिरहह तेरेव तनुते ॥ ५७

अन्यविषयेऽन्यदपि ।

गुञ्जाशिखण्डगिरिधातुदलप्रसूनै
 राधां विभूष्य मुरलीञ्च करे निधाप्य ।
 पीताम्बरञ्च परिवेष्ट्य हरिः प्रसीद
 हे कृष्ण मय्यनुगते कृपयेत्यवादीत् ॥ ५८

‘संचोभेऽपि निरुद्देगभावो माधुर्यमिष्यते ।’ इति केचित् ।

केचित्तु ‘सर्वावस्थाविशेषेषु माधुर्यं रमणीयता ।’

Sahityadarpana.
Chap. III. under

नायिकाऽलङ्कार ।

वस्तुतस्तु

येन कीनापि वेशेन माधुर्यं रमणीयता (A) । ६४का

यथा—

कचे बहोत्तंसो, वपुषि गिरिधातुः, किसलयं
 श्रुती, गुञ्जादामस्तवकितलताखण्डमुरसि ।

अनल्पाकल्पैर्गुञ्जादानेकभूषाभिरेषां सखीनां तेरेवाकल्पैर्वेशांस्तनुते । कथम्भूतान् ?
 ततोऽपि सखिकृतवेशादप्युच्चैश्चित्तानत्यद्भुतान् ।

अथान्यविषयस्वविषययोरेकस्मिन् पद्य उदाहरणमुक्त्वा केवलान्यविषयेऽन्यदप्युदाहरण-
 माह—गुञ्जेति । श्रीकृष्ण एव श्रीकृष्णवेशधारिणीं राधिकां श्रीकृष्णरूपेण सम्बोध्य हे
 कृष्ण ! मयि अनुगते कृपया प्रसीदेत्यवादीत् । गिरिधातुर्गैरिकः ।

वादतो लक्षणेभ्योऽन्यथाकल्पनाकारणं सुधीभिरूच्यम् । श्रीकृष्णगुणानां वैष्णवशास्त्रादि-
 समुद्भावितानां प्रकृते यथा यथा निवेशः साधः सुकरश्च तथा तथैव लक्षणकल्पनेति दिक् ।
 माधुर्यलक्षणे केचिदिति यद्वैमुख्यप्रकटनं तदपि तत्तत्कारणनिवहादेव भूतम् । ‘संचोभेऽ-

क रत्नालङ्काराः कचन वनवेशो (५) मुरहरे

न तत् पश्याम्यस्मिन् यदतिमधुरत्वं न लभते ॥ ५८

भौशोकक्रोधहर्षादौर्गाभीर्यमविकारिता । ६५ का

‘नो कथ्यते किमु कथाविषयो यदि स्या’दित्यादि (४३ श्लोके) ।

स्वभावादप्रतिच्यावो धैर्यं शोके महत्यपि ॥ ६६ का

यथा— किमेषां तापिच्छद्रुमलतिकया मङ्गजधिया

स्वकण्ठं तन्वङ्गी शिवशिव दृढं पीडितवती ।

स्थिता वा कालिन्दीपयसि मम वक्षःस्थलधिये-

त्यमुष्यते तर्काः परमहह जीर्यन्ति हृदये ॥ ६०

अवचेपावमानादेः प्रयुक्तस्य परेण यत् ।

निर्वापकं भवेत्तेजः— ६७का

यथा— मदान्धेनेन्द्रेण स्वमखविधिभङ्गव्यसनना

महावृष्टिं सृष्टां व्रजनगरनाशाय कलयन् ।

गिरीन्द्रं श्रीकृष्णः करकिसलयाग्रेण सृदुना

सलीलम्बिभ्राणो व्रजमवितवांस्तच्च जितवान् ॥ ६१

खमतमाह—वस्तुतस्त्रित्यादि । उरसि वक्षःस्थले गुञ्जादाम एवं स्तवकयुक्तलताखण्डं
—अस्मिन् श्रीकृष्णे तद्वस्तु न पश्यामि यदतिमधुरत्वं न लभते ।

महत्यपि शोके स्वभावादप्रतिच्यावोऽचलनं धैर्यम् । माथुरविरहेऽत्यन्तव्याकुलां
राधां स्मत्वा स्वयमपि व्याकुलः श्रीकृष्णः खमतमाह—किमेवेति । एषा मङ्गजवृद्धा
तमालवृक्षस्य शाखया स्वकण्ठं पीडितवती, अथवा मदक्षःस्थलधिया कालिन्दीजले स्थितेति
नानाविधतर्का अमुष्य श्रीकृष्णस्य हृदय एव जीर्णा भवन्ति—न तु वक्षिः कोऽपि विकारः
प्रकटीभवतीति भावः ।

परेण कृतस्यावचेपावमानादेः प्रतिकारं विनैव स्वत एव निर्वाणजनकं यद्ववति
तत्तेजः । स्वस्य मखस्य भङ्गाज्जातं व्यसनं श्रीकृष्णे कटूत्यादिकं यस्य । तेन सृष्टां वृष्टिं पश्यन् ।

पौल्यादि लक्षणं दशरूपकादिसम्मतं, द्वितीयन्तु नायकशास्त्रादौ नायिकासात्त्विकभावानामन्य-
तमस्य माधुर्यस्य निदर्शकम् । इत्थं कुत्रचित् अन्यलङ्घिनीयकगुणलक्षणविचारे प्राचीनोक्त-
नायिकागुणसंवादस्नेहितः, स च न सर्वथा शोभन इत्यलम् ।

दानं प्रश्रयभाषणम् ।

अमित्रेषु च मित्रेषु साम्यमौदार्यमिष्यते ॥ ६८ का

साम्यन्तु फलगतम् । यथा—

आपीय पूतनायाः सहचरजननीगणस्य च स्तन्यम् ।

सद्यः सममेव ददौ जननीत्वं यः स एव वः पायात् (B) ॥ ६२

वाग्वेशयोर्मधुरता शृङ्गारे ललितन्तु तत् । ६६ का

यथा— विपिनलतादलकुसुमेर्विभूष्य राधां हरिः प्राह ।

त्वं सुमुखि कृष्णपक्षप्रणयवती कुञ्जदेवता काऽपि (C) ॥ ६३

अथान्येऽप्यस्य च तद्व्यतिरिक्ता ऊह्याः । तत्र दिग्दर्शनम्—

सुरलीविनोदविद्या हृद्या सङ्गीतभङ्गिरनवद्या ।

अविकलमखिलकलाकुलमविरामं रासलास्यमभिरामम् ॥ ६४

साम्यमिति—अमित्रमित्रयोरेकफलदातृत्वांशेनैव भगवतः साम्यं, न तु स्नेहाद्यं-
शेनेति । सद्यः श्रीकृष्णः ब्रह्ममोहनप्रसङ्गे ब्रजवासिनोसमूहस्य च स्तन्यमापीय ।

शृङ्गाररसे वाग्वेशयोर्मा मधुरता तदेव ललितम् । वनलतादलादिभिः सामान्यवस्तु-
भिरिति, वेशमधुरतामाधुर्यलक्षणे तथैवोक्तत्वात् । सुमुखि ! हे राधे कृष्णस्य मम पक्षे
प्रणयवती, देवतापक्षे जनैर्देवं कृष्णपक्षे हृद्यकव्यादिकं मुङ्क्ते ! अत्र 'कृष्णपक्षे प्रणयवती'ति
वाङ्मधुरता ।

अविरामं निरन्तरमखिलवस्तुषु शिल्पनैपुण्यादिकलाकुलमविकलं वैकल्यरहितम्
अभिरामं मनोज्ञम् ।

(B) स्तन्यपानाञ्जननीत्वसुभयत्र, परममित्रभूतायां पूतनायां मित्रभूतासु सहचर-
मातृमण्डलौघ्विव व्यवहारो भगवतो महिमद्योतकः, यतः स सर्वमङ्गलमङ्गल्योऽद्वितानपि
हितत्वेन विपरिणमयति ! पूतनायाः स्तन्यपानं तद्वधप्राक्कालकं, ब्रजवासिनानीन्तु
ब्रह्ममोहनदशायाम् । तथा च श्रीमद्भागवते दशमे "गोगोपीनां मातृताऽसिन्नासीत्
स्नेहद्विकां विना । पुरोवदाखपि हरेस्तोक्ता मायया विना ॥" तृतीयेऽपि—"अहो वकी
यं स्तनकालकूटं जिघांसयाऽपाययदप्यसाध्वी । लेभे गतिं धातृप्रप्तिं ततोऽन्यं कं वा दयालुं
शरणं ब्रजेम ॥"

(C) भरतीये तु ललितमित्यं ललितम्—'अवृद्धिपूर्वकं यत्तु सुकुमारं स्वभावतः ।
शृङ्गाराकारचेष्टत्वं ललितं तदुदाहृतम् ॥' कौस्तुभकृतसुदाहरणं भरतलक्षणाशुक्तिं,
लक्षणेनू द्राग्विशिष्टम् । एषैव पङ्क्तिरितरत्रापि । अत्रोदाहरणे चैषः श्लेषः सुतरां शोभां

अथ नायिकाभेदाः—

तत्र 'परोढां गणिकाश्चापि वर्जयित्वाऽत्र नायिका' इति परोढागणिकयोः साधारण्येन रसाभासपरत्वमेवेति (26) लौकिक एव । अलौकिके तु कृष्णाधिकरणक-रतेस्तदेकमात्रनिष्ठत्वान्न रसाभासः, 'अनौचित्यप्रवर्तिता आभासा' इति, तदभावात् (27) (D), प्रत्युत्तौचित्यमेव । तेन परकीयाऽवान्तरभेदप्राप्तं परोढात्वमङ्गीकृत्य नायिकाभेदानाह—

स्वकीया परकीयेति नायिकाऽदौ द्विधा मता ।

मुग्धा मध्या प्रगल्भेति स्वकीया तु त्रिधा भवेत् ।

मध्याप्रगल्भयोर्भेदाः षड् धीरादिप्रभेदतः ॥ १०० का

धीरा, अधीरा, धीराधीरा — इति भेदास्तयः ।

कनिष्ठजेष्ठरूपत्वात्तयोर्द्वादशधा मतम् । १०१ का

अनौचित्येन नरकसम्पादकत्वपारिमित्यादिदोषेण प्राकृते प्रवर्तिता रसा आभासा भवन्तीत्यर्थः । पारिमित्यन्तु स्त्रियाः सम्पूर्णग्रहणमये पुरुषस्यासामर्थ्यरूपं, श्रीकृष्णे त्वनन्तकोटिगोपीभिः सह विहारेऽपि सम्पूर्णसामर्थ्यम्, अतस्तासामेव पराभवो न तु कृष्णस्य, अतोऽत्र सम्पूर्णरस एव, अतएव कृष्णे तदभावादीश्वरत्वेनानौचित्यदोषाभावात् । परोढात्वमिति—अप्राकृते परोढरमण्यामपि रसमङ्गीकृत्येत्यर्थः ।

पुष्पाति । देवानां कृष्णपद्मप्रणयवत्त्वं कल्प्यम् । देवतानां मध्ये कुञ्जदेवता सा श्यामतरु-दलशोभिनी ।

(D) अत्र 'तद्भावादि'ति पाठे कृष्णाधिकरणक-रतेरनौचित्यभङ्गेन प्रकतरसपरत्वादित्याकारोऽर्थः कल्प्यः । अप्राकृते रसाभासादिविचारोऽस्माभौ रसस्वरूपोद्घाटन एव विहितः । अत्र तत्त्वे 'आसामहो चरणरेणुजुषामहं स्यां वृन्दावने किमपि गुल्मलतौषधीनाम् । या दुःस्थजं खजनमार्यपथश्च हित्वा भेज्मुकुन्दपदवीं श्रुतिभिर्विन्दयाम् ॥' इति श्रीमद्भागवतपुराणीयो ग्रन्थः, 'नेष्टा यदङ्गिनि रसे कविभिः परोढा तत् गोकुलाम्बुजदृशां कुलमन्तरेण । आप्रांसया रसविधेरवतारितानां वंसारिणा रसिकमखलश्रेखरेण ॥' इति प्राचां मतञ्च प्रमाणम् ।

(26) 'परत्वमेवेति प्रवादी लौकिक एवे'ति पाठः (क) (ग) (घ) पुस्तकेषु ।

(27) 'तदभावादि'ति (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु पाठः । स च टीकाकदसम्मत इति प्रतिभाति ।

तयोः षट्प्रकारयोर्मध्याप्रगल्भयोः कनिष्ठजेष्ठत्वं श्रीकृष्णप्रेमतारतम्येनैव,
न तु वयसा । मुग्धाया एकरूपत्वेनानयोर्द्वादशत्वेन—

तेन त्रयोदश स्वीयाः—१०२ का
परोढा स्यादलौकिके ।

त्रयोदशविधा साऽपि—१०२ (क) का
यतोऽलौकिके परोढाऽपि सम्मन्वते, ततः साऽपि त्रयोदशविधा ।

तेन षड्विंशतिर्भिदा । १०२ (ख) का

तेन मिलित्वेत्यर्थः ।

अवस्थाभिरथाष्टाभिरष्टोत्तरशतद्वयो ।

कन्याज्येष्ठकनिष्ठत्वान्मृदुमध्यमृदुत्वतः ॥

चतुर्भेदास्ततस्तासां सद्वादशशतद्वयो ।

अत्युत्तम-प्रकृत्यादितया ताः स्युः पुनस्त्रिधा ।

षट्त्रिंशत्सहिता तेन षट्शती नायिकाभिदा॥१०२(ग)का

अत्युत्तमा, उत्तमा, मध्यमेति त्रैधम् ।

तत्र सिद्धाः सुसिद्धाश्च नित्यसिद्धा इति विधा ।

स्त्रियोऽवतीर्णास्तेन स्युर्वसुशून्यग्रहेन्दवः (१६०८)(E) ॥ १०३का

मुग्धाया एकरूपत्वमेव, अतो मध्याप्रगल्भयोरेव धीराऽदिभेदतः षड् भेदा उच्यन्ते ।
अनयोर्मध्याप्रगल्भयोः । तेनेति—स्त्रीयायास्त्रयोदशभेदैः सह मिलित्वा षड्विंशतिर्भेदा
उक्ताः, अभिसारिका-वासकसञ्जेल्यादयाभिरष्टोत्तरशतद्वयो ।

परोढाभिन्ना कन्या केनाप्यविवाङ्किता—तस्या भेदचतुष्टयमाह—कन्येति । ज्येष्ठा
कनिष्ठा, अत्यन्तमृद्वी मध्यमृद्वी च ।

नित्यसिद्धा इत्यस्य व्याख्या स्वभावसिद्धाः । एताः स्त्रियो गोकुलेऽवतीर्णाः, तेन
पूर्वोक्तसंख्यायास्त्रिगुणीकृतेन वसुशून्यग्रहेन्दवो नायिकाभेदा भवन्ति ।

(E) सिद्धाः सुनिरूपा इत्यादि—इदञ्च वैष्णवागमस्य मतानुसारेण । भक्ताः सर्वे भगवतो
जायारूपाः—प्रोत्थेव भगवान् लभ्यः । ऋषिभिः श्रुतिरूपाभिः देवीभिश्च स लब्धः,
अतोऽयमृद्वः । स्कन्द-ब्रह्मवैवर्त्तादिपुराणेभ्यो विस्तरो ग्राह्यः ।

सिद्धा मुनिरूपाः साधनसिद्धाश्च, सुसिद्धाः श्रुतिरूपा देव्यश्च, नित्यसिद्धा
राधाद्या रुक्मिण्याद्याश्च स्वभावसिद्धाः । अथैतासामादितो लक्षणानि--

स्वकौया तु कृतोद्वाहा पित्राद्यैः स्वयमर्पिता ॥
या तु व्यूढाऽपि गोपेण लोकधर्मानपेक्षिणी ।
कृष्णैकताना रागेण परोढा ब्रज एव सा ^(F) ॥
पित्रादिदानात् प्रागेव पित्रादेरप्यसम्मतौ ॥
जातानुरागा या कन्या सा भैष्मी कुण्डिने यथा ॥
पितृभावादिसङ्कोचात् स्वधार्ष्ट्यादिभयादपि ॥
गूढा यस्या रतिर्गाढा सर्वथा सुरसायते ।
कात्यायनीव्रतपरा सा कन्या सर्वदा ब्रजे ⁽²⁸⁾ ॥ १०४ का

अथ मुग्धादेर्लक्षणम्—

अभिनवविकसितयौवनमदनविकारा मृदुर्मानि ।
वार्त्तायामपि सुरते पराङ्मुखौ सतपा मुग्धा ॥ १०५ का

कुण्डिनपुरे भैष्मी रुक्मिणी । ब्रजस्यकात्यायनीव्रतपराणां कन्यानां स्वरूपमाह—
पितृभावेति । परोढाणामिव रसोत्कर्षहेतुभूतस्य पित्रादिकृतनिवारणदुर्लभताप्रच्छन्न-
कामत्वादेः सत्त्वात् गोप्रान्तरेण विवाहाभावेऽपि न चतिः ।

(F) परकौयानामपि तासां श्रीकृष्णप्रतिपत्तिं दर्शितं बहुशो भागवतसंहितायां
यथाऽवोचाम प्राक् । तथा चानन्दचन्द्रिकायाम् 'न हि प्रत्यादिशब्दानां परिणेतयैव केवलं
शक्तिः सर्वेष्वेव रसग्रन्थेषु ।' एवमेव स्वकौयासु स्वाधोऽभर्तृकाऽदिरन्तर्भुक्ता ।

(28) इतः परम् 'एवंविधैव कविभिः परकौयेव वर्ण्यते ।

परपाणिग्रहीत्री तु कृष्ण एव हि शोभते ।

नैवान्यनायके यस्मात्तस्मान्नान्यत्र सा किल ॥'

इत्यधिकोऽग्रे मुद्रितपुस्तक उपलभ्यते । स चांशः प्रक्षिप्त इव प्रतिभाति ।

तत्र नवयौवना यथा—

पदोः पारिप्लव्यं नयनमहरन्मध्यगुरुतां

स्तनश्रोणी मान्यं धिय इव (G) क्रियो वाग्व्यवसितिः ।

शिशुत्वे राधाया विगलदधिकारे सति तनौ

किमङ्गान्यन्धोन्धं दधत इव लुण्ठा नपदवीम् ॥ ६५

नवमदनविकारा यथा—

कटाक्षं सोष्यन्ती (G) व्यथत इव नेत्रान्तलहरी

निरातङ्गं वक्षो जननयनतः शङ्कत इव ।

शिशुत्वं तारुण्योदयमपि नयन्त्यास्तनुतुलां

स्मरोऽस्या निःस्यन्दं कलयति मनः कण्टकमिव ॥ ६६

अथ बाल्ये सर्वत्र स्वच्छन्दगमनागमनेन पदद्वयस्य चाक्षल्यमासीत् नेत्रद्वयस्य कन्दर्पविकाररूपचापल्यं नासीत्, यौवनारम्भे तु वैपरीत्यमभूदित्युत्प्रेक्षाऽलङ्कारेणाह— पदोरिति । बाल्ये स्थितं पदोच्चाक्षल्यं यौवनारम्भे नयनमहरत्, एवं बाल्ये स्थितां मध्ये गुरुतां स्तनश्रोणी अहरताम्, यौवने स्तननितम्बयोः पुष्टताऽभूदिति भावः । तथा च बाल्ये यथा बहुस्तथा लज्जाया अपि मान्दमम्, एवं वचनस्याधिक्यमासीत् यौवनारम्भे तु तयोर्मान्दं वाग्व्यवसितिर्वाक्प्रयोगोऽहरत् । यथा च बुद्धिलज्जयोरधिक्यं वचनस्याल्पत्वमभूदिति भावः । राधायान्तनु रूपदेशे बाल्यरूपराज्यस्याधिकारे गति सति ।

एवं यौवनारम्भे बाल्यस्य यत्किञ्चिन्मात्रसत्त्वात् क्षीणत्वं, यौवनस्याप्यारम्भमात्रत्वात् क्षीणत्वम्—एवं सति शिशुत्वं तारुण्योदयश्च तनुतुलां क्षीणवस्तुतुलनां नयन्त्याः प्रापयन्त्यास्तस्या राधाया नेत्रान्तलहरी कटाक्षं सोष्यन्ती व्यथत इव । षड् प्रसवे धातुः । तथा च कटाक्षरूपापत्यप्रसवं करिष्यन्ती तत्पूर्वं अथां प्राप्नोतीव, यथाभक्तप्रसवपूर्वं काचिद्वाथां प्राप्नोति । यौवनस्यारम्भात् कटाक्षे चिकीर्षा, बाल्यस्य प्रेषात् मर्त्तुं न शक्नोतीति यथा जायत इति भावः । पूर्वं निरातङ्गं निःशङ्कं वक्षःस्थलमधुना जननयनतः शङ्कते, तथाऽस्याः स्मरः कन्दर्पः निःस्यन्दं निष्क्रियमर्थात् कन्दर्पक्रियारहितं मनः कण्टकमिव पश्यति ।

(G) सुग्धालक्ष्यकारिकाऽनन्दचन्दिकायासुद्धता प्रामाणिकतया—वयःसन्धेर्वर्णन-माह्लात्तं वेष्णवसाह्विरत्नागारेऽखिल एव विलसति । एवञ्च दर्पणकृतस्नातपादानां श्लोके-‘मध्यस्थं प्रथिमानमेति जघनं’मित्यादौ नवयौवनाया सुग्धाया उद्देशः । अत्र चोदाहरणे कविप्रोक्तिसम्भृतोत्प्रेक्षा कामपि चमत्कारतुलां पुष्पातीति सुधीर्भिर्वदम् ।

माने सृदुर्यथा—

सख्या शिञ्जितपाठितानि सुभृशं वाम्योपदेशाक्षरा-

ण्यद्यावश्यमभीष्टसङ्गसमये सम्पादनीयानि हि ।

इत्थं चेतसि निश्चयो व्यजनि यः कृष्णस्य सन्दर्शने

सद्योऽसौ सह चेतसाऽपसृतवांस्तस्तास्मि तस्या हृदः ॥ ६७

सुरतपराङ्मुखी यथा—

अयि प्राणभ्योऽपि प्रणयवसतिस्त्वं प्रियसखी

ममेवेति प्रायो निरणयमहं पङ्कजमुखि ! ।

इदानीन्तु ज्ञातं व्रजपतिसुतस्येव भवतो

यतस्तत्प्रोत्थं मदनभिमताय स्पृहयते ॥ ६८

अनभितमत्र सुरतम् ।

सत्रपा यथा—

आपृष्टा नमयति वक्त्रभीक्ष्यमाणा नेत्राजे मुकुलयति व्रजेशजेन ।

यान्तीषु प्रणयिसखीषु याति पञ्चानन्दो नमयति कोमलं मनोऽस्याः ॥ ६९

मध्या सुललितसुरता मध्यमसमुदीर्णयौवना नोच्चैः ।

व्रीडावतौषदौषदप्रागलया निभृतवैदग्ध्या ॥ १०६ का

तत्र सुललितसुरता यथा—‘निर्यातान्वयो’त्यादि (२५ श्लोकः) ।

मध्यमसमुदीर्णयौवना यथा—

काचिदूधेश्वरी स्वागतमाह—सख्येति । असौ निश्चयश्चेतसा सह हृदो मम हृदयादप-
सृतवान्, अतस्तस्याः सख्याः सकाशादहं तस्माऽस्मि, न जाने सा किं वदिष्यतीति
शङ्काकुलाऽस्मीत्यर्थः ।

अयि पङ्कजमुखि ! प्राणभ्योऽपि प्रेमपात्रो त्वं ममेव प्रियसखीत्यहं निरणयं निरणयं
कृतवती । यतस्तस्य श्रोत्राण्यस्य प्रीत्यर्थं ममानभिमतं सुरतं वाञ्छति ।

श्रीकृष्णेन पृष्टा सा वक्त्रं नमयति, तेनेक्ष्यमाणा सती नेत्राजे मुकुलयति मुद्रिते करोति,
तस्मादस्याः कोमलं मनः कन्दर्पो न नमयति, कोमलत्वान्मनः कदाचिच्छट्यतीति भयान्न
नमयतीत्यर्थः ।

मध्याया लक्षणमाह—नोच्चैरपि तु ईषद्व्रीडावती ।

हे राघे ! त्वं कन्दर्पस्य सुवि स्थिता कल्पवल्ली भवसि । कल्पवल्लीसाधर्म्यमाह—तव

स्तनौ स्तवकविभ्रमौ विहसितं प्रसूनोद्धति-
 र्वचो मधुरसो दृशावभिमुखस्थिती खञ्जनौ ।
 भ्रुवौ भ्रमरमण्डली करपदं नवाः पल्लवा-
 स्त्वमेव सखि राधिके ! मदनकल्पवल्ली भुवि ॥ ७०

नोच्चैर्व्रीडावती यथा—

आकृष्टे रमणेन नीलवसने (२९) निर्मोचितैरायतैः
 केशौघैर्निरवाह्यं सखि ! तनोः साम्मुख्यसङ्गोपनम् ।
 जिह्वेभि स्मरणेऽपि तस्य यदियं कृष्णाष्टमी यामिनी-
 वासीत् सुन्दरि ! सम्मुखार्द्धतिमिरा पञ्चार्द्धचन्द्रप्रभा ॥ ७१

ईषत्प्रागल्भ्या यथा—

मम ओत्रे शब्दः सुरतमिति हे कृष्ण ! न गतः
 सखीभ्यो याचित्वा यदि भवति दास्यामि भवते ।
 इति स्तोत्रं प्रातः शुकयुवतिभिर्भाषितमसौ
 कयेदं वः प्रोक्तं वच इति सखीष्वेव निदधे ॥ ७२

स्तनौ स्तवकविभ्रमौ पुष्पगुच्छविलासरूपौ । परस्परसम्मुखतया स्थितौ कल्पवल्लीनिष्ठ-
 खञ्जनौ तव दृशौ । तव भ्रुवौ कल्पवल्लीस्थितभ्रमरमण्डलो । 'करपद'मिति प्राणयङ्गत्वात्
 समाहारदङ्कः ।

श्रीकृष्णेन मम नीलवस्त्र आकृष्टे सति तदाऽत्मानं नग्नां दृष्ट्वा निर्मोचितैः केशसमूहैः
 करणैः सम्मुखदेशस्य सङ्गोपनं निरवाह्यं निर्वाहं कृतवती । तस्य सङ्गोपनस्य ।
 यत् यस्मादियं मे तनुयामचतुष्टयात्मिका कृष्णाष्टमी यामिनीवासीत्—सा यथा पूर्वं
 प्रहरद्वयं व्याप्य चन्द्राभावेनार्द्धतिमिरा पञ्चार्द्धचन्द्रप्रभा तथैवाहमप्यभवम् ।

हे सुरतरङ्गिणि ! सुरताभिलाषिणे मन्दं सुरतं दास्यसि नवेति श्रीकृष्णेन पृष्टा काचित्
 यूथेश्वरी आह—'सुरत'मिति शब्दः मम ओत्रगतोऽपि न इति प्रथमवचनं, तदनन्तरं
 'युष्मासु सुरतमस्ति मया श्रुत'मिति श्रीकृष्णस्य वचनं श्रुत्वा सा पुनराह—'मयि सम्भावना-
 ऽपि नास्ति, किन्तु सखीषु भवति चेत्ताभ्यो याचित्वा दिनान्तरे भवते दास्यामि ।' एतदङ्ग-
 पदान्तदानीन्तन स्थिताभिः शुकाङ्गनाभिः कण्ठस्थं कृत्वा प्रातःकाले सखीनामग्रे पठितं,
 तच्छ्रुत्वाऽसौ यूथेश्वरी स्तोत्रमपि वचो 'वो युष्माकं मध्ये कयोक्तमित्युक्त्वा सखीष्वेव निदधे ।
 तथा च स्तोत्रं वचस्तथा सखीनां शिरसि निक्षिप्तम् ।

निभृतवैदग्ध्या यथा—

परीरम्भं सेहे कथमपि सुखाश्वोजमधुनः

प्रपाणे ना नेति (३०) व्यधित करकम्पं किमपि या ।

स्वयं लब्धोच्छ्वासं जघनभुवि वासः स्थगयितुं

स्वयं सा श्रीकृष्णं किमपि परिरेभे दृढतरम् ॥ ७३

अथ प्रगल्भा—

तरुणी मदनमदास्या रतिरणकुशला दरव्रीडा ।

भावोन्नता प्रगल्भा वैदग्ध्याक्रान्तनायका कथिता ॥ १०७का

तत्र तरुणी यथा—

दाहोत्तीर्णसुवर्णपूर्णकलसौ वक्षोजयोर्युग्मकं

सरेन्द्रीवरदामतोरणततिः स्निग्धाः कटाक्षोर्मयः ।

श्रीणिः शिल्पतरङ्गमङ्गलमयं सिंहासनं निर्मिता

त्वं कामोत्सवमण्डलेकरचना केनासि चन्द्रावलि ! ॥ ७४

मदनमदास्या यथा—

स्निष्टा स्निध्यति गोकुलेन्द्रतनयेनाचुम्बिता चुम्बति

स्वच्छन्दं लिखिता नखैर्नखपदैराभूषयत्यङ्गकम् ।

अथ कुञ्जगृहात् किञ्चिन्निवेण सखीषु निर्गतास्वेकाकिनीं यूथेश्वरीं प्राप्य श्रीकृष्णस्तया सह विलासारम्भं कृतवान्, गवाक्षद्वारा तं विलासं दृष्ट्वा काचित् सखी स्वसखीं प्रत्याह । या श्रीकृष्णकृतपरीरम्भं कथमपि कृत्रिमदुःखव्यञ्जनेन सेहे अधरमधुपानेऽपि 'ना ने'ति वाम्यबोधककरकम्पचकार, अधुना सा वाम्यं विहाय श्रीकृष्णस्य व्यापारं दिनेव कामोन्मादेन स्वयमेव नीवीवत्वनाल्मश्वमोक्षं परिधेयवत्त्वं जघनदेशे स्थगयितुं स्थिरीकर्त्तुं तन्निवेण स्वयमेव श्रीकृष्णं दृढतरं परिरेभे ।

वैदग्ध्याक्रान्तो नायको यथा सा प्रगल्भा कथिता ।

श्रीकृष्ण आह—हे चन्द्रावलि ! त्वं कन्दर्पस्योत्सवे केनापि मण्डलरचनानिर्मिताऽसि । तस्या रचनास्वरूपत्वमाह—दाहेति । आद्यसुत्सवे पूर्णकुम्भोऽपेक्षितो भवति तत्स्थानीयं तव स्तनशुष्ककम्, एवमीषद्विकसितेन्द्रीवरमालया बन्धनमालाततिरपेक्षिता भवति, तत्स्थानीयास्तव कटाक्षोर्मयः ; एवंसुत्सवे नानाविधशिल्पकौशलविशिष्टं सिंहासनमपेक्षितं भवति, तत्स्थानीयन्तव नितम्बदेशो भवति ।

शिक्षित्वा तत एव पुष्पधनुषः संग्रामविद्यामियं
तस्य क्षीभकरी यदैष्ट तदियं विद्या गुरुक्षोभिका ॥ ७५

रतिरणकुशला यथा—

अन्योन्यप्रणयप्रकाशपरयोरन्योन्यनिर्मात्ययोः
श्यामामाधवयोर्निरीक्ष्य वपुषोर्लक्ष्मीं रजत्याः क्षये ।
सख्या एव मनोजसङ्गरजयश्रीसूचकाचार्यके
सामानाधिकरण्यमप्रतिहतं मेने सखीनां गणः ॥ ७६
इयमेव दरव्रीडाभावोन्नताऽदिः ।

अथ मध्याप्रगल्भयोर्धोरादिभेदकथनम्—

तत्र मध्याधोरा—

प्रियं वैदग्ध्यवक्रोक्त्या मध्याधोरा वदेद्दुषा । १०८

सा यथा—

‘पद्मिन्यहं कुमुदिनी किल सैव सत्य’मित्यादि (इयं किरणो ३८ श्लोकः) ।

धोराधोरा तु रुदितेः— १०९ का ।

यथा—

उत्खातं गुरुगौरवं कुलवतीनीतिश्च निःसारिता
कृष्ण ! त्वत्प्रणयेन, तत् कथमिदं कापव्यमालम्बसे ।
इत्यालप्य तदीयपीतवसनेनाहत्य वक्त्राम्बुजं
बाला केवलमश्रुमिश्रितमुखी चारुस्वरं रोदिति ॥ ७७

श्रोक्त्राण्येन नखैर्लिखिता चिह्निता सती स्वयमपि नखचिह्नैः श्रोक्त्राणाङ्गमाभूषयति
यदास्मादियं ततः श्रोक्त्राणादेव कन्दर्पयुद्धविद्यां शिक्षित्वा तस्य श्रोक्त्राण्यस्य क्षोभकरी सती
येष्ट ऐश्वर्यं कृतवती तस्मादस्या इयं विद्या गुरुक्षोभिका भवति ।

अन्योन्यनिर्मात्ययोः परस्परसम्भक्तयोरतः सम्भोगजन्यश्रमेण सुप्तयोः श्यामाकृष्णयो-
र्वपुषो नखचिह्नादिजन्यशोभां गवाक्षद्वारा निरीक्ष्य द्वयोर्मध्ये सख्या एव कन्दर्पयुद्ध
जयसम्पत्तिस्सूचकाचार्यत्वे सामानाधिकरण्यमवैयविकरण्यमप्रतिहृतं सखीगणो मेने ।
तथा च सख्या एवावैयधिकरण्ये जयहेतुर्न तु कृष्णस्य, तस्य तु युद्धे पराभवेऽपि त्वयैव
जितमिति वैयधिकरण्येन जयसम्पत्तिरिति भावः ।

अथ धोरत्वादिकं मानदशावामेव प्रकटीभवतीत्यतो मानिनीष्वेवौदाहर्त्तुं धोरादिभेद-
माह—यथेति ।

—अधीरा निष्ठुरोक्तिभिः । ११० का

यथा—

साक्षाद्वर्त्तिनि जीविते मम कथं शाक्यन्त्वमालम्बसे ?
धिष्ठां त्वाञ्च, धिगावयोः सुजनतां, धिक् प्रेम, धिक् तदयशः ।
किं ब्रूमः, पुरुषोत्तमोऽसि, जगतां भर्त्तासि, मय्येव ते
धूर्त्तत्वं, न हि तेन ते गुणगणः किञ्चित्तरां हीयते ॥ ७८

सत्यभामोक्तिः ।

अथ प्रगल्भाधीराऽदिलक्षणम्—

यदि प्रगल्भा धीरा स्यादवहित्याऽवहेलया ।
उदास्ते प्रकृतात् कोपादादरं दर्शयेद्वहिः ॥ १११ का

यथा—

किं पादान्तमुपैषि, नास्मि कुपिता, नैवापराद्धो भवान्,
निर्हेतुर्न हि जायते कृतधियां कोपोऽपराधोऽथ वा ।
योग्या एव हि भोग्यतां दधति, तन्नानौचितो कापि नौ,
तेनाद्यावधि गोकुलेन्द्रतनय ! स्वातन्त्र्यमेवास्तु ते (३१) ॥ ७९

धीराधीरप्रगल्भा तु साकूतैर्वचनैर्मुहुः ।

प्रियमुच्चैः खेदयति—११२ का

अथैकस्मिन् दिवसे नारदो द्वारकामागत्यैकपारिजातपुष्पं श्रीकृष्णाय ददौ । तत्
पुष्पं श्रीकृष्णेन रुक्मिण्यै दत्तं, नारदेन कौतुकार्थमेतद्दत्तान्तं सत्यभामायै कथितम् । तच्छ्रुत्वा
सत्यभामा मानिनी बभूव, तदनन्तरं तस्या मानभङ्गार्थं निकटे गत्वा श्रीकृष्ण आह—हे
प्रिये, एकपुष्पस्य का कथा, पारिजातवृक्षकमेवेन्द्रपुरादानीय तुभ्यं दास्य इति वदन्तं श्रीकृष्णं
कुपिता सत्याह—साक्षादिति । सत्यभामायाः प्रेम्णोऽधीनः श्रीकृष्ण इति यशोऽपि धिक् ।

उदास्ते—नाहं कोपवतीत्यदासीना भवति !

योग्या एव तव भोग्यतां दधति भोग्या भवन्तीत्यर्थः, तथा चायोग्यत्वान्मत्तप्रागस्तवोचितं
इति भावः । स्वातन्त्र्यमिति—यत्र तवेच्छा तत्रैव गच्छ । सम्प्रत्यहन्तु देहादिशुक्ता भवि-
ष्यामीति ध्वनिः ।

(३१) इत ऊर्ध्वं 'यथा वा दूरादुल्लितमनिक'मित्यादि पश्चतस्रः श्लोकोऽत्र उदाहृतो दृश्यते ।

नैतावताऽपि समयेन तवोपलब्ध-

ज्ञेतो यदन्तरगतैव तदावृणीते ।

तस्मैऽपि चेतसि ममाविरतं यदास्मे

पूर्णाऽस्मि तेन, किमनेन बहिःस्थितेन ॥ ८०

— पराऽवीक्ष्यैव निन्दति । ११३ का

परा अधीरप्रगल्भा । अवीक्ष्यैव अट्टष्टैव । यथा—

‘सख्यः ! कथं परिमलो विमलः प्रसर्पी’

‘श्यामो निलीय चिरमस्ति’ ‘कुतः स वामः ? ।’

‘तत्पान्तिके तव’ ‘निवारयताशु, यातु,

‘धूर्त्तस्य तस्य वदनं न विलोकयामि’ ॥ ८१

अथासां ज्येष्ठकनिष्ठत्वभावो यथा—

एकत्रैव कृतासनं स्थितवती राधा समं श्यामया,

श्यामेन प्रहृतं समं सुमनसामासाद्य दामह्वयम् ।

एतावताऽपि समयेनैतावत्कालपर्यन्तं तव चेतो मया नोपलब्धं न प्राप्तं, यद् यस्मात् सा मम वैरिणी तवान्तःकरणं गता सतो त्वच्चेत आट्टशोति, तथा च सर्वदैव त्वच्चेतो व्याप्य सा तिष्ठति । अतो मत्स्वरूपं तव कथं भवेदिति ध्वनिः । किन्तु त्वद्विरहेण तस्मैऽपि ममे चेतसि त्वं ताड्यतापमध्ये यत् सततमाससे तेन हेतुनाऽहं पूर्णाऽस्मि, ततस्तवानया बहिःस्थित्या किम् ? तथा च सम्प्रति तवात्मागमनं अर्थमिति भावः । तेन च त्वत्स्वरूपमहं सततं करोमि, त्वया तु स्वप्नेऽपि न स्मर्येत इत्युपालम्भो ध्वनिः । स्थितमिति भावसाधनं ज्ञेयम् ।

सखीयूथेश्वर्योत्कृष्टप्रत्यक्ती आह—सख्य इति । सर्वत्र प्रसर्पी अष्टपरिमलः कुत आधाति ? सखाह—श्रीकृष्णश्चिरं व्याप्य निलीयास्ति । यूथेश्वर्याह—स मम वामः प्रतिकूलः कुत ? यूथं निवारयत मन्त्रिकटात् शीघ्रं गच्छतु ।

एकत्रैवासने श्यामया सह स्थितवती राधा ओक्त्वानेन प्रहृतं सममेकाकारं माह्वयं

(H) “यत्र निषेधविशेषो दुर्लभत्वञ्च नृगाच्छोणाम् । तत्रैव नागराणां निर्भरमासद्यते हृदयम् ॥” इत्यभिजातोक्तेः श्रीकृष्णे आपातदारुणे तज्जतचित्तानां गोपीनां प्रणयह्विः, राधाऽद्यासु रमणीश्रोमणिषु वास्यकलुषास्त्रपि श्रीकृष्णस्य स्वतो भावप्रसादश्च । एवमपि गोपीषु श्रीकृष्णसङ्गममुदाच्छन्नासु राधाचन्द्रावल्यादिव्यन्यासामसुभगानां तदानीं श्रीकृष्णविरहितानां प्रकटं परां कोटिमापद्यमानं सेवाऽहमहमिकाविलसनं प्रीत्यञ्जुम्भित-

श्यामावक्षसि दातुमैच्छदुभयं, साऽकृष्य तद्वक्षसि

प्रादादेकमथावतीर्थ्य कवरीपूजां (H) चकारात्मनः ॥ ८२

अत्र श्यामायाः कनिष्ठत्वं व्यङ्ग्यं 'कवरी' 'पूजा' शब्दाभ्याम् ।

मुग्धा मध्या प्रगल्भा च मिश्रभावात् पुनर्नव । ११४का

आदिमुग्धा मध्यमुग्धा अन्तिममुग्धा—एवमन्येऽपीति नव ।

अत्र मुग्धात्रैविध्यं यथा—

मानग्राहणसाग्रहप्रियसखीशिचोपरोधादसौ

तूष्णीमेव चिरं निमोल्य नयने नम्राननैव स्थिता ।

रोषान्धस्य मदीयदूषणकथावेशेन (I) वाचालतां

श्रुत्वा बन्धुजनस्य कातरमुखी कर्णं करेणारुणत् ॥ ८३

नेत्रे किं विनिमीलयामि, दयितस्तत्रापि सन्दृश्यते

चेतः किं कठिनीकरोमि, सततन्तत्राप्यसौ खेलति ।

प्राप्योभयमेव श्यामाया वक्षसि दातुमैच्छत् श्यामा तु माल्यदयमाकृष्य राधाया वक्षसि प्रादात् पञ्चादेकं माल्यं राधायाः कण्ठादवतार्य तेन माल्येनात्मनः कवरीपूजां चकार तन्निर्माल्येन स्वस्य मस्तकस्य संयतकेशपूजाकरणेन श्यामायाः कनिष्ठत्वमायातमिति ज्ञेयम् ।

मिश्रभावात्—आदिशब्देन सह मिलनादादिमुग्धेत्यादि भवति । आदिमुग्धाऽत्यन्त मुग्धा, अन्तिममुग्धाऽल्पमुग्धेत्यर्थः ।

श्रीकृष्णः सुवलं प्रत्याह । मानग्राह्याग्रहेण सह वर्त्तमाना या प्रियसखी तस्याः शिचोपरोधात् । रोषान्धस्य सखीजनस्य वाचालतां श्रुत्वाऽत्यन्तमौगधवशात् प्रत्युत्तर-दानेऽसामर्थ्यात् केवलं कर्णमेव रुद्धं चकारेत्यर्थः ।

मेव न कृत्रिमम्, यतोऽवरा एताः श्रीकृष्णदयितानां सेवातात्पर्येनैव सार्थकम्मन्यजीविता भवन्ति । चित्राललिताश्यामाऽद्या वङ्गा एव निष्णातास्ताः श्रीकृष्णलीलासूक्ष्मिण्यन्ते । आसामवरत्वं प्रेमतारतम्येन वैष्णवागमे व्यवस्थितत्वेऽपि क्वचित् कविभिरितरैश्च वयोभावादिनाऽपि दर्शयते । लक्ष्यत्वेन लक्षितेषूदारणेऽप्येवमेव लक्ष्यलक्षणसङ्गतिर्भक्तिप्राणभित्तिमवलम्ब्य सुधीर्भोविभाषा ।

(I) उपरिदर्शिते श्लोके राधाया समधिकलज्जावत्त्वमेवादिमुग्धास्वभावं तस्या विनिगमयति । तदव्यवहितोत्तरे च श्लोके कोपप्रवृत्तावप्यसहायत्वव्यपदेशः स्वकीयं मध्यामुग्धत्वम्, एवमन्तिमे च प्रदो श्रीकृष्णोपरि प्रणयरसोर्जितत्वात् क्लेशजनकल्पितो

दोषान् किं गणयामि तस्य, गुणतां गच्छन्ति ते तत्तच्छा-
न्मानोऽन्येन पथा भवेद्यदि, तदा सख्यः स एवोच्यताम् ॥ ८४
रोमाञ्चैः समसुत्थितं प्रथमतो, मानेन साहं दृशो-
रस्यु च्यावितमाननेन च समं नीतं ममाहोऽप्यधः ।
सख्यश्चाभरणैः समं सुखरितास्तूष्णीकतां प्रापिता (I)

मामालोक्य चिरार्जितोऽपि सुदृशा कोपस्तया विस्मृतः ॥ ८५

तत्रापि—निमीलितनेत्रेऽपि दयितः सन्दृश्यते । ते दोषास्तत्तच्छेदोपलब्धेन दर्शनक्षणे
गुणतां गच्छन्ति । हे सख्यः भवतीभिरुपदिष्टान्मार्गत्रयादन्येन पथा यदि मानः सम्भवेत्तदा
स एव पन्था उच्यताम् ।

सखीभिर्यदच्छिचितं मम दर्शने तत् सर्वं विपरीतमभूदिति श्रीकृष्ण आह । प्रथमतो
मामालोक्य सुदृशा तयाऽसनादुत्थितं, 'रोमाञ्चैः समसुत्थित'मित्यनेन रोमाञ्चोऽपि जातः,
मानस्य का कथेति भावः । च्यावितं भूमौ पातितं, 'मानेन साहं'मिति मानोऽप्यधः
पातित इत्यर्थः । अहो ममापराधोऽपि सुखेन सहाधो नीतं लज्जया सुखमपि नम्रीकृत-
मिति ज्ञेयम् । अस्माकं निकटे माऽगच्छ, इतो दूरीभवेत्यादि वाक्यैर्मुखरिताः सख्योऽप्यद्या-
ग्रहेण तया तूष्णीकतां प्रापिताः । 'आभरणैः सम'मिति हस्तादिचालनेन निवारण-
समये तासां कङ्कणादलङ्कारा अपि सुखरिता बभूवुः—तासां तूष्णीकत्वे ते तूष्णीं
बभूवुरित्यर्थः ।

त्रिविधुसुग्धा एव मानग्रहणेऽसामर्थ्यान्मानाच्चमा इति पूर्वसुक्तम् ।

ऽप्यभिनन्दनभरो राधाया अन्तिमसुग्धाप्रकृतिमनुमापयति । एषु लक्ष्येष्वेवंविधेष्वन्येषु
च पदेषु कचित् प्रश्नोत्तरकौतुककृतो लेशः कचिदुचितभाववर्णनानिवन्धो वा सुतरा-
मास्वादः । आसां भावतादात्म्यनिर्द्धारणे कृष्णप्रेमगरिमेव वरीवर्त्ति । आविष्कृतश्च
तदानन्दवृन्दावने कैशोरादिलीलाप्रस्तावे कयाचिदनतिप्रगल्भाया गोपललनया—

मां धवो यदि निहन्ति हन्यतां बान्धवो यदि जह्वाति ह्रीयताम् ।

साधवो यदि हसन्ति हस्यतां साधवः स्वयमुरीकृतो मया ॥

अग्रिमदशास्थितप्रगल्भादृष्टान्ते 'दूरादुत्थित'मित्यादौ यच्छत्राकोपाकृतेष्वन्नावल्याः
सुचारु भावाकारवर्णनं तदमरुशतकीयस्य 'एकत्रास्थनसंस्थितिः परिहृते'त्यादिकस्य
'चतुरया कोपः कृतार्थीकृत' इत्यन्तस्याकरग्रन्थेषूद्धृतस्य पदस्यापाततो विभिन्नकक्षा-
गतमपि स्वरूपतः समं समञ्जसञ्च । वस्तुतश्चक्रकोपाकृतेः एथक् एथक् विकासः ।
गङ्गामनिका नायिका, इतरा तु अतिगुणमाना, यथोक्तमेवेह मूले ।

अथ मध्याह्नैविध्यम्—

पादान्तंगमिना चिरानुनयिना नीता प्रसादं शनै-
राहार्यस्त्वलितं (३३) मया निगदिता भूयः कृते साहसे ।
न्यञ्चत्कन्धरसुत्स्मितं मयि मनाम्बरापारयन्ती दृशं
सीमन्ताग्रनिवेशिताञ्जलिपुटं राधा अधावन्दनम् ॥ ८६
आलि ! त्वं वनमालिना निगदिता, प्राणेश्वरि ! प्रीयतां,
देवादेव ममानयः समजनि, चन्तव्य एष त्वया ।
इत्याकर्ण्य सखीमुखात् प्रियवचो मूर्धानमाधुन्वती
सा स्मितैव शिखामणिप्रणयिनं चक्रे प्रणामाञ्जलिम् ॥ ८७
दूराद्वाघयते स्तनपटं लीलाङ्गुलीमुद्रया
प्रत्यासेदुषि मथ्यसी करयुगेनापादयत्यञ्जलिम् ।
आपृष्टाऽननपद्ममानयति स्पृष्टा समुत्कम्पते
दाक्षिण्यं किमु वामताऽथ सुतनोर्नावेदि किञ्चिन्मया ॥ ८८

अथ प्रगल्भाह्नैविध्यम्—

दूरादुत्थितमन्तिकं मयि गते पीठं करणार्पितं
स्मिता भाषिणि भाषितं मृदुसुधानिस्यन्दि मन्दं कियत् ।

श्रीकृष्णः सखायं प्रत्याह । अद्य कुञ्जगृह उपविष्टां राधां सम्बोध्य 'हे प्रिये चन्द्रावली !'
इति वक्तव्ये देवान्मन्मुखात् 'चन्द्रावली'ति वाक्यं निर्गतं, तच्छ्रुत्वा सा मानिनी बभूव ।
ततो मया नानायत्नेन सा प्रसादं नीता, पश्चात् कौतुकवशादाहार्येण स्वेच्छयैव पूर्वोक्तं
'हे चन्द्रावली'ति स्त्वलितं निगदिता मया भूयस्तस्या मानोत्पत्त्यर्थं साहसे कृते
सा मचातुर्यं ब्रुवा 'हे धूर्त्तशिरोमणे ! तुभ्यं नम' इत्युक्त्वा सीमन्ताग्रनिवेशिताञ्जलिपुटं
यथा स्यात्तथा वन्दनं अधात् ।

काचित् सखी स्वयंश्वरीमाह—हे आलि ! श्रीकृष्णेन त्वं निगदिता । श्रीकृष्णस्येच्छि-
मेवाह—देवादेव ममापराधः समजनि । मस्तकस्थशिखामणिसंयुक्तं 'धूर्त्तय तस्मे
नम' इति प्रणामबोधकाञ्जलिं चक्रे ।

श्रीकृष्ण आह—हे सखे ! सा मां दूराद्दीप्य लीलायुक्ता याऽङ्गुलीमुद्रा तथाऽवगुह्यनं
दीर्घाकरोति । मयि प्रत्यासेदुषि निकटवर्त्तिनि सति आदरबोधकं करयुग्मेनाञ्जलिं
करोति । मया हस्तेन स्पृष्टा सा...

आरूढे ऽईमथासनं प्रकटितं सौभाग्यमास्तिष्यति

प्रत्यास्तिष्ठमवामतैव सुदृशो वामत्वमख्यापयत् ॥ ८६

अतिगूढमानत्वादियं प्रगल्भाऽग्रिमदशास्थितेव ।

नो सङ्गीतकमालपन्ति, न शुकीरध्यापयन्त्यालयो,

नानन्दस्तव मन्दिरेऽय किमिति स्वं दोषमाच्छादयन् ।

यदूचेऽहमिदन्तयापि जगदे भुग्नारुणापाङ्गया

‘तुभ्यं धूर्तधिये नमोऽस्तु भगवन् मच्चञ्च वीतक्रिये’ ॥ ८७

अन्तिमप्रगल्भा यथा(३४)—

‘स्तिष्टा स्तिष्यति गोकुलेन्द्रतनय’मित्यादि (७५ श्लोके) ।

अथासामवस्थाभेदेनाष्टविधत्वमुच्यते । लक्षणैरेव सञ्चा गम्या ।

तत्र विरहोत्कण्ठिताऽदिक्रमः—

गाढानुरागा प्रागेव लब्धसञ्ज्ञाऽपि हैतुके ।

विरहे वर्द्धितोत्कण्ठा विरहोत्कण्ठिता मता ॥ ११५ का

यथा—अन्तः कन्तति मर्मं सुर्मरयति, प्राणान् पिनष्टीव मे,

दौरात्म्याद्यदनादरोऽय विहितः कृष्णे भया मृदया ।

दूरादेव मां दृष्ट्वा तयाऽसनादुत्थितं, पञ्चान्वयि निकटं गते सति । मयि स्मित्वा भाषिणि सति तथा मन्दं यथा स्यात्तथा क्रियङ्गाधितम् । कथम्भूतम् ? सुधायाः मृदुचरणमिव । तस्या अर्द्धासनं मयि आरूढे सत्यात्मनः सौभाग्यं तथा प्रकटितम् । मयि तामास्तिष्यति सति तयाऽपि प्रत्यास्तिष्ठं, सा प्रत्यालिङ्गनं कृतवतीत्यर्थः । सुदृशश्चन्द्रावल्या अवामताऽनुकूलतैव ।

श्रीकृष्णः सुवलमाह—हे सखे ! खेन मयैव कृतं यद्दोषं तमाच्छादयितुं तां मानिनीं प्रति ‘तव मन्दिरेऽद्यानन्दः कथं न भवती’त्यहं यदूचे तदा क्रोधेनारुणापाङ्गया तयाऽपौढं वक्ष्यमाणं जगदे । त्वदुक्तिश्रवणमेव निर्लज्जत्वचिह्नमिति ज्ञेयम् ।

अथेति—आसां प्रेयसीनामुत्कण्ठिताद्यवस्थाभेदेनाष्टविधत्वमालङ्कारिकैरुच्यते । तासां मवस्थानां लक्षणकरणेनैव नामान्यपि ज्ञेयानि ।

प्राक् पूर्व गाढः पूर्वानुरागो यस्याः सा पञ्चालब्धसञ्ज्ञाऽपि प्रथमतः कोपाधीनमान-जन्यविरहे पञ्चात् कोपे शान्ते च सति तेन सह मिलनेन वर्द्धिता उत्कण्ठा यस्याः सा विरहोत्कण्ठिता ज्ञेया ।

तं वा सङ्गमयस्व सुन्दरि ! मया मञ्जीवितन्तेन वा,

हाम्यां नापरमस्ति किञ्चिदपि मे सन्तापनिर्वापकम् ॥ ८१

सङ्केतस्थं प्रियं ज्ञात्वा सह सख्यैकिकाऽथ वा ।

गतभौर्याऽभिसरति सा भवेदभिसारिका (J) १६ का

यथा—श्याम त्वामभिसर्त्तुमन्धतमसे पादार्पणप्रक्रमे

स्रस्तो नीलनिचोलः स्रस्तनुरुचा निर्दूतमन्धन्तमः ।

विश्वन्तावदिलावतायितमभूद्गौरैऽमिलद्गौरिमामा

तेनालक्षितमाजगाम सुतनुः, प्रेम्नस्त्ववेदं यशः ॥ ८२

अन्यासक्तेन कान्तेन खण्डिताशा तु या निशि ।

प्रातस्तद्गोचिह्नानि वौच्योद्विग्ना तु खण्डिता ॥ ११७ का

यथा—‘पद्मिन्यहं कुमुदिनी किल सैव’त्यादि (इय किरणे ३८ श्लोकः) ।

मयाऽद्य कृष्णं योऽनादरो विहितः स ममान्तःकरणं क्षिनत्ति । सुमेरस्तुषामिः, मर्मं तादृशाग्निवत् करोति । हे सुन्दरि ! मया सह श्रीकृष्णं सङ्गमयस्व अथवा तेन मञ्जीवितं सङ्गमयस्व ।

सख्या सह किंवा एकाकिन्यभिसरति ।

हे श्याम ! सुतनुर्मम सखी त्वामभिसर्त्तुं गाढान्वकाररात्रौ पादार्पणारम्भे त्वराऽति-
शयादङ्गान्नीलवस्त्रं स्रस्तं, वस्त्ररूपावरणे गते तनुकान्त्याऽन्वकारोऽपि गतः, अतोऽभिसारे
महान् विन्नो बभूव । पञ्चाङ्गाग्येन तस्य देहस्य पीतकान्त्या विश्वमेवेलावतायितं पीतवर्ण-
मभूत्—सुमेरोर्निकटवर्त्तिभूमेरिलावतसंज्ञा, सा भूमिः सुमेरोः पीतकान्त्या सदा
पीतवर्णवेति । गौरवर्णवृन्दावनप्रदेशे तस्या देहस्य गौरताऽमिलत्, तेन हेतुनाऽलक्षितं
यथा स्यात्तथा तव निकटमाजगाम । त्वदिषयकप्रेम्न एवेदं यशः ।

अन्यनायकाऽसक्तेन अतएव निशि तन्निकटागमनेऽसमर्थेन श्रीकृष्णेन खण्डिता
सम्भोगाशा यस्या एवम्भूता या प्रातःकाल अपराधमार्जनार्थमागतस्य श्रीकृष्णस्य
सम्भोगचिह्नानि वौच्य कोपेन मानिनी बभूव (J), सा खण्डितोच्यते ।

(J) विरहोत्कण्ठितादष्टविधनायिकाभेदलक्षणं कचिन्मूलतो भरतकृतादर्वाचोना-
दृशरूपक-दर्पणादि-व्याख्यातादा मनाङ् भिन्नम्—प्रेमवैचित्र्यघटनायां विभिन्ना दशा वैष्णव-
रसशास्त्रकारैः स्वसम्प्रदायमतमनुवर्त्तमानैराकरादितो विभिन्नसंज्ञाभिर्विहितः, अप्राकृता-
श्रितरसत्वेन च तथा संस्थाप्रस्थानं तेषां नासङ्गतमिति च ज्ञेयम् । एवमभिसारिकालक्षणे
याऽभिसरति सैव केवलमभिसारिका न पुनः प्राचीनमतमनुवृत्त्यै ‘अभिषारयते कान्तं’

दूतौभिः प्रार्थयमानोऽपि गन्ताऽस्मौत्युक्तवानपि ।

दैवान्नायाति यत्कान्तो विप्रलब्धति सा स्मृता ॥ ११८ का

यथा— 'सुसुखि ! सं किमवादीदेष यामीति, तस्मात्
कथमजनि विलम्बो' 'मास्म भूः सन्दिहाना' ।
'कथय किमु भवत्या यास्यते तत्र भूयः,
किमय मदसुभिर्वा, तुल्यमेतद्द्वयं मे ॥

(35) कोपेनान्तरिता या तु कलहान्तरिता तु सा । ११९ का

यथा— अस्माभिः सह चाटुकत्र गणितः पादानतो माधवः,
कोपोऽयं बहु मानिती, न च वयं, प्राणेश्वरो नाप्यसौ ।
चन्द्रश्चन्दनमारुतः पिकरुतं सम्भूय सर्वं यदा
त्वामुद्देजयिता तदैष सकलं कोपः समाधास्यते ॥ ८४

वासगेहे वेशभूषाताम्बूलवसनादिभिः ।

सुसज्जाऽपेक्षते कान्तं सा स्याद्वासकसज्जिका ॥ १२० का

एष श्रीकृष्णः यामीति किमवादीत् । यदावादीत् तदा विलम्बः कथमजनि । हे
सखि ! तस्यागमने सन्दिग्धाऽपि त्वं मा भूः । स तु नागत एव, अधुना किं कर्त्तव्यं
कथय । तदानयनार्थं भवता यास्यते किं वा मत्प्राणैर्वा—त्वं मे प्राणाश्चैतद्द्वयं प्रेमास्यदत्वेन
मम तुल्यमेव । तथा च विरहज्वालाया स्यातुममर्थाः प्राणा यदि मद्देहात् गतास्तदा
महिच्छेदेन तव महद्दुःखं भविष्यति, अतस्त्वद्गमनमेवोचितमिति ध्वनिः (J) ।

कोपेनान्तरिता रक्षिता (J) ।

मानभङ्गार्थं तन्मन्दिरे गत्वा प्रणयनव्यादिपरं श्रीकृष्णं कोपावेशेन खगृहान्निष्काशय
कोपे गते सति पश्चात्तापवती सा सखीमाह (36) । 'हे सखि ! श्रीकृष्णः क्व गतः
शीघ्रं तमानये'त्युक्तवतीं यूथेश्वरीं प्रति सखाह—अस्माभिरिति । मारुतो वसन्तानिलः ।
एतत् सर्वं सम्भूय मिलित्वा यदा त्वां विरहिण्योमुद्देजयिता उद्दोषनत्वेन खेदयिष्यति तदैष
कोप एव सकलं समाधानं करिष्यति, किमस्माभिर्नैकश्याभिरिति सखीनामाक्षेपो ध्वनिः ।

या सा च । मानिनी बभूवेत्यादि—प्राकृते रसो नास्तीत्येवं यत्र लट्प्रयोगः सोऽप्यतीतार्थे

(35) अत्र 'पादानतं प्रियन्त्यक्ता पश्चात्तापविसृष्टा । कोपेनान्तरिता या तु कलहान्तरिता तु सा ॥'
इति (ख) (ङ) पुस्तकयोः पाठः ।

(36) 'सखीमाहेति पाठः केवलं सुदृष्टपुस्तक एवोपलभ्यते ।

यथा— ताम्बूलमाख्यवसनाभरणानुलेपाः
सम्पादितास्तव कृते स्वयमेतया ये ।
ते ह्येव तान्त्वयि विलम्बिनि तत्क्षणेन
सन्तापयन्ति वितुदन्ति विमोहयन्ति ॥ ६५

कार्यान्तरेण प्रावासं गते सति मनोऽधिपे ।

तन्मनस्त्रैव या तिष्ठेत् सा स्यात् प्रोषितभर्तृका ^(K)॥ १२१ का

यथा— न वाणी न सन्दो न च नयनपङ्केजलहरी
न वीणादेर्गानश्रुतिरपि न चालीजनकथा ।
कुरुन् याते कृष्णे पुरि पुरि महिष्यः समभवन्
पटे चित्रोत्कीर्णा इव विरहवैधुर्यतनवः ॥ ६६

निरन्तरं प्रेमवशात् पार्श्ववर्त्तीव यत्प्रियः ।

वाग्वशः प्राय आभाति सा स्यात् स्वाधौनभर्तृका ^(K)॥ १२२ का

पाण्डवदर्शनार्थं कृष्णे कुरुदेशान् गते सति महिषीणां नयनकमलस्य लहरी
कटाक्षादिकं नास्तीति । एवं वीणादेर्गानश्रवणमपि नास्ति, किन्तु ता महिष्यः पटे
चित्रपुत्तलीवज्जडाः समभवन् । कथम्भूताः ? विरहस्य वैधुर्यं प्रातिकूल्येन कृशाः ।

नित्यलीलाप्रकटनमिषेण वा कृत इति बोध्यम् । विरहज्वालाया स्थातुमसमर्था इत्यादि—
यद्वा भवङ्गमनकृतविलम्ब एव न सहनीयो मया यथा विप्रलब्धादृष्टान्तेऽवालाकोहते
'याऽतः परमपि जीवेज्जोवितनाथो भवेत्तस्याः' इति पद्याङ्गम् । रहिता—न तु रहितैव
तदानीन्तनक्षणे, अपि तु रहितकल्पैवेति, पञ्चात्तापवत्वमेव मुख्यं लिङ्गं न कोपापसरण-
मिति दिक् ।

(K) अत्रार्वाचीने वैष्णवनये अप्राकृततरतिमवलम्ब्य यो रसविकाशप्रकारः स आदि-
माकरे भरतीये इतोऽन्यथा कल्पितात् कारणनिवृत्तात्तोऽपि तद्दर्शितमार्गानुयायीति
न तत्त्वतो वेलक्ष्यम् । तथा च सुनिदर्शिताद्यनायिकासंज्ञाप्रसङ्गावतरणिकायामर्वाचीन-
वैष्णवनयसंवादमावहन्निव कारिकाप्रकारः—'यद्यप्यस्ति वृषाणान्ता कामतन्त्रमनेकधा ।
प्रच्छन्ने कामिनं वक्तुं तदै रतिकरं भवेत् ॥ यद्वा माभिनिवेशित्वं यतस्त्रैव निवार्यते ।
दुर्लभत्वं च यत्रास्याः सा कामस्य रतिः परा ॥' (इति निर्ययसागरसुद्रिते २२ प्रश्नाध्याये) ।
एवमपि तत्राद्यनायिकालक्षणे दशरूपक-दर्पणादिकृतामिव न कदापि यादृच्छिकः वैवाहिक-
लक्षणसंश्लेष'पति'शब्दप्रयोगः परिलक्ष्यते, अपि तु सर्वत्रैव 'मनोऽधिप'-'प्रिया'दिपदानां

यथा— इयं मम सखी प्रिया, रचय वेशमस्याः स्वयं,
 प्रसादय सखीमिमां मयि वृथैव जातक्रुधम् ।
 इति प्रणयकौतुकादिव नियोजितो राधया
 चकार रसिकाग्रणीरय तथा तथा माधवः ॥ ६७

अथाऽसामलङ्काराः—

यौवने सत्वजास्तासामष्टादिंशतिसंख्यकाः ।

अलङ्कारास्तत्र भाव-हाव-हेलास्त्रयोऽङ्गजाः ॥

शोभा कान्तिश्च दौमिश्च माधुर्यञ्च प्रगल्भता ।

ओदार्यं धैर्यमित्येते सप्तैव स्युरयत्रजाः ॥

लौला विलासो विच्छित्तिर्दिव्योक्तः किलकिञ्चितम् ।

मोहायितं कुट्टामतं विभ्रमो ललितं मदः ॥

विकृतं तपनं मौग्ध्यं विक्षेपश्च कुतूहलम् ।

हसितं चकितं केलिरनुभावादिमे पृथक्^(L) ॥ १२३ का

श्रीराधिका श्रीकृष्णमाह—इयं सखी ललिता ममात्यन्तप्रिया । किन्तु त्वया कृतं
 यदस्या विडम्बनं तन्मत्प्रेरितं ज्ञात्वा मयि वृथैव जातक्रुधमिमां प्रसादय । एवं कामोन्मत्तेन
 त्वया खण्डितमस्या वेशं पुनस्त्वमेव रचयेति राधया नियोजितो रसिकाग्रणीः श्रीकृष्णस्तथा
 तथा चकार ।”

सत्वजा इति—कृष्णसम्बन्धिचेष्टोत्पत्तिभावैराक्रान्तं चित्तं सत्त्वं तस्माज्जाताः^(L) । अङ्गजा
 इति—नेत्रान्तर्भ्रुवीवाभङ्गादीनां तत्सूचकत्वात्तेभ्य एवाङ्गभ्यो जाताः प्रतीता इत्यर्थः,
 न तु वस्तुतोऽङ्गजाः, ‘सत्वजा’ इत्युक्तत्वात् । अयत्रजा इति—शोभाऽद्वयं वेशादिप्रयत्ना-
 भावेऽपि शोभादयः स्युरित्यर्थः । इमे भावादयोऽनुभावाङ्गिना भवन्ति । तेऽनुभावा
 रसादिव्यञ्जका गौणा एव, अलङ्कारास्तु रसाभिव्यञ्जकत्वेऽपि स्वतःसमर्थाः—रसोत्पत्तौ
 तेषां प्राधान्येन भागमस्तीत्यर्थः ।

यवहारः । संज्ञायां यो भर्तृशब्दः स तु इत्यमुद्दिष्टो जीवगोखामिप्रभृतिभिः—‘अत्र भर्तृ-
 शब्द-प्रयोगो दाम्पत्यस्यैवाङ्गिनि रसे रसशास्त्रकर्तृभिः स्वीकृतत्वात् युक्त एव ।’ ‘सर्वज्ञैवा-
 लङ्कारशास्त्रे प्राचीनेऽर्वाचीने वा पद्यपद्योरेव भर्तृशब्दप्रयोगो दृष्ट’ इत्यानन्दचन्द्रिकाकृतः ।
 एवमपि स्वाधोऽभर्तृकालक्षणेऽत्र दृश्यरूपकादिकृतलक्षणात् यदाहैलक्षणाविलसितं तद्देखाव-

यद्यपिषु केचिदनुभावसदृशाः सन्ति, तथापि पृथक् । ते तु रसादिव्यञ्जकाः,
एते तु व्यञ्जकत्वेऽपि स्वतःसमर्थाः—तेनालङ्कारा एव । तत्रैषां लक्षणम्—
भावो यथा—

‘निर्विकारात्मके चित्ते भावः प्रथमविक्रिया ।’

आलम्बनोद्दीपनोत्पन्नाभावादपि स च द्विधा ॥ १२४ का

तत्रालम्बनोत्पन्ना यथा—

आधूलिकेलि शतशः सह येन येन
प्रागल्भ्यचारु सुचिरं कलहायते स्म ।
तं श्यामसुन्दरमपूर्वमिवेक्षमाणा
सा गण्डयोः पुलकमण्डलिकां तनोति ॥ ६८

उद्दीपनोत्पन्ना यथा—

एतानि तानि नलिनोविपिनानि वाप्या-
मेते त एव मधुपा नलिनाननेषु ।
आब्राज्यमेव कलितानि किमपि राधा
नैवावकर्षति विलोचनमेषु लग्नम् ॥ ६९

येन राधिका बाल्ये येन श्रीकृष्णेन सह धूलिकेलिकालमभिव्याप्य शतशः परस्परं
हस्ताभ्यां ताडनेन यत् प्रागल्भ्यं तेन चारु यथा श्यामया कलहायते स्म सा
राधिकाऽधुना वयःसन्धौ श्रीकृष्णमपूर्वमिवेक्षमाणा सती गण्डयोः पुलकरूपभूषणं तनोतीति
प्रौढमासीवाक्यमिदं ज्ञेयम् ।

वाप्यां जलाशये एतानि प्रत्यक्षविषयोभूतानि कमलिनोविपिनानि बाल्यमभिव्याप्य
यानि श्रीराधया कलितानि दृष्टानि तान्येव, एवं कमलिन्याः कमलरूपाननेषु विद्यमाना
एते मधुपा बाल्ये दृष्टास्त एव । अत्र वयःसन्धौ किं न आकर्षतीति चित्रम् । देहस्थानीया
कमलिनी, सुखस्थानीयं कमलं, कल्याणस्थानीयो भ्रमरः, तस्मादेव उद्दीपका भवन्ति ।

तन्त्रस्य आराधनात्त्वद्दीपनपरतन्त्रस्यानुकूल्यविजृम्भितमधिकतरार्जितरमण्योपभावसम्पत्ति-
समृद्धिश्चेति कोविदानामूहः । लक्ष्येष्वन्वनेकतैषामन्योन्यसाङ्गर्थमपि लक्ष्यते ।

(L) उच्चलनोलम्बनावनुभावप्रकरण एषां मध्ये प्राग् दर्शितानां विंशतिसंख्यकानां
सन्निवेशः । भरतमतमनुहृत्य तत्रैषामङ्गजास्त्रयः, अयत्नजाः सप्त, लीलादा भट्टं विहाय
विकृतान्ता विहृतान्ता वा दश स्वभावजा लक्षिताः । कौस्तुभे तु दर्शयकृतां कारिका-
मनुहृत्य आकृता एते । तत्राद्यकच्चादयमलभक्ता दश पुरुषाणामपि भवन्ति यथोद्धिखित-

हृन्नेवादिविकारैस्तु व्यक्तोऽसौ याति हावताम् । १२५ का

असौ भावः ।—

लोलेन किञ्चिदलसेन च किञ्चिदल्लणा

सा यद्विभेद हृदयं व्रजराजसूनोः ।

तस्यास्तदेव हृदयेन समं तदन्त-

स्तेनाध्वनैव नु विवेश नवोऽनुरागः (L) १००

हेला स एवाभिलक्ष्यविकारः परिकौर्त्तते । १२६ का

स एव हाव एव ।

एकमप्यतिरहोऽपि तमेकाऽपुत्रसुकाऽपि सखि ! नाहमपश्यम् ।

कोमलं कुवलययादपि हृत्थात् साहसेन कतमेन कटाक्षः ॥ (L) १०१

असौ भाव एव वयम आधिक्ये कमपुत्रकथं प्राप्य हावो भवेत्, पूर्वापेक्षयाऽत्र नेत्रादेर्विकाराधिक्यं बोध्यम् । एवमुत्तरोत्तरहेलादावप्येवमेव ज्ञेयम् ।

सा राधिका किञ्चिच्चलेन किञ्चिदलसेन मन्थरेण चाक्ष्णा श्रीकृष्णस्य यद्दृश्यं विभेद, तेन विद्वद्दृश्यस्य क्तिन्नरूपमार्गेण तस्या राधाया हृदयेन सह नवानुरागस्तस्य श्रीकृष्णस्यान्तःकरणं विवेश । तथा च श्रीकृष्णो राधिकाया नेत्रमङ्ग्रीं वीक्ष्य तस्या हृदयेन सह (३७) स्वविषयकानुरागो जात इत्यन्तःकरणे निश्चिकायेति भावः ।

ललिता राधिकामाह—हे सखि ! अद्य सुवलसुखान्मया अतं, कुलाप्येकान्ते त्वया दृष्टः श्रीकृष्णो विचित्र इव बभूव—स गति भोजनं सखिभिः सह खेलनं गोचारणादि तत् सर्वं किमपि तस्मै न रोचते, अत एतादृशोऽसमञ्जसस्त्वया कथं कृतः । इत्युक्तवतीं ललितां प्रति श्रीराधिकाऽह—अत्यन्तरहस्यस्थले तमेकमपि अहमप्येका, एवं तद्दर्शने उत्सुकाऽपि तस्य क्लेशो भविष्यतीति बुद्ध्या नापश्यं किन्तु मद्दर्शनममानयन्मत्कटाक्ष एवानर्थकारी तं कोमलतनुं हन्यात्, मया किं कर्त्तव्यं त्वयैव विचार्यतामिति भावः ।

माकरादी । यावननिमित्तका एते इति न काऽपि विप्रतिप्रतिः । 'चित्तस्याविकृतिः सत्त्वं' विवृतेः कारणे सतीति दर्शितात् कारणात् सत्वजा अपि । मदादीनां विकृतोनां केलिशेषाणामष्टानां न सर्वलोकेष्वः, अतएवात्र परिसङ्ख्यानवैशिष्ट्यम् । 'लोलेने'त्यादि श्लोके नैघधीयपदस्य 'नाकलोकिमिषजोः सुधमा ये'त्यादौ दर्शितस्य 'तद्द्वारसंक्रमित-वैद्यकविद्य' इत्यन्तस्यानुस्यूयं नातिनिगूढम् । कोमलमित्यादि—कटाक्षलीनतिलासस्या-पाततो निष्ठुरत्वेनाभिवर्णनं रसिकग्रन्थेषु बहुलं परिलक्ष्यते ।

(३७) 'तस्या हृदयेन स्वविषयके'त्यादि पाठः (क) पुस्तके, 'तस्य हृदयेन स्वविषयये'त्यादि पाठः (क) (ङ) पुस्तकयोः ।

हेलैव शोभा लावण्यरूपवेशादिभिर्युता ^(M) ॥ १२७ का

वेशो नवः प्रतिनवञ्च ^(M) वयो, नवीनं

लावण्यकं, मधुरिमाऽपि नवीन एव ।

कृष्णानुरागसरसीसततावगाहे

तस्या बभूवुरतिधौतनिराविलानि ॥ १०२

शोभैव मन्मथोन्माथात् कान्तिरुद्दोषितद्युतिः ॥ १२८ का

यथा—को वेद रे सखि ! लगिष्यति दृष्ट एव

को वेद जीवमपनेष्यति लग्न एव ।

प्रेङ्खोलिभिः परिमलैः सहसाऽन्धयाऽसौ

श्यामो रसः ^(M) परिचितो वद कोऽपराधः ॥ १०३

कान्तिरेवातिविस्तोर्णा दीप्तिरित्युच्यते बुधैः ॥ १२९ ।

यथा—धौताश्रुभिः प्रसव एव कटाक्षभूमि-

रुच्छ्वास एव कुचरत्नखनिः प्रतप्ता ।

बालं वयस्तदनुरागभरत्नमल-

मध्याप्य केन गुणिनैवमकारि राधे ! ॥ १०४

नवीनो वेशः, प्रतिक्षणं नवं वयः (३८) तस्या राधायाः श्रीकृष्णविषयकानुरागरूप-
सरस्यां सततावगाहे सति वेशवयोलावण्यानि अतिधौतान्युज्ज्वलान्येवं निराविलान्यत्प-
त्वादिदोषरहितानि बभूवुरित्यर्थः ।

मन्मथस्यालङ्घनेकादुद्दोषिता द्युतिर्यस्याः सा शोभैव कान्तिरुच्यते । 'श्रीकृष्णस्वया-
ऽसन्निवेधमनादित्य कथं दृष्टः ? यदि दृष्टस्तदा तत्फलमपि मुङ्क्ते'त्युक्तवतीं सखीं प्रत्याह—
को वेदेति । प्रेङ्खोलिभिः सर्वत्र प्रसरद्भिस्तस्य परिमलैः श्यामस्वरूपो रसो मया दृष्टः ।

पौर्णमास्याह—हे राधे ! तत् प्रौढवयसोऽपि दुःसहमनुरागभरत्नमलं केनापि गुणिना
तव नवीनं वयोऽध्याप्यैवमकारि ? किं कृतमित्यपेक्षायामाह—येन कटाक्षरूपा भूमिः प्रसव
एव प्रसूतिकाल एवाश्रुभिर्धौताऽकारि तथाच कटाक्षस्यारम्भ एवाश्रुजलैः सर्वं ज्ञावितमिति
भावः । एवं कुचरूपरत्नखनिरुत्तम एव कामप्रतप्ताऽकारि ।

(M) क्रमपारम्पर्येण स्फुटतामेतेषां नायिकाऽलङ्काराणां मनस्तत्त्वसरणिमनुसृत्य
निर्दृशो भरतीये, तदाश्रितेष्वितरेष्वालङ्कारिकनिबन्धेषु च । सुकुमारं ललितात्मके च
प्रयोगेऽभिनयजीवातुभूत एवैषां विलासश्चमत्कारकोटिमावहति, ललितोदारशिख्यकल्पे
भास्कर्ये केषाञ्चनैषां समुद्भेदोऽपि निरधारि । एषां निदानं शरीरविकारजम्—'देहात्मकं

(३८) एवं (ग) पुस्तके । 'एतानि तस्या' इत्यादि (क) पुस्तके, 'एतेषां तस्या' इत्याद्यन्तेषु ।

‘सर्वावस्थाविशेषेषु माधुर्यं रमणीयता’ । (M) Sahityadarpana III, 132. १३० का

यथा—जलावगाहे च्युतमेखलायाः शैवालवल्लैव बभौ नितम्बः ।

अकैतवं रूपमहेतुहाटं सर्वास्ववस्थासु सदैकरूपम् ॥ १०५

प्रगल्भता निर्भयत्वम्— १३१ का

यथा—‘स्थिता स्थिष्यती’त्यादि (५ म किरणे ७१ श्लोकः) ।

औदार्यं विनयः सदा ॥ १३२ का

सख्यो निजैरेव गुणैर्मवद्विधा मयेऽयं तन्वन्त्यनुरागसौरभम् ।

न चान्यसाद्गुणमपेक्ष्य सौहृदं प्रकाशयन्तीह निसर्गसाधवः ॥ १०६

मुखे दुःखेऽपि महति धैर्यं स्यान्निर्विकारता ॥ १३३ का

यथा—आस्तां तदीयनवयौवनपूर्णवापी

काऽपीथमत्र न करोमि निमज्जनेच्छाम् (N) ।

इच्छामि तं कमपि कालमलज्जमुच्चै-

राक्रन्दितुं सुमुखि ! हा प्रिय ! हा प्रियेति ॥ १०७

अङ्गैर्वैशैरलङ्कारैर्लीला कान्तानुकारिता ॥ १३४ का

सा च द्विविधा—स्वगता सखीगता च । स्वगता च द्विधा, स्वकर्तृका प्रियकर्तृका चेति । क्रमेणोदाहरणे—

बर्हेण बद्धचिकुरा करक्लृप्तवेणुरामुच्य पीतवसनं वनमालिकाञ्च ।

कस्तूरिकाचिततनू रभसादियेष राधा स्वमङ्गमुपगूहितुमङ्गकेन ॥ १०८

अहेतुहाटं वेशादिहेतुं विनैव हृदयङ्गमं, अतएवाकैतवमङ्गलिमम् ।

पीतवसनमामुच्य नितम्बे बद्धा, एवं वनमालिकां कण्ठे बद्धा रभमात् कौतुकात् स्त्रीयाङ्गमङ्गकेन स्वाङ्गेन सखीभ्यो गोपयितुमिष्टेष्टम् ।

भवेत् सत्त्वं सत्त्वाद्भावः समुत्थितः । भावात् समुत्थितो ह्वाव’ इत्यादि भरतोक्तिः सद्बुद्धय-
संवित्तिश्च तत्र प्रमाणम् । संवित्तिकावे तादात्म्येन लयस्य घटितत्वादनुप्रेरणादशाया-
मिवैषां विशेषणद्वारा पृथक्क्षत्तापक्षं न कच्चोक्तुर्वन्त्यात्मप्रत्ययोत्पत्तिवृत्तय इति तु
नासमञ्जसम् । (Cf. Carlyle’s remarks about Schiller as a critic—‘I now
see myself create and form ; I watch the play of inspiration ; and my
fancy, knowing she is not without witnesses of her movements, no
longer moves with equal freedom’). श्रीकृष्णाश्रितत्वे तु परमोक्तैः स्वाभाविकः ।

काञ्चित् सखीं कुवलयोदरसोदराङ्गीं
 कृष्णाकृतिं समुपकल्प्य विभूषणाद्यैः ।
 आलिङ्गितुं कृतमतिः स्वयमेव राधा
 देधा विभक्तमुपलब्धवती प्रमोदम् ॥ १०८

स्वगतप्रियकर्तृका यथा—

सीमन्तचारु दयितस्य बबन्ध वेणीं
 राधा शिखण्डवलयेः स च मौलिमस्याः ।
 अन्योन्यवेशपरिवर्त्तनकौशलेन
 द्वाभ्यामलभ्यत विशेषरतेः प्रमोदः ॥ ११०

यानस्थानासनादीनां मुखनेत्रादिकर्मणाम् ।

विशेषो दयितालोके विलासः परिकल्प्यते ॥ १३५ का

यथा—

कैश्चिच्चारुपाणिभिः कतिपयैस्ताम्बूलपात्रीकरैः
 कैश्चिच्चासनधारिभिः परिजनेर्द्धूतातपत्रैः परैः ।
 संवीता मणियानतोऽवरुहः श्रीशे निखातेक्षणा
 योषिन्मौलिमणीवरा इव कुरुक्षेत्रं समेत्याङ्गनाः ॥ १११

इयं सखी श्रीकृष्ण इव सहजश्यामा ; तां वेशादिना कृष्णाकृतिसमुपकल्प्य देधाविभक्तं
 प्रमोदं कृष्णालिङ्गनसुखं सख्यालिङ्गनसुखञ्चोपलब्धवती ।

राधा श्रीकृष्णस्य सीमन्ते चारु यथा स्यात्तथा वेणीं बबन्ध । श्रीकृष्णोऽप्यस्या
 राधाया मस्तकभूषणचूडां शिखण्डपिच्छादिभिर्वबन्ध । राधयाऽत्मानं श्रीकृष्णकर्तृकौहत्या-
 दिना रतिविशेषजन्यप्रमोदोऽलभ्यत, एवं श्रीकृष्णेनाप्यात्मानं राधां मत्वा राधिकाकर्तृक-
 वाच्यादिना रतिविशेषजन्यप्रमोदोऽलभ्यत ।

योषितां मुकुटस्थमणिवरा इवाङ्गना श्रीकृष्णस्य महिष्यः सूर्योपरागे कुरुक्षेत्रमागत्य
 कृष्णे निक्षिप्तानीक्षणानि याभिरर्थाद्भूरादेव तं दृष्ट्वा मणिमययानतो रथात् । कथङ्गताः ?
 परिचारिकारूपपरिजनैर्व्याप्ताः । पात्री क्षुद्रपातं, शिरसि धृतच्छत्रैः परैः ।

‘प्रतिनव’मिति तु दुर्बलः प्रयोगः । ‘श्यामो रस’ इत्यत्र तु रसघने श्रीकृष्णे ‘रस एव स’ इत्यभेद-
 प्रतीतिः । रमणीयतालक्षितलक्षणे माधुर्यं चेष्टाया असुखत्वनिर्देश एव इतरव्यावृत्ति-
 करः, स तु अर्वाचीनग्रन्थलक्षणे लक्ष्येण च न स्फुरति । ‘किञ्चिदित्यरतिप्रकाशार्थमिदम् ।

यथा वा—

सख्यैकया मूर्ध्नि धृतांशुकाञ्चला संवीज्यमाना दलमालयाऽन्यथा ।

अवेक्षमाणा दयितं विदूरतश्चिनोति मन्दं कुसुमानि राधिका ॥ ११२

केचित्तु—यानं गतिः, स्थानं स्थितिः, आसनमुपवेशः (M) । तन्मते यथा—

स्थितिर्मदभरालसा न गरिमाणमालम्बते

गतिः प्रकृतिमन्यरा त्वरत ईषदेव क्रमात् ।

सलीलमवलोकितं नमति वङ्कते शङ्कते

स्वभाव इव लङ्घितः प्रियसमीपतो राधया ॥ ११३

‘स्तोकाऽप्याकल्परचना विच्छित्तिः कान्तिप्रोषकत् ॥’ ^{Sahityadarpana} III. 138.

१३६ का

यथा—द्वित्राणि पाण्योर्मणिकङ्कणानि कृत्वा परित्यक्तसमस्तभूषा ।

एकं दधे वक्षसि नीलरत्नं तेनैव राधा नितरां विरेजे ॥ १४४

गर्वेण वस्तुनौष्टेऽपि विव्वोकः स्यादनादरः ॥ १३७ का

यथा—सौरभ्यहानिर्वपुषोऽनुलेपनैः सौन्दर्योद्भासो मणिभूषणैरिति ।

अनादरा तेष्वपि तानि सख्याः प्रेमोपरोधेन बभार राधा ॥ ११५

यथा वा—कृष्णेन हर्षादुपढौकितानि निर्माय पुष्पाभरणानि यानि ।

उच्चैरभौष्टान्यपि तानि राधा नेच्छद्गभीरप्रणयस्मयेन ॥ ११६

अमर्ष-हास-विवास-शुष्करोदन-भर्त्सनैः ।

निषेधैश्च रतारम्भे किलकिञ्चित्मिष्यते ॥ १३८ का

राधिकायाः स्वभावतोऽवस्थितिर्यौवनादिमदभरेणालस्यशुक्ता भवति, श्रीकृष्णदर्शने सति शुभतां नालम्बते, किन्तु सम्भ्रमशुक्ता भवति । एवमवलोकनमपि स्वभावतः सलीलं तस्य दर्शने कदाचिन्नमति, कदाचित् वङ्कते, कदाचिच्छङ्कते ।

वपुषो यः सहजगन्धस्तदपेक्षयाऽनुलेपनस्य गन्धो नूतनः, एवं वपुषः सौन्दर्यापेक्षया भूषणस्य सौन्दर्यं नूतनम् । देहे तत्तदस्तुनो दाने स्वाभाविकगन्धसौन्दर्ययोर्द्वास एव स्यात्, अतस्तेषु तस्या अनादरः, तथापि सख्याः प्रेमोपरोधेन तानि बभार । अलङ्कारा-दीनामधारणे वयं दरिद्रा इति जना वक्ष्यन्ति, अतो लोकापुरोधेनैव सखीनामाग्रहो ज्ञेयः ।

अराला भ्रूवल्ली स्मितसुमधुरा भर्तृसनगिरी
मृषा कम्पः शुष्कं रुदितमभिलाषेऽपि महति ।
निषेधो नेत्यस्याः करकमलरोधेन सकलं
हररासीदेतत् कुसुमधनुषोऽनुग्रह इव (N) ॥ ११७

तद्भावमुन्नमनसो वल्लभस्य कथाऽदिषु ।

मोहायितं समाख्यातं कर्णकण्डूयनादिकम् ॥ १३६ का

यथा— भङ्गुर्वाणविलोककङ्कणभृतो वामस्य दोष्णः शनै-

रुत्कम्पेन कनिष्ठया विदधती कर्णस्य कण्डूयनम् ।

पुष्पेधोः पृतनेव सङ्गरजयश्रीसूचनं व्यातनो-

हृष्टानादमियं कुरङ्गनयना दर्पेण कृष्णान्तिके ॥ ११८

जृम्भादि (N) यथा—

अन्योन्यग्रथिताङ्गुलीकिसलयामुन्नीय बाहुद्वयीं

जृम्भाऽरम्भपुरःसरं विदधती गात्रस्य संमोटनम् ।

मीलन्नेत्रमुरोजयोर्नखपदव्यादानदीनानना

ना ना नेति पुनर्नखचतधिया सा कृष्णपाणी दधे ॥ ११९

रमणार्थं श्रोत्रघ्णेन स्वाभिलाषे प्रकटीकृते सत्यमर्षद्वासादीनामेकस्मिन् समये
मिलनमेव किलकिञ्चित्मित्यर्थः । भ्रूवल्ली अराला कुटिलेखनेनामर्षः, खट्वस्ताभ्यां
श्रोत्रघ्णस्य करकमलरोधेन न नेति निषेधः । एतत् सर्वं श्रोत्रघ्णोपरि कन्दर्पस्यानुग्रहे
कारणमिवाभूदित्यर्थः ।

श्रोत्रघ्णस्य कथादर्शनादिषु जातेषु प्रादुर्भूतो यो भावस्तेन भुग्ं कन्दर्पस्यावेष्टेन
वाङ्मूलं मनो यस्यास्तस्या राधायाः श्रोत्रघ्णेन सह सङ्गार्थं स्वाभियोगरूपं कर्णकण्डूयना-
दिकं मोहायितं समाख्यातम् । प्रातःकाले बाहुद्वयीमुन्नीय जृम्भाऽरम्भपुरःसरं
गात्रस्य संमोटनं विदधती राधिका उरोजयो रात्रिसम्बन्धिनखचतस्य गात्रमोटनसमये
व्यादानेन मुखप्रसारणेन यत् किञ्चिद्दुःखव्यञ्जकं दीनमाननं यस्यास्तथाभूता सती

(N) न करोमीत्यादि—एतच्च वैष्णवमतानुसारेण कामगन्धमुक्तस्यात्मसर्पणसर्वस्वस्य
प्रेम्नो महिमस्थापनाय । विष्णोः द्वितीयोदाहरणमेवोपयोगि न प्रथमम् यतः श्लोको-
क्तयुक्त्याऽनुलेपनादीनामिष्टत्वं व्याहतमेव । कुसुमधनुषोऽनुग्रह इति—‘आशुष्टव’मिति वत्
फललक्षणा । जृम्भाऽदीनां भावद्वावादितो भेद उद्गाखराभिधानुभावप्रकरणे निरदिशि
मीलमणिकृता यथा—‘उद्गासते खधात्रीति प्रोक्ता उद्गाखरा बुधैः । नीच, त्तरीयधस्मिन्

यथा वा—संगोपाय्य पटाञ्चलेन तनुना निःसारिदन्तावली-

ज्योत्स्नाभिः स्तपितेन दक्षिणकराकण्ठेन वक्ताम्बुजम् ।

लीलोत्सासितकन्धरं मृदुकलैर्वामाङ्गुलीच्छोटिका-

निःस्वानैश्चलकङ्कणस्वनसखैः श्रीराधिकाऽजृम्भत ॥ १२०

यथा वा—अलसवलितमूर्द्ध्वीकृत्य मूर्ध्वोपकण्ठे

वलयितमिदमन्योन्येन संसक्तपाणि ।

त्रिकविवलन-(³⁹)भङ्गीसङ्गि मोट्टायितायाः

परिधिरिव मुखेन्दोर्भाति दोहद्वन्द्वमस्याः ॥ १२१

स्तनग्रहास्यपानादौ क्रियमाणे प्रियेण चेत् ।

बहिः क्रोऽधोन्तरप्रौतौ तदा कुट्टमितं विदुः ॥ १४० का

यथा—स्तनकनकघटीं पटीमुदस्य स्पृशति हरी बहुभङ्गिभङ्गुरभूः ।

इयमसरसवाणि पाणिरोधात् कृतकरुषा परुषा कषायिताऽसीत् ॥ १२२

गात्रमोटनसमये स्तनयोः शोभं दृष्ट्वा तत्स्पर्शं व्याकुलचित्तस्य कृष्णस्य पाणिद्वयं पुनर्नखचतं भविष्यतीति बुद्ध्या व्याकुला सा ना ना नेत्युक्ता । संगोपायेति—जञ्जावतीनां जम्भाऽरम्भसमये स्वभाव एवायमिति ज्ञेयम् । लोलया किञ्चिदुच्चैकृता कन्धरा तत्र तदथा स्यात्तथाऽजृम्भत । जम्भाकाले शब्दत्रयमाह—मृदुकलैर्यत्किञ्चित् कण्ठशब्दैः स्तथा वामहस्तस्याङ्गुलिद्वयकृतच्छोटिकाशब्दैश्च । कोदृशैः ? चलकङ्कणेति—छोटिका-शब्दसमये वामहस्तस्यकङ्कणशब्दोऽपि जात इति ज्ञेयम् । मोट्टायिताया गात्रमोटन-शुक्ताया अस्या राधाया हस्तद्वयं मूर्द्ध्वोपकण्ठे मस्तकोपरि आलस्ययुक्तं यथा स्यात्तथोच्चैकृत्य मुखचन्द्रस्य परिधिरिव चन्द्रनिकटवर्त्तिमण्डलमिव भाति । कण्ठस्य पूर्वभागस्त्रिकपदार्थस्तस्य या भ्रमणमङ्गो, तत्सङ्गि यथा स्यात्तथा । आलस्यत्यागस्य ये त्रिकयुक्तस्य मस्तकस्य भ्रमणं भवतीति ज्ञेयम् ।

पटीं कञ्चलीम् । कुटिलभ्रूरिधं राधिका असरसा कदच्चरा वाणी यत्र तथाभूतं यथा स्यात्तथा, कषायिता दुःखिताऽसीत् । कथम्भूता ? कृष्णकर्तृकपाणिरोधात् कृतकरुषा कृत्रिमरोधेण परुषा कटोरा ।

संसर्गं गात्रमोटनम् । जम्भा ब्राह्मणस्य फुल्लत्वं निःश्वाद्याश्च ते मताः ॥ यदप्येति विशेषाः स्पर्शमोट्टायितविलासयोः । शोभाविशेषप्रोक्षित्वात्तथाऽपि पृथगैरिताः ॥ इति ।

(39) 'विचलने'ति केवले सुद्रितपुस्तकेऽनुपादयः पाठः ।

‘त्वरया हर्षरागादेर्द्वयितागमनादिषु ।’ Sahityadarpana III. 143.

भूषाणां स्वपदादन्यपदे न्यासस्तु विभ्रमः ॥ १४१ का

यथा—अधात् काचीं कण्ठे, जघनभुवि हारं, चरणयोः

कशाङ्गी केयूरे, भुजलतिकयोर्नूपुरयुगम् ।

किमङ्गैरन्योन्यं मधुमथनसङ्गोत्सवविधौ

प्रसादो व्यातेने प्रणयपिशुनः स्वस्वविभवैः (०) ॥ १२३

‘सुकुमारतयाऽङ्गानां विन्यासो ललितं भवेत् ॥’ S. Darpana III. 144 १४२ का

यथा—प्रसूनतल्योदरसङ्गदृनं नूनं वपुर्मे सखि ! नैति निद्राम् ।

इति स्मरायासविशीर्णचित्ता सखीधियाऽसौ हरिमालिलिङ्ग ॥ १२४

‘मदो विकारः सौभाग्ययौवनाद्यवलिपजः’ ॥ S. Darpana III. 145. १४३ का

यथा—दूतीभिरात्मगुणगौरवसम्प्रयोगैः शक्यो न सङ्गमयितुञ्च कलावतीभिः ।

अभ्यर्थितोऽपि स मया परसङ्ग गन्तुं नापैति मे सखि ! गृह्यात् चणमप्यधारिः (40) ॥

१२५

वक्तुं योग्येऽपि समये न वक्ति क्रौडया तु यत् ।

तदेव विकृतं वाच्यम्— १४४ का

किमङ्गैरिति—श्रीकृष्णेन सह सङ्गोत्सवकर्मणि श्रीराधायाः कण्ठादङ्गैः परस्परं हारादिरूपस्वस्वविभवैः करणैः किं प्रणयसूचकः प्रसादो व्यातेने ।

पुष्पशय्यासङ्गेनापि वपुर्दूरेनमित्यनेन पुष्पादप्यङ्गस्य सौकुमार्यमायातमिति ज्ञेयम् । रात्रिसम्बन्धिकन्दर्पक्रीडाजन्यायासेन विशीर्णचित्ताऽसावालस्यदूरीकरणार्थं सखीबुद्ध्या ।

श्रीराधिका ललितामाह—‘आलि ! वैदग्ध्यदिमतोभिर्गोपीभिः कर्त्तव्यमिदृतीभिर्दार-भूताभिः सम्प्रयोगैरन्यद्वारा सम्यक् कथनैरपि करणैः कृष्णः सङ्गमयितुं न शक्यः, किं पुनः कृष्णेन सह तासां विलासवार्त्ताऽपि—अप्यर्थं चकारः ।

(०) प्रसादो व्यातेने इति—अत्रान्योन्यकृतस्नेहाकृत इव प्रतीयमानो व्यत्यासस्तज्जनिताऽङ्गानां परस्परप्रेमसूचिका चमत्कृतिः । यथैतद्विरूपे रासलीलावर्णनप्रसङ्गायितानन्दवृन्दावनचम्पूपदे—‘उत्तरीयमपि चान्तरीयतामन्तरीयमपि चोत्तरीयताम् । यज्जगाम किमभूत् परस्परं पूजनन्तदिव नूनमङ्गयोः ॥’ त्वरकृतवृट्तिन्तु लक्षणसर्वस्वभूतम् । लक्ष्ये तत्त गुणीभूतम् । उत्सवकाले सर्ववैरात्मनामुत्कृष्टवस्तुन्येवोत्सृज्यन्ते, अतो रास-

(40) ‘नापैति सङ्गवनतः कथमालि ! कृष्णः’ इति (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु पाठः ।

यथा—संप्रार्थ्यमानाऽपि मयाऽनुवेलं न वक्तुमिष्टामपि वक्ति वाणीम् ।

रुषा क्रिया वेति न वेद्मि सख्यो ! जानन्तु राधाहृदयं भवत्यः ॥१२६

—चेष्टा स्मरविकारजा ।

तपनं प्रियविच्छेदे—

१४५ का

यथा—शीतप्रयोगैर्वह्निरीक्ष्यमानैरन्तर्गतो वहंत एव दाहः ।

बहिर्विलेपैर्वह्निप्रकाशी प्रोज्ज्वलतेऽन्तः पुटपाकजोऽग्निः ॥ १२७

—प्रतीतस्यापि वस्तुनः ।

अप्रतीतवदापृच्छा प्रियाग्रे मौग्धमेव तत् ॥ १४६ का

प्रियाग्र इत्युपलक्षणम् सख्या अग्रे च । यथा—

‘हुं’ (४१) मातरन्तर्वह्निरेति का तव’ ‘प्रिये ! त्वमेव प्रतिबिम्बिता मयि ।’

‘अन्यैव’ ‘तत् किन्तव तुल्यमीहते’ ‘धूर्त्तैः’मित्याप भियं चलेक्षणा ॥ १२८

यथा वा—कयाऽलमूर्त्तिर्लिखिता नखेन वामस्तनार्धे तव पङ्कजाक्ष ! ॥

न माति न म्नायति दिव्यरूपां यामुदहन् हन्त न लज्जसे त्वम् ॥१२९

बहिरीक्ष्यमानैः क्रियमाणैश्चन्दनलेपनादिशीतप्रयोगैरन्तर्गतः श्रीकृष्णविरहजन्य-
कन्दर्पदाहो वहंत एव । तत्र दृष्टान्तः - संपुटस्थपित्तलादिवस्तूणां द्रवीभावरूपपाकजनको
वह्निरन्तरेवातिशयेन प्रकाशते । बहिर्विलेपैः—तत्रापि संपुटस्य दृष्टीकरणार्थं,
वृत्तिकाभिः पुनः पुनः क्रियमाणैरपि बहिर्विलेपैरिति ।

श्रीकृष्णेन सह कौतुकायं श्रीराधिका तमाह—हुं मातरिति । व्रजवाहिनीनां विस्मय-
दर्शने स्वभावोत्तिरियम् । हे कृष्ण ! तवान्तःकरणाद्बहिः का एति । श्रीकृष्ण आह—
प्रिये इत्यादि । श्रीराधिकाऽह—नेयं मत्प्रतिबिम्बरूपा किन्त्वन्यैव । पुनः श्रीकृष्ण
आह—यदि तव प्रतिबिम्बरूपा न भवति, तत् किं तव तुल्यं चेष्टते, त्वं यथा हस्तादिचालनं
करौषि तथेयमपीति । पुनः श्रीराधिकाऽह—इयं धूर्त्ता सख्याः प्रतिबिम्बस्थापनायैव मत्तुल्यं
चेष्टते इति कृत्रिमभियमाप ।

रसोत्सवेऽङ्गतो योग्यभरणोत्सर्गः सङ्गत एव, अलङ्कारार्थाणामङ्गानामलङ्कारान्तरस्वीकारश्च
दुर्वार इत्युपलक्षणप्रयासः सुगमः । विकृतमिति—विहृतमिति मुद्रिते भरतीये संज्ञा ।
ओमद्रूपगोखामिचरणैस्तु एतत्प्रतियोगिकानामालापौदानां वचनारम्भकानामनुभावानां
स्फुटमुद्देशो व्यर्थः । नात्र तेषां तथा विस्तारः ।

(४१) ‘हुं’ मातरिति पाठः (क) (घ) पुस्तकयोः ।

सखीं प्रति यथा—

वनं निधुवनं नाम क्व नाम सखि ! वर्त्तते ।

यदर्थं तव कृणोऽयमुन्मत्ता दुर्मनायते ॥ १३०

अर्द्धाङ्गभूषारचना गात्रे विष्वग्बिलोक्कनम् ।

रहसौषत्कथारम्भो विक्षेपः स्यात् प्रियागमे ॥ १४७ का

आदर्शेऽनुचरीकराच्चलगते संवीक्षमाणा मुखं

द्वित्राभिः क्रियमाणमण्डनविधौ राधा सखीभिर्मिश्रः ।

उत्थायाङ्गविभूषितैव परितो व्यापारयन्ती दृशं

दृष्ट्वा देवत आगतं प्रियमथो सम्पूर्णभूषाऽभवत् ॥ १३१

कुतूहलं रम्यवस्तुसमालोके विलोलता ॥ १४८ का

यथा—चटासुसिक्तां निजहस्तरोपितां श्रुत्वा लतां पुष्पवतीं सखीमुखात् ।

उद्यानसीमि त्वरयाऽभिगमिनो ददर्श राधां पथि नन्दनन्दनः ॥ १३२

हसितं स्याद्दृष्ट्वा हासो नवयोवनगर्वजः ॥ १४९ का

यथा—आपृष्टहेतु शिरसः शपथैः सखीभिराकस्मिकं स्मितमरोचत राधिकायाः ।

अन्तःप्रफुल्लदनुरागलताप्रकाण्डादेकं प्रसूनमिव किं वहिरुन्मिमौल ॥ १३३

कुतोऽपि दयितस्याग्रे चकितं स्याद्भयोदयः ॥ १५० का

यथा—मुखमनु निपतन्तं वारयन्ती द्विरेफं

भयचकितचलाक्षी न्यङ्मुखीयं करेण ।

निधुवनशब्दः स्त्रीपुरुषयोः कामक्रोडावाची । स्वयमवगत्याऽपि कौतुकार्थं श्रीराधि-
काऽह—हे सखि ! अस्माभिस्तु वृन्दावनादिकं ज्ञायते, किन्तु निधुवनसंज्ञकं वनं वर्त्तते
कुत्र यदर्थं 'निधुवनमहं कदा प्राप्स्यामीत्युत्कण्ठया निधुवनप्राप्त्यर्थम् ।

आदर्श इति । भूषाफलान् ओल्लङ्घ्य कर्तृकदर्शनेनैव भूषायाः पूर्णत्वं जातमिति भावः ।

श्रीराधाया यौवनजन्य गर्वोत्पन्नाकस्मिकं हास्यं दृष्ट्वा सख्यः प्रप्रच्छुरित्याह—आपृष्टेति ।
सखीभिः कर्त्रोभिः शिरसः शपथैरापृष्टो हेतुर्यस्य तत् स्मितमरोचत । अत्रोत्प्रेक्षायाह—
अन्तरिति । अन्तः प्रफुल्लन्ती याऽनुरागलता तस्या देहादेकं प्रसूनमिव ।

मुखमनु मुखे पतन्तं भ्रमरमियमधोमुखी सती करेण वारयन्ती पञ्चान्मुखं विहाय
करे पतन्तमालम्ब्य तेन भ्रमरेणामिभूतं तमपि करमपि सङ्कचितभ्रूः सा धुनौते कम्पयति ।
तत्रोत्प्रेक्षायाह—स च करः कङ्कणीनां भङ्गुतैः करणै रक्षमभिनिन्द्य रोषाभिनयं

तमपि तदभिभूतं कृण्वितश्चरुनोते

स च कप्रमभिविख्ये शङ्कतेः कङ्कशोनाम् ॥ १२४

यथा वा—सललितसुपनीनां तुलसी वामसंसं

चलदसितसुजङ्गीमङ्गिमासोऽयं वेणीम् ।

‘हु’मिति कृतकशङ्कापङ्क्तिजलासवेणा

दयितसुपजुगृहे द्रोहिणं कालिप्रस ॥ १२५

विहारे सह कान्तेन ज्ञोद्धितं कीलिरिष्यते ॥ १५१ का

यथा—अपि सह विहरन्त्या कण्ठमुलङ्गा रम्ये

सुरभिणि कुसुमेऽहंपूर्विकाकीतुकेन ।

अनिग्रतगतिमङ्ग्या पार्श्वसंघटनेन

स्तनहतिपरिभूता राधयाऽसौ व्यधाधि ॥ १२६

प्रत्येकं सप्तविंशत्या योगेऽष्टाविंशतिस्त्वमी ।

रसवाणषि-(७५६) संख्यात स्ते पुनः संज्ञिता यदि ।

पक्षेन्द्रिष्विन्दु-(१५१२)-संख्याः स्युः स्योन्योन्यगुणिता ननु॥१५२ का

तेऽन्यान्यगुणिता अलङ्कारा वक्ष्यमाणैरिङ्गितेः सहिता यदि भवन्ति ।

ग्रन्थगौरवमयात्तोदाह्रियन्ते । न च वक्तव्यं ‘निर्विकारात्मके चित्ते भावः

प्रथमत्रिक्रिये’ति (१२४ का) भावस्य तथाविधत्वात् कथं हावादिसाङ्ग्यम् ?

यतः कन्यानामेव तथाक्रमः (P)—परोढासध्वाऽदोनां श्रीकृष्णं प्रति प्राङ्

निर्विकारात्मके चित्ते यदैव भाव उत्पन्नस्तदैव हावादिसाङ्ग्यमपि ।

चकारेत्यर्थः । सललितं यथास्यत्तयोपनीनां प्राप्तामानोक्त्वेषा कृत्रिमाशङ्काव्यापत्रासं

यथा स्यात्तथा सर्पजन्यमनविवर्तकं श्रीकृष्णमालिङ्गि ।

येऽष्टाविंशत्यलङ्कारा उक्तास्तथा प्रत्येकं सप्तविंशत्याऽलङ्कारैः सह योगेऽमी त्वन्योन्यगुणिता

अलङ्कारा रसवाणषिसंख्याः स्युः । यथा भावे भावरहिताणां हावारीनां सप्तविंशतेर्योगः,

तथा च हावे हावरहिताणामपि (P), खलित् स्वयं योगभावात् ‘सप्तविंशत्येत्युक्तम् ।

तेऽलङ्काराः केवलाः, एवमिङ्गितरहिता यदि भवन्ति, तदा पक्षेन्द्रिष्विन्दुसंख्या भवन्ति ।

ननु वयस्यो भावस्योदाहरणं दत्तं, तदपेक्षयाऽधिकवचने हावस्योदाहरणमेव,

(P) अत्र सङ्ख्याऽनववशिष्टा कारणमुपरिदर्शितायां टीकायां प्रागुक्तिखिते तृतीय-

किरणस्यध्वनिबन्धनप्रस्तावे मौक्तिकावल्याच्च स्फुटं दर्शितम् । कमलदलानां अतिभेद-

तथाहि—व्यरचि न यदपेक्षा पत्रिकादूतिकादे-

रतनि न च (42) विचारो यत्त्वया सार्द्धमन्यैः ।

हृदय ! यदगुरुत्वं माधवे युक्तमेतत्

किमिति (42) युगपदाज्ञोत् सर्वशौच्यं मनोभूः ॥ १३७

अत्र भावहावहेलाऽदीनां साङ्ख्यमनया दिशोक्तप्रकारं ग्रन्थगौरवमयान्
लिख्यते ।

अथ कानि तानीङ्गितानि देशिणां द्वैविध्यमङ्गीकृतम्—इति त्रिविधा-
णीङ्गितानि दर्शयन्नाह—

सुग्धामध्याप्रगल्भानां त्रिविधानीङ्गितान्यपि ॥ १५३ का

सुग्धाऽदीनां त्रैविध्ये इङ्गितानामपि त्रैविध्यं, न तु प्रत्येकम् । तत्र
सुग्धाकन्ययोरिकरूपाणि । तथाहि—

दृष्टा तनोति मन्दाच्चं सम्मुखं नैव वोक्षते ।

प्रच्छन्नं तत्प्रतिकृतिं चित्तादौ स्पृहयेक्षते ॥

बहुधा पृच्छ्यमानाऽपि रमणेन न जल्पति ।

तत्कथायां श्रुतो दत्ते नेत्रे त्वन्यत्र यच्छति ॥ १५४ का

तदपेक्षयाऽधिकवयस्य हेलायाः, एवं क्रमेण निम्नभिन्नकावे प्रादुर्भूतानां भावानां कथं
साङ्ख्यं सम्भवेदित्याह—न चेति । तत्र समाधानमाह—यत इति ।

तथाहीति । माधवे यत्त्वयाऽगुरुत्वं—एतत् सर्वं युक्तमेव, किन्तु युगपदेकस्मिन्
काले मनोभूः कन्ते भावहावादिसर्वशौच्यमाज्ञोत् यत्तं चकारेत्याश्रयम् ।

सुग्धादीनामिति—सुग्धाया इङ्गितानि भिन्नानि, तथा मध्याया इङ्गितानि भिन्नानि,
एवं क्रमेणेङ्गितानि त्रिविधानि । न तु प्रत्येकमिति—एकस्या सुग्धायाः सर्वाणीङ्गितानि,
तथैकस्या मध्यायाः सर्वाणीङ्गितानीत्येवंक्रमेण न तु त्रिविधानीत्यर्थः ।

श्रीकृष्णेन दृष्टा सुग्धा मन्दाच्चं लज्जां तनोति ।

तुलामधिराहृतुष्वेतद्गारेषु एकतावास्थितस्त्वनक्तवाङ्मयसम्भावेन न दूरापास्ता—नापि
कन्यानामत्र संख्यानप्रसङ्गे वजनमित्यमिति प्रङ्गमम् वयोभेदव्यतिरिक्तविज्ञतेरसार्द्धविक-
ल्पात्, श्रीकृष्णतोलासु मध्याप्रगल्भानामिव सुग्धानामप्यधिकारदर्शनात् ।

(42) अत्र द्वितीयं चरणं 'न तु विचारो यदित्याद्यवयवः पाठो मुद्रितपुस्तके । चतुर्थे चरणे 'किमिति'

युगपदित्यादि पाठः (ग)-पुस्तके ।

दिङ्मात्रमुदाक्रियते ।

अन्यैः संप्रतिपादितां प्रियकथामन्यत्र दत्तेक्षणा

स्निग्धाऽकर्णयति प्ररुद्धपुलकान्यङ्गानि गोषायति ।

पश्यन्ती पटचित्त्रितं प्रियवपुर्दृष्टा जनैर्लज्जते

निर्वीजः कुत आविरेति सृष्टयः कृष्णानुरागाङ्कुरः ॥ १२८

अत्र भाव एव हावहेलाभ्यां शबलोभूयेङ्गितेन सह संसृष्ट इत्ययं
संज्ञितोऽलङ्कारसङ्करः । एवमन्येऽप्यनुसर्त्तव्याः ।

अथ मध्येङ्गितानि—

अकाण्डे नौविधस्मिन्नमोक्षसंयमनक्रियाः ।

अलकोल्लासनमिषाङ्गुलामूलप्रदर्शनम् ॥

सखीभिः सह संवादो निर्हेतुर्मधुराचरः ।

परस्परं परीहासो मन्दमन्दः प्रियान्तिके (९) ॥ १५५का

यथा—उल्लास्य नौवी पुनरावबन्धे निर्मोच्य वेषी पुनराजुगुम्फे ।

शनेरकाण्डे ललितं जङ्गमे कयाऽपि कृष्णं पुरतो निरीक्ष्य ॥ १३२

अत्रापि हावोऽलङ्कारः शोभया शबलोभूयेङ्गितेन संसृष्टः । प्रगल्भेङ्गितानि

यथा —

चुम्बति लोलाकमलं परिरभते प्रियसखीमपि च ।

मुकुरे निजमुखकमलं निरीक्ष्य तिलकं करोति कृष्णाग्रे ॥ १५७का

अन्यैः कथ्यमानां (४३) श्रीकृष्णकथामन्यत्र दत्तेक्षणा साऽकर्णयति शृणोति । अस्यां
श्रीकृष्णानुरागाङ्कुरो वीजं विनैव कुतः सकाशादाविरेति आविर्भवम् ।

अकाण्डेऽनवसरे मोचनवचनार्थः कारणं विनैवेत्यर्थः कयाऽपि ब्रजकुमार्या उल्लास्य
मध्यदेशात् किञ्चिदुत्थाप्य नौवी पुनरावबन्धे ।

(९) एषां केषामप्यनुतावमध्येऽन्यत्र परिगणनमित्युक्तमेव प्राक् । एतान्यन्यानि च
साधारणानौङ्गितानि सकलनायिकानामनुरागलक्षणे 'चिराय सविधे स्थान'मित्यादिना
दर्पणकृता सूचनानि । परं तत्र भेदमूलकत्वं कारिकास्ते दर्शितम् 'एतेष्वधिकलज्जानि
लक्षणाणि नवस्त्रियाः । मध्यब्रौह्मि मध्याया' इत्यादिना । प्राक्कुन्तल-मालतीमाधवादिदृश्य-

(४३) 'कथितानि'ति (क) (ख) (ङ) प्रश्नकेषु पाठः ।

यथा—बाहुं दक्षिणमालिकण्डवलये (44) विन्यस्य लीलाऽलसं

वामेनैव करेण केलिकमलं ग्राणच्छलाच्चुम्बति ।

अस्यन्ती निपतन्तमास्यकमले भृङ्गं शिरःकम्पनैः

क्षणान्ने कुसुमेषुविभ्रमभरैः आन्तेव काचिद्वभौ ॥ १४०

अत्र विलास एवालङ्कारो मदेनालङ्कारेण शब्दलीभूयेद्धितेन संसृष्टः ।
सङ्गीतादिकौशलमप्यासां विलास एव पर्यवस्यति (Q), तेन पृथङ् न दर्शितम् ।
आदिशब्दात् कलाकौशलमपि यथा—

अन्तर्मोदमदेन काकलिकया वर्षैरनाविष्कृतैः

सद्गामस्वरमूर्च्छनाश्रुतिपरिष्कारेण कण्ठसृष्टा ।

गायन्ती ललितं तथैव ललितादत्तश्रुतिः श्यामया

प्रत्येकं निहितैः करे कुरवकै राधा स्त्रजं सृज्यते ॥ १४१

अद्यावत्कर्तृकात् सृजो यक्चिथौ, कर्त्तरि यक् (Q) ।

मुखकमले पतन्तं भ्रमरं शिरःकम्पनैः करणैरस्यन्तो क्षिपन्तो काचिद्वभौ । कन्दर्पस्य
विलासभरैः आन्तेव । यथा कथञ्चत् आन्तो जनोऽन्यस्य स्तन्वमवलम्बते कदाचिद्दुःखेन
भरेण शिरःकम्पनं करोति च तददित्यर्थः ।

अन्तरानन्दामोदेन सद्गामादीनां परिष्कारेण कण्ठसृष्टा काकलिकया मधुरास्तुटध्वनिना
एवमनाविष्कृतैर्वर्णैः सद्यमनुचारितैः करणैर्ललितं यथा स्यात्तथा गादन्ती राधा श्यामया
निहितैः कुरवकैर्भिण्डोपुष्पैः स्त्रजं सृज्यते, कर्त्तरि यक् । 'काकलिकये'ति 'अनाविष्कृतै'रिति
पदाभ्यामेतज्ज्ञानं निकटवर्त्तिसखौनामेव कर्णग्राह्यं नान्येषामिति ज्ञेयम् । कथम्भूता ?
मानेन साहाय्यार्थं ललितया दत्ता श्रुतिर्यस्यै सा । अष्टदश श्रवयस्तु कफवातपित्तवतां
प्राकृतानां कण्ठेषु न स्फुरन्ति, किन्तु तद्वह्निनां गोपीनामिति बोध्यम् ।

काव्येषु भूयसामेषां विलासः । वाचिकाङ्गिकचाक्षुषरेवमादिभिरभियोगैः नायिकाः स्वाकृत-
सुदामरन्ति, नीलमणौ विस्तरतस्त्रां भानमपि । कलाकौशलमध्ये अलेखनिर्मायं सङ्गीत-
ललितञ्च काव्येष्वलङ्कारग्रन्थेषु च समं प्रथितं देव । 'कुरवक' इति पाठः, 'कुरवका
रवकारणतां ययुरिति माघयद्यप्राप्तायमत्र । पाणिनि-कलापपरिशिष्टादिमते न यक्, अपि
तु श्यनेवात्र विकरणस्थानीयः—तथा च वार्त्तिके 'युजिह्वजोः श्यन् !' 'ह्वजः अङ्गोपपन्ने
कर्त्तर्येवति वाच्यम्' ।

(44) 'कण्ठकुहरे विन्यस्येति पाठः (ग) (घ) पुस्तकयोः । 'दक्षिणमालिकण्डवलय' इत्यनवधानतादुष्टः
पाठः (क) पुस्तके । अन्यत्रोदाहृत एवास्मिन् श्लोके (अस्यैव किरणस्यान्तिमे भागे) 'दक्षिणमालिकण्डवलय'
इत्येवं पाठः ।

अथासां सखीभेदाः । तत्र सखीजनपङ्क्तम्—

निरुपाधिप्रौतिपरा सहस्रो मुखदुःखयोः ।

वयस्यभावादन्योन्यं हृदयज्ञा सखी भवेत् ॥ १५७ का

यथा—‘पतत्यस्ते सास्त्र’मित्यादि (३४ किरणे ३२ श्लोके) ।

क्यायेन याऽनुसरति सैव प्रियसखी स्मृता । १५७ (क) का

यथा—कचिदग्रे कचिन् पश्चात् कचिन् पार्श्वेदान्तयोः ।

सूर्यानुरोधात् क्यायेन सा रावामनुवर्त्तते ॥ १४२

सुरसे नर्मसि रता सैव नर्मसखी भवेत् ॥ १५८ का

यथा—वृथाऽकथया यावत्तमस्मिन्पङ्क्तये ख एव रागोऽस्य दृष्टां रसायनः (R) ।

किन्त्वेक एवास्ति गुणोऽस्य राविके ! यः केवलापि च केसरञ्जनः ॥ १४३

(45) न सङ्कोचं यथा याति कान्तेन शयितोत्थिता ।

आत्मनो मूर्त्तिरन्येव प्रियनर्मसखी तु सा ॥ १५९

यथा—अन्योन्यशयिताङ्गुली किमलया विन्यस्य सख्यसयो-

बाह्व गात्रविमोटनं विदधती कृत्वा स्तनाग्रे स्तनौ ।

यत् कृष्णस्य जये समजितवती पाष्पादुधं सङ्गरे

तत् सौभाग्यधनं न्यधादिदुःखो स्वाङ्गात्तदङ्गेऽपि ॥ १४३

यथा जनस्याग्रे मूर्त्येच्छदा च्छाया एष्टदंशे तिष्ठति, सूर्यः एष्टदंशे वर्त्तते चेत्तदा च्छाया सम्मुखे तिष्ठति कदापि न त्यजति तथेत्यर्थः । हे राघे ! त्वमङ्गिकमले यावत् वृथाऽकथयाः यतोऽस्याङ्गेः स्वतःसिद्धो रागः । किन्त्वस्य यावत्सख्यसमवधिष्वे गुणः— श्रीकृष्णस्यापि केशं रञ्जयिष्यति ।

कान्तेन सह सुप्ता पश्चादुत्थिता कान्तस्याग्रे निर्दस्त्रमङ्गं दृष्टवत्या यया करणभूतया यूथेश्वरोसख्या सङ्कोचं न प्राप्नोति सा प्रियनर्मसख्यत्वनो दितोया मूर्त्तिः ।

रात्रिसम्बन्धिविलासोत्थश्रमेण जातस्यालस्यस्य दूरीकरणार्थं सख्याः स्तन्यदंशे बाहु विन्यस्य कन्दर्पयुद्धे श्रीकृष्णपराजये धत् सौभाग्यमर्जितं तद्वै सौभाग्यं धनं स्वाङ्गात् सकाशात् सख्या अङ्गेषु न्यधादिव ।

(R.) केसरञ्जन इति—अलाह्याव्यशानामभ्यासद्वन्द्वभूतस्य यावत्सख्य न पुनरुत्तदाशक्तं शङ्काम्, अपि तु ‘दिहि पदपल्लवमुदार’मिति नयेन ओष्णशिशोधार्यतयाऽत्युत्कृष्टकेशराग-

45) इतः प्राक् कारिकाऽयमाग्रे ‘कान्तेन शयनमापि यत्समचं सचं न हि’ । इत्यधिकोऽयः कुत्रचिदङ्कते ।

एता अपि चतुर्विधाः सखी नायिकागुरुरन्यूना एव । विशेषतस्तु—
दूतोभावः समये परिजनभावस्तु वैशभूपाऽदौ ।

उपदेष्टृता च माने तस्मिन् गाढे तु गर्हकत्वञ्च ^(R) ॥ १६० का

तासामिति भावः । दूतोभावे तु विधा । लक्षणे तु प्रागुक्तसमानमेव ^(R) ।
तत्र निष्ठेष्टार्था यथा 'उच्छून स्तनित'त्यादौ (१५ किरणे ३८ श्लोके) । मितायां
यथा—'ताम्बूलमाली'त्यादौ (१५ किरणे २५ श्लोके) । सन्देशहारिका यथा—
त्वदुक्तमुक्तं सखि ! कृष्णसखिषौ तदुक्तमेतच्च निवेदयामि ते ।

'प्रसादनेनालमनेन निग्रहोऽप्यनुग्रहोऽयं सम यः कृतस्तथा' ॥ १४५

परिजनभावो यथा—'आदर्शेऽनुचरो'त्यादि (५५ किरणे १३१ श्लोके) ।
मानोपदेष्टृता यथा—'सख्या प्रिच्छितपाठितानो'त्यादि (५५ किरणे ६७
श्लोके) । तस्मिन् गाढे गर्हकत्वं यथा—'कति न पतितं पादोपान्त' इत्यादौ
(४४ किरणे १० श्लोके) । 'अस्माभिः सह चाटुजदि'त्यादौ वा (५५ किरणे
८४ श्लोके) । उक्त आलम्बनविभावः ।

उद्दोषनविभावो ^(R) यथा—

वृन्दावनं षड्भूतवः सह वर्तमानाः

कुञ्जा मणौन्द्रगृहतोऽपि मनोविनोदाः ।

कर्पूरभांसि यमुनापुलिनानि हंस-

कारण्डधादिलखितं नलिनौवनञ्च ॥

मानभङ्गार्थं प्रणत्यादिनाऽनुनयन्तं श्रीकृष्णं तिरस्कृत्य विमुखी बभूव, पश्चात् श्रीकृष्णे
गते 'दुर्बुद्धिरहं किमकरवम्, व्रजराजनन्दनो मया तिरस्कृत' इति पश्चात्तापवतौ काचित्
श्रीकृष्णं प्रसादयितुं सन्देशहारिणीं दूतौ श्रीकृष्णनिकटे प्रेषयामास इत्याह—त्वदुक्तमिति ।
श्रीकृष्णस्याक्तिमेवाह—अनेन सम प्रसादनेनालं, तथा कृतो यो निग्रहः समानुग्रह एव,
सख्य प्रीतिमञ्जन एव निग्रहोऽनुग्रहं करोति, अन्यथा मयि तस्या औदासीन्यमेव स्यात् ।

कर्पूरतोऽपि दीप्तिमन्ति यमुनापुलिनानि । दिशो हृद्याः, 'अपि'कारात्तेषां शब्दा अपि
हृद्या इत्यर्थः ।

सम्पादनेन वाऽपाततश्चातिरार्थम् । 'नखरञ्जनपदस्येव' ('नख' इति यस्य गौड्या भाषा)
'केशरञ्जन'पदस्यापि योगरूपिताऽपि सूचिता । सखीनामेषामपि नायिकाभेदानामिव प्रखर-
मध्यन्दुत्वेन, नित्यानित्यादित्वकल्पनया च विभागवित्तर इतरत्र लक्ष्यः । वेष्णवागममतेन

चन्द्रश्च चन्दनमरुच मनोहराणि
गोवर्धनादिगिरिकन्दरमन्दिराणि ।
रोलम्ब कोकिलमयूरनिनादमिश्रै-

नानाविहङ्गविरुतेर्हरितोऽपि हृद्याः ॥ १६१ का

तत्र घण्टाभूतनामिकवर्त्तिता यथा—

शिशिरेणासक्ता स्थलकमलिनी, कुन्दलतिता

रता लोध्रे, नौपः स्वयमनुमृती माधविकया ।

अहो वृन्दाऽरुखे विटपिमिथुनानां विहसतां

किमीदृग् दाम्पत्यं स्फुरति रचिते कुञ्जभवने (R) ॥ १४६

एवमन्तेऽप्यनुसर्त्तव्याः । अथानुभावाः—

स्यायिभावस्य कार्याणि कटाक्षादीनि यानि तु ।

अनुभावास्तानि बोध्या न संख्या तेषु वर्त्तते ॥

ग्रीष्मे शिशिरः प्रफुल्लो भवति, स्थलकमलिनी तु शरदि, एवं सति पुष्पवृत्ता शिशिर-
रूपपुरुषेण सहासक्ता पुष्पवती स्थलकमलिनी । एवं हेमन्ते प्रफुल्ले लोध्रे शिशिरप्रफुल्लता
कुन्दलता रता । प्रावृषि प्रफुल्लो नौपः स्वयं वसन्ते प्रफुल्लया माधविकयाऽवृद्धतः । तथा
सति वृन्दावने घण्टाभूतनामिकवर्त्तन एवावस्थितिरिति ज्ञेयम् ।

तानि कटाक्षादीन्यनुभावा बोध्याः तेषु कटाक्षादिषु संख्या नास्ति, अतोऽलङ्कारादि-
त्तेषां संख्या न कर्तव्या । काले समयविशेषे केचनलङ्कारा अनुभावतां प्राप्नुवन्ति, तथा
तान्यलङ्कारमहितानीकृतानाप्यनुभावतां प्राप्नुवन्ति ।

सखीभ्य एव प्रेमलीलाविहाराणां विस्तारो जायते, ताः खल नीलमणिस्ततो भाषायां 'विसम्भ-
रत्नपेयः' । अतस्तासां सात्त्विकं दौत्यं परिजनत्वञ्च नास्ति । वैष्णवपदावल्यामितरत्नाप्य-
मरुशतकार्यासप्तशतौ गाहासत्तसई-वज्रादि-कायेषु चैषां भावानां प्राचुर्यं परिदृश्यते ।
प्रागुक्तसमानमेवेति—दूतलक्षणे 'दूत्यश्च यथोदाहरिष्यन्ते' इति मूलप्रतीकमत्र विनिगमकम् ।
तद्व्यालम्बनविभावः श्रीकृष्णः 'सर्वनायकघटाकिरोटगः' तथा नित्यलीलामयस्य तस्य
निरवधिदेशकालादनित्यनत्वं रसदृष्टेः परिपन्थि—अनएव निरवधौ काले लीलाप्रपञ्चः,
देशोऽपि सदैव ऋतुषट्कोल्लासविलासवान् मधुरवृन्दावनाम्बुः । विटपिमिथुनानां दाम्पत्य-
कल्पने कविकर्णपूरप्रतिभा 'तपेन वर्षाः शरदा हिमागमो वसन्तः क्षीरा शिशिरः समेत्य
चेति रमणीयमाधकविपद्युपजीव्यत्वेन कल्पयतीति सुवचमनुमानम् । शाङ्गिकानां क्रकच
इव—गौडभाषायामपि वैष्णवपदकदम्बकेऽस्य भावस्याशुख्यं प्रचुरसुपलभ्यते ।

अलङ्काराय ये प्रोक्तास्तेषां मध्ये च केचन ।

कालेऽनुभावतां यान्ति तथा तानीङ्गितानि च ॥ १६२ का

तत्र कटाक्षो यथा—

तस्यास्त्रपाभयविषादविवेकधैर्यैर्दैन्याभिलाषभरकोरकितः कटाक्षः ।

उन्मादमोहमददाहविसर्पशूलवृक्षाऽन्वितो ज्वर इवात्मनि मे प्रविष्टः ॥ १६३

कृष्णोक्तिः । यथा वा—

तव शशिसुखि राधे ! दक्षिणादक्षिणाभ्यां श्रवणपथमुपात्तः प्रेङ्क्षयाऽयं कटाक्षः

निभृतरभसवेगारोपितः शाङ्गिकानां क्रकच इव समोच्चैः क्लृप्तान्ति स्वान्तशङ्कम् ॥

(R) १४८

एवमन्येऽप्यनुसर्त्तव्याः ।

सात्त्विका अपि येऽन्येऽष्टौ तेऽपि यान्त्यनुभावताम् ॥ १६३ का

ते यथा—

स्तम्भः खेदोऽथ रोमाञ्चः स्वरभेदश्च वेपथुः ।

वैवर्ण्यमश्रु प्रलय इत्यष्टौ सात्त्विकाः स्मृताः (S) ॥ १६४ का

उदाहरणम्—स्त्रिन्ना गद्गदभाषिणी पुलकिता स्तब्धा स्फुरद्देपथुः

साश्रुस्नानरुचिर्यदय जलदालोकेऽभवद्भाविनी ।

तस्मन्ये स्फुटमिन्द्रनीलमहसः कस्यापि लीलानिधे-

र्हन्दाऽरण्यविलासिनो द्युतिभरैरेषा पराभूयत ॥ १६५

श्रीकृष्णः सुवलं प्रत्याह—राधायास्त्रपाभयादिरूपकलिकाभिः कोरकितः कटाक्षरूपः
पुष्पगुच्छो मम हृदि प्रविष्टः । तत्र दृष्टान्तः—उन्मादेति । विसर्पशूलौ व्याधिविशेषो,
वृक्षा सान्निपातिकौ । तैरन्वितो ज्वरो यथा हृदि प्रविष्टः सन् दहति तद्वद्विषयः ।

हे राधे ! तव दक्षिणवामनेत्राभ्यां जातः कटाक्षः प्रेङ्क्षया गत्वा कर्णस्वरूपं पन्थानं
प्राप्तः सन् मम मनोरूपं शङ्कं क्लृप्तं क्लृप्तं । तत्र दृष्टान्तः—निभृत एकान्ते हृष्याणां
वेगेनारोपितश्चल्लीकृतः 'शांखारी'ति प्रसिद्धानां 'करात्' इति प्रसिद्धः क्रकच इव ।
अन्यक्रकच आगमनसमय एव क्लृप्तं, शाङ्गिकानां क्रकचस्तु गमनागमनोभय एव
क्लृप्तंतीति विशेषो ज्ञेयः ।

'स्निग्धे'त्यादिना प्रखेदादिसात्त्विकविशिष्टाऽभवत्, 'स्नानरुचि'रित्यनेन वैवर्ण्यम् ।

अथ व्यभिचारिणः—

निर्वेदग्लानिशङ्काश्च मदसूयाश्रमा अथ ।

आलस्यदैन्यचिन्ताश्च मोहः स्मृतिधृतौ अपि ॥

व्रीडा चपलता हर्ष आवेगजडते तथा ।

विषादौत्सुक्यगर्वाश्च निद्राऽपस्मार एव च ॥

विमर्षमुत्तममर्षाश्चाप्यवहित्योग्रतेत्यपि ।

उन्मादव्याधिमतयो वितर्कमरणे पुनः ।

वासश्चेति त्रयस्त्रिंशदुच्यन्ते व्यभिचारिणः (S) ॥१६५॥ का

अथैषां लक्षणम्—

खजुगुप्सा तु निर्वेदो, ग्लानिर्विकृतिराकृततेः ।

अनिष्टाशङ्कनं शङ्का, मदो मध्वादिमत्तता ॥

दोषदृष्टिरसूया स्याद्व्यायामक्लान्तता श्रमः ।

शक्तौ च कर्मवैमुख्यमालस्यं, दैन्यमात्मनि ॥

मधुजन्या मत्तता मदः—आदिशब्देन योवनादिरपि । विचिन्तता चित्तवृत्तिशून्यता मोहः । त्वरया मदस्वराजन्यमत्तताऽवेग इत्यर्थः । उदाहरणे अस्तीभविष्यति । तत्त्वज्ञानो-

(S) एवमपि कारिकाप्रकारो भरतीये । अन्ये तु जृम्भामहिता नवेते इति कथयन्ति । तत्र जृम्भाया अन्यत्रान्तर्भक्तिरत्र दर्शिता । न च वस्तुतः सात्त्विकानामेव बहिर्विकारमयत्वमपि तु सर्वेषामनुभावानाम्—तथापि, सात्त्विकानां सर्वजनसुबोधत्वमिति तेषां पृथक्त्वेन निर्द्धारणम् । एवमपि समाधानप्रकारो भरतीये । 'किमन्ये भावाः सत्वेननाभिनीयन्ते येनैते सात्त्विका उच्यन्ते' इति पूर्वपक्षरूपेण, उत्तरपक्षरूपेणाह रसाष्टतसिन्धौ रूपगोखामि-
पादाः—'अनुभावास्तु चित्तस्थभावाणामनुबोधकाः । इति बहिर्विक्रियाप्राया' इति । आधुनिका मनस्तत्त्वविदोऽप्येवं मन्यन्ते । (Cf. Spencer's *Principles of Psychology* :—'Every feeling has for its primary concomitant a diffused nervous discharge which excites the muscles at large, including those that move the vocal organs in a degree proportional to the strength of the feeling). वस्तुतस्तु निखिलमेव रसतत्त्वनिष्कर्षणमालङ्कारिकग्रन्थे घूपलभ्यमानमाधुनिकानामेतद्विषयकप्रामाण्य-
कस्यसत्ताकक्षाशैलीमधिरोहति । धूमयित-ज्वलित-दीप्तोद्दीप्तादिपृथक्लक्ष्यतयैषां

अयोग्यबुद्धि, श्रिन्ता तु किं भावीति विचिन्तनम् ।
 विचित्तता तु मोहः स्यात्, स्मृतिः प्राग्वृत्तचिन्तनम् ॥
 धैर्यं धृति, स्वप्ना ब्रौडा, लौल्यं चपलता मता ।
 हर्षश्चित्तस्य विस्फार, आवेगस्त्वरया मदः ।
 निष्पन्दत्वन्तु जडता, विषादस्तु विषमता ॥
 उत्कण्ठैवौत्सुक्यमाहुः, गर्वोऽहङ्कार एव हि ।
 निद्रा निद्रैव, स्वलनं फेननिष्ठैवपूर्वकम् ॥
 अपस्मारः, परामर्षो विमर्षो, निद्रया विना ।
 स्वप्नस्तु सुप्तिरित्याहुः, रमर्षः कोप एव च ॥
 अवहित्याऽकारगुप्ति, रुग्रता तीव्रतैव हि ।
 अनवस्थितचित्तत्वमुन्मादो, हृदयथाऽदिकः ॥
 व्याधि, र्थयार्थस्मरणं मतिः, संशय एव हि ।
 वितर्को, मरणं प्राणत्यागस्त्रासो भयोदयः ॥

त्यो निर्वेद एव शृङ्गारे न अभिचारी—श्रीकृष्णे स्वस्यौदासीन्येन जातो यो निर्वेदः स तु
 अभिचारी भवेदेव ।

विचारोऽन्यत्र कृतः—स च विश्लेषणमुखेनेतच्छास्त्रस्यानुभवसात्त्विकतां कूटतामप्यनुमाप-
 यति । तथस्त्रिंशद्भिरभिचारिणोऽष्टौ सात्विका अष्टौ स्थायिनः—एवमेकोनपञ्चाशद्भावा
 इति गणना । स्थायियतिरिक्तानामेषां भावानां सञ्चारिपदेन ग्रहणं बहुशो भवति
 यथा नाव्यशास्त्रे—‘सर्वेषां समवेतानां रूपं यस्य भवेद्बहु । स संगतो रसः स्थायी प्रेषाः
 सञ्चारिणो मताः ॥’ रसतत्त्वे मुख्यस्य शृङ्गारस्य कर्षणबीभत्सरौद्रादिभिर्विरोधितया
 शोकस्थायिनमवलम्ब्य वर्त्तमानस्य कर्षणस्यामङ्गलसूचकस्यापायस्य शान्त्यङ्गस्य निर्वेदस्य
 च नात्र ग्रहणम् । नचाखिलस्यैव निर्वेदस्य महार्त्तिविप्रयोगेर्थाजनितस्य निष्काशनमिति
 ‘तत्त्वज्ञानोत्थ’ इत्यादिमूलप्रतीकत उपलभ्यते । रूपगोस्वामिप्रभृतयस्तु केवलयोरोग्राल-
 स्ययोर्वारणमिच्छन्ति । ‘अग्रालस्ये विना तेऽत्र विज्ञेया अभिचारिणः ।’ मरणादीनां
 साक्षादङ्गतयैव निषेधः—‘साक्षादङ्गतया नेष्टाः किन्त्वत्र मरणादयः ।’ विस्तरस्तु नीलमणि-
 तस्तट्टीकाभ्याश्च ग्राह्यः । एषां वज्रप्रावर्जत्वनिर्धारणे तु स्थितिज्ञानोभयात्मको विरोधबोध
 एव आवर्त्तक इति दिक् ।

अपस्मारञ्च निर्वेदं मरणञ्च विना किल ।

त्रिंशदेवात्र विज्ञेयाः शृङ्गारे व्यभिचारिणः ॥ १६६का

अपस्मारादयस्त्रयः क्रमादमङ्गलत्वात् शान्ताङ्गत्वात् करुणाङ्गत्वाच्च न गृहीताः । तत्त्वज्ञानोक्तो निर्वेद एव केवलं न गृहीत इति केचित् । (46)

भवन्त्येकैकशस्त्वेते स्वातन्त्र्येण पृथक् पृथक् ।

उदयः प्रथमश्चापि पृथगेव निरूप्यते ॥

द्वाभ्याञ्च बहुभिश्चापि शाबल्यं संहिता द्वयोः ।

सन्धिलक्षणमेतेषां यथास्वमुपदर्श्यते ॥

तात्कालिकं हेतुमेव तत्कालोद्भूततोदयः ।

प्रथमो निजसामग्र्या प्रागुद्भूतस्य संचयः ॥

अन्योन्यानुग्राहकानुग्राह्यत्वात् सह संस्थितिः ।

अन्योन्यनिरपेक्षत्वात् स्वस्वस्वातन्त्र्यतोऽथवा ।

सपक्षाणां विपक्षाणां शाबल्यं परिकीर्तितम् ॥ (T)

एकस्य गमनारम्भो ह्यन्यस्यागमनोदयः ।

सन्धिः स्यादथवा तुल्योदयस्तुल्यप्रथमो द्वयोः ॥ १६७का

द्वयोस्तुल्यकालीन उदयः प्रथमो वा सन्धिरित्यर्थः ।

एते व्यभिचारिणः शाबल्यादिकं विनैवेकैकशः स्वातन्त्र्येण ग्लान्यादिनामभिः पृथक् पृथक् भवन्ति । एभ्यः पृथक्पृथक्नामभ्यः पृथग् भावोदयो भावप्रथमश्च निरूप्यते । तथा द्वाभ्यां बहुभिर्भावैः परस्परमिलनं शाबल्यम्, एवं द्वयोर्भावयोः संहिता सन्धानं सन्धिः । भावस्य तत्कालोत्पन्नतैवोदयः । सपक्षाणां विपक्षाणाञ्च भावानामेकस्मिन्

व्यभिचारीति संज्ञया निर्दिष्टा व्यप्येति नोपेक्ष्याः—तथा च तत्स्वरूपप्रदर्शने भाव-
प्रकाशकतः 'मञ्जन्तश्च निमञ्जन्तः कल्लोलास्ते यथार्णवे । तस्योत्कर्षे' वितन्वन्ति यान्ति
'द्रूपतामपि ॥ एवं स्थायिनि निर्मग्ना ह्युत्सग्ना व्यभिचारिणः । पुष्पान्ति स्थायिनं स्वांश्च
'त्र यान्ति रसात्मताम् ॥' एवमपि प्रदीपे गोविन्दटक्कुराः—'ये तूपकर्तुमायान्ति स्थायिनं
रससुत्तमम् । उपलब्धं च गच्छन्ति ते मता व्यभिचारिणः ॥' इति ।

(46) 'तत्त्वज्ञानोक्त' इत्याद्यंशः (ग) (घ) पुस्तकयोर्नास्ति ।

उदयाद्यैश्चतुर्भिस्तु शाबल्यमपरं भवेत् ।

तत् स्यात् षोडशधा तत्र प्रस्तारक्रम इष्यते ॥ १६८का
षोडशधा यथा—

सन्ध्यात्तराः सुश्रुत्वारस्तथाऽन्ये श्रवलोत्तराः ।

चत्वार एवं प्रश्नोत्तरा अप्युदयोत्तराः ॥ १६९का

प्रस्तारदर्शनम्—

(T)

उ प्र श स । श उ प्र स । प्र श उ स । प्र उ श स । एते सन्ध्यात्तराश्चत्वारः ।
स उ प्र श । स प्र उ श । प्र उ स श । उ प्र स श । एते श्रवलोत्तराश्चत्वारः ।
उ श स प्र । स उ श प्र । श स उ प्र । स श उ प्र । एते प्रश्नोत्तराश्चत्वारः ।
श स प्र उ । स श प्र उ । प्र श स उ । स प्र श उ । एते उदयोत्तराश्चत्वारः ।

एवं स्याद्विंशतिः—१७०का

केवलैरुदयाद्यैश्चतुर्भिः प्रस्तारगतैः षोडशभिस्तु विंशतिप्रकाराः ।

—सन्धेः सन्धिनाऽप्युदयस्य च ।

उदयेन शमस्यापि शमेनापि त्रिधा पुनः ॥ १७१का

शाबल्यमिति शेषः—सन्धिशाबल्यमुदयशाबल्यं प्रश्नशाबल्यमिति त्रिधा ।

काले संस्थितिः शाबल्यम् । सा संस्थितिर्द्विधा भवति—परस्परानुग्राहकानुग्राह्यत्वात्
अथवा परस्परनैरपेक्षेण स्वस्वस्वातन्त्र्यात् । एकस्य भावस्य गमनस्यान्तर्धानस्यारम्भोऽन्यस्य
भावस्यागमनोदयः सन्धिः, अथवा द्वयोर्भावयोस्तुल्यकालीनोदयस्तुल्यकालीनप्रश्नः सन्धिः ।

अपरं पूर्वोक्तशाबल्यमिदं प्रस्तारक्रमप्राप्तमपरं शाबल्यं भवेत् । सन्ध्यात्तरा इति—
सन्धिरुत्तरे श्लोकस्य पञ्चाङ्गागे येषां ते चत्वारः—तथा चायं क्रमः—श्लोकस्य पञ्चाङ्गागे
सन्धिरुत्तरे पूर्व शाबल्यं तत्पूर्वं प्रश्नस्तत्पूर्वमुदय इत्येकक्रमः । एवमन्ये त्रयः । अस्यैव
प्रस्तार इति संज्ञा । एवंरीत्या शाबलोत्तरादयोऽपि ज्ञेयाः ।

(T) एषाऽपि प्रथाऽलङ्कारमिश्रणजनितचारुत्ववैशिष्ट्यालोचने । भेदस्योत्कटकोटितया
संयोगान्वायेन वचनमानव एकः प्रकारः, अङ्गाङ्गिभावादिकले समवायन्यायेन विद्यमानता-
दशायामपरः । सन्धिश्चलतयोर्भेद इत्यं लक्षितः पण्डितराजेन—‘एककालमेव तुल्यकचत्वे-
नास्वादः समकालमेव विरुद्धयोरपि तुल्यरूपयोरास्वादो वा सन्धिः—पूर्वपूर्वोपमर्देन
परपरोदयः श्रवणता ।’ एतेषां चतुर्णां मिश्रणजनिते प्रस्तारक्रमे तथा शाबल्यव्यतिरिक्तानां
तथाणां प्रत्येकमात्मभेदेन योगेऽपि ‘शाबल्य’प्रदमतिदिश्यते । ‘सन्धेः सन्धिने’त्यादौ तु
कारिकाऽयां ‘शाबल्य’प्रदं पूर्वत ऊह्यम् ।

तथैवोदयसन्धिश्च शमसन्धिरिति स्मृतेः ।

पञ्चविंशतिरेते स्युरन्योन्यस्थितिभेदतः ॥

प्रत्येकमेकैकयोगे मिथोऽङ्गाङ्गित्वभावतः ।

एकोनविंशता विंशद्विन्दुसिन्धुमतङ्गजाः (८७०) ॥ १७२ का

निर्वेदादित्रितयवर्जितस्य विंशद्व्याभिचारिभाष्यस्योनविंशता गुणितस्यैते प्रकारा इत्यर्थः ।

एतैश्च पञ्चविंशत्या बाणग्रहमतङ्गजाः (८६५) ॥ १७३ का

ते विन्दुसिन्धुमतङ्गजाः पञ्चविंशतियुक्ताः सन्तो बाणग्रहमतङ्गजा भवन्ति ।

पुनरेतैः प्राग्गणितैस्तैः सेङ्गितनिरिङ्गितैः ॥

अलङ्कारैः शबलितैः पञ्चचन्द्रशरेन्दुभिः ।

शाबलीन भवन्त्येते विन्दुवेदकरद्विपैः ? (विन्दुवेदकराग्निभिः) ।

वेदाग्नि ?—(बाणाग्नि) चन्द्रसंख्याका-

(१३४८२४० ?—१३५३२४०) स्तेषां दिग्दर्शनं भवेत् (U) ।

एतान् कातृस्तेन निर्वक्तुं वाणो शक्नोति नो नरः ॥ १७४ का

तत्र शुद्धास्त्रिंशद्व्या—

स्नानिः—स्नानानीव सृणालानि धत्तेऽङ्गानि यदङ्गना ।

ततः कृष्णानुरागोऽस्यामन्तज्वर इव स्थितः ॥ १५०

प्रवासादागतमत एव काश्र्ममालिन्यादिशुक्तं प्राणनाथं कथं पश्यन्ति ? तथा च प्रवास-
गमनसमय एव तासां प्राणानामपि तेन सह गमनमुचितमिति भावः ।

(U) शबलताप्रस्तारगणनायां त्रुटिस्तु सहजानुमेया—सन्ध्यादुत्तराणां प्रत्येकमेव घट-
भेदाः सुप्रः, न चत्वार इति । तथा च सन्ध्यात्तरप्रस्तारदर्शने 'उ प्र स' 'श प्र उ स' इति
द्वयोरेतयोरनन्तर्भावो न सम्यङ् । एवमन्यत्र । वस्तुतस्तथं सूक्ष्मातिसूक्ष्मभेदव्यतिकरप्रकाशः
न सदा गणनापद्धतिदार्ढ्यमावेदयति, नाप्यालोचनचारुताद्यौतिका रीतिः—निष्प्रयोजनमेतत् ।
ध्वनिकिरणे मौक्तिकावल्लभाभेददर्शिनं । कौस्तुभकदनुद्धतगणनायां रससामान्ये (३३ × ३२
+ २६) × १५१२ भेदाः स्युः । श्रेष्ठसंख्याऽनयने यत् गुणनदोषः स सर्वेष्वेव पुस्तकेषु वर्त्तमानः
—भवेदर्थं ग्रन्थकारस्य दोष इति । अस्माभिस्तु सूत्रे प्रकृतसंख्या कारिकामध्य एव वचनीभि-
निर्दिष्टा ।

शङ्का—प्रोत्थागतं प्राणनाथं कथं पश्यन्ति सुभ्रुवः ।

इति शङ्कितचित्तैव कृष्णं पृच्छति सा सखीम् ॥ १५१

मदः—रूपयौवनगर्वेण नोर्व्यां पतति ते पदम् ।

तत्रापि मधुपानन्ते राधे ! किं स्यादतः परम् ॥ १५२

असूया—प्रसादिता चाटकारैः स्वप्ने साऽजनि राधिका ।

लभेय यावदाश्लेषं तावद्बोधो विरोधभाक् ॥ १५३

श्रमः—पुष्पावचयनेनालं कुञ्जे विश्राम्य राधिके ! ।

लामः कमलपत्राक्षि ! सुखेन तव कथ्यते ॥ १५४

यथा वा—क्यायाऽपि गमनश्रान्ता तव सुन्दरि राधिके ॥

आगत्य चरणोपान्तं विश्रान्तिमिव याचते ॥ १५५

आलस्यम्—विलासनिःसहतनोर्निमीलन्नयनभ्रुवः ।

निशान्ते नीविवन्धादि राधायाः कुरुते हरिः ॥ १५६

दैन्यम्—काहं कासी बलवेन्द्रकुमारो बहुवल्लभः ।

कथं मय्यनुरज्येत वृथा त्वं सखि ! खिद्यसि ॥ १५७

चिन्ता—कृष्णो दुर्लभः एवासी मनो बहुमनोरथम् ।

इति चिन्ताश्चिमन्नायास्तरिस्त्वं मे गरीयसी ॥ १५८

मोहः—कृष्णोऽतिदुर्लभः प्रेम नवं वपुरिदं मृदु ।

सहायोऽस्या न कोऽपीति मूर्च्छैवाधात् सहायताम् ॥ १५९

स्मृतिः—विस्मर्त्तव्याः कथममी राधाया नयनोर्मयः ।

यैः समुन्मूलितचेतः सखे ! नैव प्ररोहति ॥ १६०

धृतिः—धैर्यं भजत भोः प्राणा ! गतैः कृष्णः क लम्पते ।

अवधिं दिनमीचध्वं तदेवास्थास्थलं हि वः ॥ १६१

व्रीडा—पश्य वक्षसि मे राधे ! स्मृतिं प्रतिबिम्बिताम् ।

कोपात् पराङ्मुखी वेति कृष्णोक्त्या सा तु तत्रपि ॥ १६२

निद्राभङ्गाज्जातो यो बोधः स मया सह विरोधभाक् बभूवेति प्रेषः । विश्राम्य विश्रमणं कुरु ।

‘अतिदुर्लभ’ इत्यनेन प्राप्तयोग्यत्वं ‘नवं प्रेम’ इति त्यक्तमसमर्थत्वं, ‘मृदु वपुरिति विच्छेद-जन्यज्वालासहनेऽसमर्थत्वमिति ज्ञेयम् ।

चपलता—कृष्णागमनमाकर्ण्य वनात् सायं व्रजाङ्गनाः ।

मनसोऽपि पुरश्चक्रुर्वातायनपथे दृशः ॥ १६३

हर्षः—कृष्णवंशीनिनादेन सङ्केताच्चरशालिना ।

रोमाञ्चैः सममुत्तस्थुर्व्रजस्त्रीणां मनोरथाः ॥ १६४

आवेगः—वेगविश्लथया काञ्चया लग्नया पादपद्मयोः ।

मृणालरुद्धा हंसीव काचित् कृष्णान्तिकं यथी ॥ १६५

जडता—फलके लिखितं कृष्णमीक्षमाणां नवावलाम् ।

सख्यस्तामेव पश्यन्ति गगने लिखितामिव ॥ १६६

विषादः—अयं सखि ! गतो यामः श्यामो वामः स नागतः ।

उदितो यामिनीनाथो विषीदन्ति ममासवः ॥ १६७

औत्सुक्यम्—धन्यास्ताः सखि ! भाविन्यः स्वप्ने पश्यन्ति या हरिम् ।

अभूत् कं दोषमालक्ष्य निद्राऽपि विमुखी मम ॥ १६८

गर्वः—मुनीन्द्राणाञ्च या वन्द्या ध्वजवज्रादिलाञ्चना ।

मदालिपच्चद्वारान्ते नित्याऽसौ पदपञ्चतिः ॥ १६९

नयनोर्मयः कटाक्षाः, यैः कटाक्षैरुन्मूलितं मूलसहितमेवोत्पाटितचेतो न पुनः प्रादुर्भवति चित्तस्थालम्बनशून्यत्वमेवोन्मूलितत्वमिति बोध्यम् । मानजन्यकोपादयथा मयि पृष्ठं दत्त्वा त्वं पराङ्मुखी भवसि तथैव मम वक्षसि प्रतिबिम्बितां तव मूर्त्तिं पश्य ।

फलके चित्रपटे लिखितं श्रीकृष्णं काचित्रवीणा बाला पश्यति । श्रीकृष्णमूर्त्तेर्दृष्ट्वा जङ्गीभूता सा, अतएव कौतुकवशात् सख्यः श्रीकृष्णमूर्त्तिं विहाय गगनरूपफलके लिखितां मूर्त्तिमिव तामेव पश्यन्ति ।

हे सखि ! यामः प्रहरो गतः, यतो यामिनीनाथश्चन्द्र उदितः । कृष्णपक्षे चतुर्थ्यां चन्द्रोदयेन प्रहरज्ञानं जायते । वामः प्रतिकूलः कृष्णो नागतः । भाविन्यः सुन्दरस्त्रियः । असौ ध्वजादिलाञ्चना मदाले राधायाः ‘खिड़की’ति प्रसिद्धे पञ्चद्वारान्ते सदा विद्यमाना सती पदानां पङ्क्तिमार्गरूपा भवति—तथा च मुनीनां वन्द्यं श्रीकृष्णचरणचिह्नम्, अस्मदादयः सर्वे जनास्तदाक्रम्य गमनागमनं कुर्वन्तीत्यर्थः । विपक्षां प्रति ललिताया उक्तिरियमिति ज्ञेयम् । मदेन सौचित्येन भेषोपरि स्यूता प्रोता चपलेव ।

किंवा यथाऽहन्तद्विच्छेदे प्रेम्ना विवशा भवामि, तथैव मद्विच्छेदे प्रेम्ना सोऽपि विवशः सन् यत्र कुत्रापि भवति (४७) ।

निद्रा—राधा निधुवनश्रान्ता निद्राति श्यामवक्षसि ।

मदनेनेव निःस्यूता चपला जलदोपरि ॥ १७०

विमर्शः—श्रितः किमन्यां किं वाऽस्य सङ्केतस्थलविस्मृतिः ।

किं वाऽहमिव विल्लान्तः प्रेम्नेति विममर्श सा ॥ १७१

सुप्तम्—‘पाश्र्वदि पिबदि चास्म’मित्यादि (५म किरणे २० श्लोके)—

निद्रासुप्तयोरयं भेदः ।

कोपोऽवहित्या च यथा—

उत्तिष्ठ मुच्यतां कृष्ण ! चरणग्रहनिग्रहः ।

नैवास्मि कुपिता नापि भवान्मथ्यपराध्यति ॥ १७२

उग्रता—धिक् प्रेम भवतः कृष्ण ! वक्षसः सहजः सखा ।

यत्पादालक्तकैस्तस्याः कौस्तुभोऽप्यधरीकृतः ॥ १७३

उन्मादः—इतस्ततस्त्वां पश्यामि पाणिभ्यां न तु लभ्यसे ।

किमिन्द्रजालं जानासि राधे ! किं वा मम भ्रमः ॥ १७४

अयन्तु बहुधा भवति । तथा च—

भावान्तरसमावेशादुक्तिवैचित्र्यतोऽपि च ।

उत्तरङ्गतयाऽङ्गित्वादुन्मादो बहुधा मतः ॥

तत्र प्रलाप आलापः संलापो विप्रलापकः ।

अनुलापः सुप्रलापः परिलापो विलापकः ।

अप्रलापः प्रतौलापो वैचित्र्यं दशधा गिराम् ^(V) ॥ १७५ का

जह्यान्नुदाहरणानि ।

व्याधिः—भ्रमो दाहस्तथोन्मादो वर्द्धन्ते यदनुक्षणम् ।

आधिरेवावियुक्तोऽपि व्याधिरस्याः स्फुटोऽभवत् ^(V) ॥ १७५

सुप्तौ प्राययति चेति पिबति चेति स्वप्रायितं वर्त्तते, निद्रायां तन्नास्तीति भेदो ज्ञेयः ।

हे कृष्ण ! मत्प्रतिपक्षगोपीविषयकं भवतः प्रेम धिक् यत् यस्माद्धेतुभूतात् सर्वश्रेष्ठः कौस्तुभोऽपि नीचीकृतः । कथम्भूतः ? वक्षःस्थलस्य सहजः स्वभावसिद्धः सख्य सदा तत्र धृतत्वात् ।

यस्मादनुक्षणं भ्रमादयो वर्द्धन्ते तदस्या अविशुक्तो विच्छेदरहितोऽप्याधिर्मनःपीडेव देहसम्बन्धिव्याधिः सन् स्फुटो बहिर्युक्तोऽभवत्, श्लेषेण वि-उपसर्गणायुक्तोऽप्याधिर्याधि-रभवदिति विरोधानङ्कारो ज्ञेयः ।

मतिः—गोकुलेन्द्रकुमारस्त्वं गुणरत्नाकरः स्वयम् ।

वक्तुं कर्त्तुमभिज्ञोऽसि त्वयि का चतुरायताम् ॥ १७६

वितर्कः—किं पीयूषं किमु विषं किं हिमं किमु वाऽनलः ।

अभूत् कृष्णानुरागोऽस्यां विरोधिद्वयधर्मकः ॥ १७७

त्रासः—उच्चैर्गर्जति मेघौघे राधा चकितलोचना ।

नश्यन्ती माधवं कण्ठे भुजाभ्यां परिषस्त्रजि ॥ १७८

अथैषामङ्गाङ्गिभावत्वे दिग्दर्शनं यथा—

आगच्छन्मामभूः कृष्ण ! परासक्तः पथीति माम् ।

केवलं नायशः प्रैति त्वाञ्चेत्याशङ्कि मे मनः ॥ १७९

अत्र पूर्वाह्णे ग्लानिभावोऽङ्गी शङ्का त्वङ्गम् । एवम्—

सर्वत्र समवर्त्तित्वं युक्तमेव महात्मनाम् ।

मय्येव समवर्त्तित्वं नान्यत्र पुरुषोत्तम ! ॥ १८०

अत्र मतिभावोऽङ्गी असूयाऽङ्गम् । एवमेकस्याङ्गिनो बह्व्यङ्गानि भवन्ति ।

यथा — इयं गाढोत्कण्ठा विषमविषदिग्धेव हृदि मे

प्रसूनेषोर्भग्ना विशिखफलिकेव स्थितवती ।

अतो मे प्रत्यङ्गं ज्वलयति तुदत्याकुलयते (V)

धुनीते मुष्णीते जडयति च सञ्चर्वयति च ॥ १८१

अस्यां कृष्णानुरागो विरोधिद्वयधर्मको भवति—तथा चानन्ददायकत्वेन पीयूषधर्मकत्वं विच्छेदजन्यदाहकत्वेन विषधर्मकत्वचेत्यर्थः । काचिन्मानिनी श्रीकृष्णमाह । त्वन्तु सर्वत्र समवर्त्तित्वं विहाय मय्येव समवर्त्ती नान्यत्र—श्लेषेण दुःखप्रदत्वात् समवर्त्ती यमः । 'समवर्त्ती परेतराङ्गित्वमरः ।

इयं श्रीकृष्णविषयकगाढोत्कण्ठाविषमविषेण लिप्तेव मम प्रत्यङ्गं ज्वलयति । कथम्भूता ? कन्दर्पसम्बन्धिवाणस्य भग्ना लोहमयी फलिकेव मे हृदि स्थितवती । अभग्नायाः फलिकायाः कदाचिद्वाणनिष्काशनात्तस्या अपि हृदयाद्बहिर्निःसरणं सम्भवति, भग्नायास्तु सर्वथा नेति ज्ञेयम् । मुष्णीते चोरयति मां देहानुसन्धानरहितं करोतीत्यर्थः ।

(V) एषामन्यत्र कदाऽपि संज्ञाऽन्तरैश्च गणना यथा नीलमणौ । तत्र ते वाचिकानुभावो दाहयेति कीर्त्तिताः । अत्र तून्मादानुभावस्य व्यक्तित्वमाश्रिता इति भेदः । 'अपि'युक्त इत्यत्र श्लेषः परं चमत्कारकोटिं पुण्याति । 'आकुलयते' इति तद् कथमपि घटनीयः ।

अत्र स्मृतिभावोऽङ्गी, मोह-चपलता-ग्लानि-जडताप्रभृत्यङ्गानि । अङ्गत्वेन नैतद्भावशाबल्यम् ।

अथ भावोदयादि—तत्र भावोदयो यथा—

आलीजनैर्मण्डनकैलिकाले विभूषमाणा वृषभानुपुत्री ।

उरोगते नीलमणीन्द्रहारे खिन्ना सकम्पा पुलकाकुलाऽसीत् ॥ १८२

अत्र हर्षोदयः । प्रशमो यथा—

‘स्नानाऽसि किं प्रेयसि !’ ‘मामकीनं हृत् पृच्छ’ ‘पृच्छामि तदि’त्युरोऽस्याः ।

सृशन्निदं स्वस्थमिति स्म कृष्णो ब्रवीति सा नम्रमुखी बभूव ॥ १८३

अत्र विषादप्रशमः । शाबल्यं यथा—

क्रोधान्धा गुरवो जनास्तरलितं दुर्वारमेतन्मनो

मर्मच्छेदकरी खलोक्तिरचना रम्यः स वंशीस्वनः ।

कीनाशो भवनेश्वरस्त्रिजगतीलावण्यलक्ष्मीपतिः

प्रेमानन्दरसः स एव तनुमान् कृष्णः किमीहे सखि ! (W) ॥ १८४

हर्षासूयोत्सुक्यानि पृथक् पृथगेव स्थितानि ।

अथ सन्धिः—‘स्नानाऽसि किं प्रेयसी’त्यदौ (१म किरणे १८३ श्लोके) चतुर्थपादार्धे ‘सा नम्रमुखी बभूवे’ति विषादनिर्गमे लज्जाऽगमः, अनयोः सन्धिः । यथा वा—

सुचिरमनुचरीभिः पाठितां कृष्णगाथां सदसि शुकवधूभिः शृण्वती गीयमानाम् ।
प्रणयसदयमेकन्तासु विन्यस्यतीयं चकितचकितमन्यन्नेत्रमास्ये गुरुणाम् ॥ १८५

अत्रौत्सुक्यचासयोः सन्धिः ।

मोहादीनामङ्गत्वेन परस्परप्राधान्याभावान्नैतेषां भावशाबल्यमिति ज्ञेयम् ।

श्रीराधाऽह—मामकीनं हृन्मानसं पृच्छ । श्रीकृष्णस्तु ‘हृ’च्छब्दस्य हृदयवाचित्वमभि-
प्रेत्याह—तत्तव हृदयं पृच्छामि ।

भवनेश्वरो गृहपतिः स्वामी कीनाशः कर्षक इत्यसूया । किमीहे किं चेष्टे किं करोमीति यावत् । ‘क्रोधान्धा’ इत्यनेन भयम्, इत्येवंरीत्या सर्वत्र यथासंख्यं सम्बन्धो ज्ञेयः ।
एतानि पृथक् पृथगेव स्थितानि, न त्वङ्गाङ्गिभावतया ; अतः प्राबल्यमिति बोध्यम् ।

(W) अत्र ‘कीनाश’पदे श्लेषोऽपि भवितुमर्हः—कीनाशः कृतान्तः । भवनपतिः कृतान्तदारुणः ग्रामीणश्च, प्राणपतिस्तु अपरूपवेषरूपसम्पत्तिमान् नागरः कलादेिदग्ध-
भूषितश्चेत्यहो महाननयोर्भेदः । स्वत एव चेतस्त्वदभिसुखं धावतीत्यौत्सुक्यं भावः ।

एते चोक्तप्रकाराः स्वयंव्यङ्गा अपि भावान्तरव्यञ्जकाः स्युः । यथा—
‘क्वाहं गोपवधू’रित्यादौ (४र्थं किरणे प्रम श्लाके) । दैव्यादिभिः प्रतिपद-
व्यङ्गीर्भावैरवहित्याभाव एव व्यज्यते । यथा वा—

‘नाभ्यञ्जनीयं सखि ! मे भवत्या नोद्वर्त्तनीयञ्च वपुः कदाऽपि ।

‘न सावधाना स्वनखेष्वसी’ति ननान्दुरये निजगाद गोपी ॥ १८६

अत्र स्वगात्रलग्ननखक्षतगोपनं प्रत्यवहित्या व्यङ्गा, तथा च न मे
गृहपतेः सङ्गः कदाऽप्यभूत् येनैतत् सम्भावनीयं, तेन कृष्णसङ्गजमेवेति ब्रीडा
—तेनैते व्यङ्गा व्यङ्ग्यान्तरव्यञ्जकाश्च भवन्तीति () ।

अथ प्रस्तारप्रकारेणोक्तानां षोडशविधानां शाबल्यानां भेदानाह ।

तत्र सन्धुत्तराः—

उ प्र श स—‘पादं मुञ्चे’ विमुञ्च मानिनि ! रुषं’ प्रत्येहि, रुष्मे गता,
‘श्रीगोपेन्द्रसुते स्वभावकुटिले का रोषमाकाङ्क्षति ?’

इत्यन्योन्यकथासु केशिमथने भूयः पदं धित्सति

अङ्गाऽधिव्यधृतेन तत्करयुगीनास्यं रुदत्यप्यधात् ॥ १८७

अत्र ‘पादं मुञ्चे’त्यमर्षोदयः, ‘विमुञ्च मानिनि ! रुषं’मिति कृष्णवाक्या-
कृतेन, ‘रुष्मे गते’ति रोषप्रशमः । ततः ‘श्रीगोपेन्द्रसुते,’ इति मतिः,
‘स्वभावकुटिल’ इत्यसूया, ‘का रोषमाकाङ्क्षती’त्यवहित्या—एभिः शाबल्यम् ।
‘अङ्गे’त्यादिनौतसुक्त्यं, ‘रुदती’ति दैन्यम्—अनयोः सन्धिश्च ।

अथ श उ प्र स—‘हे मुग्धाक्षि ! परिष्वजस्व, कठिना वज्रादपि त्वं, गुणा-
स्ते ते ते क्व गता’ इति क्षणमभूत्तूष्णीन्तती निर्वृतः ।

एते उक्तप्रकारा अभिचारिभावाः स्वयं ‘क्वाहं गोपवधू’रित्यादिपदैर्यङ्गाः । एतेषामपि
यङ्गोऽवहित्यादियंभिचारो । इदमादि वस्तुयङ्गसुत्तमोत्तमकायं भवतीति ज्ञेयम् ।

स्वगात्रेति—ननान्दप्रभृतिगुरुजन प्रति नखक्षतगोपनमवहित्या—इदं नखक्षतं श्रीकृष्ण-
सङ्गजन्यमिति ब्रीडोदयः । ध्वनेध्वन्यन्तरोजोरादिदमप्राप्तमोत्तमकायं भवतीति भावः ।

मानिनीं श्रीराधिकां प्रति तस्या विच्छेदेनातिव्याकुलः श्रीकृष्ण आह—हे मुग्धाक्षि !
सर्वं ते ते गुणाः सम्प्रति क्व गताः ? इत्युक्त्वा विच्छेदजन्यदुःखेन जङ्गीभूतः सन् क्षणं

(X) तच्च कायलक्षणोद्देशनिरूपणकिरणे प्राक् प्रदर्शितमेव । सर्वमेतत् ध्वनिकार-
भावाया‘मनेकशः स्फुरितप्रसुप्तकल्प’ विद्यत इति सङ्गदयानामसङ्गदयानाञ्च चित्तवृत्तितो
व्याक्रियतेतराम् । कालिदासादिकविचक्ररचनासु आदिममहाकाव्ययो रामायणमहा-

स्फूर्त्याऽनन्दलयेन तेन महता स्वाभाविकेनाप्यहो

तद्विच्छेददवोष्मणा च युगपद्देधाऽभिभूतो हरिः ॥ १८८

अत्र 'परिष्वजस्वे'त्यौत्सुक्यं, 'कठिने'त्याद्यसूया, 'ते ते गुणा' इति स्मृतिः—विभिः शबलता । 'तूष्णी'मिति जड़तोदयः । 'ततो निर्हृतः स्फूर्त्ये'ति पूर्वपूर्वभावप्रशमः । ततः स्फूर्त्यनन्तर'मानन्दलयेन' 'विच्छेद-दवोष्मणा' च 'देधाऽभिभूत' इति हर्षविषादयोः सन्धिः ।

प्र श उ स—'गतो मे सन्तापो' भवति ! हि मनस्यागत इव

प्रियन्ते' 'हा कष्टं ! मनसि कथमद्यागत इति' ।

'पुरः पश्चात् पार्श्वे मनसि च सदैवे'ति पुलकि-

न्यभूद्राधा पश्चादमृतविषनद्योः किमविशत् ॥ १८९

अत्र स्फूर्त्या स्वास्थ्यानुभवे 'गतो मे सन्ताप' इति श्लानेः प्रशमः । ततः सखीवाक्यानन्तरं 'हा कष्टं'मिति विषादः, 'मनसि कथ'मित्यादि सखीं प्रत्यसूया, 'पुरः पश्चादि'त्युन्मादः—एभिः शाबल्यम् । 'पुलकिनी'ति हर्षोदयः । 'अमृतविषनद्यो'रिति हर्षमोहयोः सन्धिः ।

तूष्णीमभूत् । ततस्तदनन्तरं स्फूर्तिप्राप्तया तथा सह मानसालिङ्गनेन निर्वृतः—तथा चागन्तुकानन्दजन्यलज्जयात्त्विकेनैव स्वाभाविकेन तेन महता विच्छेददवोष्मणा च युगपदे-कस्मिन्नेव काले हृद्यो विषमस्येति द्विधाभूतो हरिरभूदिति ।

माथुरविरहेणात्यन्ताकुलचित्ता श्रीराधिका सखीं प्रत्याह—मयाऽद्य श्रीकृष्णो दृष्टः, ततो मे सन्तापो गतः । संख्याह—हे भवति राधे ! तव प्रियो मनस्यागत इव, कुतस्तस्य साक्षाद्दर्शनम् ? इति सखीवाक्यानन्तरं साऽह—'हा कष्ट'मिति विषादः । पश्चादुन्माद-स्यातिशयप्राबल्योदयेन सखीवाक्यमयथार्थं मत्वा कुप्यन्ती संख्याह—हे सखि ! मम मनस्येव श्रीकृष्ण आगत इति त्वया कथमुक्तम्—स तु मम पुरोऽग्रे पश्चात् पार्श्वेऽपि मनसि च सदा तिष्ठत्येव, तद्दर्शनमपि मया प्राप्यत एवेत्यागन्तुकानन्देन कदाचिदमृतनद्यां तस्याः प्रवेशः, साक्षाजकविरहस्फूर्त्तां च विषनद्यां प्रवेशः । उन्मादावसानेऽङ्गवाह्ये अविचारविचारोत्थौ यौ संयोगवियोगौ तज्जन्योर्हर्षमोहयोः सन्धिरित्यर्थः ।

भारतयोस्तोऽप्यादिमे अनादिकास्ततो वर्त्तमाने वेदवाक्ये चापीयं प्रथा वरीवर्त्तीति न चितम् । कचिच्छब्दतोऽपरत्वार्यतो वा यद्ग्रात् यज्जकानुयज्जकता । तेन 'सर्वगुणै सन्तौ सुहृदाविव सङ्गतौ । परस्परस्य शोभायै शब्दार्थौ भवत' इति राजानककुन्तलोक्तदिशा शब्दानां यज्जकानुयज्जकत्वम् । अर्थस्यापि परस्परोद्गतत्वजनितचमत्कारातिशय, कदापि यथा, 'आलिङ्गन्ते गुणवति मया ! ते तुषाराद्रिवाताः पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेत्य'स्य

प्र उ श स—पश्चादेत्य शनैररिष्टमथनस्तां सखजे साहसा-

तत्संस्पर्शरसेन सा स्मितमुखी सद्योऽविचारादभूत् ।

आलिङ्ग्यः परिशङ्कयाऽरुणमुखी 'धिग् धूर्त्ततां धूर्त्त ! ते,

'धिष्णे'ति त्वरयाऽपसारिततनुर्व्याहृत्य तूष्णीं स्थिता ॥ १८०

अत्र 'स्मितमुखी'त्यमर्षप्रशमः । 'आलीभिः परिशङ्कये'ति शङ्कोदयः ।

'अरुणमुखी'ति 'धिग् धूर्त्तता' मिति 'धिष्णे'ति पुनरमर्षोऽग्रताग्लानिभिः

शाबल्यम् । 'त्वरयाऽपसारिततनु'रिति चपलता, 'व्याहृत्य तूष्णीं स्थिते'ति

धैर्यम्—अनयोः सन्धिः । एते सन्धुत्तराश्चत्वारः ।

स उ प्र श—अक्रूरोऽद्यागत इति मुखस्तानिहृतकम्पभाजः

स्तम्भो जातश्चिरमथ सखीसान्त्वनैर्बोध आसीत् ।

'प्रातः कृष्णोऽप्यहह मथुरा'मित्यपूर्णे जनोक्ते

प्रत्यावृत्तैस्त्रिभिरथ पुनः सैव पूर्णा बभूव ॥ १८१

अत्र 'मुखस्तानिहृतकम्पभाज' इति ग्लानि-शङ्कायोः सन्धिः, ततः

'स्तम्भो जात' इति जड़तोदयः । 'सखीसान्त्वनै'रिति तत्प्रशमः । 'प्रत्या-

वृत्तैस्त्रिभि'रिति ग्लानि शङ्का-जाड्यैः शाबल्यम् ।

स प्र उ श—मेघालोके पुलकिततनुर्विद्युदालोकने सा

व्याभुग्नभ्रूस्तदुपशमने सुप्रसन्नाननेन्दुः ।

भूयो विद्युद्वलयकलने लोहिताक्षी मृगाक्षी

धारापाते रुदितमलिनीभावमूर्च्छाः प्रपेदे ॥ १८२

तस्या मानो गतप्राय एव, किन्तु सखीनामनुरोधेन मानाभास एव वर्त्तत इति दूतीवाक्येन जातो यत् साहसन्तस्मात् श्रीकृष्णत्वां सखजे । अविचारादिति—अहं मानिनी, मम स्मितमनुचितमिति विचारं विनैवेत्यर्थः । त्वरयाऽपसारिता श्रीकृष्णाद्विद्युत्कीकृता तनुर्यथा तथाभूता सती व्याहृत्य श्रीकृष्णो पृष्ठं दत्त्वा स्थिता ।

प्रातः कृष्णो मथुरामित्येव न तु यास्यतीत्यपूर्णे जनानामुक्ते सति प्रत्यावृत्तैः पुनरागतैस्त्रिभिर्मुखस्तानिहृतकम्पस्तम्भैर्भावैः सा पुनः पूर्णा बभूव ।

मेघस्यालोके श्रीकृष्णज्ञानात् पुलकिततनुस्तत्र विद्युदालोकने सति प्रतिपत्तरमणी-ज्ञानेन कोपेन व्याभुग्नभ्रूस्तस्या विद्युत उपशमने क्रोधाभावात् प्रसन्नमुखेन्दुः । धारापाते सति 'नार्यं कृष्णः, किन्तु मेघः' इति ज्ञानाद् रुदितम् ।

मेघश्लोकस्य भावच्छायाऽनुसारिणि' शक्योऽरविन्दसुरभिः कणवाही मालिनीतरङ्गाणा' मित्यादि प्राक्कुलपदो शक्यताऽनुमापककारणकार्यपरम्पराभूतभावव्यञ्जनप्रपञ्चे । एषां

‘मेघालोके’ कृष्णागमनभ्रमात् ‘पुलकिततनु’त्वेन हर्षः, ‘विद्युदालोकनेन’ विपक्षरमणीबुद्ध्याऽस्या—अनयोः सन्धिः । ‘तदुपशमने ‘सुप्रसन्ने’त्यस्या-
प्रशमः । ‘भूय’ इत्यादिना ‘लोहिताक्षी’त्यमर्षोदयः । ‘धारापाते’ सति मेघ
एवायमिति ‘रुदित’मिति विषादः, ‘मलिनीभावे’ति ज्ञानिः, ‘मूर्च्छे’ति
मोहः—एभिः शाबल्यम् ।

प्र उ स श—‘असाक्षादेव त्वं भवसि न हि साक्षा’दिति रुषे
प्रकुप्यन्ती कृष्णे गतवति निरागस्यपि पदम् ।
त्वराऽतङ्क्यया कपटमिति तस्मिन् विदितव-
त्यहो नानाभावव्यतिकरवतीयं विजयते ॥ १८३

अत्र ‘साक्षान्न भवसी’ति प्राग्जातस्यामर्षस्य प्रशमः । ततो ‘रुषे
कुप्यन्ती’ति रोषं प्रति कोपोदयः । पश्चात् कृष्णपादपतने ‘त्वराऽतङ्क्यये’ति
चपलता-शङ्कयोः सन्धिः । ततो ‘नानाभावे’ति ब्रौड्ढा-मद-स्मृति-शङ्का-त्रासा-
दिभिः शाबल्यम् ।

उ प्र स श—गण्डे कुण्डलपद्मरागमहसो बिम्बं प्रति (X) प्रेयसः
पारव्योऽधरराग इत्यरुणितापाङ्गी चलं वीक्ष्य तम् ।
स्निग्धाक्षी ‘दयितो रुषं विदितवान्नो वे’ति दोलायिता
न्यञ्चद्वक्तृतया विचार्य च मृषा मानं दधे राधिका ॥ १८४

काचित् स्वक्रोधं प्रत्याह—श्रीकृष्णस्यासाक्षादेव त्वं प्रादुर्भवसि, न तु तस्य साक्षात् ।
इति रुषे स्वक्रोधाय कुप्यन्ती सा निरपराधे श्रीकृष्णे स्वपादं गतवति (48) सति त्वरा-
शङ्काभ्यां व्यया बभूव । स्वकर्तृकपादगच्छणे सति तस्या वैद्यग्रहर्शनेनाहो अयं मानो न
क्रोधजन्यः, अपि तु कपटमिति तस्मिन् कृष्णे विज्ञापिते सतीत्यं ब्रौड्ढामदादिनानाभाव-
समूहवती विजयते ।

प्रेयसः श्रीकृष्णस्य गण्डे कुण्डलस्यपद्मरागकान्ते रक्तं प्रतिबिम्बं पारव्योऽधरराग इति
मत्वा मत्प्रतिपक्षरमण्यधरसम्बन्धिताम् लराग इति मत्वेत्यर्थः । आदौ क्रोधेनारुणापाङ्गी
पश्चात् प्रतिबिम्बं चक्षुः वीक्ष्य ‘अहो ! नाथमधररागः किन्तु प्रतिबिम्ब’ इति ज्ञानात्
विलासोऽलङ्कारनिबन्धेषु द्राक् यथा लक्ष्यते न तथा काव्यनाटकादिष्विति सुविदितमेव
जिज्ञासूनामित्यलं पल्लवितेन । ‘बिम्बं प्रती’ति प्रतिबिम्बार्थे क्लृप्तम् ।

(48) ‘स्वपदं गृहीते सती’त्यमनोज्ञः पाठः (क) (ख) (ङ) पुलकितपल्लव्यते ।

अत्र 'गण्ड' इत्यादिनाऽमर्षादयः । 'चलं वीक्ष्ये'ति तस्य प्रशमः ।
 'रुषं विदितवान्नो वे'ति शङ्कावितर्काभ्यां सन्धिः । 'न्यस्रदत्ततये'ति व्रीडा;
 'विचार्ये'ति मतिः । 'मृषा मान'मित्यवहित्या—एभिः शाबल्यम् । एते
 चत्वारः शबलोत्तराः ।

उ श स प्र—प्रियाऽलोके दृष्टिं नमयति तमन्यां प्रति लस-

दृशं स्निग्धारक्तप्रचलनयना पश्यति वधूः ।

पुनः पश्यत्यस्मिन् स्मितपुलकसङ्गोपनपरा

हठात्तेनास्निष्टा सपदि गतवाम्या समभवत् ॥ १८५

अत्र 'दृष्टिं नमयती'ति व्रीडोदयः । 'स्निग्धा रक्तप्रचलनयने'त्यौत्सुक्य-
 क्रोध चपलतानां शाबल्यम् । मामनादृत्यान्यां पश्यतीति क्रोधः, 'स्मितपुलके'ति
 मद-हर्षयोः सन्धिः । 'सपदि गतवाम्ये'ति क्रोधादिप्रशमः ।

स उ श प्र—यदालोके पूर्वं भुजग इति सम्भ्रान्तचकिता

प्रियाग्रे तामिव स्रजमुरसि सद्यो विदधती ।

सखीषु स्मेरासु भ्रुकुटितरलारक्तनयना

परिष्वक्ता तेन द्रुतविशदचित्ता समजनि ॥ १८६

अत्र 'सम्भ्रान्तचकिते'ति त्रासचपलताभ्यां सन्धिः । 'प्रियाग्रे तामिवेत्या-
 द्यौत्सुक्योदयः । 'भ्रुकुटितरलारक्तनयने'ति 'भ्रुकुटि'रित्यसृगा, 'तरले'ति
 चपलता, 'आरक्ते'ति क्रोधः—तैः शाबल्यम् । 'द्रुतविशदे'ति प्रशमः ।
 क्रोधाभावेन स्निग्धाक्षी । 'अहो अज्ञानाधोनोऽयं मत्क्रोधः श्रीकृष्णेन ज्ञात एवे'ति
 लज्जयाऽधोमुखत्वेन विचार्य 'अहो ! स्वप्रतिभारक्षार्थमधुना मया किं कर्त्तव्यं', किन्तु
 कृत्रिममानग्रहणमेव ममोपाय' इति विचारं कर्त्तव्यः ।

प्रियकर्तृकस्वकर्मकालोके सति लज्जया दृष्टिं नमयति पञ्चान्नसुखीं दृष्ट्वा तां
 विहायास्याः प्रतिपञ्चामन्यां प्रति लसन्ती इ यस्य तथाभूतं श्रीकृष्णं सा वधूः पश्यति ।
 कथम्भूता ? आदौ श्रीकृष्णदर्शनस्यायं स्वभावो यत् क्रोधादिसहस्रप्रतिबन्धकमप्यगणयित्वा
 'वश्यमेवानन्दं जनयतीत्यत आनन्देन स्निग्धनयना, पञ्चान्नामनादृत्यां पश्यतीति
 क्रोधेनारक्तनयना चपलनयना च । श्लोकस्या'रक्त'पदव्यङ्ग्यक्रोधस्य बीजमाह—
 मामनादृतेति ।

सखीभिर्दत्तेयं माला मया यदि वक्ष्यते धार्यते तदा श्रीकृष्णविच्छेदेन तस्मां सर्प-
 वन्मामधिकं ज्वलयिष्यतीति यदा लोके चकिता पूर्वसुतकण्ठितादशायां सर्पबुद्ध्या सम्भ्रमेण

श स उ प्र—‘मां पश्यन्तास्तव किमरुणाभुग्नभग्ना दृगन्ता

‘निस्यन्देऽत्राधरकिशलये गूढलक्ष्या विवक्षा ।

‘हासो जाताङ्कुर इव कियसेन चित्ते प्रमोदो

‘वामत्वन्ते बहिरिति हरेर्वाचि राधा जहास ॥ १८७

अत्रा‘रूपे’ति कोपः, ‘आभुग्ने’त्यसूया, ‘भग्ने’ति तपा—ताभिः
शाबल्यम् । ‘निस्यन्दे’त्व‘गूढ’‘विवक्षा’भ्यां धृति-चपलतयोः सन्धिः । ‘हासो
जाताङ्कुर’ इति हर्षोदयः । ‘जहासे’ति कोपप्रशमः ।

स श उ प्र—‘त्वं मे प्राणाः’ ‘कथमिव विभो !’ ‘त्वां विना नैव वसे’

‘नाहं, या ते वसति हृदये सैव ते प्राणहेतुः ।’

‘त्वं मे नित्यं वससि हृदये’‘ना न ने’त्यशुपूर्णां (49)

कृष्णो दोर्भ्यां हृदि विनिदधे सा विसस्मार वाम्यम् (Y) ॥ १८८

अत्र ‘कथमिवे’ति वितर्कः ; ‘विभो’ इत्यसूया—हाभ्यां सन्धिः ।
‘नाहं’मिति दैन्यं, ‘या ते वसति हृदये सैवे’त्यसूया, ‘प्राणहेतु’रित्युपमा—
एभिः शाबल्यम् । ‘अशुपूर्णा’मित्यौत्सुक्योदयः । ‘विसस्मार वाम्य’मिति
कोपप्रशमः । एते प्रशमोत्तराश्चत्वारः ।

स श प्र उ—‘कौटुम्बेणुमवीवदो ब्रजपुरी’त्यापृष्ट एव प्रियो

रुक्मिण्या ब्रजकेलिकौतुककथासंवेदनासंविदोः ।

सन्धौ बन्धुरमानसः पुनरहो रोमाञ्चनेत्राभ्युनी

संवृण्वन् प्रकृतो बभूव स पुनः पारिप्लवात्माऽभवत् ॥ १८९

चकिता पश्चात् श्रीकृष्णे मिलति सति तामेव मालामौत्सुक्यादन्वमि धृतवती । आदौ
यस्यां सर्पबुद्धिरधुना तामेवावृत्तबुद्ध्या दधारेति सखीषु स्मेरासु सतीषु ।

हे राधे ! तथा तव निष्क्रियाधरे वक्तुमिच्छा गूढाऽतएव लक्ष्या यत्नेन लक्षयितुं
शक्या । ‘कियदि’ति जनिक्रियाविशेषणम् । वार्त्तेन बहिः काव्यनिकम् ।

संवेदनं ज्ञानमेवं जाड्यवशादसंविदं ज्ञानाभावः, तयोः सन्धौ बन्धुरमानसः सन् पुनश्च
जाते रोमाञ्चनेत्रजले संवृण्वन् स्वस्थो बभूव ।

(Y) विभुर्निगृह्यानुग्रहसमर्थः—मयि निग्रहः, ‘या ते वसति हृदये’ तस्यामनुग्रह इति
निग्रह्यानुग्रहयोः स्थानमाननिर्धारणे तवैवाद्याहृतोऽधिकार इति कृत्यैव । किमिति त्वं मयि

(49) ‘हृदये नो न ने’ति पाठः (क) पुस्तके । ‘हृदयेऽन्या न नेत्यशुपूर्णा’मिति (ख) (ग) पुस्तकयोः ।

अत्र 'व्रजकेलिकीतुककथासंवेदनासंविदोः सन्धा'विति स्मृतिजडतयोः सन्धिः । 'रोमाञ्चे'ति हर्षः, 'नेत्राम्बु' इति विषादः, 'संहृण्'न्नित्यवहित्या— तैः शाबल्यम् । 'प्रकृतो बभूवे'ति तत्तत्प्रशमः । 'पारिप्लवात्मे'त्यौत्सुक्योदयः ।

श स प्र उ—लिखित्यामीत्यग्रे स्फुरदभिनिवेशाऽर्त्ततरला
ततोऽश्रुस्राताक्षी धिगिति विधिनिन्दां विदधती ।

अवष्टभ्य स्वान्तं(Y) प्रकृतिमिव याता क्षणमसौ

लिखन्ती प्राणेशं शिवशिव विसस्मार सकलम् ॥ २००

अत्र 'स्फुरदभिनिवेशे'ति स्मृतिः, 'आर्त्ते'त्यावेगः, 'तरले'त्यौत्सुक्यम्— एभिः शाबल्यम् । 'अश्रुस्राते'ति विषादः, 'धिगिति विधिनिन्दा'मित्यसूया, तयोः सन्धिः । 'अवष्टभ्य स्वान्त'मित्यादिप्रशमः । 'विसस्मार सकल'मिति मोहोदयः ।

प्र स श उ—'विश्रान्तः सखि ! संशयः, स रमते, नैकाऽपि तस्य क्षपा

'व्यर्थे'त्यालपनप्रयोगसमये कृष्णं विलोक्यागतम् ।

हृष्टा किं श्रुतमश्रुतं किमथवेत्याशङ्कमाना नम-

दक्ता तेन विचुम्बिताऽथ सुमुखी स्यन्देन मन्दाऽभवत् ॥ २०१

अत्र 'विश्रान्त' इत्यादि वितर्कप्रशमः । 'स रमते' इत्यसूया, 'नैकाऽपि तस्य क्षपा व्यर्थे'त्यमर्षः—अनयोः सन्धिः । 'हृष्टे'ति हर्षः, 'श्रुतमश्रुतं वेति' वितर्कः, 'आशङ्कमाने'ति शङ्का, 'नमदक्ते'ति व्रीडा—एभिः शाबल्यम् । 'स्यन्देन मन्दाऽभव'दिति जडतोदयः ।

माधुरविरहेणात्यन्तयाकुला काचित् स्वचित्तस्य क्षणिकविनोदार्थमग्रे प्रथमतः श्रीकृष्णं लिखित्यामीति स्फुरन्नभिनिवेशो यस्याः प्रश्नादात्ता तरलाऽश्रुस्राताक्षी चाभवत् । ततश्च लिखने विघ्नं दृष्ट्वापायान्तरमपश्यन्ती विघ्ननिर्मातुर्विधेर्निन्दां विदधती स्वान्तमवष्टभ्य मनः स्थिरीकृत्य क्षणं प्रकृतिं स्वभावं प्राप्ताऽसौ सुस्था भूत्वा प्राणेशलिखनसमये मूर्च्छादयेन सकलं विसस्मार । शिवशिवेति खेदे । स्यन्देन मन्दा रक्षिता जडाऽभवदित्यर्थः । निष्ठुरोऽसीत्याकृतपूर्णमावेदनम् । तृतीयचरणे 'हृदयेऽन्ये'ति पादे, न ते सर्वङ्गघटैव सुगधानां मादृशमभाग्यहेतुरपि तु दृष्टनायकमुलभोत्कटा कपटताऽपीति सरलमन्दमात्मनिवेदनम् । अथच काकुताऽश्रयि किमपि वक्रोक्तिचातुर्यं लक्ष्यम् । अवष्टभ्य स्वान्तमिति—वस्तुतस्तु चित्तस्थेयं एव स्वप्राणेशाधिगमो नासुलभः, निर्वेदस्याधिभावे पदावष्टेऽप्येवमादिक्रमेण बहूनां भावानां शृङ्खलान्यायेन सन्निवेशः, यथा 'अहौ वा हारे वा' इति काव्यप्रकाशोदाहृते, 'पृथ्वीरेणुरणुः पयांसि कणिकाः फलगुल्फलिङ्गोऽलघ्वि'ति दक्षिणाशाश्वेखरेण भक्तिरमणी-

श प्र स उ—मनो रागज्वालाज्वरकवलितं भस्मत्तु चिरा-

दयं प्रेम्णे बद्धोऽञ्जलिरजनि दुःखस्य विगमः ।

गुरुणामाक्षेपः खलहसितमित्यपैतु पृथुता-

मिति खालीवन्दे रुदति समरोदीदय बधूः ॥ २०२

‘राग’ इत्युत्कण्ठा, ‘ज्वाले’ति ग्लानिः, ‘कवलित’मिति मोहः, ‘भस्मत्व’ति ग्लानिः—एभिः शाबल्यम् । ‘अयं प्रेम्णे बद्धोऽञ्जलि’-रित्याद्यौतसुखप्रथमः । ‘गुरुणामाक्षेप’ इति शङ्का, ‘खलहसित’मित्यसूया—अनयोः सन्धिः । ‘समरोदीदि’ति विषादोदयः । एते उदयोत्तराश्चत्वारः ।

अथालङ्कारसाङ्गर्थेण ये प्रकारा भवन्ति तेषामपि दिग्दर्शनम्—तत्र ‘हुं’ मातरि’त्यत्र (१२८ श्लोके) ‘मात’रिति चासः, ‘धूर्त्तैय’मित्यसूया, ‘आप भिय’मित्यवहित्या—अत्र शाबल्यं मौग्ध्यालङ्कारसङ्कीर्णम् । तेषामपि सेङ्गितनिरिङ्गितत्वेन पुनर्यद्वैविध्यमुक्तं तत्र निरिङ्गितमुदाहृतं, सेङ्गितस्य दिग्दर्शनं क्रियते । तत्र ‘बाहुं’ दक्षिणमालिकण्ठवलय’ इत्यादौ (१४० श्लोके) सेङ्गितो विलासनामाऽलङ्कारः । तत्र ‘प्रौढमनोजविभ्रमभरैः शान्तेव विभ्राजते’ (Y) इति अमगर्वयोः सन्धिः ।

एवमुदयशाबल्यादोर्ना दिग्दर्शनं (Z) यथा—

निश्चितं परिसमापितमेव प्रेमशास्त्रपरिशीलनमालि !

श्यामनाम कथमद्य गृहीतं वृत्तयो यदखिलाः समुदीयुः ॥ २०३

अत्रा‘खिला वृत्तय’ इति सर्वं एव प्रागनुभूता विषादव्याधिग्लान्युन्मादा-मर्षासूयाऽदयः समानकालमुदिष्वन्तः । एवं ‘श्यामनान्नि विरता भवं,

काचित् स्वस्य देहव्यागं निश्चिन्तती सखीः सनिश्चयमाह—मन इति । अनुरागज्वाला-रूपज्वरेण ग्लानं मनश्चिरकालं व्याप्य भस्मत्तु भस्मेवाचरतु, अहन्तु न जीविष्यामीति ध्वनिः । देहं त्यक्त्या मम दुःखस्यापि विगमोऽजनि । इत्येवं अ. त्वाऽलीवन्दे रुदति सति ।

प्रेमशास्त्रपरिशीलनं मया समापितमिति त्वदये निश्चयं हत्वा बहुधीक्तम्, हे आलि ! तथापि मद्ग्रे श्यामनाम त्वया कथं गृहीतम् ? यतः कृष्णान्मो हेतुभूतान्मम ग्लान्यादयो-ऽखिलवृत्तयः समुदीयुः ।

मणिविशेषकैण कुलशेखरनुपेण प्रणैताया सुकुन्दमालाया उत्तरार्हनिबद्धे पद्ये च । ‘बाहुं’ दक्षिण’मित्यादि पूर्वपठितश्लोकेऽत्र किञ्चिद् बाह्वैलक्षण्यम् आविष्कृतम्—तत्तु लक्ष्यलक्ष्य-सङ्गतिं प्रत्यनुकूलमिति निगदेनैव व्याख्यातम् ।

शान्तिं यान्तु हन्त हृदयस्य विकाराः' इति प्रथमशाबल्यम् । एवं सन्धिशाबल्यं यथा—

उन्मादमोहावपि दैन्यचिन्ते वितर्कशङ्के समकालमेव ।

द्विशो द्विशस्तस्य कथाप्रसङ्गे पूर्वानुभूत्या कुरुतोऽतिदुःखम् ॥२०४

‘द्विशो द्विश’ इत्यवस्थामेदात् । तथाहि—विरहे ‘उन्मादमोहौ’, विप्रलब्धा-
ऽवस्थायां ‘दैन्यचिन्ते’, वासकसज्जाऽवस्थायां ‘वितर्कशङ्के’ दुःखमेव कुरुतः,
तत्तत्प्रसङ्गं त्यजतेत्यर्थः (50) ।

एवं स्वबुद्धिकौशल्यादनुमेयाः सुबुद्धिभिः ।

ग्रन्थगौरवभीत्येव मया नोदाहृताः परे ॥

अनेनैव हि मार्गेण कवयो भावकोविदाः ।

विदधुर्भावकाव्यानि () तेनायं प्रक्रमः कृतः ॥

* ॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे रसभावतद्भेदनिरूपणो नाम पञ्चमः किरणः ॥ *

एवमिति—पूर्वश्लोकस्यैवोत्तरार्द्धस्थले यदि ‘श्यामनाम्नि विरते’त्याद्यर्द्धपदं पठ्यति
तदा प्रथमशाबल्यं भवतीति । ***

(Z) उदयशाबल्यस्य ‘समुदीर्य’ इति पदादेव परामर्शः, प्रथमशाबल्यस्य ‘विरता भव
शान्तिं यान्ति’ इति पदाभ्यामापातत एव प्रतीतिः । भावकाव्यानि विदधुः—न केवलं भाव-
काव्यनिर्मितावेव ग्रन्थकृतां तात्पर्यमपि तु बहुधा वितन्यमानेनानेनालोचनपथा
काव्यास्वादस्य गौरवज्ञानेऽपि । ‘भावकाव्यानी’ इति पदादस्त्वलङ्कारध्वनि-प्रतिष्ठापितकाव्यतो
रसजीवातुभूतानामुत्तमोत्तमकाव्यलक्षणां व्यावृत्तिरपि । इति

वैष्णवमतमाह्लास्मे श्रीकृष्णचरितनिलीनतादात्म्ये ।

अरतिर्यदि बत कलिता न नृधा सुभ्रष्टार्थगर्हा सा ॥

बालिश्यतो मदभरादुत युक्तिमुक्तं निर्वन्धतो यदथवाऽत्र दुरुक्तमुक्तम् ।

एको रसः शतदुरन्तच्छ्वात्तिवस्तुभोगीकृतः प्रकृतितः स निहन्तु तत्तु ॥

रागो देहप्रस्थान्तरं चोभजातं जातिं यातं यत्र लीनश्च जातु ।

भावदैतादैतलीलाप्रपञ्चे साक्षीभूतः सोऽस्तु भूतान्तरात्मा ॥

इति मौक्तिकावल्यां पूर्वाह्नमवसितम् । श्रीः—०—

षष्ठकिरणः ।

अथ 'गुणा माधुर्याद्या' इति (१म किरणे १म कारिकायाम्) कृतोद्देशस्य
गुणस्य लक्षणपरीक्षे करिष्यन् प्रथमतो लक्षणमाह—

रसस्योत्कर्षकः कश्चिद्धर्मोऽसाधारणो गुणः ।

शौर्यादिरात्मन द्वव वर्णास्तद्व्यञ्जका मताः ॥ १७६ का

आत्मन इति—यथा शौर्यादिकमात्मन एव नाकारस्य, (क) तथा माधुर्या-
दिकं रसस्यैव, न त्वाकाररूपयोः शब्दार्थयोः^(१) । न ह्ययमाकारः शूरः स्थूलत्वा-
दिति सहेतुः, अस्थूलस्यापि शूरत्वदर्शनात्, यथा महामतङ्गजपञ्चाननयोः ।
यस्तु वीरसूतयोः शिशुयूनोराकारगतमेव शूरत्वं तच्च वयःकृतमेव, तेन
सव्यभिचारदोषादाकारस्य शौर्यादिगुणो न भवति किन्तु तस्य व्यञ्जक

अथ गुणरूपपदस्योद्देशलक्षणपरीक्षा इति तत्र एव व्यवहाराः, तत्र काव्यरूप-
पुरुषवर्णनप्रसङ्गे 'गुणा माधुर्याद्या' इत्यनेन (१म कारिकायाम्) गुणस्योद्देशः कृतः ।
सङ्क्षेपतो नाममात्रेण कथनमुद्देशः । उदाहरणं परीक्षा—साऽग्रे वक्ष्यते । अधुना
गुणस्य लक्षणं करोतीत्याह—अथेत्यादिना । यथा जीवात्मन उत्कर्षजनक आत्मनिष्ठः
कश्चिद्धर्मविशेष एव शौर्यं तथा रसस्योत्कर्षजनको रसनिष्ठः कश्चिद्धर्मविशेष एव माधुर्यम् ।
यथा नानाविधासाधारणगुणक्रिया एवात्मनः शौर्यव्यञ्जकाः, तथा कठोरवर्णभिन्नाः
सुकुमारवर्णा एव रसनिष्ठमाधुर्यव्यञ्जका भवन्तीत्याह—वर्णा इति । तस्य माधुर्यस्य ।
नन्वनुमानादेव शौर्यमपि देहधर्म एव भवत्वित्याह—नहीति । तत्र हेतुः यतोऽस्थूलस्य
सिंहस्य शौर्यं, तथा स्थूलस्य मतङ्गजस्य न सिंहवच्चौर्यम् । वीरं सूते वीरसूतस्याः

(क) अथ गुणदोषालङ्काराणां स्वरूपनिर्णये मुख्यनस्तावद्वयौ गतिरभ्युपगम्यते ।
प्राचो दृष्टिवामनादयस्तदनुसारिणः केचन नवीनालङ्कारशास्त्रविदश्च संघटनाश्रयत्वादि
लौकिकन्यायमनुसन्वाना अट्टल्लखरूपं रसमभावपक्षे स्थापयन्तो गुणानां प्राणत्वं शब्दार्थ-
गतत्वञ्चैवोद्घोषयन्ति । तेषामयमाशयः, गुणादिविवेचने प्रत्यक्षतः शब्दार्थचमत्कारित्व-
प्रतीतिरेव मुख्यं लिङ्गं, रसस्य कथञ्चिदनुभवसिद्धत्वेऽपि निवृत्तिसिद्धस्यावयवस्यावतिक्रमस्या-
स्य चोत्कर्षापकर्षोपकाराः कथङ्कारं सम्भवयुः, काव्यकर्तृणां काव्यकरणे शब्दार्थद्वारैव
चमत्कृतमिदं पटुतिश्चात्र प्रमाणम् । अर्वाचो अनिकारमस्मटविश्वनाथप्रभृतयस्तु, काव्यस्य

(१) 'आकारी वर्णमयत्वा'दित्येकाधिकवाक्यांशः पाठः (ज) पुस्तके ।

आकारः । अत 'उत्कर्षकत्वं गुणत्व'मिति मुख्यं लक्षणम् । सदैकरूपस्यानन्दस्य रसत्वेनोत्कर्षापकर्षयोः प्रमाणाभाव इति रसशब्दोऽत्र तदास्वादार्थः (क), तेन रसास्वादोत्कर्षकत्वं गुणत्वम् ।

गुणस्य व्यञ्जका वर्णाः—१७७ का

यथाऽयं शब्दार्थव्यतिकरः काव्यतया व्यवहरणीयो रसात्मकत्वाद् इति रसात्मकत्वहेतुमतोरेव शब्दार्थयोः काव्यव्यवहारः, तथाऽयं वर्णसमूहो मधुर-रसादिव्यञ्जकः सुकुमारादित्वात् इति सुकुमारत्वादिहेतुमतामेव वर्णानां रसस्य माधुर्यादिव्यञ्जकत्वे व्यवहारः । तेन समुचितमेव वर्णानां माधुर्यादिव्यञ्जकत्वम् (क) । ननु 'उत्कर्षकत्वं गुणत्व'मिति चेत्तदाऽलङ्काराणामप्युत्कर्षकत्वं वर्त्तते, तेषामपि गुणत्वमस्तु । सत्यं, यथा हारादयो ह्यलङ्काराः कण्ठाद्यङ्गान्येवोपकुर्वन्ति नात्मानं, तथाऽनुप्रासस्वभावोक्त्यादयोऽलङ्काराः शब्दार्थमेव, नतु काव्यम् । एवञ्चेत्तदा श्रुतिकट्टपुष्टार्थादिदोषाणां शब्दार्थाश्रयत्वेन तदपकर्षकत्वमेवास्तु, कथं रसापकर्षकत्वं, यन्मूला तेषां दोषता ?

पुत्रयोः शिशुदूधोर्मध्ये शिशोरपेक्षया युवा शूर इत्यत्र वदेहगतशूरत्वं तत् वयःकृतमेव, न तु गुणकृतमित्यतो निर्गुणकृतशौच्य एवात्र दृष्टान्तो बोद्धव्यः । तेन स्थूलत्वरूपहेतोर्द्यभिचाराद् स शौच्यादिगुणो देहस्य न भवति, तस्य शौच्यस्य नानाविधगुणक्रियाविशिष्ट आकारो व्यञ्जक इत्यर्थः । अत इति—रसोत्कर्षजनकताऽवच्छेदकधर्मत्वं गुणत्वमित्यर्थः । न च 'गोपीभिः सह विहरति हरि'रित्यत्र शृङ्गाररसात्मकत्वं वर्त्तते, न तत्र काव्यव्यवहारः, अतोऽत्र व्यभिचारात् कथं रसात्मकत्वस्य हेतुत्वमिति वाच्यम्, यतोऽत्र हेतौ (२) काव्यत्वजातिमत्त्व इति विशेषणं देयम् । 'गोपीभिः सह विहरती'त्यत्र काव्यत्वजातिरभावादेव न व्यभिचार इति भावः ।

सावत् स्वरूपोपेक्षाविजृम्भितमेतद्वज्जामयं कुमतदुर्ललितमित्यरोचयमानाः स्वाश्रयोत्कर्षादिवारा रसोत्कर्षादिस्तजनित्वं गुणादीनां निर्दिशन्ति । प्राचीनपक्षीयानां युक्तिरयमन्वयव्यतिरेकाभ्यां, लौकिकन्यायाद्व्यवहारणीयस्य रसशब्दस्यालङ्कारिकत्वनिर्वचनेन, काव्यघटनाऽनुकूलशब्दार्थोपस्थितिनिर्भरत्वेऽपि सक्त्वा न्यायेन रसाव्यभिचारित्वं प्रतिपादयतां कवीनामाश्रयोदृक्त्वेन च कक्षीकुर्वन्ति । तत्र प्रकाशकतां मस्मटभट्टानां 'तददोषौ शब्दार्थौ

(२) एवं (ग) पुस्तके । 'अतोऽत्र हेतौ'वित्यादि (क) पुस्तके, 'यतोऽत्र हेतौ काव्यजातिमात्रे विशेषणं देयं' मिति (क) पुस्तके, 'यतोऽत्र हेतौः काव्यत्वजातिमत्त्वं न' इत्यपरत्वे ।

उच्यते—यथैव शौर्यादयो गुणास्तथैव कातर्यादयो दोषा अप्यात्मन एव धर्माः, तस्यैवोत्कर्षोपकर्षहेतव उपलभ्यन्ते । एवमेव माधुर्यादयो गुणाः श्रुतिकटादयो दोषा अपि रसस्यैवेति(३) ।

वर्णा माधुर्यादिव्यञ्जकाः सुकुमारत्वादिति, अत्र न तु सुकुमारत्वं कोमलत्वं, तस्य शिथिलत्वात् । यथा 'शिथिलं, मालतीमाला लोलालि-
कलिला (४) यथे'त्याचार्यदण्डिनः (क) । Kavyadarsa. Chapt 1. Verse 43

एवचेदिति—तयोर्देहरूपयोः शब्दार्थयोरपकर्षकत्वमस्तु यन्मूला रसापकर्षकत्वमूला तेषां श्रुतिकटार्थानां दोषता । तथा च 'रसापकर्षकत्वं दोषत्व'मिति दोषलक्षणात्तेषां रसापकर्षकत्वाभावेन माऽस्तु दोषत्वमिति पूर्वपक्षः । ननु सुकुमारत्वं यदि कोमलत्वमुच्यते तदा वर्णनिष्ठकोमलत्वं शिथिलत्वमेव भविष्यति, तत् कठोरवर्णभिन्ने सर्वत्रैव वर्तते । एवचेत् यत्र कवितायां लकारवाहुल्याभावं तत्र माधुर्यं नास्ति, किन्तु भवन्मते माधुर्य-
व्यञ्जका बहुतरलकारघटितकोमलवर्णा वर्तन्ते, इत्यतः सुकुमारत्वं न कोमलत्वमित्याह—
न तु सुकुमारत्वमिति । तस्य कोमलत्वस्य शिथिलरूपत्वात् । यथा लोलालिभिः कलिला युक्ता मालतीमालेति दण्डिनोक्ते पदे माधुर्याभावेऽपि कोमलवर्णा वर्तन्ते, एवमत्रापि शृङ्गाररसवर्णनप्रसङ्गे ।

सगुणाविद्यादिना काव्यस्वरूपं प्रकटयतां गुणानां विवेचनमाभावेन निर्दिशतां पुनः 'ये रसस्याङ्गिनो धर्माः' 'आत्मन एव हि यथा शौर्यादयः, नाकारस्य, तथा रसस्यैव माधुर्यादयो गुणा' इत्यादि चाभिदधतां प्राचीनपक्षीयसङ्गतिव्यागे काऽप्यनिच्छा स्फुटमेव वरोवर्त्ततेति नवीनानां मध्ये तेषामनन्यतन्त्रत्वम् । कौस्तुभक्तो मम्मटमतानु-
सारिणोऽप्यत्र विषये न द्वैधीभावकातराः यथोक्तमेव तैः 'शरीरं शब्दार्थौ ध्वनिरसव
आत्मा किल रस' इत्याद्यादिमकारिकायाम् । एवञ्च 'रसोत्कर्षहेतुत्वे सति रसधर्मत्वं, तथात्वे सति रसाद्यभिचारिस्थितित्वम्, अयोग्यवच्छेदेन रसोपकारकत्वमिति लक्षणत्रयं गुणानां द्रष्टव्य'मिति प्रदीपोक्ते न केषामपि तेषामाधुनिकानां विमतिः । वर्णाद्याश्रयत्व पक्षोऽपि नासम्बद्ध्यतो विरुद्धश्रवणघटनेनापि गुणत्वं भावि, एवं सति वर्णादीनां व्यञ्जकत्व-

(३) इत ऊर्ध्वं 'देहस्य काणत्वखज्जादिदोषेऽपि 'काणोऽयं देह' इति न कश्चिदपि वदति अपि तु काणोऽयं देवदत्त इत्याद्येव, न तु देवदत्तो देहः, देवदत्तस्य देहोऽयमिति प्रतीतिः, तेनोपचारादेव दोषाणां रसापकर्षकत्वं, वस्तुतस्तु शब्दार्थयोरेव । एवमलङ्काराणामप्युपचाराद्रसोत्कर्षताऽस्तु तथा सति तेषामपि गुणत्वेन भूयताम् ? नैवम्, तेषां शब्दार्थावलङ्कृत्यैवोपचीणत्वात्, कथं रसापेक्षत्वं, येनोपचारेण भवितव्य-
मिति मुद्रितपुस्तके एवातिरिक्तः पाठः ।

(४) 'कलिते'ति (ख) (क) पुस्तकयोः पाठः ।

अत्रापि—लीलाऽलसललिताङ्गी लघु लघु ललनाललाममौलिमणिः ।

ललिताऽदिभिरालीभिर्विलसति ललितस्मिता राधा ॥ १

तेन सौकुमार्यं नाम रञ्जकत्वम् (५) ।

यदुक्तमन्यैः, 'कर्त्तारः काव्यशोभाया धर्मा एव गुणाः स्मृताः ।

अलङ्कारास्तदुत्कर्षहेतवः सुररिति क्रमः ॥' इति

ललनाया उत्कृष्टसुकुटमणिः श्रीराधिका सखीभिः सह लघु लघु यथा स्यात्तथा विलसति—इत्यत्र साधुर्थाभावेऽपि बहुतरलकारघटितकोमलवर्णा वर्त्तन्ते । रञ्जकत्वमिति—चेतसश्चमत्कारकारित्वमित्यर्थः । यथाऽङ्गुतवस्तुदर्शने सति नेत्रस्य स्फारकताजनक-चमत्कारो जायते तथैवाङ्गुतसुकुमारवर्णानां अवगणे सति चित्तस्य स्फारकताजनक-चमत्कारो भवतीति ज्ञेयम् ।

मेव, नेतरदिति राङ्गान्तः सुष्ठु । गुणालङ्कारविवेके च त्रयः पक्षाः—तत्र 'न कान्तमपि निर्भूषं विभाति वनितासुख'मिति लौकिकन्यायमुपलौक्यतां भामह्यादीनामलङ्कार एव काव्य-स्वरूपे प्रधानं लिङ्गमिति व्यपदेशिनासुभयोरभेदकल्पनेत्येकः पक्षः । तथा च तदुपजीव्य वर्त्तमानानामाचार्योद्भटानां साकूतमुक्ती 'समवायवृत्त्या श्रौत्यादयः संयोगवृत्त्या तु हारा-दयः इति गङ्गुलिकाप्रवाहेणैवेषां भेदः' 'केनापि प्राप्तनालङ्कारिकेण गुणालङ्कारौ कयाचिद् भान्त्या भिन्नत्वेनोक्तौ, इतरे आधुनिकास्तु विनैव हेतुविचारं तदनुसारेण तद्वदं वदन्तीति चाचार्यदखिवामनयोरुपरि कलङ्कपङ्कलेपार्थः । द्वितीयः पक्षो रीतिगुणात्मवादिभि-रुदितो वामनादिभिरतं 'यदुक्तमन्यै'रिति प्रतीकेन मूले आच्छिन्नः । चन्द्रालोकप्रतापरुद्रीयादि-निबन्धानां मतमात्मविघातकारोत्थाभासश्चात्रैव मूले । 'निर्दोषा लक्षणवतो सरोति-गुणभूषिता । सालङ्काररसानेकवृत्तिर्वाक् काव्यनामभाक् ॥' इति स्वरूपनिर्देशकारिकायाः विद्वानाथीयलक्ष्मणस्य वा 'कर्त्तारः काव्यशोभाया धर्मा एव गुणाः स्मृता' इत्यादिकारिकया सह संवाधः । तृतीयपक्षस्तु नवीनानां मतानुयायि 'शब्दार्थयोरस्मिरा ये धर्माः अलङ्कारास्ते' इत्यलङ्काराणां गुणतः स्वरूपतो भेदः । वामनोऽपि कचिदस्फुटतयाऽत्र तदीयसम्मति- (३११३ काव्यालङ्कारसूत्रवृत्ति) सुहाटयामास । तथाच तत्र तट्टीकाकारा-स्तिप्रभूपालचरणाः—'निब्यानिब्यत्वाभ्यां गुणालङ्कारभेदः सिद्ध' इति । अलङ्काराणा-मुपचाराद्रसोत्कर्षता, वस्तुतस्तु ते गुणोत्कर्षतोऽभिन्ना इति पक्षः 'शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्य व्यापाराभाव' इति नयेनालङ्कारस्योपलौक्यत्वे प्रश्नस्तकल्पः । अतोऽव्याप्ताति-व्याप्तिवारणाय वर्णानां गुणव्यञ्जकत्वमायातीत्यनूदते । दखिपदांशस्तु सूत्रश्रौथिल्यस्याप्य श्रिथिलस्य तन्मतेऽङ्गे घगणस्वरूपस्य निदर्शनम्-अत्रेदमवधेयम्, न तावदाचार्यदखिमतेऽत्र श्रिथिलत्वदोषस्यार्शः—परमयं गुणगुम्फित एवेति कश्चित् । 'ऊर्ज्ज्वलस्फूर्ज्ज'रित्यत्र प्रथम-किरणे खल्यः पाठभेदः । 'अथैकस्ये'त्यादि टीकाकृततामाद्येपस्तत्समाधानञ्च प्रागुक्तदिशा सूचितकल्पमिति विरम्यते ।

(५) 'व्यञ्जकत्व'मिति (क) (ग) पुस्तकयोः । (क) पुस्तके टीकायामपि स एव पाठो गृहीतः ।

तदपि भातिललितम्—यतः खलु गुणालङ्कारादिमहाङ्निर्मितिविशेष-
स्यैव (६) काव्यत्वाङ्गीकारे न गुणालङ्कारादिभ्योऽन्यः काव्यनामा पदार्थोऽस्ति,
नापि काव्यादन्ये गुणालङ्काराः, के कस्य शोभायाः कर्तारो भविष्यन्ति ?
किञ्च काव्यशोभायाः कर्तार इत्येकस्यैव काव्यस्य किं सर्वे गुणा शोभा-
कर्तारः, किं पृथक् ? आद्येऽसमग्रगुणयोः पाञ्चालीगोष्ठोः काव्यशोभाकर-
त्वानुपपत्तिः । यदि वा पृथगेव तदा 'जर्जत्स्फूर्जहर्जनै'रित्यादौ (१ म किरणे
६ श्लोके) सत्यप्योजोगुणे नास्य शोभा । तेन वर्णा एव माधुर्यादिव्यञ्जकाः,
माधुर्यादयो मधुररसाद्युत्कर्षका इति स्थितम् (क) ।

— ते माधुर्यादयः पुनः (७) ॥ १७८ का

अथ कति ते इत्याह (७)—

माधुर्यमपि चौजस्य प्रसादश्चेति ते त्रयः ।

केचिद्वशेति ब्रूवत एष्वेवान्तर्भवन्ति ते ॥ १७९ का

ते गुणाः सप्त एष्वेव माधुर्यादिष्वेव । के ते सप्तेति दर्शयति—

कस्यचिन्मते माधुर्यादा गुणाः काव्यपुरुषस्य शोभाकर्तारः, अलङ्कारास्तस्योत्-
कर्षहेतवः, तन्मतं दूषयितुमुत्थापयति—यदुक्तमिति । एतन्मतं दूषयति—यत इति ।
गुणालङ्कारविशिष्टस्यैव तन्मते काव्यत्वाङ्गीकारे गुणालङ्कारावपि काव्यपुरुषान्तर्भूतावेव,
तत् कथं गुणस्य काव्यशोभाकरत्वं कथं वाऽलङ्कारस्य काव्योत्कर्षकत्वं, स्वस्य स्वशोभाजनक-
त्वादभावात् । दोषान्तरमाह—किञ्चेति । अथैकस्य काव्यपुरुषस्य सर्वे गुणा एव शोभा-
कर्तारो नान्ये (क), किंवा गुणजन्यशोभां प्रति गुणस्य कारणत्वं, गौडीप्रभृतिरीतिजन्य-
शोभां प्रति रीतेः कारणत्वमिति पृथक् पृथक् कारणत्वम्—इति पक्षद्वयं क्रमेण दूषयति ।
आद्य इति । नापि द्वितीयः पक्ष इत्याह—यदि वेति । पाञ्चाल्यादीनां पृथक्
शोभाजनकत्वाङ्गीकारे पाञ्चाल्यादीनामपि गुणत्वापत्तिः, यदि तत्र गुणत्ववारणाय
'पाञ्चाल्यादिरीतिभिन्नत्वे सति काव्यशोभाकरत्वं गुणत्व'मित्युच्यते तदा 'जर्जत्स्फूर्ज'-
दिव्यत्रैजोरूपगुणेऽप्यस्ति, तत्र काव्यशोभाजनकत्वाभावात्—माधुर्यप्रसादगुणयोरैव
काव्यशोभाजनकत्वं, न तु ओजोगुणस्येति ज्ञेयम् ।

पुनः स्वमतमाह (ख)— ते इति ।

(६) '—महाङ्निर्मितः काव्यमिति विशेषस्यैव काव्यत्वाङ्गीकार' इति (ख) पुस्तकेऽहं यः पाठः ।

(७) 'अथ के ते माधुर्यादयो गुणा' इत्यसमाप्त्योकांशकारिकावर्जितः सुतरामसङ्गतः पाठः (ख)

(क) पुस्तकयोः ।

अर्थव्यक्तिरुदारत्वं श्लेषश्च समता तथा ।

कान्तिः प्रौढिः (ख) समाधिश्च सप्तेते तैः समं दश ॥ १८० का

तैर्माधुर्यादिभिः । सप्तानां लक्षणमाह—

प्रसाद एवौजोमिश्रशैथिल्यात्मा भवेद्यदि ।

तदाऽर्थव्यक्तिरिष्येत, विकटत्वमुदारता ॥

पदानामेकरूपत्वं सन्ध्यादावस्फुटे सति ।

श्लेषो, मार्गाभिदे एव समतौ, ज्वलमेव हि ।

कान्तिः, साभिप्रायतया समासव्यासयोः सतोः ॥

वाक्यार्थे पदविन्यासः पदार्थे वाक्यनिर्मितिः ।

प्रौढिः, शरोहावरोहक्रमः समाधिरिष्यते ॥ १८१ का

तदन्तर्भावे युक्तिं वक्ति ।

तेष्वेवान्तर्भवन्त्येक एके वैचित्र्याबोधकाः ।

एके दोषपरित्यागाद्गुणार्था इति (४) नो दश ॥ १८२ का

अर्थव्यक्तिः प्रसादान्तः प्रौढिर्वैचित्र्याबोधिका ॥ १८२ (क) का

न तु गुण इत्यर्थः (ख) ।

समता तु क्वचिदोषः— १८३ का

समता तु क्वचिदोषोऽपि भवति । कुत इत्याह—

वैषम्यं यत्र वाञ्छ्यते ।

सजातीयविजातीययुगपदगर्णे सति ॥ १८४ का

सप्तानामिति—परमतसिद्धानां सप्तानां लक्षणमात्रं कृतं, न तु तेषामुदाहरणम्—
अतस्तद्विना लक्षणव्याख्याऽपि सम्यक्तया न भविष्यतीति । यत्र न तथेति—न वैषम्यमभीष्टं

(ख) प्रौढिरिति—दण्डिवामनादिगणिते गुणगणे गृहीतस्य सौकुमार्यस्य स्थलेऽस्यो-
द्देशः । ग्रहणबोजन्तु अर्थगुणविवेचनप्रस्तावे वामनेन 'अर्थस्य प्रौढिरोजः' (२।२।२) इति
कृतनिर्द्देशस्यौजसो विभेदप्रदर्शनसुररीकृतेति ज्ञेयम् । माधुर्यसौकुमार्ययोः प्राचीन-
परिलक्षितयोर्लक्षणे नवीनानां भेदानुपलब्धिरपीह प्रमा । स्वमतमाहेति—स्वरसमेवेति
वक्तुं युक्तम् । एतन्मतन्तु कौस्तुभकृता प्रकाशकृदादीनसुरता दर्शितम् । गुणानां

(४) '—त्यागाद्गुणार्था' इति विपरीतः पाठः केवले सुदृष्ट प्रसक्तः ।

यत्र परस्परविसदृशयोर्युगपद्वर्णने वैषम्यमभीष्टं तत्र समता दोष एव ।
यत्र न तथा तत्र गुणः । यथा—

ऊर्ध्वोर्ध्वस्थिर्गोवर्धनः (ख) शिखरिवरोद्धारसारोद्गुरोऽहं
शङ्के पङ्केजनेत्रे ! तव कुचमुकुलालोकने जातकम्पः ।
उद्गुण्डे कालियस्य स्फुटविकटफणामण्डले ताण्डवाट्टः
सोऽयं (९) राधेऽभिभूतस्तव तरलितया हन्त वेणीभुजङ्गया ॥ २

इत्यादिष्वसमतैव गुणः ।

ग्राम्यकष्टत्वादिहानादपारुष्योररौकृतौ ।

औज्वल्यरूपा या कान्तिः सा माधुर्यान्तरस्थिता (ख) ॥

अन्ये त्वोजसि वर्तन्ते तेन ते न पुनर्दश ॥ १८५ का

अन्ये श्लेषसमाधुदारता ओजस्येवान्तर्भवन्तीत्यर्थः । नन्वेवं चेत् क्लिष्टत्व-
दोषनिरसनैव प्रसादगुणस्यापि माधुर्य्य एव लब्धेः किं प्रसादगुणस्य पृथङ्
निर्देशः ? नैवं, प्रसादस्य स्वतःसिद्धत्वात् कान्तर्भावः ? अन्यथाऽनवस्थाप्रसक्तेः ।

तत्र समता गुण एव । वैषम्यवर्णनमेवाह—ऊर्ध्वोर्ध्वेति । ऊर्ध्वोर्ध्वस्थितान् मेघादीनपि सङ्घते
यो गोवर्धनो गिरिश्रेष्ठस्तस्योद्गारे सारोद्गुरः श्रेष्ठभारवाहकोऽहम् । शङ्के शङ्काविशिष्टो
भवामीत्यर्थः ।

ग्राम्यत्वकष्टत्वादिदोषाभावादपारुष्यस्याकठोरत्वस्याङ्गीकृतौ या कान्तिः सा माधुर्य्य-
स्यान्तर्भूता न पृथक् । नैवमिति—यथाऽयं घटोऽयं पट इति पृथक् पृथक्प्रवह्णार एव घट-
पटयोः पृथक्ते प्रमाणं तत एव नैकस्मिन्नन्यस्यान्तर्भावः सम्भवति, तथैवायं प्रसादगुणोऽयं
माधुर्य्यगुण इति पृथक्प्रवह्णार एव पार्थक्ये प्रमाणमित्यर्थः—अन्यथा सर्वेषां पदार्थानां
सर्वेष्वन्तर्भावप्रसक्तेरनवस्था स्यादिति ज्ञेयम् । नन्वेवं चेत् सप्तानां गुणानामपि माधुर्यादि-
ष्वन्तर्भावो न सम्भवति तेषामपि पृथक् पृथक्प्रवह्णारा वर्तन्ते एव इत्यत आह—किञ्चेति ।
उभयमिति—त्रिविधत्वं सप्त ? (दश-) विधत्वमित्युभयमित्यर्थः ।

त्रैधत्वमेवोपपादयन्त उद्गोतकृतो नागोजीभट्टा इत्यमेषां रसधर्मत्वमपि प्रतिष्ठापयामासुः—
'सामाजिकानां नवरसजन्यास्तिस्रोऽवस्था द्रुतिर्विस्फारो विकाशश्चेति । तत्र शृङ्गारशान्त-
करणेभ्यो द्रुतिश्चिन्तस्य । वीररौद्रवीभूतसेभ्यो विस्तारस्तस्य । हास्याद्भुतभयानकेभ्यो
विकाशश्चेति । विकाशश्च हास्ये वदनस्य अद्भुते नयनस्य भयानके द्रुतापसरणरूपो
गमनस्य । स च कचिद्विस्तारेण युक्तः विभाववैचित्र्यात् । प्रसादस्तु सर्वेषामाधिक्यकारि-

(९) 'सोऽह'मिति (क) (ख) (ङ) (ज) पुस्तकेषु पाठः ।

किञ्च मतान्तरकथनमेवेतत्, तेन दशविधत्वं न दुष्टमितुभयमस्माक-
मभीष्टम् ⁽¹⁰⁾ (ख) ।

अथ माधुर्यादयः के ते इत्याह—

रञ्जकत्वं हि माधुर्यं चेतसो द्रुतिकारणम् ।

सम्भोगे विप्रलम्भे च तद्देवातिशयोचितम् ॥ १८६ का

चकारात् करुणादौ च (ग) ।

चितोविस्ताररूपस्य दीप्तत्वस्य हि कारणम् ।

ओजः स्याद्दीरघोभत्सरोद्रेषु क्रमपुष्टिकृत् ॥ १८७ का

दीप्तत्वं शैथिल्याभावः गाढतेत्यर्थः । तच्च चेतसो विस्तारहेतुर्विस्फार-
कारणम्—क्रमादीरादिषु पुष्टिमर्हतीत्यर्थः ।

श्रुतिमात्रेण यत्तार्थः सहसैव प्रकाशते ।

सौरभ्यादिव कस्तूरी प्रसादः सोऽभिधीयते ॥

स सर्वेषु रसेष्वेव सर्वास्वपि च रीतिषु ।

उपयुक्तः (ग)—१८८का

स प्रसादनामा गुणः ।

व्यञ्जकाः स्युर्दर्शाश्च रचना अपि ॥ १८९

तेषामित्यर्थात् । तत्र वर्णानां व्यञ्जकत्वमिदानीं दर्शयति, रचनाया
रीतिनिरूपणे दर्शयितव्यम् ।

ते माधुर्यादयः के किंस्वरूपा इत्यपेक्षायां लक्षणमाह—रसनिष्ठमाधुर्यं रञ्जकत्वम् ।

सौरभ्यादिति—यथा कस्तूरीगन्धो वस्त्रादिभिरावृतोऽपि सहसा कस्तूरीं प्रकाशयति

त्ववस्थात्रयरूपकार्यवैचित्र्यानिर्णयामकतया कारणत्रयमेव कल्पयति—कारणवैचित्र्येण त्रयाणा-
मेव स्फुटसुपलम्भात्, अवान्तरगुणानामङ्गाङ्गिभाववैचित्र्यान्त्यादस्फुटत्वाच्चेति भावः ।
न तु गुण इति—न गुणान्तरमिति यावत् । एतेषां प्राचिनोक्तानां कचिद्दोषत्वमिति
षत्तत्तरेव वामनादिभिर्वैशेषिकगुणत्वेन स्वीकृतिमुपलक्ष्यीकृत्य । गोवर्द्धनेति—अत्र यतिभङ्गो
लक्ष्यः । उभयमेवेति—मतान्तरकथनं नानवद्यमित्यलम् ।

(10) 'दुष्टमितुभयमेवेत्यादि (क) (ख) पुलकयोः पाठः, '—मितुभयविधत्वमिति (ख) पुरुषी ।

स्पर्शाः स्वपञ्चमाधःस्था अटवर्गा लघू रणौ ।

माधुर्य्यञ्जका वर्णा नैकरूपाः क्रमेण चेत् ॥ १६० का

नैकरूपा इति पृथक् पृथक् वर्गजा एव । अटवर्गा इति टवर्गः केवलो वा
स्वपञ्चमाधःस्थो वा ओजस्येव । उदाहरणम्—

विधाय पुष्पावचयं चलन्त्या मञ्जीरनादो मदखञ्जनाद्याः ।

मन्दोऽप्यमन्दं हरिमञ्जनाभं कुञ्जेशयं जागरयाञ्चकार ॥ ३

नैकरूपाः क्रमणेत्येकरूपत्वे दूषणम् । यथा—

कान्ते निशान्ते एकान्ते पादान्ते क्लान्तिमन्तति ।

अञ्जस्ते गञ्जनव्यञ्जी मञ्जीरो मञ्जुभिः रूनैः ॥ ४

इत्यादेः खलुनुप्रासरीतिरुदस्य वर्त्मनः ।

माधुर्य्यबहुलत्वेऽपि गौडोया रीतिरिष्यते (ग)॥१६०(क)का

किन्तु—कृष्णे तव कञ्जान्नि ! कान्तिः काञ्चनबन्धुरा ।

अस्वदोपरि शम्पेव नन्दनन्दनवचसि ॥ ५

तद्वदित्यर्थः । तेषां माधुर्य्यादीनाम् । स्पर्शा इति—कादयो मकारपर्यन्ता वर्णाः स्पर्शा इत्यर्थः । तत्र स्वस्य कवर्गस्य पञ्चमो डकारः तदधःस्थाः ङ्-ञ्-ञ्-ङ्गा वर्णा माधुर्य्यञ्जका भवन्ति—एवं चवर्गादपि ज्ञेयम् । अटवर्गा इति—टवर्गास्तु सर्वथैव न माधुर्य्यञ्जकाः । रेफ-णकारौ लघू एव माधुर्य्यञ्जकौ ; चेत् यदि ते पञ्चमाधःस्था वर्णा एकरूपा न भवन्ति तदा माधुर्य्यञ्जकाः—यदि चेकस्मिन्नपि काव्ये ङ्-ञ्-ङ्गादिसजातीयवर्णानां धारावाहिक-तया निवेशस्तदा दोष एव—उदाहरणे व्यक्तीभविष्यति । तस्मात् पृथक्वर्गजा एव पञ्चमाधःस्थसंयुक्तवर्णा ग्राह्या, न त्वेकवर्गजा इत्यर्थः । एकवर्गस्य सजातीयवर्णानां निवेशो दोषो यथा 'कान्ते निशान्ते' इति । कान्ते श्रीकृष्ण एकान्ते निशान्ते मन्दिरे त्वामन्विष्य पदान्ते क्लान्तिं अममन्तति दधाति सति । अति अदि बन्धने धातुः—अमं प्राप्तवतीत्यर्थः । त्वन्मञ्जीर एवाञ्जः शीघ्रन्तव गमनस्यात्रैव त्वं वर्त्तस इत्याक्षेपस्य वञ्जी प्रकाशकः ।

अनुप्रासरीतियुक्तस्यास्य मार्गस्य मधुरवर्णबहुलत्वेऽपि गौडोया रीतिरेवात्र, न तु रसनिष्ठं माधुर्य्यमिति हेतुम् । प्रस्था विद्युदिव । तदेव माधुर्य्यमयमेवानुप्रास इति

(ग) चकारात् आदिपदेन शान्तोऽपि गृहीतः । इदानीं रसनिष्ठधर्मत्वमेषां दर्शयति । त्रिधा विभागस्य तत्त्वमूलमुद्गोतकदुक्तमत्र स्मरणीयम्, तच्च प्राक् दर्शितम्, प्रसादगुणस्य रस-विशेषातिरिक्तत्वम् । प्रसादश्च खलु वाक्यनिष्ठो गुण इत्यन्याभ्यां भिन्न इति जयदेवादिसमतम् । गौडोया रीतिरिति—अथमुपविभागो रीतिगुणस्वरूपनिरूपणकालुष्यकलितोऽनवस्थापादकश्च

इत्यादौ शुक्लमाधुर्यम् । अथोजीव्यञ्जका वर्णा उच्यन्ते—

योग आद्यतृतीयाभ्यां चेद्वितीयचतुर्थयोः ।

उपर्यधो द्वयोर्वाऽपि रेफेण सह चेद्युतिः ॥

शष्ठी टवर्गश्चानन्त्यो वृत्तिदैर्घ्यन्तयौजसि ॥ १६१ का

कक्खटं, रुक्खेला, अच्छं, कच्छः उत्थानं, ककुप्फेनः (ग) । एवं रग्घासः, उज्झितं, वज्रः, ककुब्भासः, अर्कः, शक्रः, दुर्ग्रहः । शष्ठी स्पष्टी । टवर्गश्चानन्तर इति किम् ? रुट रुड् । उदाहरणम्—

जङ्घांश्चैव सर्वमूढानि सुकुटतटलुठद्रुदीप्तिच्छटाभि

श्चक्रं यत् पादपीठं प्रकटितपटिमप्रोद्विगर्भमहोभिः ।

गुणालङ्कारयोरविवेको न वाच्यः । वर्गाणामन्तरमूर्द्धत्वेनैव शृङ्गारोत्कर्षाङ्गाधुर्यम्, अनुप्रासस्तु तत्तदनपेक्षोऽपि सिध्यतीत्यनयोर्भेदोपलब्धः ।

योग इति—आद्येनाक्षरेण द्वितीयाक्षरस्य योगः, एवं तृतीयाक्षरेण चतुर्थाक्षरस्य । रेफेण सह वर्गस्योपरि युतियोगो यथाऽर्कः, तथा वर्गस्याधो योगो यथा शत्रुः, उपर्यधोदेशे च रेफेण योगो यथा दुर्ग्रहः । अनन्त्य इति—अकारादिरसहिता एव (II) टटादयो वर्णा ओजीव्यञ्जकाः, न तु अकारादिरहिता रुट् रुड् इति वर्णाः ।

न तथाऽकरसम्मतोऽपि । नेषं सूक्ष्मेच्छिकेति निपुणमेव टीकाकृतां कस्यचिन्मतत्वेना-
नादेयतासूचनम् । गुणानां मुख्यत्वं एव रसनिष्ठत्वं, रीतीनान्तु पदसङ्घटनासङ्गदारेति भेदः ।
मूलोदाहृतेऽनुप्रासवत्पदकदम्बकघटनादेव विच्छित्तिरिति रीतित्वेन अपदेश एव व्यायान्,
'प्राधान्येन अपदेशा भवन्ती'ति न्यायात् । अतोदाहरणे एकरूपशब्दप्रयोगाद्वैचित्त्राहानि-
रतो न माधुर्यं गुणः । कखटमिति कठिनस्य नाम । रुचो दीप्तेः खेला । ककुप्फेन इत्यत्र
प्राकपार्थिवादिसमासाश्रयेण कथञ्चिदर्थबोधः । रुचो ह्रासः, ककुभां ह्रासां भासो दीप्तयः ।
भयो ह्येन्यतरस्यामिति (८।१।६२) पूर्वसवर्णादेशः । इयमेव दण्डिवामनादालङ्कारिक-
सिद्धाऽसमग्रगुणा गौड़ीया रीतिः । गौड़ीयादिरञ्जानां देशसिद्धिमूलत्वेऽपीयं प्रथा
गौड़ीयकविचक्रक्षुमागस्य न सदा रुच्यक् समञ्जसेति यथा तथाऽस्माभिरितरत्र सूचिता ।
यद्वाधस्तात् कौस्तुभकृतां गाढवन्धुलक्ष्यस्यौजसः पुनर्दीप्तमध्यगुत्वाभिधौ रुद्धतमभ्यम-
मधुराख्येर्वाऽधस्तादुपदर्शितैर्भेदैरन्तर्दिभांशस्तु क्वचित् प्राचीनसङ्काकविपदलक्ष्याणां समा-
धानाय क्वचिज्जयदेवादावाचीनकविगीतकवितानां गौरवरक्षाभावात्प्रसिद्धमेवेति च मन्यामहे ।

(II) 'अकारादिरहिता एव' 'अकारादिरहिता एवेति' पाठो यथाक्रमं (क) (ग) पुस्तकयोः, अन्यत्र
'अकारसहिता एव' 'अकाररहिता एवेति' पाठ उपलब्धः । द्वितीयपक्षे तु 'अकार'पदं स्वरीपक्षेणमिति
ज्ञेयम् ।

शर्वादिगर्वस्वर्गीकरण(12)-चणभुजादण्डशौटीर्यचण्डः

शिष्टाभोष्ट' कषीष्ट प्रचुरघनष्टणाविक्रमश्चक्रपाणिः ॥ ६

एष ओजोभागः ।

अटवर्गरेफैश्च क्खग्घाभ्याञ्च विवर्जितैः ।

अयुक्तश्च महाप्राणैर्मध्यतां प्रतिपद्यते ॥ १६२ का

मध्यतां मध्यौजस्वम्(ग) । क्खग्घाभ्यामिति—अच्छादिवर्जनं न कार्य-
मित्यर्थः । महाप्राणैरिति हकारेण सह वर्गचतुर्थैस्तैः, अयुक्तैः केवलैरित्यर्थः,
चकारात् कचित् संयुक्तैश्च ।

शृङ्गारेऽप्येष चारुः स्यात् करुणादौ भवेन्न वा ।

माधुर्यव्यञ्जकैर्वर्णैर्युक्तश्चेदतिसुन्दरः ।

गाढबन्धः स आख्यातः पाठे वदनपूर्तिरुक्त (घ) ॥ १६३ का

यथा—कस्तूरीतिलकायितं त्रिजगतीसौभाग्यलक्ष्म्या घन-

स्निग्धश्याममयातयाममधिकश्लाघ्यं मुहुः पातु वः ।

आभीरीस्तनकुम्भकुङ्कुमरसासङ्गेन सौगन्ध्यभाग—

ब्रह्मानन्दमहासुधागुधिरहःसन्दोहदोहं महः ॥ ७

ऊर्द्धोच्चं यस्य पादपीठं सर्वेषां देवराजप्रभृतीनां मूर्द्धां मुकुटसम्बन्धिरत्नदीप्ति-
च्छटाभिश्चक्रे प्रकटितपटुतायाः प्रौढिर्गर्भे येषां तैर्महोभिस्तेजोभिः करणैर्महादेवादेरपि
गर्वस्व खर्वीकरणे ख्यातो यो भुजादण्डस्तस्य शौटीर्यं पराक्रमे प्रचण्डश्चक्रपाणिः शिष्टाना-
मभीष्टं कषीष्ट । कथम्भूतः ? प्रचुरो मेघतुल्यकृपाविक्रमो यस्य सः ।

एष मध्यमौजोव्यञ्जकवर्णः करुणरसे कस्यचिन्मते चारुः स्यात् कस्यचिन्मते न । ब्रह्मा-
नन्दस्वरूपमहासुधागुधेः सकाशादपि यो रहःसन्दोहो रहस्यप्रेमानन्दसमूहस्तं पूरयति
यन्महस्तेजःस्वरूपं वस्तु तद्वो युवान् पातु । कथम्भूतम् ? मेघतुल्यस्निग्धश्यामं पुनश्चायात-
याममगतरसमेकरसमित्यर्थः । पुनः त्रिजगतीसौभाग्यसम्पत्तिरूपनायिकायाः कस्तूरी-
तिलकायितम् ।

(घ) 'गाढबन्धत्वमोज' इति वामनकृतं शब्दगुणत्वेन निर्दिष्टस्यौजसो लक्षणम् । 'बन्धः
पदरचना, तस्य गुणा ओजःप्रभृतय' इति कविप्रियायाम् । स च बन्धो दृढमिश्रशिथिलभेदेन
त्रैविध्यमापन्नो यथायथं चमत्कारमावहतीत्याकरे सूचितम् । अत्र सौन्दर्यञ्च न पाठधर्मवशेन,

(12) — 'करणचलसुजे'त्यशङ्कः पाठः केवलम् (क) पुस्तक एवोपलभ्यते ।